

Scanned by CamScanner

Aflată în Mexic în căutarea tatălui său, Verity Ames se trezește prinsă într-o situație primejdioasă din care încearcă să scape fugind. Prea speriată și totodată concentrată să-și salveze viața, ea nu reușește să-l vadă pe bărbatul care îi sare în ajutor și nici nu are timp să se preocupe de acest lucru... Însă el este hotărât să o revadă, chiar dacă asta înseamnă să străbată mii de kilometri în căutarea ei.

Două luni mai târziu, Jonas Quarrel apare la restaurantul ei din California, căutând de lucru. Deși cu doar câțiva ani în urmă Jonas era unul dintre cei mai apreciați experți în Renaștere, acum el nu vrea altceva decât să se angajeze ca spălător de vase. Bărbatul care apare în pragul ușii lui Verity nu este doar un fost savant dornic să-și schimbe radical drumul în viață, ci și un bărbat care are o abilitate cu totul aparte și o misiune pe care încearcă să o ducă la îndeplinire. Oare ce putere misterioasă ascunde? De ce a pornit în căutarea lui Verity și cum de a reușit să îi dea de urmă?

Verity nu știe deocamdată decât că săruturile lui sunt arzătoare, trezindu-i o pasiune ce îi depășește orice fantezie. Dar va afla curând că, împreună cu Jonas, are de înfruntat o furie dezlănțuită ce le va pune dragostea în pericol.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

AsiKA MOCAN
aridacolina

AMANDA QUICK Puteri nebănuite

Traducere din limba engleză Cristina Barbu/Graal Soft

capitolul 1

Vânătoarea se încheie. O urmărise preț de două luni și trei mii de kilometri și în sfârșit se apropia de prada lui. Pentru prima dată de când începuse totul, Jonas Quarrel își permise plăcerea temporară a triumfului

amestecat cu anticipație.

Jeepul înainta anevoios pe drumul nepavat, cu făgașe, până ajunse pe malul unui lac. Jonas parcă vehiculul prăfuit lângă un pâlc de pini înalți și unduitori, opri motorul și rămase pentru un moment la volan. Apoi deschise portiera și coborî din mașină. Merse încet spre marginea apei și privi gânditor peste întinderea lacului Sequence, punctul focal vizual al micului oraș din California de Nord, Sequence Springs. Jonas se aflase în împrejurimi de câteva zile, luând pulsul locului și plănuindu-și următoarea mișcare. Oarecum spre surprinderea sa, descoperise că îi plăceau orășelul Sequence Springs și lacul său.

Vălurelele de pe suprafața albastră-verzuie dinaintea lui licăreau în lumina apusului unei amiezi calde de toamnă. Lacul era înconjurat de o lizieră groasă de pini și brazi. O mare parte din ceea ce constituia Sequence Springs se afla pe malul opus, o adunătură veselă de magazinașe, benzinării vechi și case la fel de vechi. Ici-colo, în jurul perimetrului lacului, Jonas putea vedea cabane

ascunse în adăpostul întunecat al copacilor.

Totul aici avea un aer subtil de loc tainic și pitoresc, decise Jonas. Nu era tocmai ceea ce se așteptase el, dar, la urma urmei, nu știuse cu adevărat la ce să se aștepte în urmă cu două luni, când pornise în căutarea lui Verity Ames.

În capătul îndepărtat al lacului, o structură impresionantă și neoclasică, zugrăvită într-un alb dezolant, atrase

ultimele raze de soare și le reflectă înapoi cu o intensitate aproape orbitoare. Clădirea nu semăna deloc cu celelalte de pe lac. Chiar și din poziția lui, era evident că fusese construită pentru a impresiona privitorul. Era evident că i se dăduse mână liberă arhitectului, iar el se folosise de asta pentru a crea o fațadă elegantă, scoțând în evidență uși boltite, arcade și curți. Complexul Spa Sequence Springs era la fel de impozant și de luxos precum orice vilă renascentistă.

Aproape pierdute printre copaci, nu departe de complex, erau două cabane bătute de vreme și o clădire mai mică ce găzduia un restaurant. Cele trei structuri prezentau un contrast voios de ireverențios față de centrul

spa vecin.

De unde stătea el, Jonas putea vedea vreo două mașini croindu-și drum dinspre malul îndepărtat al lacului spre complexul de un alb sclipitor. Mașinile, știa Jonas,

erau Porsche, BMW sau Mercedes.

Era vineri după-amiază, iar mulțimea de weekend, formată din oameni stresați din zona San Francisco Bay, sosea pentru porția sa de băi rafinate cu nămol, băi minerale, gimnastică și masaje. Iar după ce treceau prin programul de tortură al centrului, urmau să aibă starea necesară pentru vin scump și mâncare gourmet, ce putea fi consumat cu o conștiință rezonabil de limpede. Complexul oferea o gastronomie controlată cu grijă și oarecum stilată. Câțiva dintre oaspeții complexului aveau să se îndrepte către micul restaurant comod localizat la mică distanță de facilitățile centrului principal. No Bull Cafe făcea o afacere triumfătoare în weekenduri, servind mâncare elegantă, vegetariană și costisitoare.

No Bull era scopul lui Jonas în această după-amiază. Decisese cum să se apropie de prada sa. Ea deținea cafeneaua și dăduse anunț în ziarul local, căutând să angajeze o combinație între spălător de vase, chelner și

om priceput la toate.

In prezent, Jonas era şomer şi se întâmpla să fie expert în domeniul spălării vaselor. La naiba, și-ar fi putut da doctoratul în domeniu, dacă ar fi fost oferită o diplomă pentru așa ceva. Ar fi fost mult mai utilă decât diploma de doctorat pe care o obținuse în istorie renascentistă în urmă cu câțiva ani.

El nu fusese niciodată sigur dacă urmărirea genului de carieră pe care i-l stabilise diploma în istorie l-ar fi ucis direct sau doar l-ar fi făcut să înnebunească. Instinctul de autoconservare îl împiedicase să experimenteze.

La un moment dat, fusese foarte aproape să devină un criminal din pricina talentului său. Decisese atunci că era mai bine ca fascinația istoriei să le rămână acelora care aveau mai puțină afinitate către ea decât avea el. Astfel ajunsese să spele multe vase în ultimii doi ani, în special pahare în baruri. De asemenea, servise mult alcool, ceea ce ar fi trebuit să îi ofere abilitățile unui chelner. Şi, fără îndoială, căpătase câteva abilități ca om bun la toate. Se gândi la cuțitul din sacul de marinar din portbagajul jeepului.

El era om al Renașterii, gândi Jonas confuz. Toate beneficiile unei educații clasice, cuplată cu multă experiență din lumea reală. Ce ar putea cere mai mult un potențial angajator? În urmă cu patru sute de ani, Jonas nu ar fi avut nici o problemă să își găsească o slujbă.

Gura îi era ușor schimonosită de amuzament în timp ce își băgă mâna în buzunarul blugilor și își încleștă degetele lungi și subțiri în jurul unui mic cerc din aur. De îndată ce îl atinse, cercelul păru să îi încălzească mâna, iar o senzație vagă și ispititoare, care era atât liniștitoare și plăcută, cât și straniu de anticipativă, îi gâdilă ușor măruntaiele.

Jonas descoperise că cercelul era la fel de eficient precum un shot de tequila sau vreo două sticle de bere când venea vorba despre îmblânzirea unei zile grele. Scoase micuța bijuterie feminină și o examină în timp ce o ținea cu inocență în palmă.

Nu era prima dată când privise acel cercel și încercase să îi înțeleagă misterul captivant. Adevărul era că nu îl scăpase deloc din vedere de două luni, de când îl avea. Jonas se simțea foarte posesiv și protector față de cercel. Lucrul straniu era că sentimentul posesiv se extinsese spre femeia căreia îi aparținea, chiar dacă el nu o cunoscuse niciodată. Cumva, într-un mod pe care el încă nu îl putea explica, ea făcea parte din viitorul lui. Și acum era timpul să o întâlnească.

Dorința nestăpânită de a o localiza pe stăpâna cercelului de aur îl adusese pe Jonas la trei mii de kilometri de la un bar mexican de pe coastă, în Sequence Springs. Distanța pe care o parcursese nu însemna mult pentru el. Ar fi venit din celălalt capăt al lumii pentru a o găsi

pe femeia căreia îi aparținea cercelul.

O văzuse doar foarte puțin în noaptea în care ea își pierduse bijuteria, dar el își amintea bine buclele arămii răvășite care îi încadrau ochii uriași și chipul cu o structură delicată. Totodată, își amintea și silueta ei gingașă, zveltă și feminină în lumina aurie ce se revărsa prin ușa deschisă a cantinei.

Ea nu îi văzuse niciodată chipul. Verity Ames fusese prea ocupată să fugă înapoi la siguranța oferită de hotelul ei. Jonas încă putea auzi ecoul sandalelor ei cu toc dispărând în întuneric. Îi luase o săptămână să afle numele proprietarei cercelului. Conform adevăratei tradiții mexicane, banii trecuseră dintr-o mână în alta doar pentru a obține acea informație esențială. Aceea fusese partea ușoară. Îi luase aproape două luni să îi dea femeii de urmă în Sequence Springs, California. În tot acest timp, cercelul parcă arsese în buzunarul lui.

Când Jonas luase ziarul local, fusese încântat să găsească anunțul pentru postul la No Bull Cafe. Păruse un semn al sorții. Să lucrezi pentru cineva era un mod al naibii de bun de a-i afla secretele. Iar el avea o nevoie disperată să exploreze secretele lui Verity Ames. Viitorul

lui depindea de acele mistere.

Jonas stătea pe marginea lacului, cu degetele mișcându-i-se absente pe cercel, și se întreba cum ar fi să lucreze pentru această femeie cu părul de foc. Un lucru era sigur, decise el: ea avea să fie o problemă mai ușoară decât câțiva dintre foștii lui angajatori. La urma urmei, ea era micuță, femeie și nu avea încă treizeci de ani. Câte probleme putea să îi creeze?

Avea să fie floare la ureche să spele vase la No Bull

Cafe.

Verity Ames gemu frustrată când auzi bătaia poruncitoare în ușa încuiată de la intrarea în No Bull. Puse jos sticla de ulei extravirgin de măsline pe care se pregătea să o deschidă și ieși din bucătărie, mergând în zona restrânsă a meselor.

- Păcat că nu îi învață pe turiști să citească indicatoarele, bombăni ea, ștergându-și mâinile pe șorț. Este evident că sistemul american de învățământ dă greș undeva.

Totuși, având întotdeauna în minte perspectiva unei viitoare afaceri, Verity afișă un zâmbet politicos în timp ce descuie ușa din față a restaurantului. Începu să vorbească înainte ca ușa să fie deschisă măcar pe jumătate.

- Îmi pare rău, spuse ea pe un ton vesel, nu deschidem până la cinci și jumătate în această seară. Am servit prânzul până la ora două. Dacă doriți să faceți o rezervare pentru această seară, puteți suna. Ar trebui să vă avertizez totuși că aproape toate mesele sunt ocupate. Am mai avea locuri disponibile după ora nouă.

- Nu sunt aici pentru o masă, spuse o voce masculină uimitor de misterioasă, blândă și ușor amuzată. Numele meu este Jonas Quarrel și am venit pentru o slujbă.

Verity deschisese deja complet ușa și acum își regreta impulsivitatea. Ar fi trebuit să se uite pe fereastră mai întâi.

Se trezi uitându-se la un bărbat înalt și zvelt, cu părul de culoarea miezului nopții. Umerii lui surprinzător de lați erau acoperiți cu o cămașă albastră destul de tocită. Își suflecase mânecile, dezvăluindu-și antebrațele musculoase, presărate cu păr negru. Bărbatul purta o pereche de blugi care erau cel puțin la fel de vechi

- Persoană pricepută la toate, îl corectă absentă Verity în timp ce se aplecă instinctiv să arunce un ochi asupra hârtiei. Sunt un angajator ce oferă oportunități egale.

Zâmbetul lui Quarrel se lărgi ușor în timp ce o privi

recitindu-și propriul anunț.

- Aveți noroc, șopti el. Eu sunt un angajat care acceptă oportunități egale. Sunt chiar dispus să lucrez pentru o femeie, atât timp cât îmi semnează la timp ștatul

de plată.

Verity își luă ochii de la anunț și își privi musafirul cu o speculație precaută. Știa, fără urmă de îndoială, că locul acestui bărbat nu era în spatele unei chiuvete pline cu vase murdare. Nu își putea închipui ce îl adusese aici, dar era convinsă că nu i-ar fi plăcut răspunsurile dacă ar fi întrebat. Fără îndoială, cel mai sigur lucru era să scape de el.

- Chiar nu păreți genul care să se mulțumească cu slujba pe care o ofer eu, spuse ea cu o fermitate politicoasă.

- Lăsați-mă pe mine să mă preocup de cât de mulțumit voi fi, replică el. Am mai spălat vase și o pot face din nou.
 - Ofer doar salariul minim.

- Voi compensa diferența din bacșișuri, răspunse el,

ridicând nonșalant din umeri.

-Am nevoie de cineva care să stea o vreme pe aici, spuse Verity, agățându-se de o speranță fină ca un fir de păr. Personalul meu de peste vară tocmai s-a întors la facultate și am nevoie de cineva care să fie aici iarna și primăvara. Nu vreau să mă apuc să instruiesc un angajat care va pleca după o lună sau două.

Jonas puse anunțul înapoi în buzunar și încuviință

din cap.

-Vå pot oferi o garanție fermă că voi fi în preajmă pentru o vreme.

Verity devenea agitată.

-Ascultați, domnule Quarrel, nu sunteți tocmai ce aveam în minte. Intenționasem să angajez un localnic.

- Parcă ați spus că sunteți un angajator care oferă oportunități egale.
 - Păi, da, dar eu...
- Eu cred că un nou-venit în comunitate are dreptul să aplice la această slujbă la fel de mult ca o persoană care locuiește de mult timp în zonă.

Verity miji ochii, încruntându-se la el.

- -Sunteți nou-venit în Sequence Springs, domnule Quarrel? Sau doar în trecere?
 - Nu vă faceți griji, v-am spus că voi sta o vreme pe-aici.
 - Dar tocmai ați ajuns în oraș? insista ea.
 - Acum câteva zile.
- -Atunci, sunt convinsă că veți dori să studiați anunturile despre joburi măcar vreo două săptămâni înainte de a lua o decizie în privința angajării. Am sentimentul că ceva mult mai interesant decât poziția de spălător de vase va apărea în curând. Ați putea încerca la una dintre vinăriile de pe deal. Păreți genul de om căruia i-ar plăcea să lucreze în aer liber.

Ochii lui Quarrel licăriră în timp ce o priviră. Dintr-un anume motiv, imaginea mânerului auriu al unei florete apăru în mintea lui Verity. Aur florentin gravat în mod minunat pe mânerul unei săbii menite să ucidă.

- Întâmplarea face că eu caut muncă de interior, re-

plică el cu glasul său jos și misterios.

Verity începu să intre în panică. Ceva era foarte în neregulă aici, și nu mai era convinsă că putea face față situației. De fapt, bărbatul nu o speria cu adevărat prin puterea lui tacită, poate pentru că ea simți că acea putere era foarte controlată. Dar, totodată, Verity era convinsă că acesta nu era un muncitor obișnuit dispus să o ducă de azi pe mâine cu salariul minim. Se vedeau prea multă inteligență în acei ochi aurii, prea multă vigilență mascată atât față de el însuși, cât și față de lumea din jurul său. Dar factorul care o alarmă cel mai mult fu propria vigilență, mult prea însuflețită, față de el. Se strădui să și-o stăpânească. Acest bărbat era periculos.

Știu acest lucru în mod intuitiv, neputând să explice în cuvinte de ce.

Devenea evident că Jonas Quarrel nu avea de gând să accepte nu drept răspuns. Era nevoită să găsească o cale mai subtilă de a scăpa de el.

- Presupun că aveți un CV? întrebă Verity pe un ton reprimat.

- Un CV? El o privi gânditor. Pentru slujba de spălător de vase?

Era pe drumul cel bun, decise ușurată Verity. Evident, bărbatul nu avea CV.

- Firește. Doar nu vă așteptați să vă angajez pe loc. Voi avea nevoie de un istoric complet al educației și al slujbelor dumneavoastră, inclusiv de datele slujbelor anterioare, de numele supervizorilor, adrese și numere de telefon. De asemenea, va trebui să completați un formular de angajare. Îl voi pune alături de restul. Când voi avea suficient de multe, le voi analiza și voi face selecția.
 - Pare un proces îndelungat, observă sec Quarrel.
- -O, este, se grăbi ea să fie de acord. Ar putea dura vreo două săptămâni sau mai mult.
- -Adevărat? Unde veți găsi ajutor pentru acest weekend?

Verity încremeni.

- Poftim?
- M-ați auzit. Aveți nevoie de ajutor acum. Astă-seară, de fapt. Veți fi invadată de clienți în câteva ore.
- Mă voi descurca, spuse Verity printre dinții încleștați. Managerii de la centrul spa Sequence Springs îmi sunt prieteni. Le-am condus restaurantul pentru o perioadă. Se vor bucura să îmi împrumute pe cineva din bucătăria lor.
- De ce să împrumutați ajutor temporar când aveți ocazia să îl angajați pe cel mai bun pe termen lung?

Mâna lui Verity se încleştă pe mânerul ușii.

- Habar nu aveam că spălătorii de vase se mândresc atât de mult cu meseria lor. Vă considerați cel mai bun, domnule Quarrel? - Credeți-mă, spuse el prietenos. Am mai multă experiență și pricepere în arta spălării vaselor și în servirea clienților decât oricine alteineva var putea apărea în prag de acum și până la cinci și jumătate în această seară.

 Şi experienţa de persoană pricepută la toate? vru ea să ştie, începând să se simtă de parcă ar ti fost încolţită.

Timpul trecea. Trebuia să se întoarcă în bucătărie.

-Sunt bun la casa omului, o asigură el. Mă pricep cam la orice, de la a desfunda o toaletă la a da un bețiv afară. Veți vedea. Sunt util.

Verity își îndreptă spatele.

-Am autorizație doar pentru bere și vin. Nu avem probleme cu bețivii aici, la No Bull. În plus, am un instalator pe care îl pot suna dacă se întâmplă ceva cu toaleta. Nu știu în ce fel de localuri ați lucrat înainte, dar se pare că abilitățile dumneavoastră ar putea fi mai potrivite la taverna locală. De ce nu încercați acolo? Vă voi da numele proprietarului.

Milt Sanderson, care deținea The Keg, se putea ocupa de acest bărbat, gândi ea. Milt era obișnuit să aibă de-a face cu muncitori în construcții, cu șoferi de cami-

on și cu alții asemenea.

- Aş prefera să lucrez aici, spuse simplu Jonas.

- De ce? întrebă cu îndrăzneală Verity.

- Să spunem doar că sunt nerăbdător să îmi îmbunătățesc soarta. Am ambiție.

-Aha. Să spunem doar că puteți încerca la alt restaurant, domnule Quarrel. Nu vă deranjați să vă întoarceți aici fără un CV adecvat.

Verity făcu încă o încercare de a închide ușa.

- Nu așa repede, Domnișoară Angajator care Oferă

Oportunități Egale.

Bărbatul ajunse în încăpere cu ea înainte ca Verity să știe ce se întâmplase. Instinctiv, făcu un pas înapoi. Trebuia să obțină controlul asupra situației. Îi scăpa din mână într-un mod absurd.

-Hei, stați puțin! Restaurantul este închis, v-am spus asta. Am un milion de lucruri de făcut înainte să deschid fascinante, gândi ea. Degete lungi și suple și încheieturi puternice. Mâinile unui spadasin.

Mâinile unui amant.

Ultima impresie o făcu să se încrunte. Ieși din birou și porni spre bucătărie, încercând să decidă ce să facă în continuare. Toată această situație era bizară. Nu se simțea amenințată în mod personal, dar se simțea uimitor de neajutorată.

Poate că bietul om chiar era disperat să găsească o slujbă; orice slujbă. Verity luă sticla cu ulei de măsline și se întoarse la salata de tortellini pe care o pregătea.

Nu avea rost să nege că avea nevoie de ajutor în acea seară. Adevărat, Laura și Rick Griswald, echipa formată din soț și soție care conducea Complexul Sequence Springs Spa, i-ar fi trimis bucuroși un ajutor, dar ar fi mai ușor dacă Verity și-ar fi rezolvat singură problemele cu personalul. Cât ghinion că Marlene Webberly o anunțase așa din scurt, în urmă cu trei zile, că urma să plece pentru a se căsători. Era uimitor ce putea face dragostea din rațiunea unei femei. Marlene păruse întotdeauna o tânără foarte inteligentă.

Un ajutor bun era greu de găsit.

Verity aproape termină de făcut salata, când mașina de scris amuți în micul birou. Urmă o tăcere îndelungată în timp ce aplicantul ei, aparent, își recitea opera, apoi Verity auzi alte câteva tastări sporadice. Evident, abilitatea de dactilografiere a lui Jonas Quarrel nu era perfectă. Un moment mai târziu, bărbatul intră în bucătărie, punându-și CV-ul în mâinile ei unsuroase.

- Poftim, șefa. Citește-l și spune-mi că nu am calificările necesare pentru slujba aceasta. Între timp, voi

termina eu de spălat vasele astea.

Verity ținu CV-ul și citi primele rânduri. Căută cu disperare discrepanțe, minciuni sfruntate sau orice alt motiv ar putea găsi pentru a arunca la gunoi hârtia.

-Treizeci și șapte de ani? Aș fi zis că aveți cu câțiva

ani mai mult.

"Din pricina fantomelor din ochii tăi", explică ea în sinea ei.

- Multumesc, mormăi el. Nu credeam că am deja atât

de mult păr alb.

Verity scutură din cap, privi spre părul lui de culoa-

rea nopții și vorbi fără să înceteze să gândească:

- Nu este vorba despre păr. Nici nu aveți atât de multe fire cenușii. Este privirea dumneavoastră. Ochii ei se măriră când își dădu seama de ceea ce tocmai spusese. Nu are importanță, continuă ea. Uitați ce am spus. Dar ea căscă și mai mult ochii, nevenindu-i să creadă când citi următoarea secțiune. Educație: Doctorat în istorie la Vincent College. Aveți un doctorat?

- Aha. Nu-mi purtați pică pentru asta, bine?

- Ce perioadă a istoriei ați studiat? întrebă suspicioasă Verity.

- Renașterea, cu specializare pe istoria militară. Sunt

expert în arme și strategie.

Părea complet absorbit de vasele pe care le clătea.

-Sigur. Şi cred că aveți o proprietate lângă apă în Arizona pe care mi-o puteți vinde, nu-i așa?

Apa clipocea în chiuvetă.

-Acesta este adevărul. Îl puteți verifica dând un telefon la arhivele facultății Vincent. Am predat o vreme

acolo, după ce am absolvit.

Un erudit în domeniul istoriei renascentiste. Verity era intrigată. O parte din ea fusese foarte fascinată de acea epocă sângeroasă, strălucită și care schimbase lumea. Brusc, își dădu seama că avusese dreptate mai devreme când îl privise și se trezise cu mintea bombardată de imagini cu florete aurii și aur florentin. Se forță să își alunge imaginile din cap și spuse cu asprime:

- Voi verifica aici și acum. Spuneți-mi ceva despre is-

toria renascentistă.

-Vorbiți italiană? întrebă el politicos.

- Nu foarte bine.

- În regulă, atunci voi traduce eu. Jonas făcu o pauză, parcă pentru a-și aduna gândurile, apoi cită fără probleme: "Domnița mea mă rănește prin îndoiala ei. Fiecare suspin, fiecare privire, o împunsătură de floretă. Tânjesc să îi ofer bucuriile dulci ale iubirii, dar ea întâi trebuie să îmi ofere darul încrederii".

Verity se sprijini de ușă, încrucișându-și brațele la

piept, și încercă să afișeze o expresie aprigă.

- Şi asta ce ar trebui să fie?

- O traducere brută a unui fragment dintr-o poezie renascentistă mai puțin cunoscută. Impresionată?

Jonas îi aruncă o privire plină de speranță.

Simțul umorul amenința să învingă supărarea lui Verity. Era dificil să displaci un bărbat care putea cita poezii renascentiste. Desigur, merită amintit că unii dintre cei mai nemiloși bărbați ai secolelor al XV-lea și al XVI-lea nu doar că citaseră asemenea poezii, dar le și scriseseră. Nu exista nici o lege a naturii care spunea că ucigașii nu puteau scrie poezii, iar, în acele zile – Verity știa bine –, un adevărat gentleman emitea pretenția de a fi la fel de priceput la compunerea versurilor precum era la mânuirea floretei.

- Probabil că poezia aceasta nu este deloc cunoscută. Am citit câteva poezii renascentiste și nu îmi amintesc să o fi întâlnit undeva.

- Un motiv în plus ca să fiți și mai impresionată, răspunse el ferm.

-Sunt impresionată, dar nu sunt convinsă că faptul că știți o brumă de poezie renascentistă înseamnă că vă

calificați drept spălător de vase, șopti ea.

-V-aș putea cita puțin din Machiavelli, dacă preferați. Poate ceva despre arta guvernării prin frică? El era de părere că este mult mai eficient, politic vorbind, ca un conducător să fie mai degrabă temut, nu iubit. Presupun că asta se aplică și în conducerea unui restaurant.

- Nu vă deranjați. Am citit destul Machiavelli ca să

știu că nu conduc acest loc după principiile sale.

- Nu sunt atât de sigur în privința asta, spuse el tărăgănat. Totuși, cum se face că i-ați citit operele?

- -Tatăl meu a pretins întotdeauna că teoriile lui Machiavelli despre cum să supraviețuiești politic încă reprezintă baza guvernului modern. A crezut că ar trebui să le studiez, răspunse absentă Verity. Analiză din nou CV-ul. Aveți ceva experiență de barman, din câte văd. Green Witch Bar în Insulele Virgine?
- O capcană pentru turiști. Am avut multă experientă cu turiștii, spuse cu modestie Jonas.

- Taverna Harbor Lights în Tahiti?

- Acolo serveam oameni mai puţin dichisiţi.

-Seafarer Bar and Grill în Manilla?

- -Acolo, clientela consta în mare parte din marinari americani aflați în permisie la țărm. Am deprins multe tehnici diplomatice. Mă pricep să potolesc certuri și încăierări.
- Pun pariu, spuse blând Verity. Era fascinată, oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască. Iar dacă totul era o născocire, Jonas Quarrel avea o imaginație bogată. Și taverna Get Leid în Hawaii?
- Un alt local pentru militari, deşi aveam şi porţia noastră de turişti. Puţin mai elegant decât Seafarer.
- Nu ți-ai da seama după nume. Crystal Bell în Singapore?

- Un loc în care se adunau emigranții.

Verity citi următoarea mențiune în CV și i se tăie răsuflarea, apoi ridică încet privirea.

- Cantina El Toro Rojo?

-Şi acolo sunt mulți emigranți. Știți, scriitori și artiști aspiranți, care merg în Mexic pentru a-și crea arta și, în schimb, ajung să înoate în tequila ieftină.

-Cunosc genul, spuse cu asprime Verity. De asemenea, cunosc și localul. Am fost în Porto Vallarta în urmă

cu câteva luni și am dat peste el.

Quarrel îi aruncă o privire impenetrabilă în timp ce aranja în mod eficient vasele.

- Ce căutați într-un loc precum El Toro?

- Îmi căutam tatăl. Verity se încruntă și lovi ușor cu degetul CV-ul. La urma urmei, nu ați inventat locurile

astea într-un moment de inspirație, nu-i așa? Chiar ați lucrat în toate speluncile astea mizerabile.

Quarrel ignoră întrebarea și puse una proprie.

– V-aţi găsit tatăl?

Verity scutură din cap.

- Nu. Dar nu e mare lucru. O să apară el, mai devreme sau mai târziu. Mereu apare. Plecă de lângă perete și porni spre birou. Scuzați-mă câteva minute.

Jonas scăpă o tigaie înapoi în chiuvetă.

- Hei, stați puțin. Ce vreți să faceți?
- Să dau câteva telefoane, îi explică ea mieros, zâmbindu-i.

Jonas o privi îndelung. Pentru o clipă, păru tulburat de zâmbetul ei, apoi se adună și întrebă încet:

- Veți suna la unele dintre acele baruri?

-Întotdeauna verific referințele. Ce s-a întâmplat, domnule Quarrel? Credeați că aș ezita să sun în locuri precum Tahiti, Manila și Mexic?

El își șterse mâinile pe un prosop, studiind-o intens.

- -Păi, da. Majoritatea oamenilor sunt intimidați de apelurile acestea la distanță.
- -Am vești pentru dumneavoastră. Nu sunteți singurul care a cunoscut avantajele călătoriilor prin lume. Am petrecut un an și jumătate în Tahiti, trei luni în Manila, un an în Mexic și încă un an în Hawaii. Memoria îmi este puțin neclară pentru că au trecut ceva ani de atunci, dar cred că am fost în mai multe dintre speluncile astea, nu doar în El Toro Rojo. Taverna Harbor Lights îmi sună cunoscut. Urăsc să recunosc, dar la fel și Get Leid.

Quarrel părea de-a dreptul uimit.

-Glumiți. Cunoașteți unele dintre locurile astea?

- Tatăl meu mi-a oferit o educație completă.

Verity intră în birou, încântată că reușise, în sfârșit, să obțină un avantaj asupra lui Jonas Quarrel.

-Va costa o avere să sunați la tavernele acelea, subli-

-Voi reține din plata dumneavoastră pentru prima săptămână.

Verity zâmbi lent în timp ce se așeză la birou și se

întinse spre telefon. Avea să fie interesant.

O oră mai târziu, ea își primise răspunsurile, iar Jonas terminase de spălat vasele. Se confruntară în bucătăria mică.

- În regulă, spuse Verity cu calm. Slujba este a ta. Toată lumea a avut cuvinte de laudă la adresa ta. Au spus că oricine se poate baza pe tine să deschizi un bar la timp, nu ai treabă cu drogurile, nu ai prostul obicei de a te servi din conținutul casei de marcat și nu bei în timpul serviciului. Laude serioase, într-adevăr, dacă iei în calcul sursele. A, iar Big Al de la Sea Siren îți transmite toate cele bune și jură că îți va trimite banii pe care ți-i datorează, acum că are o adresă la care să poată face asta.

Ceva în ochii lui Jonas păru să se relaxeze, în loc apărând o expresie curioasă, de un amestec de anticipație și satisfacție.

- Mulţumesc, Verity, spuse el. Apreciez foarte mult şansa.

- Din moment ce ai terminat cu vasele, poți începe să tai cepele pentru tarta cu legume pe care o voi pregăti. Fac eu aluatul.

- Mă apuc imediat, șefa. Jonas se întinse după un cuțit cu lama lungă, ridicându-l cu pricepere. Mai este doar o mică problemă.

Verity se opri precaută înainte de a lua o bucată de

aluat din frigider.

- Care?

-Voi avea nevoie de un loc unde să stau. Jonas îi zâmbi. Ai vreo idee? Din moment ce voi lucra pe salariul minim, nu îmi voi putea permite ceva sofisticat. Am plecat de la Lake Motel de dimineață și nu prea mai aveam bani.

Verity oftă resemnată.

- Poți folosi ghereta pe care o folosește tata când se sinchisește să mă viziteze. E în spatele restaurantului.
 - -Cum rămâne cu tatăl tău?
- -Nu îți face griji. Nu am mai auzit nimic de el de când am primit mesajul prin care îmi cerea să merg să ne întâlnim în Puerto Vallarta. El plecase deja din oras când am ajuns eu acolo, și nu mai știu nimic de el de atunci. Nu cred că ne va deranja prea curând. Dacă o va face, puteți da cu banul pentru pat. Probabil că amândoi ați dormit pe ceva podele la viața voastră.

- Ești o femeie generoasă, Verity Ames.

- Nu este asta. Cred că adevărata problemă e că sunt putin cam tâmpă când vine vorba despre pierde-vară profesioniști care își petrec viețile fugind de talentul lor.

Jonas ridică privirea și miji ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

Verity întoarse privirea spre el în timp ce întindea aluatul.

- -Am sunat la Vincent College după ce am vorbit cu câțiva dintre foștii tăi angajatori. Chiar ai predat istoria Renasterii acolo. În plus, erai al naibii de bun la asta. Multe publicații impresionante și o carte despre armurărie antică la activ. Și apoi ai renunțat la predat fără vreun motiv anume. Ai umblat haihui prin lume de atunci?
- -Ce legătură are asta cu tatăl tău? întrebă Jonas cu indiferență.

- Și el este un pierde-vară profesionist. Numele Emerson Ames îți spune ceva?

Verity își dădu seama că mânuia făcălețul cu prea multă forță. Se convinse să se relaxeze. Jonas tăie capătul unei cepe cu o mișcare neglijentă a cuțitului.

-Da, îmi spune. Vorbim despre același Emerson

Ames care a scris Juxtapunere acum câțiva ani?

-Unul și același.

-Măi, să fiu al naibii! Din câte îmi amintesc, acea carte a făcut ceva vâlvă când a fost publicată. Orice persoană de la Vincent College care avea vreo pretenție

academică ținea cartea pe măsuța sa de cafea. Ce s-a în-

tâmplat cu el? A mai scris ceva de la Juxtapunere?

-Din păcate, spuse încordată Verity, tata a decis că Juxtapunere nu era genul lui de carte. A jurat să nu își mai piardă timpul scriind alta asemănătoare și s-a întors la a scrie ceea ce pretinde că îi place cel mai mult să scrie.

- Ce anume?

Verity strâmbă din nas.

-Romane western. Îți vine să crezi? Bărbatul care cândva a fost numit de *The New York Times* autorul anului. Un scriitor care "examinase și iluminase cu mult curaj și hotărâre incertitudinile și paradoxurile contemporane", au spus ei. Iar acest geniu curajos se răzgândește și decide că preferă să scrie westernuri.

Jonas o privi pentru încă o clipă, apoi începu să râdă. Fu un hohot adânc, masculin, care umplu bucătăria.

Ochii lui aurii licăreau amuzați.

- Cred, spuse Jonas în cele din urmă, încă râzând, că laș plăcea pe tatăl tău. Tăie coada unei alte cepe. Sper să am ocazia să îl cunosc în timpul cât voi sta aici.

- Ceva îmi spune că voi doi aveți multe în comun,

bombăni Verity.

Jonas râse din nou și răsuci cuțitul în aer. Verity își ținu răsuflarea în timp ce lama se învârti. Imagini sângerânde cu degete tăiate o făcură să își încleșteze mâinile pe marginea tejghelei. Dar, o secundă mai târziu, Jonas prinse fără probleme cuțitul de mâner și reluă tăiatul cepelor. Verity își înăbuși un fior.

-Am bănuiala că am în comun cu tatăl tău decizia asta de a trăi în lumea reală, în loc să pretindem că ne

plac mediile academice și literare.

- Mie îmi pare că amândoi v-ați lenevit și ați ales ca-

lea cea mai simplă, replică Verity pe un ton critic.

Toate urmele de amuzament dispărură de pe chipul lui Jonas. Când vorbi, glasul îi era periculos de tăios, precum cuțitul din mâna sa.

- Doamnă, nu știi despre ce vorbești. Nu toate talentele sunt o binecuvântare. Uneori, un lucru precum talentul te poate ucide. Sau te poate face să o iei razna. Poate, în cazul tatălui tău, doar l-a plictisit de moarte. Nu ai dreptul să judeci.

Verity se cutremură. Nu avea nici un dubiu că Jonas știa ce vorbea. Instinctiv, căută refugiu în schimbarea

subjectului.

- -Asta este o ceartă stupidă. Mai bine te-ai ocupa de cepele alea, spuse ea brusc. După ce termini cu ele, poți începe să tai morcovii. Îi vreau tăiați julien. Știi ce înseamnă asta?
 - -Sigur, șefa. Cum spui tu. Am o întrebare totuși. Verity îl privi cu precauție.

- Care?

- Nu am lucrat niciodată într-o bucătărie vegetariană gourmet. Zâmbi puțin cam prea inocent. La ce folosești uleiul extravirgin de măsline?
- La dressinguri pentru salate, printre altele, îi explică ea țâfnoasă. Și te rog să mă scutești de glumele imature. Extravirgin se referă la faptul că uleiul este de o calitate foarte bună, din prima presare a măslinelor.

- Ah! Credeam că înseamnă că s-a învechit pe raft de prea mult timp. Asemenea unei biete fete bătrâne care

nu a avut niciodată un iubit.

Verity nu își putu împiedica valul puternic de sânge ce îi izbi obrajii. El doar făcea o glumă grosolană. Era imposibil să știe care era statutul ei sexual.

- Aceasta este o remarcă discriminatorie tipică. Urăsc să îți distrug mândria masculină, dar există lucruri mai rele în viață decât să nu fi avut niciodată un iubit, declară ea pripită.

Gura lui Jonas se schimonosi ușor într-un colt.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi să descoperi că tocmai ai angajat pe cineva care nu știe un lucru atât de esențial pentru o bucătărie precum la ce se foloseste uleiul de măsline!

- Nu-ti face griji, sefa. Învăt repede.

capitolul 2

Viața în domeniul vegetarianismului gourmet era destul de bună, decise Jonas duminică noaptea în timp ce termina de spălat vasele și se pregătea să o ajute pe Verity să închidă restaurantul. Muncise în locuri mai rele. Clientela la No Bull Cafe era cochetă, dar inofensivă. Oamenii tindeau să fie curați, șic, manierați și, fără îndoială, nestatornici. Și lăsau bacșișuri bune. Putea fi mai rău de-atât.

De câteva ori în viața sa, medită Jonas, îi fusese mai rău. Mult mai rău.

Mulțimea nu fusese numeroasă în acea seară, dar, chiar și așa, Verity rămase fără supă-cremă de broccoli în jurul orei nouă, lucru care o făcuse să se agite. Jonas simțise o dorință aproape nestăpânită de a o îmbrățișa, de a-i săruta vârful pistruiat al nasului și de a-i spune să nu se îngrijoreze din pricina calculului greșit în privința supei. Rezistase acelei tentații. Nu era vreun prost.

Să își sărute șefa ar fi, fără îndoială, o modalitate eficientă de a ajunge să fie jupuit de viu. Femeia avea o limbă tăioasă ce făcea cuțitul din sacul lui Jonas să pară tocit, prin comparație. Verity era temperamentală și nu avea nici o reținere să te mustre dacă simțea că era nevoie. De fapt, după ce Jonas se gândise mai bine, exista o parte a firii lui Verity care îi aduse în minte cuvântul "scorpie".

Nu o mustrare voia Jonas să smulgă de la ea. Ceea ce își dorea el era să i se permită să se bucure cât mai mult de zâmbetul ei.

Verity avea un zâmbet care îți năucea simțurile. Pe Jonas îl fascinase; îl captivase. Când zâmbetul apărea – luminos, cald, senzual și sincer –, Jonas se trezea holbându-se la ea uluit. Exista o inocență dulce și feminină în acel zâmbet care atrăgea un bărbat la fel cum mierea atrage albinele. Un bărbat putea fi iertat pentru îndrăzneala de a se crede cel mai important din univers atunci când Verity îi zâmbea. Acel zâmbet îl atrăgea pe Jonas

mai mult chiar decât secretele periculoase din propriul trecut.

Acel zâmbet spunea despre Verity că era o femeie care s-ar dărui complet unui bărbat. În același timp, o califica drept o femeie căreia un bărbat îi putea încredința viața, pasiunea și onoarea lui. Zâmbetul lui Verity te tenta să crezi că puritatea putea merge mână în mână cu senzualitatea lumească. Era zâmbetul unei inocențe indescriptibile și al unui jurământ stăruitor de dăruire totală. Acel zâmbet promitea totul și, în plus, promitea să ofere totul cu o generozitate atât de inocentă și de pasională, încât un bărbat nu putea fi învinuit dacă ar fi comis câteva mici crime pentru a o poseda pe proprietara acelui zâmbet.

Dar acel zâmbet îl făcu pe Jonas să se întrebe de ce nu stăteau bărbații la coadă în jurul restaurantului, implorând pentru șansa de a comite o crimă. Era greu de crezut că toți bărbații din împrejurimi se temeau de scorpie atât de mult, încât renunțaseră să încerce să posede îngerul senzual. Dar aceasta părea să fie situația. Jonas nu o înțelegea; la urma urmei, ce erau câțiva ghimpi atunci când vânai o comoară adevărată? Dar el era recunoscător că nu era nevoit să se îngrijoreze pentru competitori.

Jonas se gândi că motivul pentru care el avea tot terenul pentru sine implica, probabil, ceva mai mult decât limba tăioasă a lui Verity. Probabil era acea parte din firea ei care sugera un caracter oarecum capricios. Un bărbat simțea instinctiv că era o femeie care nu avea să fie niciodată promiscuă. În scurtul timp de când lucra pentru Verity, Jonas observase clar că ea avea un mod de viață îngrijit, adecvat și deloc aventuros. În plus, părea foarte mulțumită cu acel stil de viață.

Agitația de weekend se încheie, iar Jonas simțea că se achitase destul de bine de sarcinile sale. Cel puțin șefa lui nu se plângea prea tare.

Jonas o cunoștea suficient de bine deja ca să știe că Verity s-ar fi plâns, în mod sigur, dacă el nu și-ar fi îndeplinit sarcinile conform standardelor ei. Ea conducea mica bucătărie ca un mic tiran roscat ce era și nu

tolera nici o neglijență în privința curățeniei.

- Ultimul lucru de care am nevoie este ca unii dintre clienții mei să se îmbolnăvească pentru că ajutorul meu în bucătărie nu a reîncălzit corespunzător supa, îi spusese ea lui Jonas când îl instruise în pregătirea supei. Totul trebuie să fie ori rece, ori fierbinte. Nu vreau să văd mâncare lăsată la temperatura camerei, și nici Protecția Consumatorului nu vrea. Au obiceiul de a face vizite neanunțate, să știi.

-Nu ne făceam prea multe griji pentru Protecția Consumatorului în Mexic, spusese Jonas în timp ce

amesteca supus în supă.

- Pun pariu că acest lucru este valabil pentru majori-

tatea locurilor unde ai lucrat.

-Adevărat. O mită rezonabilă se ocupa de obicei de reglementările absurde ale direcției de sănătate.

-Lucrurile sunt diferite aici, îi explicase Verity cu

mândrie.

- Învăt.

Și era adevărat, chiar învăța, gândi Jonas duminică după-amiază, în timp ce o privea pe Verity mergând pe alee spre mica ei cabană dintre copaci. Fără îndoială. Învăța multe lucruri despre domnișoara Verity Ames, bucătar priceput, tiran part time și femeie de afaceri

experimentată.

Unul dintre lucrurile pe care le descoperise Jonas era faptul că o dorea. Foarte mult. Simțise prima oară acest lucru în Mexic, dar și din clipa când ajunsese în pragul ușii ei. Vineri după-amiază, nevoia crescuse înăuntrul lui. Își spusese în sinea sa că nu avea nici o legătură cu sexul. Nevoia dinăuntrul lui era legată de misterul cercelului și de dorința stranie care îl făcuse să o urmărească pe Verity în afara Mexicului.

Dar, până duminică, Jonas știa deja mai bine care era situația. O dorea într-un mod care era atât sexual, cât și psihic. Începea să se întrebe dacă nu cumva o parte din misterul pe care Verity îl ascundea de el ar fi putut fi rezolvat dacă s-ar fi culcat cu ea.

Un citat îi răsări în minte - un scurt fragment din Curtezanul lui Castiglione. Ceva cum că oricine posedă trupul unei femei câștigă totodată fortăreața minții și a sufletului ei.

Trecuse ceva vreme de când Jonas studiase ghidul renascentist al comportamentului cavaleresc din secolul al XVI-lea. Părea să își amintească faptul că existase un contraargument formulat drept răspuns la acea afirmație despre femei, dar nu își putea aminti exact care. Momentan, nu îi păsa. Cuvintele antice părură brusc să aibă mult sens pentru Jonas.

Jonas stătea pe treptele ce duceau spre platforma micii lui colibe și pipăi cercelul în buzunar. Ascultă suspinul blând al brizei printre pinii întunecați. Aștepta să vadă dacă Verity avea să-și urmeze rutina din fiecare noapte.

Aceasta era a treia noapte în care el o privise mergând spre căsuța ei singură. În prima noapte, Jonas se oferise să o conducă, dar ea doar râsese și îi spusese să se odihnească. Era obișnuită să se conducă singură acasă.

Verity spunea adevărul, Jonas știa. Devenea din ce în ce mai evident că Verity nu avea un iubit. Nici nu părea să îi pese de lipsa unei vieți amoroase.

El îi descoperise rutina nocturnă vineri, când aruncase o privire pe fereastra căsuței lui după ce stinsese luminile. Verity nu își stinsese luminile atât de repede pe cât se așteptase Jonas. El rămăsese la fereastră și privise într-acolo, iar după câteva minute fusese recompensat cu priveliștea noii lui șefe ieșind din casă.

Se schimbase într-un costum de baie și halat și porni-

se brusc pe aleea neluminată spre complex.

Primul gând al lui Jonas fusese că șefa lui avea o întâlnire nocturnă la piscină cu un bărbat. Ideea îl neliniștise în mod ciudat. Nu reușise să se împotrivească impulsului de a o urmări. Descoperise, spre uşurarea lui copleşitoare şi secretă, că Verity nu se întâlnea cu un bărbat. Folosea piscinele centrului spa după program. Sălile piscinelor erau marcate cu un semn ce anunța "închis pe timpul nopții", dar Verity intrase printr-o ușă din spate și mersese direct în secțiunea destinată femeilor. Jonas fusese fascinat, stând ascuns și privind-o pe Verity intrând într-o piscină aburindă. Îl amuzase faptul că ea purta un costum de baie în centrul spa, deși avea tot locul doar pentru ea însăși.

Era un costum de baie foarte decent și cuviincios. Avea o croială înaltă pe sânii ei mici și rotunzi, și avea chiar și o fustă din volănașe în jurul șoldurilor. Îl dusese pe Jonas cu gândul la sticla de ulei de măsline extravir-

gin care stătea pe raft în bucătăria lui Verity.

Astă-seară, Jonas decisese să i se alăture tiranei la relaxarea după programul de muncă. Jonas se gândi că merita după predica pe care ea i-o ținuse mai devreme în acea după-amiază, despre cât de rea era mâncarea de tip fast-food. Fusese vina lui, desigur. Ar fi trebuit să fie mai discret cu hamburgerul uleios pe care îl adusese cu el de la restaurantul din oraș.

Problema era că existau ocazii în care el nu se putea abține să nu o provoace în mod intenționat pe micuța tirană. Învăța rapid de ce fel de provocări era nevoie ca să o aprindă pe Verity. O parte din el ghicise că avea să se enerveze la vederea unui hamburger și o lăsase să îl vadă mâncându-l.

Jonas era suficient de receptiv încât să își dea seama că provocarea femeii era un substituent slab pentru ceea ce își dorea cu adevărat să îi facă. Se întrebă dacă ea l-ar concedia pe loc dacă și-ar da seama că, în timp ce îi spăla oalele și tigăile, el visa să o posede pe podeaua bucătăriei.

Din nou, Jonas se întrebă dacă chiar ar putea obține răspunsuri mai rapide la misterul lui Verity Ames dacă s-ar culca cu ea. Se gândea la această opțiune când văzu ușa casei ei deschizându-se. Conform programului. Jonas se trezi din visare și o privi stând pentru o clipă în

lumina care strălucea prin ușa deschisă.

Era îmbrăcată cu obișnuitul ei costum de baie discret și cu halatul, părul roșcat fiindu-i prins într-o coadă lejeră de bucle în creștetul capului. În timp ce Jonas o privea, ea închise ușa în urma ei, fără să se deranjeze să o încuie, apoi porni pe alee spre complex.

Jonas îi lăsă câteva minute avans, apoi se ridică. Se aplecă pentru a lua cele două cutii de bere pe care le pușese mai devreme pe treaptă, apoi porni după ea.

In timp ce mergea pe alee în urma ei, Jonas studie balansul dulce și inconstient de seducător ce caracteriza mersul lui Verity. Fără îndoială, femeia avea un fund al naibii de sexy. În miscările ei era un legănat vag, care îl atrăgea la nivel visceral. Îl făcu să se întrebe cum s-ar mișca ea sub el cuprinsă de focul pasiunii. Jonas își putea închipui acele picioare înfășurate în jurul taliei lui și nu îi fu greu deloc să își imagineze fesele ei umplându-i mâinile. Acum voia să știe cum era realitatea, cum ar fi să facă dragoste cu Verity Ames.

Jonas încercase să fie realist în ultimele trei zile. Își spusese în sinea lui, obiectiv vorbind, că Verity nu era o mare frumusețe, nici pe departe. În primul rând, ar fi putut fi puțin mai înaltă. În al doilea rând, avea capul micuț și, în general, era mult prea slabă, deși Jonas nu îi învinuia talia subțirică. Părerea lui era că subțirimea lui Verity era rezultatul direct al faptului că muncea

prea mult.

Trăsăturile ei erau delicate, dar nu clasice. Ochii ei de un verde marin se ridicau ușor la colțuri ca ai unei pisici jucăușe, iar nasul îi era puțin ascuțit. Era o forță feminină și încăpățânată în liniile ferme ale maxilarului și ale bărbiei. Avea un chip care reflecta inteligență, energie și un fel unic de senzualitate.

Degetele lui Jonas se încleștară pe cutiile reci de bere, și mări pasul în timp ce Verity dispăru după o ușă prin spatele clădirii principale a complexului.

Verity intră în apa fierbinte și bolborositoare din piscină, se așeză pe banchetă și se sprijini de peretele acoperit cu faianță albă. Închise ochii și expiră încet, un suspin îndelung și satisfăcut de ușurare. O dureau picioarele în seara asta. Un pericol al lucrului în restaurant. Weekendurile aduceau mulți bani, dar consumau multă energie. Ei nu îi părea niciodată prea rău când venea ziua de luni. Lunea era singura zi din săptămână în care No Bull Cafe era închis în timpul verii și al toamnei timpurii. În curând, avea să înceapă să închidă și în serile de duminică. Iarna era o perioadă liniștită în Sequence Springs.

În timp ce Verity permitea apei fierbinți și înspumate să îi aline și să îi relaxeze mușchii, se pedepsi în mintea ei pentru că rămăsese fără supă-cremă de broccoli mai devreme în acea seară. Jonas păruse să creadă că nu fusese mare lucru. Dar, la urma urmei, nu era restau-

rantul lui.

Cu toate acestea, el manevrase situația cu un aplomb nonșalant. Pur și simplu, tăiase felul de mâncare de pe tăblia pe care se menționa meniul serii și informase pe oricine cerea supa că nu avuseseră foarte mult broccoli de calitate pentru a face o cantitate mai mare de supă-cremă. Acea ultimă parte fusese o minciună. Avuseseră mult broccoli excelent. Pur și simplu, Verity nu estimase corect cantitatea pentru seara de duminică.

Asemenea greșeli o enervau în general, dar atitudinea calmă a lui Jonas făcuse ca și ei să îi fie mai ușor să treacă peste estimarea greșită. Era aproape ca și cum Jonas ar fi împărțit cumva responsabilitatea cu ea. Aceasta era o senzație teribil de neobișnuită pentru Verity. Ea era obișnuită să își asume toată responsabilitatea pentru tot ce se întâmpla în viața ei. Crescând ca fiica lui Emerson Ames o învățase pe Verity cum să își asume responsabilitatea încă de mică.

Era straniu că Jonas îi dăduse impresia că putea împărți cu el câteva dintre greutățile faptului de a conduce No Bull Cafe. Conform dovezilor, el era doar un alt

pierde-vară iresponsabil, ca tatăl ei. Un bărbat cu prea multă inteligență și prea puțină motivație personală. Combinația de abilitate și lipsa de motivație nu eșua niciodată să o enerveze pe Verity. Dar Jonas își merita banii și chiar mai mult la No Bull, așa că Verity presupuse că nu ar trebui să fie prea critică. La urma urmei, el avea în curând să iasă din viața ei așa cum intrase. Bărbații ca Jonas nu stăteau niciodată prea mult timp într-un loc.

Conștientizarea acelui lucru o întristă pe neașteptate. Se întrebă cum de se obișnuise deja să îl aibă pe Jonas

prin preajmă. Era un semn periculos.

Dar apoi, ea știuse încă de la început că Jonas Quarrel era un bărbat periculos. Văzuse fantomele din ochii lui și simțise tresărirea simțurilor ei când îi deschise prima oară ușa. În loc să îi trântească ușa în nas, ea îi permisese să intre în viața ei senină și cu o grijă controlată.

O parte prudentă din ea începea să se întrebe cât de mare era prețul pe care avea să îl plătească pentru nesăbuința ei. Dar o altă parte din ea începea deja să se întrebe cât de nesăbuită ar putea fi cu Jonas Quarrel. Ea nu își pusese niciodată acea întrebare cu privire la alt bărbat; nu fusese niciodată nevoită să se întrebe acel lucru; nu voise niciodată să se întrebe. Un fior de anticipație o străbătu la acel gând. Verity încercă, dar nu reuși să și-l înăbușe.

- Este o petrecere privată sau se poate alătura și aju-

torul angajat?

Verity deschise brusc ochii la auzul vocii misterioase și leneșe a lui Jonas. Clipi și îl văzu întinzându-se cu grația unui curtezan renascentist lângă un stâlp alb din piatră, având două cutii de bere într-o mână. Își purta hainele obișnuite, blugii spălăciți și cămașa de muncă, dar, cumva, arăta foarte relaxat în sala elegantă, vopsită în alb și albastru.

Verity fu surprinsă de faptul că Jonas se pricepea să pară relaxat, indiferent de haine sau de împrejurimi. Aerul vag de nonșalanță fusese un scop esențial al fiecărui

aristocrat renascentist. Fuseseră scrise cărți întregi despre cum să obții o aură adecvată de putere nonșalantă. Bărbatul care o deținea transmitea tacit lumii că el putea face față oricărei provocări îi apărea în cale. Prevestea o forță controlată care nu avea nevoie să fie ostentativă. Era versiunea veche de patru sute de ani a dorinței moderne de a părea cool. Verity se întrebă dacă Jonas dobândise tehnica în urma studiilor sale despre istoria renascentistă sau îi venise natural. Verity era înclinată să creadă că era a doua variantă.

-Centrul spa este închis oficial pe timpul nopții, spuse ea cu asprime. Nu era prea convinsă că voia să îl invite în refugiul ei privat. Pe de altă parte, el era deja acolo. Îți dai seama că acesta este sectorul femeilor.

- Îmi voi asuma riscul de a fi prins încălcând proprietatea. Am fost dat afară din locuri mai bune decât ăsta.

Jonas zâmbi și se îndepărtă de stâlp cu o mișcare vioaie. Veni tacticos spre marginea piscinei și se lăsă pe vine lângă Verity. Apoi desfăcu o cutie cu bere și i-o întinse.

Verity se întinse în mod automat să accepte berea. Este doar prietenos, gândi ea. Poate se simțea puțin singur. Îl privi precaută, apoi se gândi cât de mult muncise

Jonas în acest weekend.

-Sunt convinsă că Rick și Laura nu s-ar supăra dacă ai folosi una dintre piscine, spuse Verity cu o politețe calculată. Și presupun că nu prea contează că acesta este sectorul femeilor. La ora aceasta din noapte, oaspeților complexului nu le este permis accesul aici. Dar Rick și Laura mi-au permis întotdeauna să folosesc piscina după program.

Jonas aruncă o privire în jur, la cele șase piscine din

camera faianțată.

-Voi folosi piscina ta, anunță el.

Își descheie cămașa și o lăsă deoparte. Apoi se ridică și își scoase ghetele joase. Mâinile îi coborâră la nasturii blugilor.

Verity luă o gură mai mare de bere decât intenționase. Se înecă în timp ce ridică privirea spre pieptul lat, masculin și acoperit de păr de deasupra ei. Era evident că Jonas era la fel de zvelt și de musculos pe cât își închipuise ea.

- Nu ți-ai adus slip? întrebă ea șoptit.

- Nu. Jonas deja își dezbrăca blugii, dezvăluind o pe-

reche strâmtă de chiloți albi.

Pentru o secundă, Verity fu pe jumătate hipnotizată de forma masivă și masculină evidențiată de chiloții albi din bumbac, apoi își mută rapid ochii la cutia de bere. Își spuse în sinea ei că acei chiloți acopereau la fel de mult din el pe cât ar fi acoperit un slip, apoi își aminti că avea douăzeci și opt de ani; era prea bătrână ca să mai fie speriată la vederea unui bărbat în chiloți.

- Apa este foarte caldă, îl avertiză ea.

- Da. Jonas coborî un picior musculos în piscina care bolborosea. Este bine. Se așeză aproape de ea pe bancheta subacvatică. Al naibii de bine.

Se lăsă pe spate și își sprijini brațele pe marginea piscinei. Un braț viguros se întinse în spatele capului lui Verity. Ea era profund conștientă de cât de aproape era el. Totodată, era conștientă și de restul trupului său. Se gândi să se îndepărteze ușor de el, dar apoi decise că ar părea absurdă. Bărbatul era obosit după o seară de lucru la foc continuu, la fel ca ea. Voia doar să se relaxeze; nu îl putea învinui pentru acest lucru.

- De cât timp conduci restaurantul? întrebă Jonas relaxat.

Verity îi aruncă o privire piezișă și își dădu seama că el avea ochii închiși. Se relaxă și ea.

- De vreo doi ani. Am lucrat în câteva restaurante, inclusiv în cel din complex, înainte de a avea banii și îndrăzneala de a-mi deschide propriul local.

- Unde ai mai lucrat, în afară de Sequence Springs?

-A, pe ici, pe colo, răspunse ea cu indiferență.

- Pe ici, pe colo? Jonas deschise un ochi. Cum ar fi?

- Păi, la restaurantul lui Claude, în Martinica. Am învățat multe tehnici franțuzești acolo. Apoi la o cafe nea micuță în Spania, unde am deprins câteva ponturi

despre legume. Am petrecut câteva luni studiind gastronomia mexicană într-un restaurant din Mazatlan. Am învățat despre vin când am lucrat pentru o femeie care deținea o dugheană chiar lângă Rio de Janeiro și am învățat să spăl vasele de una singură. Verity zâmbi. Ți-am spus, nu ești singurul care a avut o educație completă. Doar că eu n-am nici o diplomă care să o demonstreze.

- Ce a făcut tatăl tău? Te-a târât prin lume după el?

- De când a murit mama, când aveam opt ani, confirmă Verity. Sequence Springs este prima casă adevărată pe care am avut-o vreodată. Când m-am stabilit aici, în urmă cu trei ani, am hotărât că va fi nevoie de un semn de la Dumnezeu sau de un dezastru economic pentru a mă face să plec de aici. Dar tu, Jonas? Crezi că te vei stabili vreodată undeva?

- Nu mă gândesc prea mult la asta, spuse el, glasul devenindu-i surprinzător de aspru fără vreun avertisment. Deschise ochii și o privi direct. Să înțeleg că nu ai mers la facultate?

Verity îi aruncă o privire confuză.

- Tata nu avea o părere prea bună despre procesul de educație formală. A crezut că putea face o treabă mai bună educându-mă el însuși. Vrei să știi adevărul? Nici măcar nu am o diplomă de liceu, darămite de facultate.

El o privi întrebător.

Şi te deranjează asta?
 Verity ridică din umeri.

-Nu, nu chiar. Mi-aș fi putut lua diploma de competență, presupun, și m-aș fi putut înscrie la facultate, dar adevărul este că, până mi-a trecut prin cap acest lucru, hotărâsem deja să deschid un restaurant și nu aveam nevoie de vreo diplomă pentru asta.

-Știi ceva? Ești unul dintre cei mai interesanți anga-

Jatori pe care i-am avut în ultimii ani, Verity.

O voi lua ca pe un compliment.

Piciorul lui Jonas îl atinse alene pe-al lui Verity în apă, iar ea simți un fior străbătându-i extremitățile. Luă încă o gură de bere și îsi mută discret piciorul. Ultimul lucru

pe care și-l dorea era să îi dea vreo idee noului angajat, își spuse în sinea ei. Apoi simțul umorului ei preluă controlul. Gândul de a-și seduce spălătorul de vase fu neașteptat de intrigant. De asemenea, era și amuzant.

- De ce zâmbești? întrebă Jonas. Te gândești la ceva

amuzant?

Verity scutură rapid din cap.

- Nu, doar mă relaxam.

- Afacerea cu restaurantul este dură pentru picioare. Jonas se întinse sub apă și aduse piciorul lui Verity pe coapsa lui înainte ca ea să își dea seama de intenția sa. Începu să îi maseze lent și apăsat gamba și talpa piciorului. De fapt, continuă el, chiar voiam să îți spun că muncești prea mult. Cred că trebuie să te și îngrași puțin. Mănânci prea multă mâncare vegetariană pentru binele tău. Trebuie să introduci puține grăsimi în dieta ta.

Verity se foi.

- Dieta mea este mult mai sănătoasă decât a ta. Știi câtă grăsime animală pură era în hamburgerul ăla pe care te-am văzut mâncându-l azi după-amiază? Ai idee ce efecte are chestia aia asupra corpului tău?

- Nu, dar am senzația că, dacă te-aș lăsa, mi-ai spune exact ce efecte are, și nu cred că vreau să le aud în seara asta. Încerc să mă relaxez după o zi grea de muncă. La fel

și tu. Relaxează-te, șefa.

Degetele lui o cercetau atent. Verity dădu să protesteze, dar fu copleșită brusc de senzațiile minunate pe care Jonas i le stârnea cu mâinile sale. Nu își putea imagina să fi simțit vreodată ceva atât de minunat precum atingerea lui pe mușchii tensionați ai piciorului ei.

- Jonas...

Piciorul lui greoi poposi pe genunchii ei.

-Tu mă masezi pe mine în timp ce eu te masez pe

tine. Ti se pare corect?

Un val de pură plăcere fizică, avându-și originea în degetele picioarelor ei, înaintă în corpul lui Verity. Nu era nimic în neregulă cu un masaj. Era chiar terapeutic. Dumnezeu știa că amândoi munciseră din greu

în timpul weekendului. Atunci, de ce întrebarea lui avea o tentă atât de senzuală? se întrebă Verity. Sau mintea ei o lua razna, pur și simplu?

- Foarte corect.

li mângâie într-o doară piciorul păros, căutând să simtă mușchii alungiți. Când simți unul prinzând formă sub palmele ei, încleștă precaut degetele.

- Ah, da, asta este. Mâna lui Jonas se încleștă pentru o secundă pe piciorul lui Verity, într-o strânsoare care aproape fu dureroasă. Dumnezeule, este bine, sefa.

Verity nu era sigură dacă el se referea la modul în care ea îi mângâia piciorul sau la cum Jonas simțea piciorul ei la atingere. Își intensifică strânsoarea și masajul. Pentru câteva clipe, se masară în tăcere, schimbând picioarele la un moment dat. Verity începea să se simtă mai relaxată, cum nu se mai simțise de multă vreme. Închise pe jumătate ochii în timp ce se concentră visătoare pe senzațiile inocente și senzuale provocate de oferirea și de primirea unui masaj.

- Aş vrea să nu îmi mai spui "șefa", zise ea în cele din

urmă, după ceva vreme.

Își desprinse mâna de pe piciorul lui pentru a mai lua o gură de bere. Urmă un moment de tăcere în care Jonas făcu același lucru, apoi spuse blând:

- Nu mă gândesc la tine tocmai ca la o șefă.

- Nu?

- Vrei să știi adevărul? Te văd ca pe un tiran cu drepturi depline.

- Habar nu aveam că am avut un asemenea impact

asupra ta.

Verity îi strânse gamba puțin mai tare decât intențio-

nase. Jonas tresări.

-Chiar mi te pot închipui în perioada Renașterii, dirijând saloanele la curtea familiei de Medici. Curtezanii s-ar da peste cap să îți facă pe plac. Te-ar numi tirana lor cu părul de foc.

Verity se gândi o clipă la cuvintele lui.

- Corectează-mă dacă mă înșel, dar majoritatea saloanelor renascentiste erau dirijate de curtezane profesioniste, nu?

Jonas chicoti.

- Chiar ai avut o educație completă, nu-i așa?

- Tata nu credea în procesul de educație formală, dar a insistat să citesc foarte mult, spuse Verity, aducându-și aminte de acea perioadă.

- Ai dreptate în privința femeilor care conduceau saloanele. Crezi că ți-ar plăcea viața unei curtezane? Ochii îi sclipiră printre pleoapele mijite, parcă tachinând-o.

-Cariera aceea și a pierdut strălucirea în zilele noastre, dar cu siguranță ar fi fost o opțiune viabilă pentru o femeie a secolului al XV-lea. Era ori asta, ori mănăstirea. Oricare din aceste două opțiuni oferea unei femei inteligente o cale spre putere și oricare sună mai bine decât singura opțiune disponibilă în afară de acestea.

- Să înțeleg că te referi la căsătorie?

-Aha. Căsătoria nu are multe de oferit unei femei în prezent, dar pe atunci îi oferea chiar mai puțin decât acum. Doar șansa de a muri dând naștere unui copil și oportunitatea de a fi sclava personală și neplătită a unui bărbat. Verity, gânditoare, făcu o pauză. Luând toate astea în calcul, cred că aș fi ales cariera de curtezană. Sună mult mai distractiv decât să conduci o mănăstire. Cred că mi-ar fi plăcut să dirijez serate sclipitoare, la care să ia parte femei și bărbați inteligenți și rafinați. Obișnuiau să se îmbrace cu haine splendide și să discute despre politică, filosofie și poezie, nu-i așa?

- Printre alte lucruri. Definiția rafinamentului social era puțin diferită pe atunci. Dacă un bărbat își amintea să nu se scarpine între picioare în public, acest lucru era considerat apogeul eleganței sofisticate. În afară de filosofie și poezie, grupurile de salon petreceau mult timp vorbind despre cum să dirijeze aventurile amoroase. Abundau de intrigi romantice. Nu uita că Renașterea s-a țesut pe intrigă. Orice fel de intrigă. Politică, socială

Verity oftă visătoare, în timp ce imaginile dansau

prin mintea ei.

-Sună fascinant. Voi presupune că toți curtezanii din saloanele mele erau destul de sofisticați cât să își amintească să nu își scarpine părțile intime în public. Mă pot vedea acum, purtând o rochie din satin cu mâneci bufante. Aș fi purtat un inel care să fi avut un compartiment pentru otravă, desigur, exact ca Lucreția Borgia.

Jonas oftă.

- Prostii! Am vești pentru tine: Lucreția nu era vrăjitoarea pe care a etichetat-o legenda, ci era doar o domniță care a avut mult ghinion în ale căsniciei. Iar otrăvurile
Renașterii nu erau nici ele atât de sigure sau de fatale pe
cât susțin istoricii. Oamenii munceau mult pentru a le
crea și a le testa, dar le lipseau cunoștințele despre chimie ale secolului XX. Otrăvirea era o chestiune riscantă.
Când venea vorba despre crimă, oamenii serioși optau
de obicei pentru un pumnal sau o floretă.

- Ha, ha. Deja îmi pot închipui, spuse Verity încântată. Dueluri pe stradă pentru onoarea unei femei. Bărbați luptându-se până la moarte pentru a apăra reputația

domnitei lor.

Mâna lui Jonas se opri pe piciorul ei. Verity deschise ochii pe jumătate și îl observă studiind-o cu o expresie mult prea intensă. Amuzamentul lui pierise. În locul lui, era ceva mult mai periculos.

-Ți-ar plăcea să vezi doi bărbați duelându-se până la moarte pentru dreptul de a te duce în pat? întrebă Jonas

cu o voce imposibil de citit.

Verity era îngrozită.

-Nu fi ridicol. Glumeam doar. Este puţin probabil să fiu nevoită să îmi fac griji pentru genul ăsta de lucruri în vremea noastră. Şi probabil nu aș fi fost nevoită nici pe atunci. Nu sunt genul de femeie pentru care să se dueleze bărbaţii. Este amuzant să mă închipui ca o curtezană fermecătoare, dar adevărul este că, probabil, aș fi sfârșit într-o mănăstire. Femeile care conduceau mănăstirile era pricepute la afaceri, nu-i așa?

Jonas încuviință absent.

-Sigur. Să conduci o mănăstire era ca și cum ai fi condus orice altă afacere mare. Erau multe treburi financiare și contabile de rezolvat. Arendele trebuiau colectate de la proprietățile mănăstirii. Personalul trebuia desemnat și supravegheat. De obicei, călugărițele se autosusțineau prin anumite forme de muncă manuală, cum ar fi toarcerea firelor de mătase. Acest lucru necesita supraveghere, continuă Jonas, și contracte financiare cu lumea de afară. Și apoi mai erau educarea tinerelor novice, gătitul și curățenia. Mai presus de toate, mănăstirea avea un rol clar, social și politic, în comunitate, și oricine conducea mănăstirea trebuia să fie pricepută la relațiile cu publicul.

Verity strâmbă din nas.

- Pare genul meu de muncă. S-a zis cu stilul de viață luxos al unei curtezane profesioniste. Aș fi ajuns captivă într-un văl.

Auriul din ochii lui Jonas păru foarte întunecos și brăzdat de mister. Mâna lui se strecură în sus, pe picior, spre coapsa ei. Nu păruse să se miște, dar Verity își dădu seama că el era mult mai aproape decât fusese în urmă cu câteva minute, iar atingerea mâinii lui devenise cumva intimă în loc de relaxantă. Jonas își mută poziția sub apă, luându-și piciorul de pe genunchii ei. Verity rămase nemișcată, neștiind sigur ce avea să se întâmple în continuare și chiar mai confuză cu privire la cum avea să gestioneze situația atunci când avea să se întâmple ceva.

Fără îndoială, nu ar trebui să îi permită să o sărute, își spuse Verity în sinea ei. Era o politică proastă între

angajator și angajat. Foarte proastă.

- Nu te grăbi atât de tare să decizi ce fel de femeie ai fi fost dacă ai fi trăit în timpul Renașterii. Și nu fi atât de sigură că știi ce fel de femeie ești astăzi, mormăi Jonas coborându-și privirea pe chipul ei.

- Cred că mă cunosc foarte bine pe mine însămi, spu-

se ea curajoasă.

- Da? Cred că ai secrete de care nici măcar tu nu știi, tirană mică. Ce-ai zice dacă le-am explora împreună?

Verity deschise gura pentru a-i spune că era o idee foarte proastă, dar nu reuși să formeze cuvintele. Cumva, gura lui Jonas îi stătea în cale, împiedicând-o să protesteze chiar înainte de a avea ocazia să o facă.

Buzele lui coborâră pe ale ei cu o insistență fascinantă. Alinată de apa caldă, de masajul senzual și de bere, Verity decise că nu merita să facă mare tam-tam din pri-

cina unui sărut.

Prea târziu își dădu seama că acesta era exact tipul de sărut pe care o femeie inteligentă ar fi trebuit să îl refuze. Era ceva diferit la acest sărut, se gândi ea, în timp ce buzele lui Jonas se mișcau peste ale ei, parcă drogând-o. Verity nu știa exact ce era, dar era un sărut special, mult prea special. Gustul și atingerea lui Jonas erau unice și amețitoare, ceva ce ea așteptase de foarte mult timp.

Până în acest moment, își dădu Verity seama, nici

măcar nu știuse că așteptase.

Fără vreun gând conștient în minte, brațul drept al lui Verity se mută pe după gâtul lui Jonas. Simți conturul dur al mușchilor umărului său sub degetele ei și îi frământă pielea bronzată așa cum o pisică ar frământa o pernă din mătase. Jonas răspunse cu un geamăt adânc

de dorință.

El o îndemnă să deschidă gura, iar Verity își depărtă ușor buzele pentru el. Jonas mormăi ceva senzual. Aur fierbinte curgea prin Verity într-un val amețitor. Apoi el o gusta cu vârful limbii, invitând-o să i se alăture într-un mic duel, uimitor de sexy. Mâna lui continuă să urce mai sus de coapsa ei, până la marginea costumului de baie.

Pentru un moment infinit, Verity pluti pe marginea unui tărâm de basm, suspendată în mod încântător la poarta explorării și a descoperirii senzuale. Era conștientă că vârfurile degetelor lui Jonas își croiau drum pe sub materialul elastic al costumului ei, dar nu se îngrijoră.

Avea suficient timp să îl oprească mai târziu. Chiar acum, trebuia să îl mai guste puțin. Era fermecată.

Apa fierbinte spumega în jurul ei, când Jonas îşi schimbă din nou poziția, fără să se desprindă din sărutul intim. Se sprijini din nou de peretele acoperit de faianță și o ridică pe Verity pe coapsele lui. Își ținea o mână pe șoldul ei, degetele lui depășind doar puțin bariera costumului. Brațul lui se încovoie pe spatele ei, palma fiindu-i pe trunchiul ei, fără să îi atingă sânul.

Verity nu simțea nevoia să fie grăbită. Avea tot timpul din lume să se bucure de acest sărut. Îl atingea lent, vârfurile degetelor ei plimbându-se prin părul cârlionțat

de pe pieptul său.

Jonas părea mulțumit să o lase să îl exploreze încet,

așa cum și el o explora pe ea.

"Tot timpul din lume", gândi Verity. Așteptase atât de mult, iar acum își putea lua tot timpul din lume și putea proceda corect. Acesta era bărbatul – bărbatul potrivit. Ea nu înțelegea cum era posibil, dar știu intuitiv că stătea în echilibru pe o creastă periculoasă. Dacă mai făcea un pas...

Luminile se aprinseră brusc în sala piscinei.

 Îmi pare rău, oameni buni, nu este permisă intrarea oaspeților în piscine după ora zece. Mă tem că va trebui să plecați.

Verity icni la auzul vocii cunoscute. Se smuci din îmbrățișarea lui Jonas, zbătându-se agitată pentru o secundă, înainte de a cădea de pe genunchii lui și apoi pe

spate, în piscină. Apa caldă o înghiți.

O secundă mai târziu, simți două mâini puternice apucând-o de umeri și trăgând-o la suprafață. Bolborosind și încercând să respire, Verity găsi podeaua cu picioarele și se ridică. Părul îi era lipit de cap, și își șterse ochii cu dosul palmei, pentru a scăpa de apa în exces. Mâinile lui Jonas rămaseră pe umerii ei în timp ce privirea i se întoarse spre nou-venită.

- Bună, Laura, bâigui Verity.

Laura Griswald se holba la cuplul din piscină, expresia de pe chipul ei drăguț sugerând întâi uimire și apoi amuzament.

-Scuze, Verity. Nu mi-am dat seama că ești tu. Am văzut doi oameni în piscină și am presupus că un cuplu de oaspeți a încălcat regulile. Cine este prietenul tău?

Verity știa că se înroșea de-a binelea. În ciuda căldurii apei, își putea simți fața înfierbântată. Se eliberă de sub mâinile lui Jonas și porni hotărâtă spre marginea piscinei, unde lăsase mai devreme un prosop alb.

- Laura, acesta este Jonas Quarrel. El, păi, lucrează pentru mine. L-am angajat vineri. Jonas, ți-o prezint pe Laura Griswald. Ea și soțul ei conduc locul acesta.

Se dădu în spectacol ștergându-și părul și fața, în timp ce cei doi schimbară saluturi politicoase. Când acestea se încheiară, Verity își recăpătase controlul asupra propriei persoane, rămânându-i doar puțină stânjeneală. Îi zâmbi curajoasă Laurei.

- Aglomerat weekend, nu-i aşa, Laura? Credeam că se vor calma apele, acum că a venit toamna, dar cel puțin în weekenduri pare să meargă la fel de bine. De-abia aștept să încep să închid și duminica, nu doar lunea. Eu și Jonas am tras tare în seara asta și am hotărât să vă folosim centrul spa ca să ne relaxăm. Sper să nu te superi.

Dacă Laura era de părere că prietena ei pălăvrăgea fără sens, se abținu politicos să o spună. Îi zâmbi înapoi, ochii ei căprui și luminoși mutându-se cu un interes vădit de la expresia calmă a lui Jonas la obrajii rozalii ai lui Verity. Sub lumina din încăpere, părul castaniu al Laurei, lung până la umeri, licărea de sănătate. De fapt, tot trupul ei arăta destul de zvelt, îngrijit și debordând de energie, un aspect adecvat pentru managerul unui spa. Era cu trei ani mai în vârstă decât Verity și, adesea, adopta o atitudine oarecum protectoare față de ea.

Laura nu se dădea înapoi de la a încerca să îi găsească un partener lui Verity și avusese câteva tentative zadarnice de a-și cupla prietena cu un bărbat cu grijă ales și promițător care își petrecea vacanța la spa. Până în prezent, toate eforturile Laurei eşuaseră, așa că ru era surprinzător că i se păru foarte interesant să o vadă pe Verity în brațele unui bărbat. Verity își înăbuși un suspin și continuă să se usuce cu prosopul.

-Nu vă grăbiți din cauza mea, spuse rapid Laura, văzându-l pe Jonas ieșind din piscină. Stați cât vreți. Verity și prietenii ei nu se supun acelorași reguli pre-

cum oaspeții.

- Este în regulă, spuse Jonas, privind spre Verity în timp ce se întinse după prosop pentru a și-l înfășura în jurul taliei. Ceva îmi spune că este de ajuns pentru azi. Ești gata să te întorci la căsuță, Verity?

Verity își drese glasul.

Da, spuse ea cu fermitate. Sunt. Noapte bună, Laura!
 Zâmbetul Laurei fu exaltat.

- Noapte bună, Verity. Mă bucur că te-am cunoscut, Jonas. Şi mă bucur că Verity a reuşit să îşi rezolve atât de repede problemele cu personalul. Un ajutor bun este greu de găsit.

capitolul 3

Jonas se dădu jos din pat luni dimineața cu un sentiment plăcut de nerăbdare. Restaurantul No Bull era închis în acea zi, iar el intenționa să își folosească timpul liber pentru a se instala corespunzător în noua sa casă. Părea că avea să rămână ceva vreme prin preajmă, gândi el, în timp ce umbla desculț pe podeaua rece din lemn din baia mică și răcoroasă. Acea idee îi oferi o senzație familiară de satisfacție.

Aruncă o privire rafturilor înalte care erau aliniate lângă fiecare perete din micuța cabană și se întrebă unde să își pună cele câteva lucruri personale. Cineva, probabil Emerson Ames, deja transformase locul într-un depozit pe termen lung pentru o bibliotecă privată.

Ei bine, Jonas își aminti în sinea sa, în timp ce studie puținul spațiu disponibil, că nu avea nevoie de mult spațiu. Călătorise fără multe bagaje atâția ani. Un bărbat pe fugă nu își permitea să fie îngreunat de prea mul-

te obiecte.

Se studie cu un ochi critic în oglinda crăpată din baie în timp ce dădu drumul la apă în chiuvetă. Nu putea nega faptul că nu era foarte atrăgător dimineața. Perișorii negri ai bărbii îi dădeau chipului său uscățiv un aer misterios, amenințător. Jonas se întrebă dacă pe Verity ar deranja-o.

Ei bine, avea să se obișnuiască. La urma urmei, și el

se obișnuise.

Jonas își aplică spumă pe barbă în timp ce contempla imaginea mintală a lui Verity dimineața. Jonas decise că ea ar arăta ciufulită într-un mod plăcut și somnoroasă,

cu toate barierele de protecție coborâte.

Acele bariere începuseră să se prăbușească destul de mult seara trecută, în piscina de la spa. Jonas simți încă un val de satisfacție străbătându-l în timp ce își luă lama de ras. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi reușit să o dezbrace de acel costum cuviincios. Verity nu i se împotrivise. De fapt, păruse la fel de prinsă de moment ca el.

Păcat că Laura Griswald îi întrerupsese, dar Jonas era rațional. Avea destul timp la dispoziție. Se grăbise să o localizeze pe Verity, dar acum, că o găsise, își putea permite să încetinească ritmul. Nici măcar nu încercase să reia lucrurile de unde le lăsaseră în piscină noaptea trecută după ce o condusese pe Verity înapoi la cabana ei. Știa destul de bine când să forțeze o situație și când nu.

Simțea că avea tot timpul din lume. Era un sentiment plăcut. Ideea de a o cunoaște treptat și intim pe Verity îl entuziasmă peste măsură. Singura problemă majoră pe care o putea anticipa era cât de mult putea el să se stăpânească din punct de vedere fizic. După noaptea trecută, avea să fie greu să lase lucrurile să își urmeze cursul lent către pat, dar el era decis să încerce. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o grăbească.

Verity merita să fie curtată în mod corespunzător.

Jonas se încruntă în oglindă, întrebându-se de unde venise acel gând. Ce făcea el? O curta pe Verity? Nu chiar. Voia să îi afle secretele, dar nu era același lucru cu dorința de a se însura cu femeia aia, pentru Dumnezeu.

lonas se bărbieri și făcu duș. Până se îmbrăcă și puse apă pe plită pentru cafea, camera începu în sfârșit să se încălzească. Își propuse să vadă ce putea face în privința sistemul jalnic de încălzire. La urma urmei, se presupunea că el trebuia să fie o persoană pricepută la toate.

Iar dacă nu repara sistemul, avea să fie o iarnă lungă

și rece aici, lângă lac.

Desigur, iarna ar fi mult mai confortabilă dacă s-ar muta cu șefa lui, își spuse Jonas. Pipăi cercelul din buzunar în timp ce stătea lângă plită, așteptând ca apa să fiarbă. De la fereastra din bucătărie putu vedea lumina pe fereastra dormitorului lui Verity. Ea se trezise devreme, ca de obicei.

Un zâmbet lent de satisfacție și nerăbdare îi apăru pe buze. Cercelul auriu din buzunar era cald la atingere, iar pulsațiile date de vibrațiile cercelului erau promițătoare. Exact ca Verity.

Verity își petrecu dimineața de luni făcând inventarul și plănuind meniurile pentru săptămâna care urma. Trebuia să comande o livrare de orez și alte câteva ingrediente, își notă ea. Stocul de hrișcă aproape i se terminase; clătitele ei cu hrișcă se dovediseră a avea mare căutare printre clienți. Stătea la masa de scris în micul ei birou și bea cafea în timp ce întocmea liste, verifica conturi și plătea facturi.

Aceste activități deveniseră o rutină, astfel că se trezi gândindu-se la alte lucruri în timp ce scria cecuri și no-

tite. Principalul ei gând era Jonas Quarrel.

Verity încă nu înțelegea prea bine ce se întâmplase cu o seară în urmă în piscina de la spa. Corect, avea douăzeci și opt de ani și era încă virgină, dar era departe de a fi naivă. Mai fusese sărutată înainte și dobândise o plăcere moderată în urma procesului.

Dar ce descoperise seara trecută cu greu putea fi descris ca moderat. Nici măcar nu putea fi descris drept ceva pur fizic. Ceva mai măreț fusese implicat, ceva ce depășea zona fizică. Pe de o parte, Verity se simțea ușor alarmată, dar, pe de altă parte, era periculos de intrigată. Se întrebă cât de departe ar fi mers lucrurile dacă Laura Griswald nu ar fi intrat în sală.

Verity se temea că știa răspunsul la acea întrebare, iar corpul i se încordă la acel gând.

Totul păruse atât de bine și de corect când Jonas o ținuse în brațe. După toți acei ani de așteptare și confuzie, lucrurile păruseră în sfârșit la locul lor. Dar păruseră astfel cu bărbatul nepotrivit. Nu era drept. Tatăl ei o avertizase cândva că viața nu era întotdeauna dreaptă, se gândi ea. Era mai degrabă ca un joc de noroc, îi explicase el. Un joc fără reguli, cu excepția acelora pe care orice om și le făcea pentru sine.

Poate era bine că Laura îi întrerupsese, decise Verity în timp ce puse deoparte registrul plăților. Avea nevoie de timp să se gândească înainte de a deveni și mai implicată în această situație cu Jonas Quarrel. Ultimul lucru pe care îl voia în viața ei era un alt pierde-vară, chiar dacă acesta cunoștea secretele tulburării simțurilor ei.

Se încruntă gânditoare, întrebându-se dacă Jonas își făcuse vreo impresie greșită după ceea ce se petrecuse seara trecută. Apoi își spuse în sinea ei că nu avea de ce să își facă griji. În toate modurile care contau, ea era cea care deținea controlul aici. În cel mai rău caz, putea oricând să îl concedieze.

În timp ce se consola pe sine cu acel gând, sună telefonul. Verity zâmbi fals în timp ce se întinse după receptor. Nu era nevoie de prea multă intuiție ca să știe cine avea să sune.

- Bună, Laura, spuse Verity fără vreo altă introducere. Răspunsurile sunt nu știu, nu și mă îndoiesc.

- De unde ai știut ce voiam să te întreb? spuse Laura tristă.

- Vrei să știi de unde a apărut Jonas Quarrel, dacă este deja iubitul meu și dacă va fi, în caz că nu este încă.

- Mă voi multumi cu răspunsul "mă îndoiesc". Încă

există speranță, replică Laura. Chiar l-ai angajat?

A apărut vineri după-amiază, căutând de muncă.
 A sosit chiar când eram pe punctul de a te suna pentru a

striga după ajutor.

- Păi, este interesant, îți recunosc meritul ăsta. Dar, oricât de mult mi-ar plăcea să te văd implicată într-o poveste de dragoste, este de datoria mea să te avertizez să fii precaută. În zilele noastre, o femeie nu poate fi niciodată prea prudentă. I-ai verificat referințele?
 - Mă cunoști, Laura. Întotdeauna verific referințele.

-Şi? Ce ai aflat?

- Ca să îți fac un rezumat: este specialist în istoria renascentistă și are o grămadă de experiență la spălat vasele, la servit la bar și la alungarea bețivilor. A umblat haihui prin lume câștigându-și pâinea cu abilitățile astea.
- -Tu nu ai bar și nici prea mulți bețivi la No Bull, sublinie Laura. Nici nu ești interesată să predai istoria Renașterii.

-Adevărat, dar am nevoie de un spălător de vase. Este un om muncitor, Laura.

- Mie îmi pare mai degrabă un om rapid. Nu mi-a venit să cred când am intrat în sală seara trecută și te-am văzut încolăcită pe el.

Auzi uşa din spate deschizându-se şi apoi închizându-se şi ştiu că Jonas era în bucătărie. Degetele i se încleştară pe telefon.

- Nu exagera. Nu eram încolăcită pe el. A fost un simplu sărut, Laura. Nu face mare tam-tam din cauza asta.

-Glumești? După trei ani în care am încercat să te cuplez cu un agent la bursă frumușel sau cu un avocat și nu am reușit, după toate eforturile mele, tu te sucești și sari în piscină cu noul tău spălător de vase și se presupune că eu nu trebuie să fac tam-tam?

Verity chicoti.

-Ar trebui să fii recunoscătoare și foarte ușurată, Laura. De trei ani îmi spui că cea mai mare problemă a mea este că sunt prea pretențioasă.

- Cea mai mare problemă a ta este că îți vei petrece toată viața căutând un bărbat care are toate punctele tari ale tatălui tău și nici una dintre slăbiciunile sale.

- Laura...

- Raţiunea, care de obicei nu te lasă baltă, ar fi trebui să îţi fi spus până acum că nu vei găsi această combinaţie la vreun bărbat normal. Eşti prea mofturoasă. Mult prea mofturoasă. Dar nu este nevoie să o iei razna, acum că te-ai decis să fii mai rezonabilă în privinţa a ceea ce cauţi la un bărbat. Lasă-mă să îţi găsesc pe cineva interesant de pe lista mea de oaspeţi pentru weekendul următor. Deci, am un doctor drăguţ aici, patruzeci de ani, şi vine singur. Probabil este divorţat.
 - Sau homosexual.
- Nu. Dacă ar fi homosexual, s-ar caza cu alt bărbat, spuse gânditoare Laura. Cred că doctorul ăsta ar putea fi un candidat viabil.
- -Ascultă, Laura, mi-ar plăcea să mai vorbim despre problemele mele, dar acum trebuie să plec. Am un milion de lucruri de făcut și...

- Şi spălătorul de vase tocmai a intrat pe ușă, nu?

Parcă invocat, Jonas apăru în pragul ușii biroului, sprâncenele sale negre formând o linie fermă și dezaprobatoare deasupra nasului ascuțit. Verity ridică privirea și descoperi că simțurile îi fură învăluite de amintirile apei spumegânde și ale sărutului umed și blând, care fusese mai intim decât oricare alt sărut de care avusese ea parte.

- La revedere, Laura. Vorbim mai târziu. Puse receptorul înapoi în furcă. Bună dimineața, Jonas, spuse ea vioaie.

-Ce naiba cauți aici în ziua ta liberă? Hai să mergem la lac. Mai avem niște resturi de pâine cu curry și linte în frigider. Nu e același lucru cu un sendviș cu carne, dar, dacă pun destulă maioneză pe pâine, cred că voi reuși să maschez gustul. Am mers în oraș acum o oră și am luat niște bere. Suntem pregătiți.

Verity se învârti în scaun atât de brusc, încât se lovi

cu un picior de birou.

- Au, la naiba. Tresări, frecându-și genunchiul. Credeam că vrei să te instalezi în cabană azi.

Jonas ridică din umeri, așa cum o făcea de obicei.

indiferent și cu o grație curioasă.

- Deja am făcut asta. Nu am avut atât de multe lucruri de despachetat. Principala problemă a fost să găsesc loc pe rafturi pentru câteva dintre lucrurile mele. Aparent, tatăl tău are ceea ce se numesc, în mod politicos, gusturi eclectice. A depozitat în căbănuța aia tot ce se poate, de la Nancy Drew la Shakeaspeare.

Verity râse.

-Aceea este biblioteca pe care a folosit-o ca să mă educe. Singurele lucruri pe care tata nu le aruncă niciodată sunt cărțile. Orice altceva în viața lui este dispensabil. Când m-am stabilit aici, în Sequence Springs, el a împachetat toate cărțile pe care le târa după el prin lume și mi le-a trimis mie.

Jonas zâmbi larg.

- Am văzut o copie a Curtezanului lui Castiglione pe un raft. Ai citit-o?
- -Acum câțiva ani, când aveam un oarecare interes pentru Renaștere, recunoscu Verity precaută. De ce întrebi?

Rânjetul lui Jonas deveni periculos.

- Se întâmplă că noaptea trecută mi-a trecut prin minte un anume fragment din carte, iar, când am zărit-o pe raft în dimineața asta, m-am gândit la el puțin mai mult.
- Ce fragment? întrebă cu suspiciune Verity, conștientă că îi plăcea tachinarea din vocea lui.
- Partea în care unul dintre curtezani Gaspare, cred observă că modul de a cuceri fortăreața minții și a sufletului unei femei este să îi posezi trupul.

Verity zâmbi cu superioritate.

-Cred că răspunsul la acea observație stupidă este că, dacă ar fi adevărată, nu ar exista soții nefericite. Fiecare femeie ar fi nebunește îndrăgostită de bărbatul care are dreptul de a face dragoste cu ea - cu alte cuvinte, de soțul ei. Dar, din moment ce există o mulțime de soții nefericite în lume, cred că este sigur să presupunem că Gaspare era plin de găinaț.

Jonas își încrucișă brațele la piept și o studie pentru

câteva secunde.

- Trebuie să fi avut mai mult decât un interes pasager pentru Renaștere dacă îți amintești aceste detalii dintr-o carte pe care ai citit-o acum câțiva ani. Hai să luăm prânzul la pachet și să mergem la lac, șefa. Mi-e foame.

Verity se gândi să îi spună din nou să nu i se mai adreseze astfel, dar decise să aducă acest lucru în discuție la o întâlnire următoare. Ideea unui picnic era prea atractivă pentru a-i rezista. Trecuse mult timp de când

fusese ultima oară la picnic.

Împachetară mâncare pentru prânz, iar Jonas puse vreo două cutii cu bere rece în coş. Apoi o conduse pe Verity printre copaci, spre malul apei. Alese cu grijă locul perfect printre pini înainte de a-i permite să se așeze pe pătura pe care o adusese cu el. Verity fu surprinsă să descopere că îi era foarte foame.

Jonas se tolăni lângă ea pe pătura veche, bând bere și mâncând sendvișuri în timp ce purtau o conversație ușoară, complet inofensivă. Verity se relaxă în lumina caldă a soarelui și se lăsă în voia experienței neobișnuite.

Ii plăcea să îl asculte pe Jonas vorbind, își dădu ea seama. Glasul lui era curios de atractiv. Îl lăsă să termine o poveste amuzantă despre un bar dintr-un colț îndepărtat al lumii, apoi spuse printre îmbucăturile din sendviș:

- Pun pariu că erai un lector foarte popular când predai la Vincent.

El clipi cu o lene amăgitoare.

-Ce te face să spui asta?

Verity ridică din umeri și își dădu seama că roșea.

- Ai o voce foarte bună, bâigui ea. Este foarte...

Foarte cum? o îndemnă el.

- Are ceva captivant. Adică, este ușor să te ascult.

Verity își îndesă restul sendvișului în gură înainte să fie tentată să încerce să își îndese piciorul pentru a-și închide gura. Nu știa de ce se simțea atât de rușinată. Probabil pentru că vocea lui i se părea mai mult decât captivantă. I se părea senzuală. O atingea în cel mai fizic mod, iar ea reacționa la glasul lui.

- Multumesc, Verity, spuse foarte blând Jonas în timp ce se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate și privind-o cu

ochii mijiți. Voi prețui acest compliment.

Ea deveni și mai rușinată și mască sentimentul cotro-

băind prin coș după un castravete murat.

- Oricând, spuse ea cu o voioșie falsă. Mereu merg pe principiul că omului trebuie să i se recunoască meritele atunci când este cazul.

El zâmbi vag, iar ea știu că Jonas era conștient de disconfortul ei. Glasul îi coborî, devenind ca un tors sexy de pisică în timp ce cită încet:

- "Domnița mea risipește daruri prețioase cu mâna ei neglijentă. Nu știe cât de mult prețuiesc nestematele fragile pe care alege să le ofere. Lacom, înhat tot ce pot să iau; un zâmbet de argint, o privire de cristal. Dar încă sunt hămesit după lucruri mai neprețuite; comori ce nu pot a fi cumpărate sau vândute. Întrucât nu voi cunoaște odihna până nu voi îi voi revendica trupul și inima; daruri de foc alb și arzător și din cel mai rar aur."

Verity ridică repede capul și se trezi privind în ochii lui sclipitori. Știu în acel moment că era curtată. Ea nu fusese niciodată prinsă într-o pânză a seducției, dar era

izbitor de evident că era prinsă rapid în ea acum.

Pentru o clipă, nici unul din ei nu vorbi. Pur și simplu se priviră reciproc, iar Verity deveni conștientă de un adevăr vibrant. Jonas era cel care îi putea oferi darul aurului. Era acolo în ochii lui, așteptând-o. Cât despre foc, ei bine, poate că ea nu avea experiență, dar era suficient de femeie cât să știe că el i-l putea oferi și pe acela.

Ar fi un foc arzător și masculin, care i-ar arde adâncurile sufletului, marcând-o pentru totdeauna. Verity scutură ușor din cap pentru a se elibera de imaginile amețitoare. Căută cu disperare o cale de ieșire din pânza ce se țesea strâns în jurul ei.

- Mai vrei un castravete murat? întrebă ea voioasă și i-l trânti în mâna întinsă. Ignoră amuzamentul din ochii lui și începu un comentariu despre economie și aspecte-

le sociale din Sequence Springs.

Dar, chiar în timp ce ghida conversația din nou spre un teren sigur, Verity știa că fugea de adevărul gol-goluț care o aștepta. Era fascinată de Jonas Quarrel. Îl dorea. Era pentru prima dată în viața ei când cunoștea puterea arzătoare și completă a acestui tip de atracție, lucru care o înspăimânta și o încânta, deopotrivă.

De ce, of, de ce, de ce el trebuia să fie bărbatul nepotrivit pentru ea? se întrebă ea din nou. Întrebarea, desigur, nu avea răspuns, astfel că ea o alungă din nou

din minte și continuă să se bucure de acea zi.

Petrecură amiaza de luni la lac, iar seara, Jonas propuse să meargă să vadă filmul care rula la singurul cinematograf din Sequence Springs. Verity își dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai fusese la cinema. Când îi menționă acest lucru lui Jonas, el o bătu ușor cu degetul arătător pe bărbie și scutură dezaprobator din cap.

- Muncești prea mult, spuse el.

Verity se simti ofensată.

-Asta este o glumă, venind de la cineva care își petrece viața trecând de la o slujbă de spălător de vase la alta.

Prea târziu își dădu seama că fusese aproape să strice seara.

- Ce s-a întâmplat, micuță tirană? Nu crezi că îmi merit banii? o tachină Jonas blând.

Furioasă pe sine pentru că aproape distrusese ceea ce fusese cea mai plăcută zi pe care o avusese de ani întregi, Verity încercă o scuză jenată: munua Quick

-Nu am zis asta. Voiam să spun că noi doi avem percepții ușor diferite în ceea ce privește etica profesională, atâta tot. Tu ești mulțumit să umbli haihui prin viață fără să îți folosești abilitățile. Nu îmi place să văd talent irosit.

-Crede-mă, replică Jonas, lumea nu are nevoie de încă un profesor de istorie renascentistă. Se va descurca bine și fără mine. Acum, încetează să te mai frămânți pentru lipsa perspectivelor viitorului meu și mănâncă-ți

popcornul. Trebuie să te îngrași puțin.

Verity bombăni ceva despre floricelele de porumb uleioase și sărate pe care el le cumpărase, dar sfârși prin a-și mânca porția. Jonas părea încântat. Verity se întrebă dacă el avea să încerce să o sărute din nou și petrecu mult timp străduindu-se să decidă cum să reacționeze dacă Jonas avea să o facă. Recunoscu în sinea ei că, de fapt, se gândea să se bucure de prima ei aventură matură. Acel gând o făcu să se simtă amețită. Totuși, nu se puse problema unui sărut de noapte bună, nici de altceva de genul ăsta. Jonas o conduse până la ușa cabanei, îi ură somn ușor și porni spre cabana lui.

Verity încercă să își spună în sinea ei că nu avea importanță și că se simțea de-a dreptul ușurată. Adevărul era că se simțea mai mult decât puțin iritată. Se simțea dezechilibrată. Totodată, regreta și comentariile peiorative pe care le făcuse despre stilul de viață al lui Jonas. Dacă și-ar fi ținut gura, poate că ar fi avut parte de o băutură înainte de culcare și de un sărut de noapte bună cu spălătorul ei de vase profesionist. În schimb, sfârși citind pentru o oră înainte de a putea adormi.

Tatăl ei îi spusese des că limba îi era cel mai mare dușman, medită Verity în timp ce stinse lumina. Poate că avea dreptate. Încă nu cunoscuse bărbatul care nu

fugise de acest lucru.

Dar Jonas nu fugise cu adevărat de limba ei tăioasă. Pur și simplu, o evitase, ferindu-se din calea ei asemenea unui duelist care evită atacul adversarului.

Verity voia doar să știe dacă ea își dorea să câștige sau să piardă acel duel.

Marți, restaurantul No Bull Cafe se redeschise pentru mulțimea restrânsă, dar constantă care îl ținea în funcțiune în afara sezonului. Localnicii apăreau în timpul săptămânii, la fel și câțiva turiști care se aflau în trecere prin oraș și văzuseră restaurantul menționat într-o broșură turistică. Și, ca de obicei, te puteai baza pe câțiva clienți de-ai centrului spa să apară la prânz sau la cină.

Verity reuși să se mențină pe sine și pe Jonas ocupați în timpul zilei, pentru a preveni alte momente stânjenitoare în care oricare din ei ar putea fi tentat să aducă în

discuție subiectul relației lor.

Relație. Simplul cuvânt o făcea să se simtă agitată și irascibilă, decise Verity în acea seară, în timp ce închise restaurantul împreună cu Jonas. Nu credea că ceea ce avea cu Jonas se califica drept o relație și, din câte își putea da seama, Jonas nu părea deloc preocupat de chestiune. Așa cum le stătea în fire bărbaților, el părea complet inconștient de întrebările mistuitoare care o chinuiau. Acest lucru o enerva pe Verity.

Își spuse în sinea ei că orice bărbat care rămânea nepăsător la confuzia agonizantă în care ea era împotmolită nu era unul suficient de sensibil cât să o intereseze. Din păcate, Verity era destul de inteligentă cât să știe că se mințea pe sine. Inteligența putea fi un

mare blestem.

11.11

Dar ziua de marți aduse și un eveniment neașteptat.

Laura sună târziu în acea după-amiază.

-Verity? Vreau să fac o rezervare pentru trei persoane. Eu și Rick avem un oaspete special la spa și vrem să îl aducem la cină la localul tău. Este vreo problemă?

-Nu. Vă trec pe listă pentru ora șapte. Este în regulă?

Verity deschise caietul de rezervări și notă.

-Sună bine. Vei vrea să îl cunoști pe oaspetele nostru, Verity.

-Cine este?

- Caitlin Evanger.

Laura așteptă ca numele să o lovească pe Verity.

- Acea Caitlin Evanger? Caitlin Evanger... artista?
- Una și aceeași, afirmă cu mândrie Laura.

Verity era captivată.

- Am auzit că s-a izolat complet.
- Da. Are niște probleme fizice. Se pare că a avut un accident de mașină serios acum câțiva ani și nu și-a revenit niciodată pe deplin. A venit la Sequence Springs pentru cura cu ape minerale, cum se spune în Europa.

- Voi fi încântată să o cunosc, declară Verity, conștientă că Jonas trăgea cu urechea în timp ce aranja mesele

în salon.

- Nu face tam-tam pe treaba asta, o avertiză Laura. Nu îi place atenția.

- Nu îți face griji. Voi încerca să nu te fac de râs cu prea multe lingușeli. Ne vedem la șapte, Laura.

Verity închise telefonul și zâmbi larg către Jonas.

- Ce zici de asta? Vom hrăni o artistă faimoasă în această seară. Caitlin Evanger. Ai auzit de ea?

- Cred că da. Jonas împături cu mare precizie un șervet și îl așeză corespunzător pe masă. Numele îmi este vag cunoscut. Totuși, nu cred că i-am văzut vreodată opera.

- Eu da, declară Verity entuziasmată. A fost o expoziție cu lucrările ei acum câteva luni în San Francisco. Am mers să o văd. Picturile ei sunt absolut fascinante, Jonas. Au un aer incredibil de aspru, dar totuși nu sunt reci sau lipsite de viață. Aproape că poți simți pasiunea dincolo de suprafață, dar ai impresia că este o pasiune foarte periculoasă, astfel că este mascată cu acest uimitor simț al disciplinei, dacă știi ce vreau să spun.

Jonas ridică dintr-o sprânceană și îi aruncă o privire

stranie.

- Cred că știu ce vrei să spui.

Verity simți o căldură ușoară inundându-i obrajii. Nu era convinsă că voia să analizeze privirea lui Jonas. Părea mai sigur să schimbe subiectul.

- Fir-ar să fie, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să regândesc meniul. Poate ar trebui să înlocuiesc morcovii în sos de mărar cu salata de portocală și jicama. Morcovii sunt atât de banali.
- Felul în care gătești tu morcovii cu sos este oricum numai nu banal, spuse brusc Jonas. Nu îți face griji pentru meniul din seara asta. Sunt convins că invitata ta celebră va găsi ceva pe gustul ei.

Verity își mușcă gânditoare buza.

- Chiar crezi asta?
- Uite cum facem. Dacă nu îi place nimic din meniu, voi da o fugă în oraș și îi voi aduce un hamburger.
 - Uneori, umorul tău lasă mult de dorit, Jonas.

La cinci minute după ora şapte, Jonas se trezi conducându-i la masă pe Rick și Laura Griswald și pe oaspetele lor, Caitlin Evanger. Îl cunoscuse pe Rick luni și îl plăcuse. Griswald era cam de-o seamă cu Jonas, având păr rar și un zâmbet senin, deși astă-seară părea puțin forțat. Se menținea în formă și avea genul de fire sociabilă ce le era necesară managerilor de complexe turistice. Era evident că atât el, cât și soția sa erau foarte mândri să își însoțească importantul client în această seară, dar era la fel de evident că acea onoare li se părea obositoare.

Caitlin Evanger era impresionantă, trebui să admită Jonas. În mod clar, nu era genul de femeie care să treacă neobservată într-o mulțime. Avea un aer dramatic ce se făcea imediat simțit.

Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Jonas, cu părul scurt, de un blond-argintiu, pe care îl purta pieptănat pe spate de pe fruntea înaltă. Fizic, părea să aibă vreo treizeci de ani, dar era ceva la chipul ei, un cinism aspru și epuizant, care îi lăsă lui Jonas impresia că ea era mult mai bătrână în anumite moduri.

Trăsăturile ei puteau fi fascinante la orice vârstă. Coafura ei atrăgea atenția asupra pomeților săi înalți și aristocratici și asupra gurii mici și cu o formă perfectă. Jonas se întrebă alene dacă gura ei luase vreodată

forma unui zâmbet sigur, pentru că el se îndoia serios de acest lucru.

Nu observă cicatricea crestată care îi brăzda obrazul stâng până când ea nu întoarse capul. Contrastul dintre profilul ei de o frumusețe clasică și liniile sălbatice ale cărnii distruse era înfiorător, dar nu la fel de înfiorător pe cât era privirea ei rece când îi întâlni privirea lui politicoasă.

Era genul de privire care dădea unui bărbat fiori reci până în măduva oaselor. Caitlin Evanger studie totul în jurul ei și lăsă să se vadă limpede că nu ar fi niciodată impresionată de ceea ce avea lumea de oferit, darămite

de ceea ce îi putea oferi un biet bărbat.

Asta era o cucoană rece, decise Jonas. Nu genul de femeie cu care un bărbat visa să se îmbrățișeze într-o noapte de iarnă. Verity avea câțiva țepi în care un bărbat se putea înțepa, precum și o limbă tăioasă și o anumită aroganță feminină, dar nu exista nici un dubiu în privința focului dinăuntrul ei. Caitlin Evanger era un

ghețar din cap până-n picioare.

Artista purta o proteză din oțel la un picior, care se zărea de sub tivul negru al pantalonilor din mătase. Folosi un baston din abanos pentru a-și croi drum spre masa pe care Verity o alesese cu grijă mai devreme. Era masa situată cel mai aproape de șemineu. Mișcările ei erau lente și gândite dinainte din pricina protezei și a bastonului, dar aveau un aer regal. Toată lumea din jurul ei încetini instinctiv, pentru a se potrivi cu mersul ei impunător.

- Îi voi spune lui Verity că ați sosit, zise Jonas după ce
 îi conduse la masă pe soții Griswald și pe invitata lor.

Laura zâmbi recunoscătoare, iar în privirea ei se citi încordarea.

- Mersi, Jonas.

Jonas intră în bucătărie, conștient de privirea lui Caitlin Evanger, care îl urmări tot drumul până acolo. Putu simți ochii aceia reci pe spatele său. Fu suficient ca un fior rece să îl străbată.

O găsi pe Verity arătând ciufulită și îmbujorată din pricina căldurii emanate de cuptor. Văzând-o, Jonas simți cum îl învălui un sentiment de căldură. Câteva suvițe ondulate i se desprinseseră din coada pe care și-o prinsese la spate. Se concentra intens în timp ce aranja o salată de andive, brânză cu mucegai și nuci coapte. Imaginea ei îl făcu să zâmbească.

- Vedeta ta a sosit, anuntă el.

Verity ridică grăbită capul, ochii scânteindu-i de entuziasm.

- Este aici? Unde ai așezat-o?

- La masa aia mică de lângă culoarul care duce spre toalete, spuse nonșalant Jonas.
 - Ionas!

-Calmează-te. I-am așezat exact unde mi-ai spus lângă șemineu.

- Slavă Domnului! Asta nu este o treabă de glumit, să știi, îl mustră ea. De-abia aștept să o cunosc. Cum este?

- N-ai cum să o ratezi. Este cea care arată de parcă ar trebui să poarte o platoșă din bronz și o suliță.

Verity se încruntă la el și împinse farfuria cu salată

în mâinile lui.

- Foarte amuzant. Poftim, du asta la masa numărul trei. Merg să îi salut pe oaspeții noștri.

- Sigur, şefa.

Verity ignoră apelativul, trecând pe lângă el în drum spre sala de mese. Jonas scutură amuzat din cap și porni cu salata spre masa numărul trei. O întâmpinare rece din partea lui Caitlin Evanger avea să stingă acel licăr entuziasmat din ochii lui Verity, fără îndoială. Vizita unei celebrități nu era niciodată rentabilă. După expresiile de pe chipurile soților Griswald, Rick și Laura descoperiseră deja acest lucru.

Spre totala uimire a lui Jonas totuși, deveni în curând evident că Verity și artista ei faimoasă se înțelegeau destul de bine. Soții Griswald păreau ușurați că preluase cineva povara conversației de pe umerii lor, iar Verity avea multe de discutat cu Caitlin Evanger, în mod clar. Asta nu îl surprinse pe Jonas la fel de mult pe cât îl surprinse faptul că Evanger părea foarte încântată să discute cu Verity.

Jonas se trezi supraveghindu-le cu ochi curioși pe cele două femei, în timp ce servea la alte mese. Straniu. Nu se gândise niciodată la Verity ca la genul de persoană care ar venera un erou. Sau ar trebui să spună eroină?

Verity fu nevoită să se plimbe de multe ori între bucătărie și sala de mese pentru tot restul serii, dar, în fiecare moment liber, se întorcea la masa lui Caitlin Evanger. Era evident că se simțea fascinată de invitata ei.

Amuzamentul indulgent al lui Jonas pentru entuziasmul vădit al lui Verity începu să se transforme în iritare categorică undeva în jurul orei nouă. Îi trecu prin minte că Evanger primea mult mai multă atenție de la Verity decât primea el sau chiar restaurantul. Jonas fusese lăsat să se asigure că totul era în regulă în salon. "Norocul tuturor celor implicați că serile de marți sunt liniștite", își spuse cu asprime în sinea lui. Dacă Verity ar fi condus localul astfel în fiecare zi, No Bull Cafe ar fi dat faliment în urmă cu mult timp.

Până la ora zece, restaurantul se goli, cu excepția soților Griswald și a lui Caitlin Evanger. Verity se așeză din nou la masa lor, iar de data asta rămase acolo, lăsându-l pe Jonas să termine de unul singur curățenia în bucătărie.

Asta îi puse capac. Destul era destul. Jonas lăsă deoparte tigaia pe care Verity o folosise pentru a amesteca fettuccine cu mazăre și porni cu pași apăsați spre sala de mese. Râsetul cristalin al lui Verity îl întâmpină. Ea se întoarse în scaun pe măsură ce el se apropia.

- Jonas, n-o să-ți vină să crezi. Caitlin te cunoaște.

Un sentiment brusc și rece de prudență îl străpunse pe Jonas. Aruncă celeilalte femei o privire curioasă.

- Da? întrebă el calm. Era convins că nu o cunoscuse înainte pe Caitlin Evanger.

Nici un bărbat nu ar uita vreodată acel bloc de gheață.

Caitlin ridică paharul cu vin la buze, privindu-l. Când

vorbi, glasul ti fu rece, la fel ca restul ființei ei.

-Colegiul Vincent. În urmă cu vreo cinci ani. Ați ținut o conferință despre tehnicile și echipamentele de război din perioada Renașterii. Ați folosit cadre ale câtorva tablouri renascentiste pentru a vă susține punctele de vedere. Pe vremea aceea, luam câteva cursuri de istoria artei acolo și am intrat în sală ca să aud ce aveați de spus. Auzisem despre dumneavoastră.

Jonas ezită o clipă înainte de a răspunde. Stomacul i se încleștă, de parcă cineva tocmai îi pusese o sabie din secolul al XVI-lea în mână și îi spusese că ar putea fi nevoie să o folosească. Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Cât de multe stia femeia aceasta stranie despre el? Ce auzise și de ce se afla aici astă-seară?

Ceva părea în neregulă. Periculos de în neregulă.

Aveți o memorie excelentă, domnișoară Evanger.
 Capul blond încuviință o dată, cu satisfacție.

- Mi se părea că vă cunosc de undeva. Când Verity a menționat contextul dumneavoastră în istoria renascentistă, am început să pun totul cap la cap. Ochii ei cenușii îl țintuiră. Cum naiba ați ajuns aici? Vă construiați o reputație în cercurile academice și muzeale, din câte îmi amintesc.

Înainte ca Jonas să poată găsi o cale de a evita întrebarea, Verity îi întrerupse. Privirea ei era ațintită la chipul

lui Jonas.

- Ce fel de reputație își construia, Caitlin?

-Pe vremea când am urmat eu cursuri la Vincent, domnul Quarrel era renumit în campus. Pe lângă lista crescândă de publicații, demascase recent o escrocherie, un colier care se presupunea că data din secolul al XVI-lea. De fapt, fusese realizat în 1955. A salvat un muzeu renumit de la a cheltui o avere. Aparent, au existat și alte asemenea cazuri când a demascat escrocherii similare. Domnul Quarrel al tău își câștiga reputația de om capabil să identifice artefactele autentice. Specialitatea dumneavoastră erau armurile și armele totuși, din

câte îmi amintesc, nu bijuteriile. Nu este adevărat, domnule Quarrel?

Jonas o privi pe Verity în timp ce răspunse:

- Vremurile se schimbă, domnișoară Evanger. Astăzi, specialitatea mea este spălatul vaselor. Vă deranjează dacă termin de strâns masa?

-A, nu îți face griji pentru vase, Jonas, spuse repede Verity. De ce nu iei loc? Caitlin ne spunea tot felul de

bârfe picante despre lumea artei. Este fascinant.

- Este târziu. Aș prefera să îmi termin treaba, dacă nu te deranjează. Nu aș vrea să îți dau vreun motiv să te plângi de calitatea muncii mele. Am nevoie de slujba asta.

Strânse farfuriile și tacâmurile și se întoarse în bucătărie. Fără îndoială, nu o plăcea pe artista aceea de gheață. Îi plăcea și mai puțin memoria ei. Jonas era dispus să

pună pariu că nu i-ar fi plăcut nici opera ei.

Jonas permise propriei memorii să se întoarcă spre sfârșitul carierei lui la colegiul Vincent. Imaginea sa îmbrăcat ca un nobil renascentist, cu o sabie în mână, îi trecu prin minte. La fel și imaginea unui bărbat zăcând întins pe podea la picioarele sale. Sângele pătase halatul de laborator alb și imaculat pe care îl purta bărbatul. Sânge era și pe vârful sabiei pe care Jonas o ținea în mână.

Cu un efort cumplit, Jonas își alungă imaginile din cap. Învățase să trăiască cu acel coșmar vechi. În mare parte a timpului, reușea să îl țină îngropat în mintea sa, dar Caitlin Evanger îl adusese din nou la suprafață. Sentimentul că ceva nu era în regulă cu acea femeie

se intensifică.

Douăzeci de minute mai târziu, când micul grup din salon se despărți în cele din urmă, Jonas știa că avea probleme. Verity era puțin mai mult decât supărată pe el.

Acest lucru nu îl deranjă. Şi el avea chef de ceartă. Toată lumea zâmbi politicos în timp ce își rosti urările de noapte bună, dar, în clipa în care ușa se închise în urma soților Griswald și a lui Caitlin Evanger, Verity se întoarse spre Jonas. Cu mâinile în șolduri, îl confruntă

în timp ce el stătea în pragul ușii bucătăriei, ștergându-si

mâinile pe un prosop pentru vase.

-Sper că ești mulțumit de tine, Jonas, începu ea fără vreo altă introducere. Mereu ești așa nepoliticos cu oameni precum Caitlin Evanger sau ai ales-o pe ea dintr-un motiv anume? Oricare ar fi răspunsul, aș vrea să știi că m-am simtit foarte stingherită.

-Îmi pare rău pentru asta. Jonas aruncă deoparte

prosopul. Ești gata să mergi acasă?

Ea îl privi fix.

- Nu îți pare rău deloc. Ce naiba este cu tine în seara asta?

- Nu este nimic cu mine. Este târziu și aș vrea să mă bag în pat.

- Nu te uita la mine - nu te rețin, izbucni ea.

-Bine, bombăni el. Hai să mergem!

Porni spre ea, stingând luminile în drumul său. Când ajunse la ușă, o apucă de braț într-o strânsoare viguroasă și o îndrumă afară. Ea stătu îmbufnată și bățoasă în

timp ce el încuie restaurantul.

- Vrei să îmi spui de ce te porți așa? șuieră încet Verity printre dinții încleștați când el o apucă din nou de braț și o ghidă spre cabana ei. Te porți ca un băiețel care are o ieșire nervoasă pentru că lucrurile nu sunt așa cum vrea el.

- E mai bine decât să mă port ca un fan tont și idiot.

- Fan tont! Verity își smuci brațul, eliberându-se din strânsoarea lui. Cum poți să spui o asemenea prostie? Faptul că îmi place Caitlin Evanger - și arta ei - nu este

motiv să mă jignești.

- Te agățai de fiecare cuvânt al femeie ăleia. Vorbind despre slugărnicie, nu aș fi crezut niciodată că ai mentalitatea unui fan, Verity. Te-ai făcut de râs. "Am rămas șocată când am văzut prima oară Branded, Caitlin", o imită el, amintindu-și una dintre conversațiile pe care le auzise în timp ce curăța mesele. "Nu mi-am putut scoate tabloul din cap zile întregi, Caitlin. O afirmație atât de vie despre relația dintre femei și bărbați în societatea noastră, Caitlin. O perspectivă atât de artistică."

Verity se mișcă înainte ca el să o poată prinde. Se feri de mâna lui, se întoarse spre el și se opri pe alee în fața

lui. Jonas o privi precaut.

-Știu care este problema ta, Jonas Quarrel. Te-ai zburlit pentru că ai aruncat o privire nedorită înapoi în trecutul tău, nu-i așa? Caitlin Evanger ți-a amintit de zilele în care erai pe punctul de a da lovitura în lumea academică. Pe-atunci, aveai totul pus la punct și urma să devii cineva. Oamenii îți acordau deja atenție. Apoi, te-ai lenevit și-ai dat-o în bară.

Jonas simți un fior de furie reală străbătându-l. Până acum fusese doar iritat, dar acum simțea o furie rece. Caitlin Evanger îi amintise de trecutul său, era adevărat, dar amintirile îi erau brăzdate de violență și de sânge, nu de pericolele artificiale ale succesului academic. İşi menținu glasul calm, dar putu auzi asprimea din el și

știu că, probabil, și Verity o auzise.

- Nu știi despre ce vorbești, Verity, spuse el. Îți suge-

rez să îți ții gura. Trecutul meu este treaba mea.

- Pun pariu că te porți așa nu doar din cauză că ți-a reamintit de trecut, continuă ea nesăbuită. Pun pariu că ești gelos.

-Gelos! Pe Caitlin Evanger? Dă-mi un motiv bun.

- Ea a reușit, în ciuda sorții potrivnice. A triumfat. A avut talent, l-a șlefuit și l-a rafinat, deși este schilodită pe viață. A muncit din greu ca să ajungă unde este acum. Nu este un succes doar pentru că a avut talent sau pentru că a fost norocoasă. A muncit pentru acest succes. Privește diferența dintre voi doi. Tu ar trebui să înveți de la ea, Jonas. Ea se bucură de roadele muncii ei și se îndreaptă spre lucruri și mai mărețe, în timp ce tu speli vasele.

- Destul, Verity!

- Ești exact ca tata. Amândoi sunteți al naibii de co mozi și prea autoindulgenți ca să munciți pentru a obține ceea ce sunteți capabili să obțineți. Nici măcar nu vrei să te stabilești undeva, nu? Ai prefera să îți irosești viața umblând dintr-un loc în altul prin lume, nu să stai undeva suficient timp cât să faci cu viața ta ceva care să merite. Ești iresponsabil, asta ești. Un băiețel care nu vrea să fie deranjat de maturitate și nu vrea să își asume controlul asupra vieții și asupra abilităților lui. Azi aici, mâine în altă parte.

-Am spus destul, Verity.

El era foarte tensionat în timp ce primea loviturile cuvintelor ei, dar Verity părea să nu își dea seama de starea temperamentului său.

-O, taci și mergi la culcare. Nu vreau să mai aud nimic de la tine în seara asta. Ai fi putut măcar să arăți puțin respect pentru cineva care a făcut ceva frumos cu viața și talentul ei. Laura avea dreptate. Eram pe punctul de a o lua razna, dar am văzut la timp lumina. Voi începe să acord mai multă atenție avocaților ei stresați, agenților la bursă și doctorilor.

Verity îi întoarse spatele și porni spre cabana ei.

- La naiba, cine dracu' te crezi?

Ea nici nu merse un metru, că Jonas o prinse, mâna lui încleștându-se pe umărul ei. O întoarse spre el, smucind-o. Jonas știa că vorbele îi erau periculos de calme, dar se îndoia că ea își dădea seama de semnificația acelui lucru. Verity nu îl văzuse niciodată pierzându-și cumpătul.

- Dă-mi drumul, Jonas.

El îi ignoră porunca arogantă.

- Deci crezi că am câteva probleme, domniță? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva. Nu sunt singurul. Uită-te bine la tine. Te transformi într-o fată bătrână arțăgoasă, pentru că nu vrei să te uiți de două ori la orice bărbat care nu corespunde standardelor tale înalte de bărbă-ție sobră, respectabilă și responsabilă. Nu-i de mirare că nu ai un iubit, darămite un soț. Ce bărbat în toate mințile ar vrea să fie tocat bucăți de limba aia tăioasă a ta? Ce bărbat care nu este un pămpălău ar vrea să te asculte spunându-i cum să își trăiască viața? Cine ți-a dat dreptul să judeci masculii speciei? Nu știi nimic despre

mine, și totuși ai tupeul să stai în fața mea și să îmi ții predici despre ce am făcut cu viața mea. Cine ți-a dat dreptul ăsta?

Jonas o simți tresărind sub asaltul furiei lui. Verity făcuse ochii mari în umbră. Jonas o putea simți luptân-

du-se să se elibereze din strânsoarea mâinii lui.

- Dă-mi drumul, Jonas!

Cu o înjurătură bâiguită, el o eliberă. Verity se întoar-

se și fugi spre cabana ei.

Jonas rămase acolo privind-o, cu mâinile încleștate pe lângă corp. Aproape tremura din pricina forței furiei și a frustrării care îl străbăteau. Această femeie avea să îl facă să își piardă mințile.

Simți vibrațiile blânde ale cercelului în buzunar și îl căută instinctiv. În secunda în care degetele i se încleșta-

ră pe cercul auriu, Jonas începu să se calmeze.

Când pornise în misiunea de a o găsi pe Verity, nu se așteptase să ajungă la mila acestei fetișcane cu limba ascuțită. Și nu se așteptase nici să dea peste artista asta cu sânge-rece, care știa ceva despre trecutul lui. Viața era plină de surprize.

capitolul 4

Scrașnetul vag al unui metal pe alt metal îl trezi pe

Jonas dintr-un somn ușor două ore mai târziu.

Se trezi complet în întuneric, nemișcându-se în timp ce se concentră asupra sunetului. Mai auzise sunete asemănătoare înainte. Cinci ani de supraviețuire prin taverne situate lângă ape, pe alei lăturalnice și prin locuințe închiriate care nu atingeau tocmai standardele Hilton îl învățaseră prea bine ce însemna acel scrâșnet.

Cineva încerca încuietoarea de la ușa din față a

casei.

Jonas se gândi pentru o clipă la posibilitatea îndepărtată ca tirana roșcată de vizavi să fi venit să își ceară scuze pentru că îl abuzase în acea seară. Dar fantezia nu dură mult. Jonas nu supraviețuise în ultimii câțiva

ani fiind altfel decât extrem de pragmatic.

Scrâșnetul vag începu din nou. Jonas se adună în întuneric și ieși de sub păturile vechi din lână. Își înăbuși un geamăt de protest când picioarele îi atinseră în tăcere podeaua rece. Chiar trebuia să facă ceva cu sistemul de încălzire, cât de curând.

În timp ce mânerul ușii încetă să se mai învârtă, Jonas uită de problemele sistemului de încălzire. Auzi hârșâitul unui pantof pe treapta dinaintea ușii, apoi tăcere. Oricine încerca să intre în casă renunțase, evident,

la ușă și căuta, probabil, o fereastră deschisă.

Jonas cotrobăi prin sacul său, care conținuse toate posesiunile lui pământești în ziua în care sosise în Sequence Springs. Sacul era gol acum, cu excepția cuțitului învelit care era în buzunarul interior al sacului marinăresc. Mâna lui Jonas se încleștă pe mânerul armei chiar când fereastra scoase un scârțâit în semn de protest. Jonas își spuse în sinea sa să repare încuietoarea stricată a ferestrei. Treaba unei persoane pricepute la toate nu se încheia niciodată.

Intrusul nu se chinuia să păstreze liniștea. Fie era

foarte prost, fie credea că nu era nimeni acolo.

Jonas merse tiptil spre peretele de lângă fereastră. Era pregătit pe poziție când cadrul din lemn începu să scârțâie în timp ce era ușor ridicat. Silueta masivă a unui bărbat zăbovi afară pentru un moment, chipul fiindui invizibil în întuneric.

Când fereastra fu complet ridicată, intrusul aruncă un picior peste pervaz și gemu. Se afla în jenanta poziție de a fi încălecat cadrul ferestrei când Jonas se mișcă.

- Data viitoare, încearcă să bați la ușă, îl sfătui Jonas în timp ce își puse un braț în jurul gâtului bărbatului și îl trase prin fereastră.

Jonas îi putea simți părul bărbii frecându-i-se de braț. Bărbatul acesta era masiv. Când lovi podeaua, se auzi

un bubuit surd.

⁻ Rahat! Ce dracu'...?

Oricare ar fi fost următorul lui comentariu, fu întrerupt de un geamăt înăbușit când Jonas își țintui de podeaua rece din lemn musafirul din toiul nopții. Bărbatul se zbătu scurt și furios, dând dovadă de o forță surprinzătoare, până când Jonas îi puse vârful cuțitului la gâtul neprotejat. Instantaneu, victima lui încremeni.

-Asta este, spuse aprobator Jonas. Cred că ne înțele-

gem reciproc. Nu mişca.

- Nu-ți face griji. Glasul fu un bâiguit jos. Nu plec

nicăieri atâta vreme cât tu ești cel cu un cuțit.

Jonas continuă să îl țină la podea. Bărbatul purta haină din stofă, cămașă și pantaloni din denim. Nu avea nici un cuțit sau vreun pistol legat de picior sau la curea.

- Rămâi unde ești.

Jonas se ridică și aprinse lumina. O secundă mai târziu, sclipirea dură a becului de deasupra umplu încăperea mică. Jonas se trezi uitându-se la un bărbat ca un urs.

Barba lui voluminoasă și mustața fuseseră cândva roșcate, dar acum erau brăzdate de fire cenușii. La fel și buclele scurte și zbârlite care înconjurau micul petic chel din creștetul capului. Ochi turcoaz licăreau spre Jonas de sub sprâncene stufoase. Avea umeri masivi, un piept lat și era lat în șolduri. Probabil avea undeva la șaizeci de ani, deși scurta împotrivire de care dăduse dovadă sugera vigoarea unui bărbat mai tânăr.

- Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zise bărbatul în timp ce își freca umărul pe care aterizase. Fiica mea cea mercenară a decis să facă niște bani în plus și mi-a închiriat căsuța, corect? Uneori, fata aia nu îi arată pic de respect bietul și bătrânului ei tată. Absolut deloc.

Jonas se sprijini nonșalant de perete și studie ochii aceia turcoaz familiari.

- Emerson Ames, presupun?

- Unicul. Emerson se ridică ușor. Privirea lui ageră îl studie pe Jonas. Te joci des cu asemenea cuțite?

- Nu și dacă pot evita asta. Te poți răni dacă te joci cu ele. Jonas decise că nu exista nici un dubiu în privința identității bărbatului. Merse lângă sacul marinăresc și puse cuțitul în teacă. Scuze pentru primirea neprietenoasă.

Emerson îl privi deplasându-se.

- Este vina mea, mormăi el cu generozitate. Am presupus că locul era pustiu. Era prea târziu să o trezesc pe Verity, așa că m-am gândit să intru cumva în casă peste noapte. Presupun că nu ești iubitul ei, nu-i așa?

Încă stând aplecat peste sacul său, Jonas ridică o sprânceană la auzul speranței nedeghizate din vocea lui.

Se îndreptă în timp ce Ames se ridică.

- Nu. Sunt cel care-i spală vasele. Ames încuviință trist din cap.

- Închipuie-ți! Dă-i un bărbat șmecher ca tine, puternic și solid, care știe cum să se apere, și ea ce face cu el? Îl angajează ca spălător de vase. Dumnezeule, unde am greșit cu fata asta? Este suficient cât să te facă să pui la îndoială înțelepciunea de a da o educație decentă copiilor de sex feminin. Aruncă o privire în jur. Presupun

că ai băut deja ce mai rămăsese în sticla de votcă pe care am lăsat-o în dulapul din bucătărie, nu?

Jonas rânji.

- Nu chiar.

- Bun. Mi-ar prinde bine o gură ca să îmi calmez nervii după trânta pe podea. Te superi dacă mă servesc?

- Este sticla ta, spuse Jonas ridicând din umeri.

Emerson Ames oftă ușurat.

- Adevărat. Îți pun și ție un pahar. Ceva îmi spune că avem câteva lucruri de discutat.

-Mda, fu Jonas de acord. Cum ar fi cine doarme pe podea pentru restul nopții.

Verity văzu lumina aprinzându-se în cabana lui Jonas. Ea stătea la fereastră în cămașa de noapte din flanel, părul roșcat și cârlionțat atârnându-i pe umeri, când văzu licărul neașteptat apărând printre copacii care îi despărțeau cabana de a lui.

Şi Jonas era treaz.

Acea informație îi oferi o senzație stranie de alianță, care nu avea nici un sens. Verity se întrebă dacă și el regreta lucrurile dure pe care i le spusese la fel de mult pe cât regreta ea lucrurile pe care i le spusese lui.

Jonas avea dreptate, se gândi pentru a suta oară. Nu avea nici un drept să îl judece. Un om era liber să își arunce talentul și ambiția pe apa sâmbetei dacă așa dorea. Ea avea lucruri mai bune de făcut decât să încerce să îl salveze de la un viitor risipit. El oricum nu i-ar multumi pentru efort. Îi spusese destul de clar acest lucru.

Așa cum și tatăl ei îi spusese clar că voia să fie liber ca să își risipească talentul literar pe romane de unică folosință, precum Lone Star Ranger și Trouble at Silver Creek.

Verity îl cunoștea destul de bine pe tatăl său cât să știe că el nu avea o noțiune reală de acasă, cel puțin nu în sensul în care ea înțelesese întotdeauna acel termen. S-ar fi scutit de multă energie consumată și de durere dacă ar fi acceptat de la început că Jonas Quarrel era croit din același aluat.

Privi luminile din cabana lui Jonas în timp ce gândurile i se întoarseră spre seara petrecută în compania lui Caitlin Evanger. Era ceva fascinant la femeia aceea. Verity nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea.

Caitlin era o femeie de admirat. Puternică, strălucită, curajoasă, muncitoare și de succes. Era evident că nu avea vreo nevoie specifică de bărbați în viața ei. "Un model bun de urmat până la capăt", gândi crispată Verity. Era dispusă să parieze că, dacă artista avea să-și ia vreodată amanți, nu își permitea să fie îmbrobodită în pânzele pe care bărbaților le plăcea să le țeasă. Caitlin ar râde de promisiunile lor și de persuasiunea masculină. Ea și-ar păstra întotdeauna prioritățile.

Verity știa că își datora ei înseși să ia o filă din cartea lui Caitlin. În ultimii douăzeci și opt de ani, făcuse o treabă bună din a-și păstra prioritățile intacte. Dacă era înțeleaptă, nu avea să îi permită unui Jonas Quarrel, spălător de vase și doctorand, să îi distragă atenția.

Dar era ceva irezistibil de captivant la acest spălător

de vase. Mult prea captivant.

O umbră se mișcă în spatele draperiei de la fereastra lui Jonas. El mergea în bucătărie. Verity ezită un moment, gândindu-se, apoi se decise. Merse la dulap și scoase o haină lungă din lână, care îi ajungea până la genunchi. Îmbrăcând-o peste cămașa de noapte, căută apoi o pereche de mocasini.

Erau fantome în sufletul lui Jonas. Ea știuse acest lucru din momentul în care pusese ochii pe el. Nu avusese nici un drept să tachineze acele fantasme în această seară, indiferent de ceea ce simțea când venea vorba despre bărbați leneși și liberi ca pasărea cerului. Angajatul ei merita niște scuze.

Câteva minute mai târziu, Verity stătea în pragul ușii lui Jonas, briza răcoroasă învolburându-i cămașa de noapte pe sub haină. Ridică mâna, ezită, apoi bătu nesigură.

Uşa se deschise după câteva secunde. Jonas stătea în prag, luminat de becul din încăpere, cu un pahar în mână. Pentru o clipă, el doar o privi fix, o expresie impenetrabilă pâlpâind pe chipul lui aspru, apoi privirea îi deveni sarcastică. Îi aruncă un zâmbet strâmb și luă o gură zdravănă din pahar.

- Corectează-mă dacă greșesc, dar pun pariu că nu ești aici ca să mă arunci în pat și să faci dragoste sălbatic și pasional cu mine, nu-i așa?

Verity simți cum bunele ei intenții se transformară

într-o hotărâre iritată.

-Am venit să îmi cer scuze, rosti printre dinții încleștați.

Jonas clipi, genele lui negre ascunzându-i ochii.

-Serios? Stai puțin, să aprind magnetofonul. Vreau să mă asigur că înregistrez asta, spre binele viitorilor istorici. Tiranii nu își cer aproape niciodată scuze.

Ascultă, dacă nu poți fi civilizat în privința asta,
 o voi lăsa baltă și mă voi duce iar la culcare.

Jonas făcu un pas înapoi și ținu ușa deschisă.

- Mai întâi, mai bine intră și salută-ți tatăl. Tocmai eram pe punctul să dăm cu banul ca să vedem cine primește patul.

Verity aproape se împiedică peste prag.

- Tata! Este aici?

-În carne și oase, Roșcato. Emerson Ames apăru din spatele lui Jonas, rânjind, expunându-și dinții între mustață și barbă. Deschise brațele. Cum merge treaba, puștoaico?

- Tată, pentru Dumnezeu. Credeam că ești în Brazilia. Verity râse și acceptă îmbrățișarea ca de urs a tatălui ei.

- Pe unde ai fost? Am venit în Mexic acum două luni, ca să petrec timp cu tine, și nimeni nu știa unde ești. Te-am căutat trei zile, idiotule, înainte să îmi spună, în sfârșit, cineva că plecaseși la Rio. De ce m-ai invitat în Puerto Vallarta dacă aveai planuri să pleci din oraș înainte să ajung acolo?

-A intervenit ceva, Roscato. O neînțelegere minoră legată de bani. Știi cum este. A trebuit să plec pe nepregătite în toiul nopții. M-am gândit că mă cunoști destul

de bine cât să nu îți faci griji.

- Te cunoșteam destul de bine cât să îmi dau seama că nu aveam de ales decât să fac cale întoarsă către casă.

Verity se retrase din strânsoarea lui, scuturând cris-

pată din cap.

- Pot să-ți iau haina? se oferi Jonas cu o politețe

prefăcută.

-Nu, nu poți, spuse Verity, conștientă că nu avea pe dedesubt decât cămașa de noapte. Se întoarse spre tatăl ei. Am irosit trei zile din ceea ce ar fi trebui să fie o vacanță ca să te caut. Am crezut că am greșit adresa sau ceva de genul. Am mers în fiecare bar din oraș încercând să te găsesc. Știam că nu ai merge în localurile pentru turiști, așa că le-am încercat pe cele locale.

Emerson se cutremură.

- Dumnezeule, Roșcato, nu te-a dus mai mult capul decât să treci dintr-o bodegă în alta în Mexic? Ce naiba credeai că faci?

-Ti-am spus, replică țâfnoasă Verity. Te căutam. Știu genul de locuri pe care le frecventezi. Așa ar și trebui.

doar m-ai dus în multe dintre ele.

Emerson ridică ochii spre tavan.

- Este altceva când ești cu mine, și știi asta prea bine, bleguța mea. Ai fi putut intra în mari belele.

Verity zâmbi fără vreo remuşcare.

-Sunt fetită mare acum.

Ionas fu cel care vorbi:

- Asta înseamnă doar că poți intra în belele mai mari în locuri precum bodegile mexicane.

Verity îi aruncă o privire grăitoare.

- Ești specialist în domeniu? întrebă ea mieros.

- Iubito, are dreptate, bombăni Emerson. Nu avea sens să încerci să mă găsești. De îndată ce ai aflat că nu eram la adresa pe care ți-o dădusem, ar fi trebuit să te întorci direct acasă.

- Ei bine, n-am făcut-o. Am adresat întrebări politicoase câtorva barmani. Și ai dreptate. Am intrat în

belele.

Emerson o privi fix, ochii lui sclipitori devenind brusc duri.

-Ce fel de belele? întrebă el pe un ton periculos.

-Foarte mari, recunoscu sec Verity. Aproape mi-am pierdut geanta, aa... puritatea și, posibil, viața. Crede-mă,

nu vrei să auzi detaliile.

- Pe dracu' nu vreau, urlă Emerson. Cunosc locurile alea de acolo. Jur pe Dumnezeu că mă întorc în Mexic și rup capete până găsesc gunoiul care și-a pus mâinile pe tine. Ce s-a întâmplat, Verity?

- Nimic, spuse ea calm, reușind cu succes să ascundă amintirea șocului și a groazei pe care o adusese cu ea din

scurta călătorie în Mexic.

-Cum adică "nimic"? Tocmai ai spus că ai fost atacată.

-Am fost salvată în ultima clipă. A fost foarte palpitant, te asigur.

Lui Verity începea să îi facă plăcere situația. Avea

parte de atenția completă a ambilor bărbați.

-Am cotit greșit la un moment dat, pe o alee. Am intrat într-o dugheană care avea drept clienți toate scursurile societății. Înainte să ies, cineva m-a înșfăcat.

Se cutremură, incapabilă să se abțină, în timp ce scena se derulă din nou în mintea sa, apoi se întoarse cu un zâmbet luminos spre Jonas, care asculta povestea cu o expresie fascinată.

- Mai aveţi votcă din aia ieftină de care beţi voi?

Jonas încuviință din cap, aproape absent, de parcă ultimul lucru de care era interesat în acel moment era să îi aducă un pahar cu votcă. Dar porni supus spre bucătărie, iar o clipă mai târziu Verity auzi clinchetul sticlei atingând paharul.

- Poftim, spuse el când se întoarse și îi împinse paha-

rul în mână. Ce s-a întâmplat?

- Da, Roscato, hai s-auzim restul poveștii. Suspansul mă omoară. Emerson luă o gură zdravănă de votcă și se așeză pe un scaun. Paternitatea are dezavantajele ei. Omul poate să o ia razna de la prea mult stres.

-Stresul este un lucru pentru care tu nu va trebui să îți faci vreodată griji, tată. Am dubii că știi înțelesul

cuvântului. Stilul tău de viață nu cauzează stres.

- Asta crezi tu.

Verity se așeză pe scaunul de lângă masa de scris și își aranjă discret haina peste genunchi. Jonas rămase unde era, privindu-i fiecare miscare.

- Ca să nu mai lungesc vorba, am scăpat de un bărbat mătăhălos și împuțit pe nume Pedro, care m-a înșfăcat când încercam să îmi fac o ieșire grăbită din local.

- Stii cum să-i dai coșmaruri bătrânului tău tată, nu-i asa? Dumnezeule, Roșcato. Cum ai scăpat? întrebă po-

runcitor Emerson.

Verity ridică un umăr, încercând să adopte un aer nonșalant. Dumnezeu știa că fusese oricum în seara

aceea numai nu nonșalantă. Scăpase ca prin urechile

acului. Nu fusese niciodată atât de speriată.

- Altcineva a intrat atunci. Nu l-am văzut prea bine. Era înalt. Mai înalt decât Pedro, oricum. Cam asta este tot ce știu. Era întuneric beznă și nu aveam chef să culeg observații detaliate. Voiam doar să ies de-acolo. Presupun că al doilea bărbat era clientul vreunei taverne si credea că bătrânul Pedro nu merita să mă aibă doar pentru el. S-au încăierat, iar eu am zbughit-o în învălmășeală. Singurul lucru pe care l-am pierdut este un cercel. Ridică paharul de votcă, într-un mic toast. Vezi? Norocul îi urmează pe cei morali. Luă o gură de votcă și tuși când alcoolul brut îi atinse gâtlejul. Tatăl ei avea gusturi îngrozitoare la alcool.

- Norocul îi urmează pe cei idioți, vrei să spui, o corectă trist Emerson, apoi se uită încruntat la Jonas. Să te gândești de două ori înainte să decizi să ai fiice, Quar-

rel. Te vor scoate din minți.

- N-o să uit asta, spuse încet Jonas. Părea preocupat de votca lui.

Verity surprinse tonul straniu al vocii lui și se miră. Ceva nu era tocmai în regulă, dar nu își putea da seama ce. Dintr-un motiv anume, conștientizarea faptului că știa foarte puține lucruri despre acest bărbat o neliniști. Se întoarse înapoi spre tatăl ei.

- Bine, tată, s-auzim. Ce te-aduce în Sequence Springs?

Emerson reuşi să pară jignit.

- Nu poate omul, mistuit de dor patern, să își viziteze

unicul copil?

-Sigur, dar ai fi putut să mă vezi în urmă cu două luni, în Mexic, dacă asta ar fi fost atât de important pentru tine, spuse Verity cu indiferență. Cu siguranță, ar fi fost mult mai convenabil pentru tine. Dar faptul că te-ai întors în State fără vreun avertisment mă face să mă întreb ce pui la cale.

Emerson oftă și privi din nou spre Jonas.

-Limba aia a ei devine din ce în ce mai tăioasă de fiecare dată când o văd. Ajunge în punctul în care poate face un om să sângereze cu câteva cuvinte bine alese. Era o copilă atât de dulce și de blândă. Acum, se transformă sub ochii mei într-o fată bătrână.

Gura lui Verity se încleștă periculos.

- Ciudat că spui asta, tată. Jonas a făcut o observație asemănătoare în urmă cu câteva ore.

Jonas miji ochii.

 Ar trebui să fii recunoscătoare că suntem amândoi preocupați de viitorul tău.

Verity nu era complet convinsă că el o tachina, așa că

îi zâmbi în mod intenționat.

- Nu vă faceți griji pentru mine. Dacă ați avea un strop de rațiune, v-ați petrece timpul preocupându-vă fiecare pentru viitorul lui.

- Ha, bombăni tatăl ei. Viitorul meu se va aranja de la sine, ca întotdeauna. Dar, dacă pe tine te las să continui în felul ăsta al tău, nu voi avea nepoți care să îmi bucure bătrânețea, asta este sigur.

Verity își dori să nu se îmbujoreze. Jonas zâmbea vag.

Era timpul ca ea să atace.

- Răspunde-mi la întrebare, tată. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizitei nocturne?

Emerson învolbură votca din pahar și păru îndurerat.

- Păi, Roșcato, ca să fiu sincer, am nevoie de un loc unde să îmi odihnesc picioarele pentru o vreme.

- La naiba! explodă Verity. Știam eu. Ai probleme,

nu-i aşa?

Mâinile ei se încordară dureros pe pahar.

- Deci? Ce este de data asta?

Era tot ce putea face pentru a se abține să nu arunce paharul într-un perete. Simți privirea vigilentă a lui Jonas, iar conștientizarea faptului că el era martorul pierderii cumpătului ei făcu acea izbucnire chiar mai rea.

- Haide, spune-mi! Ai fost prins cu soția altcuiva? Ți-ai încercat iar norocul cu jefuirea refugiaților în vreo dugheană? Iar ai datorii la jocurile de noroc? Sau prezența ta aici este, pur și simplu, rezultatul unei încăierări prin vreun bar? Cine te caută?

Emerson își drese glasul.

- Vezi cum este? i se plânse el lui Jonas. Nici un pic de respect. Nici o fărâmă de compasiune. Nici o fărâmă de îngrijorare pentru tatăl ei. Doar cere explicații și răspunsuri, iar, când le va primi, probabil va petrece jumătate de oră certându-mă.

Zâmbetul vag al lui Jonas se lărgi ușor, dar privirea intensă din ochii lui nu se îmblânzi.

- Care este explicația, Emerson?

Uriașul ridică din umeri.

- Ce pot să spun? Datorez cuiva câțiva dolari, atâta tot. O datorie de onoare.
- Datorie de onoare pe naiba, bombăni Verity. O datorie la jocuri de noroc este o datorie la jocuri de noroc. Nu este nevoie să o deghizezi așa cum făceau acum două sute de ani, numind-o datorie de onoare.

Tatăl ei scutură din cap cu regret și se întoarse din

nou spre Jonas.

- Ai crede că, după toată istoria pe care am pus-o s-o citească, ar avea mai mult respect pentru subiect, nu-i așa?

- Deci datorezi cuiva câțiva dolari? insistă calm Jonas.

- Da, iar omul devine cam nerăbdător, mă tem. I-am spus că va trebui să aștepte puțin, iar el mi-a zis că, dacă va fi obligat să aștepte prea mult, va trimite câțiva oameni să îmi remodeleze fața. Mi s-a părut un lucru prudent să plec din Mexic și apoi din Rio. Cercetarea mea se încheiase acolo, oricum.

- Care cercetare? întrebă încordată Verity.

Ochii lui Verity șe luminară.

- Nu ți-am spus? Încep o nouă serie de cărți, Roșcato. Westernuri futuriste.

- Westernuri futuriste? întrebă ea pierdută.

- Desigur. Este de înțeles. Doar gândește-te ce pot face cu combinația dintre componentele westernului tradițional și un context exotic, extraterestru.

Verity nu știa dacă să râdă sau să plângă. Își spuse în sinea ei că ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu stilul

tatălui ei.

- Ai fost în Mexic pentru cercetarea unor westernuri futuriste?
- -() scenă și o atmosferă grozave. Tocmai terminasem, asa că te-am sunat să văd dacă ți-ai putea lua câteva zile libere pentru a veni în vizită. Mereu ți-a plăcut Mexicul. Dar, chiar după ce te-am sunat, am primit mesajul că acest domn cărula îi datorez o sumă considerabilă era nerăbdător. Nu te-am putut contacta ca să anulezi călătoria, dar m-am gândit că vei înțelege când vei sosi și mă vei găsi plecat. Între timp, mi-am zis să dau o fugă la Rio. Nu mai fusesem acolo de ceva vreme. Întâmplarea face că toate problemele mele au fost rezolvate în Rio. Sau aproape rezolvate, ar trebui să spun. Mai sunt câteva mici detalii de pus la punct, motiv pentru care mă aflu aici, în vizită pentru o vreme.

- Ce detalii? întrebă cu suspiciune Verity.

- Trebuie să finalizez o anumită tranzacție, îi explică tatăl ei. Când va fi încheiată, voi avea banii necesari ca să îl plătesc pe acest domn foarte insistent, care mă vânează de trei luni.

Verity îngheță.

- Ce fel de tranzacție? sopti ea.

Emerson îi oferi o privire compătimitoare, apoi scutură din cap spre Jonas.

-Uită-te la ea. Acum este convinsă că umblu cu droguri.

- Pentru o fată bătrână, are o viață imaginară activă, observă Jonas cu blândete.

- Tăceți amândoi, izbucni Verity. Spune-mi despre

tranzacția asta, tată.

-Am intrat în posesia unui obiect foarte neobișnuit, Roscato. Este în geanta mea, care este încă afară, în mașină. Mi s-a spus că acest obiect este extrem de valoros. În mod normal, aceste lucruri sunt vândute la licitații, dar nu am timp să organizez așa ceva. Nu am nici genul de acte și garanții de autenticitate de care o casă de licitații ar avea nevoie. Trebuie să scap rapid de obiectul ăsta, din motive evidente.

-Ai nevoie de un colecționar privat, spuse încet Jonas. Unul care este devotat cu pasiune acestui hobby si care nu va pune multe întrebări inutile.

Emerson îl privi cu respect.

- Exact. Un colecționar discret. De preferat, unul pentru care prețul nu este un obstacol. M-am gândit că ar fi cel mai simplu să găsesc unul aici, în State. Dar mai întâi trebuie să îl evalueze cineva. Vreau să știu exact ce vând. Până acum am doar cuvântul fostului proprietar, care garantează că este foarte valoros.

Jonas se aplecă înainte, ținând paharul în mâinile

puternice.

- Ce e acest obiect pe care încerci să îl vinzi, Emerson?

Emerson zâmbi larg.

- Vă voi arăta. Se ridică și porni spre ușă, bătând-o ușor pe cap pe Verity în drumul său. Mă întorc imediat. Încercați să nu vă rupeți capetele cât sunt plecat.

Ușa se închise în urma lui, iar tăcerea se așternu în încăpere. Verity își studie paharul pe jumătate gol.

Jonas nu se mișcă.

- Deci, spuse el în cele din urmă, ai veni aici în seara

asta ca să îți ceri scuze?

- Nu știu ce m-a apucat, mormăi ea, simțindu-se păcălită și, prin urmare, ironică. Probabil o luasem razna.

Jonas se ridică tăcut, traversă camera și rămase în picioare înaintea ei. Îi luă paharul din mână și îl puse pe masa mică de lângă scaunul ei. Apoi mâinile i se

încleștară pe umerii ei și o ridică.

- Câtă amabilitate. Dar o să iau ce pot. Scuze acceptate, micuță tirană, spuse el blând și așternu cel mai delicat dintre săruturi pe vârful nasului ei. Cu gura foarte aproape de a ei, o întrebă: Ce ai pe sub haina asta? Își trecu degetul peste rândul de nasturi mari. Pare să fie o cămașă de noapte.

- Nu contează hainele mele. Cred că și tu îmi datorezi scuze, spuse ea, ridicând precaută privirea spre el.

- De acord, spuse Jonas, ochii aurii devenindu-i brusc misterioși. Dar păcatul meu este mai mare decât al tău, și încă nu am terminat să îl comit. Dă-mi puțin timp, Verity.

Ea se gândi că avea să o sărute din nou, de data asta pe gură, dar ușa se deschise, lăsând să intre o boare de aer rece. Tatăl ei intră în cameră, aducând o cutie veche, din lemn. Privi curios cum Jonas își luă cu nonșalanță mâinile de pe umerii lui Verity.

-Aici, acum, nu mă lăsați să întrerup ceva. Este ceva

între voi?

- Nu te entuziasma, tată; lucrează pentru mine.

- Mie mi se pare că angajații tăi au niște beneficii interesante, Roscato.

- Las-o baltă, tată! Ce este în cutie?

Emerson râse.

- Aruncați o privire. Dacă bătrânul tău tată nu a fost păcălit, dacă acestea sunt veritabile, valorează o mică avere. Suficient cât să-l plătesc pe vânătorul care mă urmărește. Deschise cutia veche și dezvălui două pistoale cu forme stranii, cuibărite într-un postav șters, vechi.

Verity se holbă la armele cu țevi lungi. Ambele erau fascinante și arătau amenințător. Mânerele erau curbate, iar metalul era oxidat. Nu era nimic decorativ pe ele. Spre deosebire de majoritatea lucrurilor artizanale din trecut, acestea erau funcționale și înspăimântător de simple ca design. Tocmai lipsa detaliilor decorative păreau să sublinieze scopul pentru care fuseseră făurite armele.

- Pistoale de duel, spuse calm Jonas. Privi interiorul cutiei, dar nu făcu nici o mișcare pentru a atinge armele. Flinte britanice. Probabil de pe la 1700. Dacă sunt autentice, ai noroc, Emerson. Valorează bani frumoși. Cum ai spus că ai intrat în posesia lor?

Emerson aruncă o privire către premiul său.

-Am făcut cuiva o favoare cu mult timp în urmă. L-am căutat în Rio în urmă cu câteva săptămâni, ca să văd dacă ar fi dispus să îmi împrumute niște bani, să mă ajute să scap de actuala problemă. În schimb, mi-a dat astea și mi-a spus că ar trebui să îmi rezolve problema.

Firește, am încredere în prietenul meu, dar nu știi niciodată. Primul lucru pe care trebuie să îl fac este să verific dacă acestea sunt originale sau copii. Apoi, va trebui să îmi dau seama cum să găsesc un cumpărător.

- Prima parte a problemei tale ar trebui să fie ușor de rezolvat, spuse brusc Verity. Jonas are cunoștințele și experiența necesare pentru a autentifica lucrurile vechi,

nu-i aşa, Jonas?

Privi spre el, provocându-l să demonstreze că ceea ce spusese Caitlin Evanger despre el mai devreme era adevărat.

- Hai! Spune-ne dacă tatăl meu a intrat în posesia a două pistoale de duel valoroase sau dacă a fost tras pe sfoară.

-Și eu sunt curios, spuse calm Emerson. Starea chipului meu depinde de asta, ca să nu mai spun despre

rotule. Știi ceva despre pistoalele vechi?

Jonas nu spuse nimic. Doar privi înăuntrul cutiei din lemn de mahon de parcă ar fi privit pe o fereastră într-o altă lume.

-Fostul lui domeniu de expertiză este Renașterea, îi spuse Verity încet tatălui ei în timp ce îl privea pe Jonas. Dar, aparent, are o gamă largă de cunoștințe des-

pre arme și armuri. Deci, Jonas?

El ridică privirea, întâlnind-o pe a ei. Aurul sclipitor din ochii lui îi tăie brusc răsuflarea. Verity simți o luptă ducându-se în spatele acelei priviri; poate o luptă între fantome. Ea nu își putea da seama dacă Jonas era furios, disperat, încântat sau nerăbdător sau dacă noua lui stare era o combinație periculoasă între toate acele emoții. Știa doar că exista în acel moment în el o sălbăticie care sfida descrierea. Verity înghiți în sec neliniștită, întrebându-se ce anume se dezlănțuise înăuntrul lui. Deja își regreta cererea impulsivă.

-Jonas? șopti ea nesigură.

- Nu știi ce îmi ceri, spuse el, cu glas aspru. Dar poate acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul să aflăm. Se întinse spre cutie și luă unul din pistoale.

În secunda în care mâna lui se strânse pe armă, Verity avu senzația bruscă și copleșitoare că ar fi urmărită. Un fior de groază o străpunse. Palmele îi transpirară, iar inima începu să îi bată prea repede, de parcă s-ar fi pregătit să fugă pentru a-și salva viața.

Exact acest lucru își dorea să facă. Asemenea unei căprioare fugind de câinii vânătorului, voia să se întoarcă și să o ia la goană. Frica de nedescris puse stăpânire pe ea. Pereții cabanei păreau să se închidă în jurul ei, curbându-se, alungindu-se, luând forma unui tunel întunecat.

Cineva era în tunel cu ea. Nu putea venea încă cine, dar știa că o vâna pe ea. În curând, avea să o prindă, iar, dacă se întâmpla acest lucru, ea nu avea să mai scape vreodată.

Tot viitorul ei avea să se schimbe dacă vânătorul din

tunelul întunecat o găsea.

Verity stătea încremenită în mijlocul camerei, încercând cu disperare să înțeleagă ce se petrecea cu ea. "Un atac de panică", gândi Verity înnebunită. Atacul brusc al unei temeri iraționale care declanșa mecanismul antic de luptă sau fugi în corpul uman. Ea nu avusese niciodată unul, dar auzise despre ele. Cunoștea femeie care experimentaseră atacuri de panică. Atacurile loveau fără avertisment, lăsând victima tremurând din pricina unei temeri care nu avea o sursă cunoscută. Uneori, stresul era de vină. Poate că Jonas avea dreptate. Poate că muncise prea mult în ultima vreme.

În mintea ei, coti înăuntrul tunelului și o rupse la fugă. Coridorul nu avea sfârșit, nu era nici o lumină înainte. Dar ea fugea oricum, pentru că orice era mai sigur decât să stea și să îl confrunte pe vânătorul care o urmărea. Deja îl putea simți apropiindu-se, întinzân-

du-și mâinile spre ea.

"Nu fugi de mine. Îmi aparții. Nu fugi."

Cuvintele răsunară în mintea ei, pe jumătate ca un ordin, pe jumătate ca o rugăminte. Se gândi că ar trebui să poată recunoaște acea voce. Era aspră, masculină și emana putere. Și o făcu doar să își dorească să fugă mai

repede pe coridor. Trebuia să iasă de acolo.

Apoi, fără vreun avertisment, pereții încovoiați și senzația că era urmărită dispărură. Verity fu brusc și violent conștientă de prezența lui Jonas, care stătea complet nemișcat în fața ei. Nu mai ținea pistolul în mână. Îl pusese înapoi în cutie, dar o privea cu ochii lui aurii, stranii. Era o foame pură și dezlănțuită în privirea lui. O foame sexuală, dar și ceva mai mult de atât; fără urmă de îndoială, era indescriptibilă, periculoasă și irezistibilă.

În jurul lui Verity, camera arăta exact ca în urmă cu câteva minute. Nu se schimbase nimic, deși ea era tulburată. Ceva părea teribil și oribil de diferit. Într-un mod pe care Verity nu îl putea explica, simți că lumea ei

nu avea să mai fie vreodată la fel.

- Pistolul este autentic, spuse Jonas pe un ton care era nefiresc de calm. După cum ți-a spus Verity, domeniul meu este Renașterea, dar știu destul despre arme vechi cât să îți spun că ai aici două pistoale foarte valoroase.

Ai grijă de ele, Emerson. Valorează mulți bani.

- Presupun că fiică-mea avea dreptate, spuse vesel Emerson. Norocul îi urmează pe cei morali. Acum, tot ce trebuie să fac este să îmi dau seama cum să transform pistoalele astea în bani. Ei bine, a fost o zi lungă. Ce-ați zice să mergem la culcare? Mi-ar prinde bine o noapte de somn, iar Verity arată cam epuizată. Ce s-a întâmplat, Roșcato? Nu ai dormit suficient în ultima vreme?

- Muncește prea mult și nu mănâncă așa cum trebuie, spuse Jonas. Ochii lui nu îi părăsiră deloc chipul.

Haide, Verity, te conduc înapoi la cabana ta.

Ea voia să refuze. Atacul de panică, sau orice ar fi fost, părea să fi dispărut fără vreun avertisment, așa cum

apăruse, dar rămăsese cu o urmă de neliniște.

O parte din ea era aproape convinsă că Jonas Quarrel era sursa neliniștii ei. Totuși, când el o luă de mână și o conduse afară, în noapte, Verity îl urmă fără să protesteze.

capitolul 5

- Ești bine? întrebă încet Jonas. Degetele lui se închiseră pe mâna lui Verity în timp ce o conducea printre copaci, pe aleea de-abia vizibilă ce ducea la cabana ei.

- Desigur, bâigui Verity, trăgând adânc în piept aerul proaspăt al nopții. Strânsoarea lui Jonas era puternică și reconfortantă. El părea să îi transmită și ei puțin din forța lui tacită. Verity încercă să o absoarbă, fără să fie prea evident. De ce nu ar trebui să fiu bine?

Se concentră asupra împrejurimilor familiare și ale

sunetelor nopții din jurul ei.

Totul era absolut normal aici, în Sequence Springs. Vântul adia prin copaci. Lumini răzlețe licăreau de-a lungul țărmului. Licărul de la fereastra cabanei ei era blând și primitor. Din când în când, sunetul distant al motorului vreunui automobil huruia scurt, apoi se stingea.

Totul era normal. Ea era normală. Era bine.

- Tatăl tău avea dreptate, spuse încet Jonas. Arătai cam epuizată mai devreme. Ești sigură că te simți bine?

- Ți-am spus, sunt bine. Doar puțin obosită, atâta tot. Vizitele din senin ale lui tata sunt mereu tulburătoare.

Verity se simțea defensivă. Nici de-afurisită nu avea de gând să recunoască în fața acestui bărbat că mai devreme avusese un moment de halucinație.

- Ia-o uşor, spuse blând Jonas.

Îi eliberă mâna și își puse brațul pe umerii ei.

Verity se trezi cuibărită lângă el. Greutatea caldă, apăsătoare, straniu de reconfortantă a braţului său în jurul ei îi provocă emoţii amestecate. Pe de o parte, încă era conștientă de o neliniște inexplicabilă. O parte din ea insista în mod iraţional să îl asocieze pe Jonas cu teama pe care o experimentase în urmă cu câteva minute. Dar o altă parte din ea, la fel de primitivă și foarte feminină, era convinsă că acea putere masculină a lui Jonas îi oferea siguranță în faţa acelorași spaime. Disperată, încerca să poarte o conversaţie normală. -Se pare că tata este aici doar pentru că are probleme. Mereu apare câte ceva. Acum, are un cămătar pe urmele lui. Ești sigur în privința pistoalelor acelora de duel? întrebă ea.

- Dacă sunt autentice? Da, sunt sigur.

Verity ridică privirea spre el, curioasă și nedumerită.

-Cum poți fi sigur fără să faci niște teste?

Jonas ridică din umeri, trăgând-o astfel mai strâns

lângă trupul său.

-Am văzut multe pistoale vechi. Știu cum se simte la atingere oțelul vechi. Și cum arată măiestria din trecut. Și știu cum se simte un pistol de duel.

-Știi cum se simte? Cum adică?

Jonas privea înainte, spre lumina cabanei.

- Este greu de explicat. Un bun duelist simte arma în mână. Ținta este corectă. Tu îl ții, iar el găsește ținta. O poți simți. Într-un duel adevărat, nu ai timp să aduci ținta în bătaia pistolului. Tot ce poți să faci este să îndrepți arma în direcția vagă a țintei. Pistoalele de duel sunt, de obicei, și destul de grele. Sunt construite astfel încât, în strânsoarea unui om foarte agitat, ținta să nu fie prea mult afectată de un deget nervos pe trăgaci.

Verity se înfioră.

- Are sens. Îmi închipui cât de agitată aș fi eu dacă aș sta pe un așa-numit câmp de luptă la răsărit, așteptând să dea careva semnalul de start.

Lumina lunii licări scurt peste zâmbetul palid al

lui Jonas.

-Sentimentul depășește simpla agitație, crede-mă. Este asemănător cu senzația pe care o ai când ții o floretă cu un vârf ascuțit și te confrunți cu un adversar care are una exact la fel. Vorbim despre viața pe muchie de cutit.

-Chiar ai fost specialist în arme vechi la un moment

dat, nu-i aşa?

- Da. Te simți mai bine acum?

-Ți-am spus, sunt bine. Perfect. Excelent, replică ea, iritată de îngrijorarea din vocea lui, chiar dacă tânjea

să își permită să savureze atenția lui neașteptată. De ce mă tot întrebi cum mă simt?

Jonas se opri în mijlocul aleii și o întoarse astfel încât să stea în fața lui. Mâinile lui se strecurară pe sub reverele hainei. Lumina lunii și noaptea stinseră aurul din ochii lui, lăsându-i incolori, nestemate scânteietoare care păreau să vadă dincolo de barierele ei, direct în adâncul sufletului său. Un ecou vag al fricii pe care o experimentase mai devreme o străbătu pe Verity. Își ținu răsuflarea, parcă pregătindu-se să o rupă la fugă.

Mâinile lui Jonas se încleștară pe reverele ei și o ținu-

ră nemișcată.

- Relaxează-te, îi ceru el blând. S-a terminat pentru moment.

- Ce s-a terminat? șopti ea, căutându-i privirea luminată de lună pentru a găsi răspunsuri la întrebări pe

care nu știa cum să le rostească.

-Nimic. Nu contează. Jonas gemu și o trase mai aproape. Verity, ești în siguranță cu mine. Jur că ești în siguranță. Te rog, nu fugi de mine. Voi avea grijă de tine. Jur.

Ea îl privi fix, uimită de intensitatea cuvintelor lui.

-Jonas, te rog, nu știu ce se petrece aici.

- Ba da, știi. Nu ești un copil. Ești femeie și ești atrasă de mine. Am văzut asta în ochii tăi. Te pot face să mă vrei, draga mea. Să mă vrei cu adevărat. Am știut asta când te-am sărutat în piscină. Glasul îi era jos, mângâietor și hipnotizant. Dumnezeu știe că eu te vreau. Lasă-mă să te am. Lasă-te în voia mea. Lasă-mă să îți arăt cât de bine poate fi totul între noi. Verity, am nevoie de tine. Acum. În noaptea asta. Am așteptat cât de mult am putut.

În acel moment, Verity îl crezu. Astă-seară, el nu era singurul care părea să aibă puterea de a privi în sufletul cuiva. Ea îl privea, dar, totodată, privea și înăuntrul lui într-un mod pe care nu îl putea explica. Știu doar că, atunci când el se lupta cu fantomele lui tăcute, lupta nu era diferită de cea prin care trecuse ea mai

devreme, confruntându-se cu teama stranie și amorfă

care o stăpânise.

Ea nu înțelegea natura fantomelor lui Jonas sau a luptei care era dusă între ei, dar Verity știu cu intuiția unei femei că el rostise adevărul când spusese că avea nevoie de ea în această seară. Putu simți forța senzuală din el și știu că era concentrată în întregime asupra ei.

Şi, cu un mic oftat, Verity acceptă în sinea ei că și ea avea nevoie de el. Voia ca el să îi alunge amintirile acelei frici pe care o simțise mai devreme, deși o parte din ea insista să îl asocieze cu acea frică. Nu avea sens în nici un mod logic, dar avea incontestabil sens pentru partea primitivă din adâncul firii ei. Ea și Jonas trebuiau să fie împreună în această seară. Aveau nevoie unul de celălalt.

Pentru Verity, aceasta era o senzație unică. Niciodată

nu mai simțise o asemenea nevoie de un bărbat.

Suspinele pinilor legănați de briză bântuiau noaptea în timp ce Verity îl privea pe Jonas. Un alt fior o străbătu, dar de data aceasta nu fu provocat de frig sau de teamă. Această accelerare a simțurilor ei avea legătură doar cu bărbatul ale cărei mâini puternice și elegante încă erau încleștate pe reverele hainei sale.

Revelația intuitivă care o izbise prima dată când o sărutase se întoarse acum ca un val copleșitor. Acesta

era bărbatul potrivit; cel pe care îl așteptase.

Instinctiv, Verity veni mai aproape de el, căutând căldura trupului lui Jonas și lăsând deoparte, în același timp, precauția feminină care o ținuse în siguranță față de pretențiile bărbaților vreme de douăzeci și opt de ani. Își puse capul pe umărul lui, oferindu-i în tăcere răspunsul pe care Jonas îl căuta. El se înfioră și își puse brațele în jurul ei.

-Da, spuse el răgușit. O, Dumnezeule, Verity, da!

Apoi gura lui se năpusti peste a ei, fierbinte, înfome-

tată, cu o insistență neliniștită.

Acest sărut nu semăna deloc cu cel din piscină. Acela doar făcuse aluzie la pasiunea care zăcea în Jonas.

De data accusta. Verm se mesi mundata de o neroie rasuight sure cum nu mai experimentase niciodată în viața ei. Ii fiwalni simpurile aga cum reama accea necunoscută

e stàptime mai deviene, in cabana tatàlui ei.

Par, de data aceasta, nu mai simpi nevoia arzătoare de a fugi. Nevoia de a ramane și de a gusta din furtuna pasiunii birui douăzeci și opt de ani de precauție și prudentă. Se lăsă în voia momentului, simțindu și simturile trezinduse la viață cu o nouă sensibilitate. Entuziasmul o fiwalui.

Dar, mai presus de toate, era nevoia urgentă de a răspunde dorinței ce radia din Jonas. Verity știa că putea fi capabilă să se împotrivească ispitei pasiunii, dar nevoia de a-i oferi lui Jonas ceca ce își dorea el cu atâta disperare în această scară era irezistibilă. Niciodată nu o dorise cineva atât de mult. Niciodată nu dorise ea un bărbat atât de mult. Capul i se învârtea din pricina farmecelor sclipitoare care o așteptau. Fără să se mai gândească la ceva, se întinse pentru a prinde bijuteria prețioasă a pasiunii. Își puse brațele pe după gâtul lui Jonas și își cufundă degetele în părul lui negru.

Verity, gemu el. Dulce tirană. Îți voi afla toate secre-

tele în seara asta. Până la ultimul. Gata cu jocurile!

O îmbrățișă mai strâns, aducând-o atât de aproape de el, încât Verity îi putu simți liniile dure ale bărbăției sale excitate. Materialul aspru al blugilor lui era întins pe vintrea sa. Jonas se împinse ușor spre ea, făcând-o să tremure drept răspuns.

- Te simt atât de bine, mormăi el cu voce groasă. Își frecă nasul de locul sensibil de după urechea ei, apoi îi găsi lobul urechii cu dinții, gustând-o cu grijă.

Verity gemu și își strânse mai tare brațele în jurul lui.

-Atât de moale, continuă Jonas. Aproape că o iau razna de dorință. Am nevoie să fiu înăuntrul tău. Am nevoie să simt cum mă învălui.

O eliberă ușor și o îndemnă grăbit să înainteze pe alee. Verity mergea împleticindu-se lângă el, pașii fiindu-i stângaci din pricina combinației între strânsoarea lui

Jonas și propria senzație de nerăbdare.

Când ajunseră la ușa cabanei, Jonas bâjbâi după încuietoare, apoi ajunseră înăuntru. Căldura plăcută și lumina îi învăluiră.

Verity clipi din pricina strălucirii luminii, până când Jonas se întinse și apăsă întrerupătorul. Instantaneu, camera fu cufundată în întuneric.

- Nu avem nevoie de lumină, spuse el.

Verity ridică privirea spre el și își dădu seama că avea dreptate. Putea vedea tot ce trebuia să vadă la el. Chiar prea mult, de fapt. Prin ferestrele casei intrau suficiente raze luminoase de lună încât să dezvăluie expresia excitată și hotărâtă a chipului său aspru și căldura arzătoare din ochii lui.

Poate că era mai bine să îl vadă în lumina blândă a lunii decât în lumina artificială și revelatoare a becurilor. Verity nu era convinsă că putea suporta impactul total a ceea ce ar vedea. Pentru o secundă, simți din nou un fior de teamă.

- Jonas, eu...

le

9

- Şşştt, spuse el, sărutând-o și amuțind-o. Ți-am spus că voi avea grijă de tine. Vei fi în siguranță cu mine.

Verity se întrebă de ce el se încăpățâna să îi promită siguranță, dar nu avu ocazia să îl întrebe. Jonas deja îi dezlega cordonul și îi descheia nasturii

supradimensionați.

-Știam eu, murmură el când haina căzu pe podea. În glas i se simțea satisfacția. Știam eu că porți cămașa de noapte. Am stat acolo privindu-te bând votcă și m-am excitat doar gândindu-mă la ce ai putea purta pe sub haina asta. Ai venit să mă vezi astă-seară cu intenția de a rămâne până dimineață cu mine, iubito? Jonas îi atinse colțul gurii cu limba. Voiai să mă seduci după ce îți cereai scuze?

Verity scutură viguros din cap.

- Nu. Voiam doar să îți spun că îmi pare rău că am țipat la tine. Nu am intenționat nici o clipă să rămân.

- Nu spune asta, zise el, amuzamentul blând simţindu-se în fiecare cuvânt al lui. Nu ştii sigur ce voiai. Nici măcar nu îţi ştii propriile secrete.
 - Și crezi că tu le știi.' îl provocă ea blând.

Pot doar să ghicesc căteva.

Degetele lui descheiară nasturii mărunți ai cămășii de noapte, deschizând-o până la nivelul sânilor. Când iși trecu degetul peste proeminența gingașă a pieptului ei, oftă flămând. Pentru câteva secunde, Jonas nu făcu decât să exploreze zonele parțial expuse, apoi deveni nerăbdător. Degetele i se strecurară pe sub cămașă, cuprinzându-i sânii. O ținea captivă într-un mod blând în palma sa, plimbându-și degetul mare peste un sfârc catifelat. Primi un răspuns instantaneu, necontrolabil. Lui Verity i se tăie răsuflarea, iar unghiile i se înfipseră în bumbacul cămășii lui Jonas, găsind carnea dură și musculoasă de dedesubt.

- Haide, folosește-ți ghearele pe mine, vulpițo, spuse el, cuvintele fiindu-i brăzdate de dorință. Nu mă deranjează să îți port însemnele. Cred că acesta mi-a fost destinul.
 - -Jonas, uneori nu te înțeleg.
- -O vei face în curând. Nu te gândi la viitor, iubito. Gândește-te la aici și acum. Este tot ce ne trebuie astă-seară.

Îi coborî cămașa până pe șolduri, lăsând-o apoi să cadă la picioarele ei. Privirea lui se plimbă pe trupul ei, în timp ce stătea goală înaintea lui. Mâinile lui urmară traseul privirii, pârjolindu-i pielea în timp ce îi exploră mica vale dintre sâni și linia taliei. Apoi, degetele lui coborâră mai jos, încâlcindu-se ușor în buclele roșietice de la intersecția coapselor ei. Căldura lui o asaltă pe Verity, invocând o flacără umedă de foc între picioarele ei. Când vârfurile degetelor lui trecură prin acel foc lichid, Verity crezu că avea să se prăbușească. Toată forța păru să dispară din picioarele ei.

- Jonas, de-abia pot sta în picioare.

-Știu. Şi eu simt la fel. Nu știi ce îmi faci. Ești atât de umedă și de fierbinte. De ce naiba am așteptat atât de mult?

Verity râse scurt, apoi se agăță de umerii lui.

-Nu am așteptat deloc mult. Jonas, de-abia ne

cunoaștem.

- Nu este adevărat. Degetele lui alunecară pe șoldurile ei. O strânse blând, apoi o ridică în brațe și porni pe hol, spre micul ei dormitor. Te cunosc mai bine decât crezi, iar în curând și tu vei ști tot ce trebuie să știi despre mine.

O așeză în mijlocul micului pat, iar mâinile lui coborâră la nasturii propriei cămăși. Își scoase cămașa cu o energie nemiloasă, apoi se descălță de ghetele joase și trase de nasturele blugilor. Își smulse pantalonii cu tot cu lenjerie, iar o clipă mai târziu stătea gol lângă pat.

Verity îl privi, iar în ochi i se citea uimirea feminină. Umbrele din cameră ascundeau detaliile erecției lui, dar dădeau indicii despre umerii și pieptul lui lat. În lumina palidă ce pătrundea prin fereastră, Jonas părea masiv și masculin.

- Ești puternic, șopti ea, plimbându-și degetele peste

coapsa lui încordată. Puternic și tare.

-Niciodată nu am fost atât de tare, fu el de acord cu un geamăt, coborând pe pat, lângă ea. Mă simt de parcă aș putea exploda oricând. Am nevoie să fiu înăuntrul tău mai mult decât am nevoie de următoarea gură de aer. Deschide-te pentru mine, iubito. Lasă-mă să te ating.

Verity îi simți mâinile pe interiorul coapselor, depărtându-i picioarele. Brusc, fu conștientă de propria vulnerabilitate. Lucrurile se derulau mult prea repede, își

dădu ea seama. Avea nevoie de puțin timp.

-Așteaptă, imploră ea în timp ce Jonas îi imobiliză piciorul care se opunea cu coapsa lui greoaie și începu să o exploreze cu o intimitate crescândă. Te rog, Jonas. Nu atât de repede.

El se aplecă peste ea și îi sărută un sân.

- Dar esti pregătită pentru mine, iubito.

Degetele lui găsiră micul mugur plin de dorință ce se adăpostea în buclele de sub talia ei. Când îl mângâie

blând, Verity icni și se ridică spre palma lui.

- Vezi? spuse el cu o satisfacție blândă. Ești mai mult decât pregătită. Mâna mea este umedă de la o simplă atingere. Ești umedă și primitoare. Iubito, de-abia aștept. Nu îmi cere să o iau încet în seara asta. Te doresc cu disperare.

Verity închise ochii în timp ce trupul ei răspunse la atingerea lui. Se aștepta să vadă vreo fantezie provocată de febra dorinței ce o străbătea dincolo de pleoapele închise. Dar ce văzu fu un coridor întunecat, nesfârșit. Din nou, fugea de un urmăritor nevăzut și, din nou, era convinsă că acel urmăritor avea ochi din aur străvechi.

Verity încremeni și deschise disperată ochii, dorin-

du-și ca imaginea să dispară.

-Jonas, mi-e teamă.

- Nu de mine. Nu se poate să îți fie teamă de mine. Jonas ridică subit capul și o privi, simțind recenta rigiditate a trupului ei. Nu te voi lăsa să te temi de mine.

-Așteaptă, te rog, trebuie să gândesc. Nu îmi pot scoate ceva din cap. Ceva ce s-a întâmplat mai devreme, când ai luat pistolul în mână. M-a tot bântuit, și vreau să...

El o întrerupse cu o exclamație dură.

- Nu te gândi la asta acum. Gândește-te la mine. Gândește-te la noi. Te voi face să uiți ce s-a întâmplat mai devreme. Uită-te la mine, Verity. Deschide ochii, la naiba, și uită-te la mine.

Jonas plana amenințător asupra ei, despărțindu-i picioarele cu ale lui, ținând-o captivă cu mâinile lui, blocând lumina lunii. Verity ridică privirea spre el, întreaga ei lume reducându-se brusc la micul ei dormitor și la bărbatul care îl domina.

Încă o dată, dorința senzuală și nestăpânită o străbătu. Verity îl dorea. Acesta era bărbatul potrivit. Nu avea de ce să se teamă de Ionas

Verity era pe muchia foarte ascuțită a dorinței. Nu își putea ține echilibrul pentru prea mult timp. Tensiunea era atât de mare. Avea să o distrugă. Trebuia fie să se retragă acum, în această secundă, fie să plonjeze înainte, în întuneric.

-Tine-te de mine, iubito, șopti Jonas. Doar pune-ți brațele în jurul meu și ține-te de mine. Ia-mă înăuntrul

tău. Atunci, vom fi amândoi în siguranță.

Verity voia să îi spună din nou că nu îl înțelegea, dar, în schimb, se agăță de el. Se ținu strâns de el, constientă într-un mod senzual de forța din el, dorindu-și acea fortă pentru sine. Când Jonas își strecură o mână sub fundul ei, ridicând-o, ea se agăță atât de violent de el, încât fu convinsă că unghiile ei aveau să lase urme.

Jonas își ținu răsuflarea la impactul micii pedepse pe care i-o aplica Verity, apoi se împinse spre ea. Verity simți capul gros și lat al penisului său testând deschiderea corpului ei și încercă din nou să gândească limpede pentru câteva secunde. Jonas trebuia să știe că era ceva nou pentru ea. Trebuia să știe că acum ar trebui să o ia încet.

- Jonas, ascultă-mă. Vreau să îți spun ceva.

- Îmi poți spune mai târziu, promise el, apoi se îm-

pinse puternic în ea.

Verity își pierdu răsuflarea pentru câteva secunde frenetice. Când și-o recăpătă, țipă un protest calm

si înăbusit.

Fu complet nepregătită pentru mărimea penisului său și pentru penetrarea lui bruscă. Verity nu era naivă. Crezuse că știa la ce să se aștepte când făcea pentru prima oară dragoste. Dar această senzație arzătoare, invadatoare și abuzivă nu se număra printre așteptările ei.

Fu rândul lui Jonas să încremenească în timp ce trupul lui Verity se încleștă în jurul lui în semn de pro-

test, iar unghiile ei i se înfigeau furioase în piele.

-Verity? reuși el să spună. Verity, ce naiba se petrece? Ea anticipase o senzație de plenitudine, poate puțin disconfort inițial, până când trupul avea să i se ajusteze

la noua experiență. Dar această tensiune incredibilă și dureroasă era prea mult. Începu să se împingă cu mâinile în umerii lați ai lui Jonas.

- Destul, icni ea. Oprește-te, Jonas. Acum.

Era obișnuită să îi dea ordine și se aștepta să fie ascultată.

Dar Jonas nu se mișcă. Chipul lui era ca o mască de autocontrol oțelit, dar nu se mișcă.

- Iubito, îmi pare rău. Nu am știut. Nu mi-am dat seama. La naiba, este prea târziu acum. Doar relaxează-te.

Ia-o ușor. Ești prea încordată. Te rănești singură.

- Nu mă rănesc, spuse ea printre dinții încleștați, în timp ce continuă să îl împingă pe Jonas. Tu ești cel care mă rănește. Dă-te la o parte. Ți-am spus că te miști prea repede, dar nu ai vrut să asculți. Bărbații. Sunteți toți convinși că știți ce faceți.

- Nu mi-ai spus de ce voiai să o iau încet, se apără

Jonas.

Tremura de încordare în timp ce se chinuia să rămână nemișcat înăuntrul ei și, în același timp, să o țină cu grijă sub el. Mușchii spatelui său și coapsele erau precum oțelul. Fruntea îi era umedă.

- Nu știam că o simplă cerință ca un domn să se abți-

nă necesită o explicație detaliată!

- Verity, calmează-te. Este prea târziu. Am încurcat lucrurile. Îmi voi cere iertare mai târziu, jur. Dar este prea târziu să ne oprim acum. Ești bine, iubito. Doar nu te mai împotrivi, nici mie, nici ție însăți. Relaxează-te. Totul va fi bine. Va fi al naibii de bine. Vei vedea. Mă vei dori la fel de mult cum te doresc eu pe tine. Știu că zace pasiune în tine. Buzele îi erau calde și liniștitoare pe gâtul ei. Apoi o sărută pe umăr. Te rog, iubito. Relaxează-te.

Disperarea din cuvintele lui o convinse. Verity respiră adânc, încercând să își recapete simțurile zdruncinate. De fapt, nu era nimic în neregulă cu ea, decise Verity în mod obiectiv. Era supărător să îl audă spunând-o, dar,

logic, știu că Jonas avea dreptate. Fără îndoială avea să se simtă mai confortabil dacă se relaxa.

Ceea ce se întâmpla nu era din vina lui Jonas, își aminti înverșunată în timp ce își retrase încet unghiile din umărul lui. Ea își asuma întotdeauna responsabilitatea pentru propriile acțiuni și nu putea nega că își dorise să facă dragoste cu Jonas.

Își dorise să se arunce în pat cu el încă de când o sărutase în piscină; poate chiar dinainte de acel sărut. Poate de prima dată când îl văzuse. Nu îl putea învinui pe el pentru că ea se împiedicase de la primul pas. Încercă

dinadins să își relaxeze mușchii încordați.

- Așa. Te descurci grozav. O să te simți mult mai bine în câteva minute, crede-mă. Jonas îi șoptea cuvinte încurajatoare în timp ce ea încetă să mai încerce să îl împingă de deasupra ei. Mâinile lui erau încleștate pe brațele ei, trupul fiindu-i încă încordat în timp ce așternea săruturi reconfortante pe sânii și în scobitura umărului ei.

Verity își linse buzele uscate.

- Poate... poate că nu suntem compatibili din punct de vedere fizic. Se pare că tu ești prea masiv, iar eu se pare că nu simt ceea ce se presupune că ar trebui să simt. Poate am greșit amândoi.

Jonas scoase un sunet scurt, aspru, pe jumătate râset,

pe jumătate geamăt.

- Nici o greșeală. Ești perfectă pentru mine. Ai încre-

dere în mine. Doar rezistă și ai încredere în mine.

Jonas își strecură o mână pe șoldul ei, apoi își croi drum cu un deget între corpurile lor. Verity se foi ușor când el îi găsi clitorisul. Când începu să i-l tachineze blând, Verity suspină și se foi din nou, arcuindu-se în mâna lui. Plăcerea începu să înlocuiască senzația aceea de prea strâmt, prea întins și prea invadată.

- Mai bine? șopti Jonas în timp ce ea se mișcă sub el.

- Este posibil să supraviețuiesc, la urma urmei.

Iși încovoie degetele pe umerii lui, dar de data aceasta nu își înfipse unghiile în carnea lui. Parcă experimentând, își ridică șoldurile și îl simți pe Jonas înaintând un centimetru sau doi înăuntrul ei. Senzația era intere.

Jonas își ținu răsuflarea.

- Mă bucur că tu crezi că vei supraviețui. Nu sunt

convins că eu voi reuși.

Începu să se miște precaut înăuntrul ei, în timp ce trupul lui Verity se descleștă și începu să devină moale în jurul lui. Încet, cu o prudență absolută, îi măsură lungimea învelișului ei feminin, intrând complet în ea și retrăgându-se ușor.

-O, Dumnezeule, Verity. Ești atât de caldă și de strâmtă, spuse el încordat. Nu am simțit niciodată ceva

asemănător. Ceva atât de perfect.

- Jonas? Ea suspină, rostindu-i numele ca pe o întrebare pe jumătate pronunțată în timp ce o căldură lichidă începu să se formeze adânc înăuntrul ei.

- Iubito, încerc să o iau ușor, dar nu cred că mai pot

rezista prea mult. Îmi pierd mințile.

Trase adânc aer în piept și își retrase mâna dintre trupurile lor, apoi o cuprinse pe Verity cu o înverșunare subită, împingându-se în ea cu o insistență crescândă.

Senzația de căldură se intensifică. Verity se încleștă în jurul lui Jonas, căutând mai mult din acea senzație minunată. Înstinctiv, își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, iar trupul ei se luptă să îl țină înăuntrul său. - Verity.

Ea simți cum Jonas își pierdea ce mai rămăsese din autocontrolul său. Cu un ultim geamăt agonizant, se împinse adânc în ea și se încordă. Geamătul lui înăbușit de satisfacție umplu încăperea.

Timpul rămase suspendat pentru câteva clipe înainte ca Jonas să coboare greoi peste Verity, cu capul pe

Pentru un timp îndelungat, Verity rămase captivă sub greutatea lui, mâinile ei plimbându-se pe spatele lui Jonas, mângâindu-l în mod inconștient, ca și cum ar fi mângâiat o pisică. Ridică privirea spre tavan și zâmbi vag în sinea ei. Știa destule lucruri cât să își dea seama

că lucrurile nu merseseră perfect. Ratase ceva important, dar se simțea straniu de mulțumită. Simțea o plăcere știind că Jonas fusese satisfăcut. Iar rațiunea îi reaminti că primele ei încercări de a face orice rar merseseră bine. Practica ne învață, iar ea era hotărâtă să exerseze.

Jonas rămase tăcut pentru un moment îndelungat, aparent bucurându-se de mângâierea linistitoare a mâinii ei. Apoi, cu un suspin lenes, se ridică de pe Verity și se rostogoli pe o parte. O trase apoi lângă el și o sărută pe ureche.

- Ar fi trebuit să îmi spui că era ceva nou pentru tine,

o mustră el blând.

- Nu a venit niciodată vorba. Nu mă așteptam ca totul să se întâmple atât de repede. Credeam că voi avea săptămâni, poate luni întregi să apuc să te cunosc și să fiu sigură.

-Serios? Crezi că aș fi putut aștepta chiar și câteva zile în plus, darămite săptămâni sau luni? Îi strânse fesa rotundă în mână. Nu știi ce mi-ai făcut încă de prima

dată când te-am văzut?

Verity zâmbi visătoare pe pieptul lui.

- Ce ți-am făcut?

- M-ai scos din minți. Verity, ai douăzeci și opt de ani. De ce naiba ai așteptat atât de mult să te culci cu un bărbat?

Ea ridică indiferentă din umeri.

- Nu ai auzit? Este criză de bărbați.

- Nu-mi vinde prostia asta. De ce, Verity?

- Nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit, spuse ea cu sinceritate.

El se retrase puțin pentru a-i putea vedea chipul. Ochii lui îi studiară expresia.

- Şi ai simțit că eu sunt potrivit?

- Mmm.

Verity încercă să se ghemuiască mai aproape de el, înfometată după căldura lui. Dar Jonas continuă să o țină în loc, ochii fiindu-i concentrați asupra chipului ei.

- Iubito, vreau să știi că nu vei regreta.

-Bun. Nu am crezut niciodată în regrete inutile. Când o facem iar?

Jonas râse, sunetul adânc și răgușit străbătând întunericul.

- Ar fi trebuit să știu că vei o tirană și în pat, nu doar în afara lui. Presupun că așa îmi trebuie. Își cufundă degetele în părul ei ciufulit. Știi, îmi amintești de cineva.
 - De o fostă prietenă?

Verity nu era încântată.

Jonas scutură din cap.

- Nu. Nu de o fostă prietenă. Într-una dintre zile îmi voi da seama.
 - -Şi între timp? întrebă ea, parcă invitându-l. Își plimbă degetele de la picioare pe piciorul lui.
- -Să fiu al naibii. Am creat un monstru. Rânjetul lui Jonas fu diabolic în timp ce o eliberă, dându-i o palmă la fund și coborând din pat. Rămâi acolo.

- Unde pleci?

-Mă întorc imediat, promise el, dispărând în baia mică.

Verity văzu lumina aprinzându-se în spatele ușii pe jumătate închise și auzi apa curgând în chiuvetă. Se întinse alene sub cearșaf, făcând inventarul micilor senzații dureroase care reprezentau protestul tăcut al mușchilor care nu fuseseră folosiți înainte. Se simți vlăguită și fericită, dornică să exploreze sentimentul minunat de intimitate pe care tocmai îl descoperise cu Jonas.

Se simțea de parcă deschisese o ușă spre o lume cu totul nouă în această seară; un tărâm în care relația ei cu Jonas stăpânea totul. Era ca și cum viața ei se realinia

de-a lungul unei noi axe.

În timpul scurt de când îl cunoștea, el îi dominase gândurile, o intrigase, o constrânsese să afle mai multe despre el. Astă-seară, el o dusese în apele neexplorate ale senzațiilor fizice, iar ea navigase agățându-se de el. În acel moment, Verity știu că nu mai voia să îi dea niciodată drumul lui Jonas Quarrel. Gândul

că el o dorise și că avusese nevoie de ea o învălui într-o

plăcere nemărginită.

Verity se întrebă dacă asta însemna să fii îndrăgostit. Cumva, noțiunea nu o neliniști nici pe jumătate din cât o neliniștea cândva.

Verity se aplecă peste marginea patului și zări grămada de haine pe care Jonas o lăsase acolo. El fusese nerăbdător să o aibă, se gândi ea bucuroasă, atât de nerăbdător, încât își lăsase pantalonii și cămașa aruncate la întâmplare.

Bucurându-se de un nou sentiment de familiaritate, Verity se ridică în capul oaselor și se întinse după hainele lui Jonas. Voia să le împăturească și să le pună

pe scaun.

Când ridică blugii, cercelul pe care îl pierduse în urmă cu două luni pe o alee mexicană căzu din buzunar cu un clinchet. Verity îl recunoscu instantaneu când se rostogoli în raza de lumină care se strecura pe sub ușa de la baie. Se holbă la cercelul din aur, iar noua ei lume caldă, senzuală și luminoasă începu să se stingă în jurul ei. Degetele i se încleștară pe pantalonii din mâna ei, în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmpla.

Din pragul ușii băii nu se auzi nici un sunet, dar lumina de pe podea își schimbă poziția, iar Verity ridică ochii, văzându-l pe Jonas privind-o. El avea o cârpă umedă într-o mână. Ochii lui îi urmară pe ei, spre cercelul auriu de pe podea. Expresia relaxată și satisfăcută pe

care o avusese când intrase în baie dispăru.

Verity îl privi uimită, adresându-i cu privirea întrebări tăcute. Jonas oftă adânc și porni încet spre pat.

- Este o poveste lungă, spuse el.

capitolul 6

Jonas fusese neglijent. Prost și neglijent. Mult prea târziu își dădu seama că fusese atât de înfometat de Verity când ieșise din coridorul psihic, încât nici măcar

nu se oprise să se gândească la cercelul din buzunar sau la riscul care îl pândea dacă Verity îl descoperea. Fusese tot ce putuse face, doar pentru a menține aparența unui calm superficial când o condusese înapoi la cabana ei. Când, în sfârșit, o dusese în pat, urgența dorinței lui îl orbise, împiedicându-l să mai vadă altceva, inclusiv lipsa evidentă a experienței ei, până când fusese prea târziu.

Nu că ar fi contat cu adevărat dacă ar fi știut că ea era virgină. Fusese mistuit de nevoia de a o poseda, iar ea îl primise. Acest lucru era mai mult decât suficient. Era

blestemat dacă își permitea să se simtă vinovat.

Dar Jonas nu se așteptase la excitarea sexuală violentă care îl însoțise în această ultimă excursie pe coridorul periculos al minții lui. Niciodată înainte nu avusese acea problemă după ce crease o legătură cu un obiect antic al violenței. Adevărat, aproape omorâse un bărbat ultima dată când intrase în coridor, dar nu se întorsese din el dorindu-și să sară pe cea mai apropiată femeie.

Excitarea fizică pe care o experimentase de data aceasta trebuia să aibă vreo legătură directă cu descoperirea că și Verity putea intra în coridor. Sentimentul de proprietate pe care îl simțea acum față de ea era aproape copleșitor. Voia să își strige spre cer triumful și bucuria. Ușurarea de nedescris provocată de faptul că o găsise era suficientă pentru a-l ameți.

Dar nu îi putea explica, nu încă. Verity nu l-ar crede; nu ar înțelege adevărul. Chiar și el însuși înțelegea prea puțin din el. Cum îi putea spune că ea reprezenta cheia

spre controlarea talentului său?

- Nu înțeleg. Verity privi din nou cercelul. Pur și simplu, nu înțeleg cum poți să ai cercelul ăsta.

Jonas se așeză încet lângă ea, în pat, temându-se că, dacă ar face vreo mișcare rapidă, ar putea să o sperie.

- Eu am fost celălalt bărbat de pe alee în noaptea în care bătrânul Pedro a încercat să te violeze. Eu am fost cel pe al cărui chip nu l-ai văzut. Nici măcar nu te-ai oprit să te uiți la mine. Te-ai întors și ai fugit.

Verity părea uluită.

- Mi-ai găsit cercelul și m-ai urmărit aici, în Sequence Springs?

- Nu a fost ușor. Mi-a luat două luni.

- Dar de ce? Nu are nici un sens.

Jonas încercă un zâmbet, dar îi ieși strâmb.

-Crezi în dragoste la prima vedere?

- Nu, răspunse ea sec. Şi nu cred nici în Făt-Frumos. Bărbații nu urmăresc o femeie vreo două mii de kilometri doar pentru că i-au găsit întâmplător pantoful sau cercelul. În plus, nu aveai cum să mă vezi prea bine în seara aia.

Gândurile lui Jonas se întoarseră la acea seară în Mexic. Încă putea auzi strigătele răgușite ale clienților din local când o văzuseră pe americanca roșcată în mijlocul lor.

-Ți-am văzut părul roșu în lumina bodegii, când stăteai în prag, căutându-ți tatăl. Ți-am văzut fața și culoarea ochilor. Niciodată nu mai văzusem ochi cu acea nuanță de verde.

- Unde erai?

- Eram afară, pe stradă, și te priveam.

Nu avea rost să îi explice că o urmărise de la dugheana în care fusese înainte. Verity i-ar pune alte întrebări, la care lui i-ar fi chiar mai greu să răspundă.

- Jonas, nu are sens. Încerci să îmi spui că doar după o privire scurtă și cu un cercel defect, mi-ai dat de urmă

în Sequence Springs? Te aștepți să cred asta?

Cârpa umedă deveni rece în mâna lui Jonas. El coborî privirea la ea. Intenționase să o folosească pentru a șterge urmele lipicioase și cu miros înțepător ale momentului lor de dragoste. Voia și să îi aline carnea delicată și feminină pe care el o posedase atât de înfierbântat, dar cu prea puțină blândețe. Ceva îi spuse că Verity nu ar fi de acord cu o asemenea intimitate acum. Puse cârpa rece și umedă pe masa de lângă pat.

-Te-am urmărit, Verity, pentru că a trebuit să o fac, spuse el simplu. Voiam să te revăd. La urma urmei,

te salvasem de Pedro. Este atât de ciudat că voiam să aflu mai multe despre tine? Ai fugit de pe aleea aia de parcă toți demonii din iad erau pe urmele tale.

- Am crezut că erai un alt violator dornic.

El o privi.

- Ei bine, acum știi că nu sunt, nu-i așa?

Verity își trase cearceaful în jurul ei, retrăgându-se de lângă el.

- Nu sunt atât de sigură. Poate că pur și simplu ești

mai subtil decât Pedro.

Furia se aprinse în el. O apucă de umeri și o forță să

îl privească.

- Al naibii lucru ce-ai spus acum. Știi prea bine că ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi nu a fost viol. Nu îndrăzni să mă acuzi de asta. Când am plecat din pat acum câteva minute, aproape mă implorai să mă întorc și să fac iar dragoste cu tine.

Verity tresări, ochii ezitându-i în fața furiei lui de

moment.

- Ai dreptate, spuse ea îmbufnată. Nu a fost viol. Dar nici dragoste nu a fost. Deci, de ce ești aici, Jonas? De ce m-ai urmărit, de ce ai venit să lucrezi pentru mine și apoi m-ai dus în pat?

Ea nu ar crede niciodată adevărata poveste în întregime. Tot ce putea face Jonas era să păstreze liniile gene-

rale ale poveștii.

- Ți-am spus adevărul. Voiam să te revăd. Dacă ai fi rămas pe alee până terminam cu Pedro, m-aș fi prezentat atunci. Dar ai fugit. Așa că te-am urmat.

Verity se îndepărtă de el.

- Jonas, nu îmi veni cu replici din astea. Bărbații nu fac lucruri de genul ăsta.

El ridică din umeri.

- Eu am făcut-o.

O privi, gândindu-se la acel lucru ce nu putea fi negat. Apoi ceva licări în ochii ei, iar Verity îl uimi cu următoarea ei deducție logică. -Are cumva legătură cu tatăl meu? Ești aici pentru el? Lucrezi pentru cămătarul ăla care îl caută pentru a-și recupera datoria? Jonas, să mă ajute Dumnezeu, dacă m-ai urmărit și m-ai folosit doar ca să ajungi la el, jur că îți tai gâtul.

Jonas fu uimit de deducția ei.

-Nu, nu muncesc pentru nimeni altcineva în afară de tine. Nu știam nimic despre problemele tatălui tău până nu ne-a povestit amândurora despre ele, astă-seară. Este adevărul, Verity. Singurul motiv pentru care am venit în Sequence Springs a fost ca să te cunosc mai bine. Poți să mă învinuiești? Te-am salvat în Mexic, iar tu nici măcar n-ai rămas prin preajmă ca să îmi mulțumești. Un bărbat poate țese multe fantezii despre femeia pe care o salvează. Firea umană. Firea masculină. Și nu mă reținea nimic în Mexic. Eram liber să te urmez și să aflu mai multe despre tine, așa că fix asta am făcut.

Verity îl privi precaută.

-Un adevărat pierde-vară. Pleci unde ți se năzare, nu-i așa?

El scrâșni din dinți, dar își păstră glasul calm.

- Aşa este.

- Nu sunt sigură că te cred, Jonas. Mă faci să mă simt tare agitată.

Jonas ținu strâns frâiele autocontrolului său.

-Îmi pare rău, Verity. Presupun că faptul că te-am urmărit din Mexic nu ți se pare un gest romantic, nu-i așa? Acum patru sute de ani, cineva ar fi scris o baladă despre asta.

-Vremurile se schimbă, îl informă ea. Poate că femeile din ziua de azi sunt puțin mai înțelepte decât cele

de atunci.

-Vremurile se schimbă, fu el de acord. Firea umană nu. Dacă te-ai fi născut în urmă cu patru sute de ani, ai fi fost aceeași scorpie mică, arogantă, încăpăţânată și enervantă care ești astăzi. Verity deveni palidă, iar Jonas se mustră instantaneu pentru pierderea cumpătului. Ea trecuse prin multe în această seară și avea tot dreptul să fie bănuitoare.

- Dacă asta simți în privința mea, sunt surprinsă că

erai atât de dornic să te culci cu mine, sopti Verity.

El înjură în barbă și țâșni spre ea, prinzând-o înainte ca Verity să se poată feri. O ținu strâns în brațe, împiedicând-o să se opună, îngropându-și fața în părul ei.

-Îmi pare rău, scumpo. Nu am vorbit serios. Ar fi

trebuit să-mi țin gura.

Își putea simți propriul miros pe trupul ei, își dădu Jonas seama când o trase aproape. Mirosul înțepător combinat cu mireasma excitării ei feminine îl făcu să conștientizeze într-un mod vibrant pe ce pusese el stăpânire în această seară. Încă nu îi putea explica lui Verity legătura psihică strânsă ce îi unea sau cum de avea el nevoie de ea pentru a-și păstra echilibrul psihic. Ea nu l-ar crede, darămite să înțeleagă ceea ce încerca el să spună. Tot ce putea face era să întărească legăturile fizice și psihice pe care le crease în această seară. Și existau asemenea legături între ei, fără îndoială, chiar dacă ea voia să recunoască sau nu. Verity nu s-ar fi culcat niciodată cu el dacă nu l-ar fi dorit foarte mult.

La naiba, femeia asta așteptase douăzeci și opt de ani ca să se culce cu un bărbat. În mod sigur, trebuie să fi simțit ceva foarte puternic pentru el.

-Jonas, simt că sunt multe de digerat. Nu știu ce

să cred.

Glasul îi era înăbușit la pieptul lui. El își încleștă mâi-

nile în părul ei de foc.

-Ştiu, scumpo. Nu am abordat situația foarte bine. Ar fi trebuit să îți spun de la început cine sunt. Dar nu m-ai fi crezut. De fapt, probabil ai fi fost și mai bănuitoare în privința mea dacă aș fi apărut la ușa ta și ți-aș fi spus că te-am urmărit din Mexic. Nu am știut cum să procedez, așa că am încercat să dezvălui cât mai puțin. Voiam să ajungem să ne cunoaștem reciproc. A fost o greșeală atât de mare?

-Nu, presupun că nu, dar încă nu știu ce să cred. Totul este foarte ciudat.

-Va părea mult mai puțin ciudat mâine-dimineață, o asigură el. Îți promit. Acum, ești doar puțin zguduită pentru că ai trecut printr-o experiență nouă astă-seară și

încă încerci să te împaci cu asta.

Noua experiență sexuală era doar o parte din întregul pachet. Interesant era ce urma când Verity avea să-și dea seama că nu avusese halucinații mai devreme, când intrase în acel coridor psihic. Dar avea să lase acel subiect pentru altă dată.

- Durează mult să te împaci cu experiența de a face sex cu cineva? întrebă ea cu asprime, părând a-și veni

în fire.

Ionas se înfioră.

- Nu ți-am transformat fantezia primei dăți într-o realitate prea frumoasă, nu-i așa? M-am grăbit și am fost grosolan. A trecut mult, mult timp de când nu m-am mai culcat cu o femeie și poate că... Nu contează. Să spunem doar că am dat-o în bară.

Verity ridică atât de rapid capul spre el, încât aproape îi sparse bărbia. Ochii ei erau mari, intenși și feminini

în întuneric.

-Jonas, nu trebuie să crezi asta. Mie mi s-a părut că modul tău de-a face dragoste a fost foarte... Făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. ... Interesant, încheie ea foarte sincer.

- -Interesant? Jonas o fixă cu privirea, supărat, apoi simțul umorului avu câștig de cauză. O îmbrățișă strâns pentru câteva secunde. Asta-i Verity a mea. Sinceră până în măduva oaselor. Interesant, zici? Mulțumesc, șefa. Chiar știi cum să susții orgoliul unui bărbat.
 - Dar, Jonas, continuă ea ezitant.

- Ce este, scumpo?

-Chiar nu înțeleg nimic în rest. Este foarte greu pentru mine să cred că m-ai urmărit tot drumul ăsta doar pentru că m-ai văzut pentru câteva secunde în acea noapte, lângă dugheana aia. Bărbații nu fac lucruri din astea în ziua de azi, indiferent de ce ar fi făcut în urmă cu patru sute de ani, în timpul Renașterii. Și treaba asta cu vizita neașteptată a lui tata. Am nevoie de puțin timp pentru a mă gândi la tot.

Jonas încremeni. Nu îi plăcea ideea de a-i da lui Verity prea mult timp de gândire. Pe de altă parte, nu vedea ce altceva ar fi putut face, având în vedere circumstanțele.

Vom vorbi mai mult mâine-dimineață, încercă el să

tragă de timp.

li găsi sânul sub cearșaful pe care ea încă insista să îl strângă la piept. Când îi atinse sfârcul, îl simți întărindu-se instantaneu.

 O grămadă de timp mâine-dimineață, mormăi el, glasul devenindu-i mai profund pe măsură ce trupul lui se aprinse din nou.

Verity era atât de delicată și de dulce. Și acum îi aparținea lui. Atât de al naibii de sexy. Chiar avusese noroc. Pentru prima dată în cinci ani, avusese în sfârșit noroc.

- Jonas...

-O voi face așa cum trebuie de data asta, îi jură el. O vom lua ușor. Nici o grabă. Jur că nu te voi răni. Vei vedea. De data asta, o să fie foarte bine.

- Jonas, cred că ar trebui să pleci acum.

El clipi, uimit.

- Să plec?

Verity se împinse de lângă el și se ridică, încă ținând cearșaful înfășurat modest în jurul ei.

- Nu pot înțelege tot ce se petrece. Am nevoie de timp de gândire. Ti-am spus asta.

 - Lasă gânditul pentru mâine, scumpo, încercă el să o convingă.

Verity zâmbi îndârjită.

- Un sfat tipic masculin. Cred că am făcut destule în seara asta fără să gândesc înainte. Am nevoie de timp pentru mine. Noapte bună, Jonas.

- Acum un sfert de oră, mă implorai să fac din nou dragoste cu tine, îi aminti el răspicat.

o as a saite, it attitute et taspica

-Asta a fost acum un sfert de oră. M-am răzgândit. Este dreptul unei femei. Vreau să pleci, Jonas.

-Verity, este o nebunie. Nu mă poți goni acum.

Ea își plecă ușor capul, curioasă. Era stăpâna propriei vieți. Nu era obișnuită să nu aibă controlul deplin.

-De ce nu?

Jonas se ridică brusc, trecându-și cu disperare mâna

prin păr.

- De ce nu? La naiba, nu s-a schimbat nimic. Tu mă vrei pe mine și eu te vreau pe tine. Deja am făcut dragoste o dată. Nu există nici un motiv să nu petrecem noaptea împreună.

El era excitat și tare ca piatra, pregătit pentru ea. Mai mult decât orice pe fața pământului, își dorea să o întin-

dă în pat și să se cufunde din nou înăuntrul ei.

Dar era ocupată să îl alunge.

- Noapte bună, Jonas.

Merse la ușă și o deschise. Cearșaful o urma asemenea unei trene regale. Din nou, îi trecu lui Jonas prin cap că, atunci când era foarte arogantă, Verity îi amin-

tea vag de cineva.

- La naiba, Verity... Dar era inutil să se certe cu ea. Jonas înțelese asta acum. Ezitant, își îmbrăcă pantalonii, conștient că pierduse această rundă. Când își luă cămașa de jos, cercelul căzu din nou cu un clinchet. El se aplecă și îl ridică, apoi îl puse înapoi în buzunar.

- Este o prostie, continuă el, încercând o ultimă și slabă scuză. Nu este drept să mă lași să îl confrunt singur pe tatăl tău. Va avea o idee destul de clară despre ce s-a întâmplat aici în seara asta. Ce se presupune că ar trebui să îi spun?

Verity afișă zâmbetul ei obișnuit și autentic pentru prima dată de când găsise cercelul. Era un zâmbet ce

trăda o veselie secretă.

-Tata va fi încântat. În ultimii cinci ani, și-a făcut

griji că sunt lesbiană.

Jonas descoperi că era pe punctul de a-și pierde din nou cumpătul. Micuța tirană îl tachina acum.

- Este tată. Cumva, nu sunt atât de sigur că va fi foarte încântat să afle că tocmai m-am culcat cu prețioasa lui fiică virgină.

- Fostă virgină, afirmă ea cu mândrie, parcă asumân-

du-și un merit personal pentru acea transformare.

Ce rămăsese din echilibrul lui Jonas se duse pe apa sâmbetei. Ca de obicei, când era foarte furios, glasul îi era foarte calm și jos. Își expuse dinții în fața adversarului, afișând un rânjet sălbatic.

- Fostă virgină, corect, spuse el. Datorită mie. Nu uita asta, domniță. Nu ai obținut noul statut de una singură. Ai avut nevoie de mine să o fac. Îndeplinind cu brio misiunea, intenționez să cer o recompensă. O merit.

Jonas merse cu pași mari spre ușă și ieși în noapte, înainte ca Verity să poată da replica vorbelor lui dure. Ușa se trânti în urma lui cu suficientă forță cât să răsune printre copaci.

Tirana lui cu părul de foc era furioasă.

Ei bine, la fel era și el, gândi răzbunător Jonas. Lucrurile porniseră destul de lin în această seară, dar se încheiaseră dezastruos. Faptul că nu putea învinui pe nimeni alteineva în afară de el însuși nu îi alină deloc starea.

Luminile erau stinse în cabană când ajunse. Deschise ușa și văzu silueta întunecată pe pat. Cam atât despre datul cu banul ca să vadă cine primea sacul de dormit.

Emerson Ames nu scoase nici un sunet. Jonas fu recunoscător. Nu avea chef să dea explicații pentru absența sa prelungită. Emerson nu era vreun naiv.

Jonas derulă sacul de dormit vechi și cu miros de mucegai pe care îl găsise într-un dulap și se dezbrăcă de haine. Tocmai se strecura în sac, când glasul somnoros al lui Emerson se auzi din direcția patului.

- Te-ai întors mai devreme decât mă așteptam. Ce s-a

întâmplat? Te-a gonit fiică-mea din pat?

Jonas își înăbuși o înjurătură și decise să evite întrebarea.

- Fiica ta îmi amintește de cineva, Emerson.

- Da, știu. Și eu m-am gândit adesea la același lucru.

-Da? Jonas fu intrigat. Comparația ambiguă îl bântuia de ceva vreme.

-Sigur. Într-un final, mi-am dat seama de cine îmi amintea, acum câțiva ani. Gândește-te puțin. Îți vei da seama. Măruntă, roșcată, cu limba ascuțită, se poartă de parcă ar fi vreo regină, mai ales în preajma bărbaților. Are mintea brici și este de-a dreptul periculoasă. Imaginează-ți-o cu un guler încrețit din dantelă albă.

- Dumnezeule! Tânăra Elisabeta I.

-Te-ai prins, spuse el relaxat. Ai grijă să nu calci pe urmele contelui de Essex.

Jonas își aminti cum marea regină renascentistă a Angliei îl trimisese pe Essex, un fost favorit de la curte, la eșafod.

-Nu pentru capul meu îmi fac griji când sunt în

preajma fiicei tale, îi spuse răspicat lui Emerson.

Ames râse.

-Știu. Trebuie să îți protejezi "bijuteriile". Îți dau un sfat, amice. Bătrâna Liz I își putea purta singură de grijă. Îmi place să cred că mi-am învățat fiica să facă la fel.

-Ai făcut o treabă bună, bombăni Jonas. Poate prea

bună.

-Am fost nevoit. Când joacă rolul Elisabetei, este aproape invincibilă. Dar când zâmbește...

-Înțeleg ce spui, zise încet Jonas.

Își împreună mâinile la ceafă și privi în întuneric. Zâmbetul lui Verity era o sabie cu două tăișuri. Putea scoate la iveală instinctele cavalerești latente ale unui bărbat, dacă avea așa ceva. Îl putea face dornic să demonstreze că era vrednic de ea. Dar, totodată, putea atrage și un alt gen de bărbat, unul care poate distruge promisiunea seducătoare a dulcii purități și integrități. Zâmbetul lui Verity o făcea vulnerabilă în moduri pe care ea nici măcar nu și le închipuia.

- Noapte bună, Quarrel. Cine se trezește primul face

cafeaua.

Emerson se rostogoli pe partea cealaltă și se culcă la loc. Jonas rămase treaz pentru multă vreme. Când adormi, în cele din urmă, visele nu îi fură deloc plăcute. Petrecu mare parte din noapte încercând să o prindă pe Verity, care fugea înaintea lui pe un coridor nesfârșit.

Verity se trezi foarte devreme în dimineața următoare și îi fu imposibil să mai adoarmă. Avea să fie o zi lungă.

Când se dădu ușor jos din pat, descoperi că toate micile dureri pe care le observase după ce făcuse dragoste cu Jonas se intensificaseră în timpul nopții. Își simțea coapsele de parcă ar fi călărit un cal. Gândul o amuză pentru câteva secunde, în timp ce merse la duș.

Ideea de a pune o șa pe Jonas și de a-l ține în frâu era mai mult decât ușor amuzantă; era de-a dreptul interesantă.

Se simți mai bine după duș, dar încă nu ajunsese la nivelul dimineților ei normale. O privire spre ceas îi spuse că avea mult timp la dispoziție până să plece la muncă. Verity decise să meargă la spa. Avea nevoie să se relaxeze într-una dintre piscinele cu apă fierbinte. De asemenea, avea nevoie și de timp de gândire. La această oră matinală, băile aveau să fie aproape pustii. Laura și Rick nu s-ar supăra dacă ar folosi una.

Verity își îmbrăcă blugii și o cămașă veche, își luă halatul flaușat din dulap și porni spre Sequence Springs Spa.

Dimineața era rece și revigorantă. Până la amiază, vremea avea să fie caldă în Sequence Springs. În depărtare, clădirea albă a complexului licărea în razele luminoase ale soarelui. Lacul era încă încremenit și neted, ca o oglindă. Ici-colo, o bărcuță îi cresta suprafața imaculată. Aruncă o privire furișă spre cealaltă cabană, nedescoperind vreun semn de viață.

Era tipic pentru un bărbat să doarmă fără probleme după ce petrecuse noaptea făcând dragoste cu o femeie și traumatizând-o cu povești fanteziste despre cercei pierduți. Gura lui Verity se încleștă în timp ce ea recapitulă evenimentele nopții. Încă se simțea năucită. Noaptea trecută experimentase o senzație de certitudine când i se dăruise lui Jonas. În această dimineață, nu înțelegea de unde apăruse acea certitudine, dar încă o simțea. Nu își putea da seama de ce era convinsă că el era bărbatul pe care îl așteptase în toți acești ani. Fără îndoială, Jonas o mințise din clipa în care apăruse la ușa ei. Povestea era pur și simplu prea nebunească pentru a o crede.

Pe de altă parte, îi era imposibil să accepte concluzia că așteptase tot acest timp pentru a se dărui unui bărbat în care nu putea avea încredere. Întotdeauna se mândrise cu faptul că avea o intuiție de nezdruncinat. Era imposibil să se fi înșelat în privința lui Jonas Quarrel.

Din nou, îi analiză povestea. Bărbații din ziua de azi nu porneau în asemenea aventuri donquijotești, își spuse în sinea ei pentru a mia oară. Dar nu se putea gândi la altă explicație pentru acțiunile lui Jonas, doar dacă nu cumva ea avusese dreptate când bănuise o oarecare legătură cu datoria financiară a tatălui ei. Acea posibilitate era înspăimântătoare. Se luptă cu ea tot restul drumului până la spa.

Sala placată cu faianță albă-albastră, care găzduia sectorul pentru femei al centrului spa, era aproape pustie, după cum se așteptase Verity. Caitlin Evanger stătea întinsă, goală, într-una dintre piscinele clocotinde. O altă femeie se afla pe marginea piscinei cu un teanc de prosoape.

- Bună, îi spuse pe un ton plăcut Caitlin. Încă o persoană matinală, văd. Vino, stai cu mine, Verity. Avem tot locul numai pentru noi. Nu cred că ai cunoscut-o pe Tavi Monahan.

Caitlin întoarse ușor capul, zâmbindu-i scurt celei-

-Tavi este prietena și însoțitoarea mea. Are excelent grijă de mine. Nu știu ce m-aș face fără ea. Tavi, ea este Verity Ames, proprietara restaurantului despre care ți-am vorbit.

Verity zâmbi.

 Incântată de cunoștință, Tavi. Tavi încuviință politicos din cap.

Domnisoară Ames.

Glasul îi era blând și calm, iar ochii - straniu de senini.

Părul lui Tavi era de un castaniu-închis, la tâmple zărindu-se câteva umbre mărunte de argintiu. Avea cărare pe mijloc și și-l strânsese într-o coadă simplă, clasică, la spate. Avea un aer de eleganță tăcută, remarcă Verity. Purta o pereche de pantaloni maronii, cu o croială precisă, și un pulover bej care se asorta cu tenul ei măsliniu și cu ochii negri, tainici. Ochii aceia, decise Verity, erau ochii unei femei care putea ascunde un număr nemărginit de secrete.

-Ce te-a făcut să te dai jos din pat atât de devreme, Verity? întrebă politicos Caitlin. Sau te trezești întot-

deauna când crapă de ziuă, la fel ca mine?

-Sunt o persoană matinală, dar nu atât de matinală în general. Verity zâmbi din nou, îndreptându-se spre unul dintre vestiare. Se întrebă dacă nu cumva Caitlin observase vreo schimbare exterioară la ea, apoi se mustră pentru ideea copilărească.

În drum spre cabină, își aminti că uitase să își ia

costumul de baie. Se opri.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Caitlin.

Verity își drese glasul.

- Nu. Mă întorc imediat. Porni hotărâtă spre cabină. Gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă, probabil era momentul să adopte un stil de viață mai îndrăzneț. Gândul o făcu să rânjească. Intră în cabină, își scoase toate hainele și se întoarse la piscină purtând doar un prosop și un zâmbet.

Încercă să pară nonșalantă în drum spre piscină. Această senzație de stânjeneală când venea vorba să se expună era prețul pe care îl plătea pentru că nu participase niciodată la orele de sport din liceu, decise cu tristețe Verity. Dar era decisă să depășească acea senzație.

Lăsă prosopul pe marginea piscinei și intră în apa caldă și înspumată. Mirosul mineral al apei îi umplu nările. Era de-a dreptul terapeutic. Exact lucrul de care avea nevoie. Verity oftă și se așeză pe bancheta subacvatică.

- Este un semn de anxietate, să știi, spuse Caitlin din

partea cealaltă a piscinei.

Verity ridică din sprâncene.

- Ce anume?

-Faptul că te trezești prea devreme și nu mai poți să adormi. Poate fi foarte deranjant. Caitlin își odihni capul pe un prosop pe care Tavi îl pusese pe marginea piscinei. Închise ochii. Și eu am îndurat problema asta ani întregi. Noapte după noapte.

- Îmi pare rău. Verity nu știa exact ce să spună. Simți un val brusc de compasiune pentru această femeie stranie. Simți durere adâncă înăuntrul ei și își dori să îi

poată oferi alinare. Ai fost la vreun doctor?

Caitlin deschise iar ochii și o privi pe Verity cu un

amuzament rece.

- Nu este nevoie să consult un terapeut. Știu exact ce este în neregulă cu mine. Sunt conștientă de sursa anxietății.

- Înțeleg.

Jonas nu era singurul cu fantome în ochi, constată Verity. Caitlin ridică o mână din apă cu un gest nepăsător, apoi o lăsă să cadă din nou sub apă.

- Nu este totul chiar atât de rău, să știi. Realizez unele dintre cele mai bune opere ale mele în zori. Nu este

aşa, Tavi?

-Ba da, Caitlin. Glasul lui Tavi era blând în timp ce vorbea cu angajatoarea ei. Era o urmă de tristețe în cuvintele ei, dar Caitlin păru să nu observe. Tavi stătea nemișcată, ținând prosoapele. Unele dintre cele mai bune tablouri ale tale au fost terminate înainte de zorii zilei. Dar nu sunt convinsă că banii pe care i-ai obținut de pe urma lor au meritat prețul pe care l-ai plătit ca să le termini.

Caitlin se strâmbă.

- Unul dintre motivele pentru care am angajat-o pe Tavi și am păstrat-o în toți acești ani este sinceritatea ei neînduplecată față de mine. Sinceritatea este o trăsătură rară în lumea asta.

Verity se gândi la Jonas.

- Este drăguț să poți avea încredere în oamenii pe care îi angajezi, spuse ea posomorâtă.

Caitlin îi aruncă o privire curioasă.

- Ai probleme cu noul angajat, cu domnul Quarrel?

Tentația de a se încrede în altă femeie aproape o copleși pe Verity. Caitlin îi arunca momeala înțelegerii feminine reciproce într-un moment în care Verity avea mare nevoie de ea. li aprecie oferta, dar reuși, cu greu, să se abțină. Asta era între ea și Jonas.

- Nu, nu tocmai. Este un muncitor bun. Nu mă pot plânge de abilitățile lui de spălător de vase, și e priceput cu clienții. Trecutul lui profesional este puțin neobișnuit totuși.

-Un bărbat interesant. Chiar era foarte strălucit în domeniul său, să știi. Nu voi uita niciodată prelegerea pe care l-am auzit ținând-o la Vincent, și aceea era doar o discuție obișnuită de curs. Avea întreaga clasă în palma sa, chiar și pe aceia care nu prezentau un interes real pentru tehnica războiului în Renaștere. Aproape puteai vedea sângele, măruntaiele și trădarea. Avea o asemenea pasiune pentru subiect și atâtea cunoștințe, încât puteai chiar să crezi că trăise viața unui condotier.

-Un soldat mercenar renascentist? Verity fu brusc fascinată. Jonas te trimite cu gândul la un condotier?

Verity își aminti că agitatele orașe italiene ale timpului se încăierau constant. Marile familii care guvernau Florența, Veneția și alte orașe-state își dăduseră rapid seama că era mai ușor și mai economic să angajeze generali liber-profesioniști cu armate private pentru a purta războaiele lor nesfârșite decât să se bazeze pe loialitatea și entuziasmul cetățenilor locali. În timpul Renașterii italiene, un mercenar abil nu ducea niciodată lipsă de muncă.

Caitlin ridică din umeri, sânii ei voluptuosi înăltându-se și coborând din nou sub apă.

-După cum am spus, omul simtea pasiune pentru

acel subject. Se vedea.

Jonas avea și alte tipuri de pasiuni, gândi Verity. Ea avea să își amintească toată viața impactul pasiunii lui asupra ei.

-Mă întreb cum ar fi primit Jonas ordine de la un

Medici sau un Borgia, medită Verity.

-Condotierii erau oameni independenti, din câte îmi amintesc. Primeau ordine doar când era în interesul lor și le ignorau atunci când exista o afacere mai bună în altă parte.

Verity încuviință din cap în timp ce fragmente de is-

torie îi reveniră în minte.

- Adevărat. Fără îndoială, erau antreprenori, nu-i așa? Munceau pentru cine plătea cel mai bine. Dușmanul de ieri era clientul de mâine. Erau mercenari până în măduva oaselor. Unii dintre ei au devenit foarte puternici, din câte îmi amintesc. Şi bogați. Câțiva au devenit chiar șefi de stat.

Caitlin îi aruncă o privire crispată.

- După care s-au ridicat imediat la statutul de gentlemeni investind excesiv în artă. A fost o perioadă grozavă pentru artiști. Au fost făcuți pași mari în ceea ce privea tehnica. Erau multe îndeletniciri disponibile. Oricine, de la foști mercenari și bancheri la popi, era preocupat de comisionarea statuilor și a portretelor. Orașele italiene ale Renașterii trebuie să fi fost fascinante, casele, străzile și locurile publice mustind de artă.

Verity chicoti.

-În timpul Renașterii, a apărut conceptul modern de a colecta artă și de a investi în ea. Lucru pentru care, fără îndoială, toți cei care își câștigă astăzi existența din artă sunt recunoscători.

- Foarte recunoscători. Dar unii colecționari sunt astăzi la fel de lipsiți de scrupule pe cât erau colecționarii în acele vremuri.

Verity râse și se trezi relaxându-se, în sfârșit. Caitlin era exact ce avea nevoie în această dimineață. După evenimentele stânjenitoare din seara trecută, era plăcut să stea în piscină și să discute cu o altă femeie. Femeile aveau nevoie de alte femei, iar Verity descoperi că găsea o prietenă în Caitlin.

-Am vorbit serios aseară, Caitlin. Îți admir foarte mult munca. Ai știut dintotdeauna că vrei să pictezi?

- Am cochetat cu pictura, cu ceramica și cu alte câteva domenii în timpul adolescenței, spuse Caitlin, concentrându-se asupra apei învolburate din jurul ei. Dar m-am dedicat picturii pe la douăzeci de ani. De asta este nevoie ca să ai succes, să știi. De un angajament real. Presupun că este ca și cum ai merge la o mănăstire. Fără simțul angajamentului, există puține șanse de succes. Arta este un profesor dur.

- Înțeleg. Dar sunt curioasă. Cum ai ajuns să îți dai seama că ești pregătită să te dedici unei cariere atât

de exigente?

Zâmbetul lui Caitlin nu i se citi și în ochi. Singurul lucru care umplea acea privire încețoșată era durerea îndepărtată.

- Ai putea spune că s-a întâmplat ceva ce mi-a oferit o

nouă perspectivă asupra vieții.

Verity simți că era prea insistentă, dar curiozitatea și sentimentul crescând de prietenie o împinseră să insiste doar puţin.

- Accidentul de mașină? întrebă ea blând.

Caitlin păru surprinsă pentru o clipă, de parcă mintea ei era la o cu totul altă catastrofă.

- Da, accidentul a avut o mare legătură cu asta. Am petrecut aproape doi ani intrând și ieșind din spitale. Genul ăsta de lucru tinde să îți reordoneze prioritățile. Apoi schimbă elegant direcția conversației spre Verity. Dar tu, Verity? Când ai știut că vrei să îți deschizi propriul restaurant?

Verity se gândi o clipă.

-Nu știu sigur. Undeva pe parcurs probabil că am făcut o legătură mintală între a avea o bucătărie proprie și a avea o casă. Este greu de explicat. Cred că am început să asociez gătitul cu înrădăcinarea și cu senzația

de stabilitate.

Tavi nu participă la discuție nici după ce subiectul trecu de la Renaștere la mâncarea gourmet, ci continuă să citească analiza unui film recent care făcea valuri. Verity avu câteva tentative de a o include pe tăcuta femeie în conversație, dar Tavi doar zâmbea mereu politicos și le ignora. Ochii negri ai lui Tavi rar o părăseau pe Caitlin, iar Verity nu se putu abține să nu observe grija reflectată în ei. Caitlin avea mai mult decât o însoțitoare plătită în Tavi: avea o prietenă loială, fie că o știa, fie că nu.

Când Caitlin dădu semnalul că stătuse suficient în piscină, Tavi îi veni imediat în ajutor. O ajută pe artista blondă să iasă din apă, îi întinse bastonul de abanos și

o uscă rapid cu prosopul.

Verity surprinse pentru câteva secunde piciorul atrofiat al lui Caitlin și își feri privirea în timp ce Tavi îi aranjă halatul flaușat.

- Este în regulă, spuse calm Caitlin. S-a întâmplat în

urmă cu mult timp.

-Cred că a fost groaznic pentru tine, spuse încet Verity.

Caitlin ridică din umeri în timp ce Tavi îi legă

cordonul.

-La spital, mi-au spus că am fost norocoasă că trăiam. Dar fiecare are definiția lui pentru noroc. Mi-a făcut plăcere conversația noastră, Verity. De-abia aștept o altă cină sau două la No Bull. Poate ai vrea să bem un

ceai împreună într-o după-amiază?

Verity încuviință veselă, bucurându-se din nou de senzația plăcută a unei noi prietenii. Așa era uneori între două femei. Uneori pur și simplu te potriveai cu o altă persoană, iar prietenia lua naștere aproape imediat. În cazul ei, unul dintre motive era și senzația aceea

de compasiune. Verity avea straniul sentiment că artista avea nevoie de prietenia ei.

- Mi-ar plăcea. O dimineață frumoasă în continuare,

Caitlin. Tavi. Ne vedem mai târziu.

Tavi îi aruncă o privire stranie, parcă studiind-o, apoi se întoarse pentru a-și conduce angajatoarea spre ieșire. Era o tandrețe vizibilă în modul în care îi strângea brațul lui Caitlin și în modul în care avea capul plecat spre cealaltă femeie.

Verity le privi plecând și apoi decise că se relaxase suficient pentru o singură zi. Avea multă treabă de făcut, iar mai devreme sau mai târziu trebuia să înfrunte un bărbat. Se ridică din piscină și își luă prosopul.

De acum înainte, avea să intre goală în piscinele din spa. Era mult mai relaxant. Verity rânji în sinea ei la acel gând. Evident, noaptea ei de depravare imorală

o corupsese complet.

La etaj, în apartamentul pe care îl închiriase Caitlin, Tavi servea ceai și iaurt de pe o tavă de la room-service, care fusese comandată mai devreme.

Caitlin stătea pe scaunul alb din răchită de lângă fereastră și privea întinderea lacului în timp ce sorbea din ceaiul neîndulcit.

- Verity Ames este cheia, Tavi. Sunt convinsă. Totul depinde de ea.

- Poate, spuse Tavi, șovăind. Își turnă ceai în cană și o privi pe Caitlin studiind apa. Era atât de multă putere în Caitlin, dar era deviată și canalizată spre un singur scop. Tavi nu știa cum să modifice direcția fugii ei grăbite spre răzbunare. Uneori, tot ce puteai face era să fii alături de cineva. Uneori, nu puteai face nimic altceva.

Tavi fusese singura prietenă a lui Caitlin în ultimii cinci ani, încă din ziua în care venise să lucreze pentru o artistă izolată și singură, care avea nevoie de prietenie și de iubire mai mult decât avea nevoie de o menajeră sau de o însoțitoare. Tavi văzuse femeia de dincolo de suprafața dură, femeia care trăia cu o durere constantă.

- Nu, sunt convinsă de asta. Este un bonus neașteptat. Habar nu aveam că vom găsi pe cineva ca ea când l-am localizat pe Quarrel. Va face totul mult mai ușor. Deja se conturează o idee în minte.

- Cu cât sunt implicați mai mulți oameni, cu atât mai

periculoasă devine toată treaba, sublinie Tavi.

- Adevărat, dar nu văd cum l-aș putea manipula pe Quarrel fără ceva de care să mă agăț. El este prea liber, prea independent. Inițial, m-am gândit să îl plătesc pentru a face treaba, dar știu acum că nu ar funcționa. Mi-ar spune să dispar. Nu îi pot oferi nimic și nu pot folosi nimic ca să îl conving.

- Cu excepția lui Verity?

ġ

- Cu excepția lui Verity. O dorește, Tavi. Era limpede aseară. Bărbatul ăsta este al naibii de posesiv. Âm citit-o în ochii lui. De fapt, aș fi dispusă să pun pariu că noaptea trecută a făcut dragoste cu ea. Verity avea un aer diferit în dimineața asta, ceva ce aseară îi lipsea. Am bănuiala că Quarrel și-a revendicat miza în pat.

-Ar putea fi doar rezultatul imaginației tale. Ceașca lui Tavi scoase un clinchet în timp ce o așeză pe farfurioară, terminându-și ceaiul. Ai trăit atâta vreme cu planurile și cu schițele tale, încât este posibil să te păcălești singură și să crezi că le poți transforma în realitate.

Încruntarea lui Caitlin fu tăioasă când întoarse capul

pentru a o privi disprețuitor pe însoțitoarea ei.

- L-am găsit, nu-i așa? I-am dat de urmă lui Quarrel după atâta timp. Nu credeai că voi ajunge atât de departe, dar am făcut-o.

Tavi încuviință ezitantă, fără a scoate vreun cuvânt.

Caitlin se relaxă și se întoarse spre priveliște.

- Știam că, atunci când îl voi găsi, voi avea nevoie de o pârghie ca să îl conving să își joace rolul. Verity Ames este acea pârghie. Știu că este.

- Doar pentru că se culcă cu el, crezi că o poți folosi

ca să îl manipulezi?

- Nu este o simplă aventură, zise Caitlin scrâșnind din dinți. Nu i-ai văzut privirea lui Quarrel aseară.

Eu da. Nu putem ști pentru cât timp o va dori. Durata de viață a atenției unui bărbat poate fi foarte scurtă. Dar pentru moment este fascinat de ea, iar cât timp va fi în starea asta, va fi usor de manevrat.

- De ce?

- Pentru că este o urmă de sălbăticie în el, răspunse Caitlin. În mare parte a timpului o are sub control, dar, când apare, este vulnerabil. Am observat asta în ziua aceea când am asistat la cursul lui la Vincent și, mai târziu, când aproape a ucis un om.
 - Minunat. Acum avem de-a face cu un nebun.

Caitlin scutură din cap.

- -Nu, nici gând. Am citit rapoartele despre el. În mod sigur, nu este nebun. De fapt, are o minte foarte puternică, altfel nu ar fi supraviețuit atât de mult cu talentul său.
- Caitlin, nu ai de unde să știi asta. Nu poți fi sigură. Îți asumi un mare risc.

- Ce am de pierdut?

-Știi la fel de bine ca mine răspunsul. Chiar tu mi-ai spus că, după ce vei termina cu asta, nu vei mai picta niciodată. Iar dacă încetezi să mai pictezi, cred că este posibil să decizi să faci ceva foarte drastic.

- Eşti morbidă.

-Tu cum ți-ai descrie perspectiva? o întrebă Tavi încordată. Trăiești de ani de zile doar cu scopul răzbunării și al artei. Dacă îți satisfaci setea de răzbunare și te oprești din pictat în același timp, ce îți va mai rămâne?

- Nu va conta. Singurul lucru care contează este să îl trimit pe Damon Kincaid în iad într-un mod potrivit. Îi voi schița plecarea de pe acest pământ așa cum aș schița

Zâmbetul lui Caitlin fu nemilos.

-Quarrel este bărbatul care poate îndeplini această sarcină pentru mine. El va fi călăul meu mercenar. Va fi omul care îi va aduce pedeapsa pe măsura crimei.

- Dacă află că este folosit?

- Nu va conta. Nimic nu va conta după ce Kincaid va fi mort. Ah, Tavi, totul decurge minunat. Kincaid se crede un Borgia al zilelor noastre. Crede că și-a ascuns vechile dorințe destrăbălate sub o aparență rafinată și sofisticată, dar eu știu totul despre ele și le pot exploata. În curând va afla cum este să fii victima. Știi ceva, Tavi? Discuția pe care am avut-o cu Verity despre mercenarii renascentiști a fost profetică. Jonas Quarrel va juca rolul condotierului pentru mine.

-Cel mai important lucru pentru un condotier era

să fie plătit.

Caitlin râse. Fu un sunet jos și aspru, care o făcu pe Tavi să închidă ochii.

-O va primi pe Verity. Va trebui să fie de-ajuns pentru el.

capitolul 7

Verity era în biroul ei, studiind niște chitanțe, când auzi pași pe coridorul ce ducea în bucătărie. Îi recunoscu imediat.

- Bună, tată. Ai luat micul dejun?

Emerson Ames apăru în prag.

-Oarecum. Quarrel face o cafea groaznică. A mers de minune cu gogoșile vechi de trei zile pe care le avea în dulap.

Verity se schimonosi.

- Bărbatul ăla nu a depus nici un efort să învețe ceva despre nutriție, deși i-am dat câteva lecții în acest sens.

Emerson rânji larg în spatele bărbii roșcate, brăzdate

de urme cenușii.

- Pun pariu că ai făcut-o. Mereu te-ai priceput al naibii de bine să dai lecții și sfaturi, încă de când erai copil.
- -Cu toții avem talentele noastre, răspunse sec Verity. Adevărata povară pe care trebuie să o îndur este să știu

că sunt atât de bună la a da lecții și sfaturi, dar să am

atât de puțini oameni care îmi acordă atenție.

- Iar prin oameni te referi la mine și la Quarrel. Nu îți face griji, Roșcato. Suntem atenți. Doar că nu facem mereu așa cum ni se spune.

- Poate fi extrem de frustrant, spuse Verity, zâmbind

cu tristețe.

-Gândește-te la asta ca la o provocare. La ce lucrezi acolo?

- Făceam doar puțină contabilitate. Tocmai voiam să

iau o pauză și să îmi fac un ceai. Vrei și tu?

- Sună bine. Îmi trebuie ceva cu care să îmi spăl gâtul de mâzga aia pe care mi-a pregătit-o Quarrel. Cred că îmbătrânesc, Roșcato. O asemenea cafea nici nu m-ar fi făcut să clipesc acum zece ani.

- Nu este o chestiune de bătrânețe, spuse brusc Verity. Este vorba că în sfârșit începi să ai și tu un strop de

judecată sănătoasă.

 Mă voi opune judecății sănătoase cu ultima suflare, declară vioi Emerson.

Verity îi aruncă o privire rapidă și apreciativă. Tatăl ei părea la fel de voios și de sănătos ca întotdeauna. Gândul că el și-ar putea pierde din acea vitalitate și din acel chef de viață era unul deranjant. Verity era destul de matură cât să recunoască procesele inevitabile ale vieții, dar o altă parte din ea se opuse ideii că aceste procese ar trebui să i se aplice lui Emerson Ames.

Existau momente în care atitudinea lipsită de grijă și aventuroasă a tatălui ei o scotea din minți, dar ea se bazase în mod instinctiv pe puterea lui vreme de ani întregi. Poate că era inevitabil ca tații să definească masculinitatea fiicelor. Verity știa doar că nu mai cunoscuse un alt bărbat care să aibă aceeași energie și putere ca tatăl ei.

Cu excepția lui Jonas Quarrel.

Alungă acel gând tulburător și ieși din birou. Emerson o urmă agale până în bucătăria restaurantului No Bull Cafe.

-Unde este Jonas? întrebă Verity, ocupată cu pregă-

- Când am plecat din cabană acum ceva vreme, el citea. Machiavelli, cred. Omul are gusturi interesante. Emerson deschise ușa unui dulap. Ai ceva comestibil aici?
- -Sunt niște biscuiți cu susan în cutia aia din colț și câteva prune uscate, cred. Verity turnă apă fierbinte în cană. În patruzeci și cinci de minute trebuie să fie la muncă.
 - Cine? Machiavelli?

- Foarte amuzant. Mă refeream la Jonas.

-Sunt convins că va apărea în scurt timp. Emerson molfăi un biscuit. Ochii îi licăriră. Nu ar îndrăzni să întârzie la muncă. Am sentimentul că slujba asta este importantă pentru el.

- Spălatul vaselor este o decădere zdravănă pentru un om care se îndrepta cândva spre apogeul profesiei sale,

mormăi Verity.

- Depinde de perspectiva din care privești. Unde l-ai

găsit, Verity?

- Nu l-am găsit eu. El m-a găsit. Nu ți-a spus? întrebă posomorâtă. Am aflat în sfârșit întreaga poveste aseară. El era celălalt bărbat de pe alee din Mexic. Cel care l-a luat pe blestematul de Pedro de pe mine. Nu am stat pe acolo ca să-i mulțumesc. Jonas pretinde că m-a urmă-rit până aici ca să corecteze mica mea omisiune. Mi-am pierdut un cercel pe aleea aceea. Jonas mi l-a înapoiat noaptea trecută.

- Ințeleg.

-Păi, mă bucur că tu înțelegi, pentru că eu nu reușesc. Verity își privi atentă tatăl în timp ce luă o gură de ceai. Poate că Emerson era un ticălos iresponsabil care întorsese spatele talentului său literar pentru a se bucura de partea mai sălbatică a vieții, dar nu spusese nimeni niciodată că era prost. Tată, spune-mi un lucru. Chiar crezi că un bărbat ar urmări o femeie două mii de kilometri doar pentru a-i înapoia un cercel?

Emerson ridică dintr-o sprânceană roșcată-cenușie stufoasă.

-Corectează-mă dacă mă înșel, Roșcato, dar am sentimentul că Jonas Quarrel a făcut mai mult decât să îți înapoieze un cercel aseară.

Verity roși fără să vrea.

 Nu te uita la mine cu interesul ăla libidinos. Știm amândoi că nu sunt genul care să te plictisească cu mărturisiri adolescentine. Spune-mi ce părere ai despre Jonas.

-Hmm, la urma urmei, apreciezi părerea babacului

tău în anumite privințe, nu?

-Ştii prea bine că îți apreciez părerile în multe privințe, spuse țâfnoasă Verity. Şi cred că stilul de viață pe care l-ai ales ți-a dat indicii utile despre firea umană și despre motivații.

-În sfârșit, primesc o laudă de la fiica mea pudică, dezaprobatoare și conservatoare. Mă uimești, Roșcato.

- Ți-am pus o întrebare clară.

Emerson rânji.

- De-abia am apucat să îl cunosc, dar îți spun un lucru. Dacă reușește să mă ajute să vând pistoalele alea de duel pe bani suficienți cât să scap de Yarington, Jonas al tău va fi cel mai bun prieten al meu pe viată.

Verity se încruntă.

- Jonas te va ajuta să le vinzi?

-Pretinde că știe niște colecționari privați care vor plăti bucuroși un preț mare și nu vor pune prea multe întrebări despre proveniența pistoalelor. A spus că a cunoscut câțiva pe când avea o slujbă respectabilă ca profesor universitar. Se pare că i s-a cerut să autentifice anumite obiecte puse spre vânzare de oameni cărora nu le păsa de unde proveneau obiectele atât timp cât erau autentice.

- Tată, pistoalele alea sunt furate?

Emerson chicoti.

- Calmează-te. Ți-am mai spus, vei face riduri dacă te încrunți așa. Nu sunt furate. Cel puțin, nu de mine. Vechiul meu prieten mi le-a dat. Îl mai știi pe Lehigh din Rio?

Verity oftă.

- Lehigh ti le a dat? Dar de unde le a luat?

Samuel Lehigh era un seducător bătrân, de optzeci

de ani, cu un trecut foarte neclar.

- -Asta este partea puțin mai complicată, mă tem. Nu știu cum le-a obținut Lehigh și am fost prea politicos ca să îl întreb. Să spunem doar că ar fi mai simplu dacă, în timp ce mă învârt să le vând, cumpărătorul să fie la fel de discret la mine.
 - -O, la naiba!
- Ia-o ușor, Verity. Dacă pistoalele astea au fost furate, s-a întâmplat în urmă cu mult timp. Armele se aflau în posesia lui Lehigh de ani buni. Măcar de atâta lucru sunt convins. Iar acum, că Jonas este sigur că pistoalele sunt autentice, sunt pregătit. Ne trebuie doar un cumpărător.

- Iar Jonas ți-a promis să te pună în legătură cu unul. Interesant. Îmi dau seama că orice părere aș scoate de la tine în privința lui Jonas va fi cumva părtinitoare, spuse

Verity, oftand.

Tatăl ei o privi pentru un moment scurt.

- Roșcato, mă cunoști mai bine de-atât, spuse el luând o gură de ceai. Licărul sâcâitor din ochii lui fu înlocuit de ceva mult mai periculos. I-aș fi tăiat beregata când s-a întors aseară în cabană dacă aș fi crezut cu adevărat că Jonas Quarrel este periculos pentru tine.

Verity îi oferi un zâmbet palid.

- Chiar aşa?

-Firește. Ochii lui Emerson se luminară din nou. Ce e drept e drept, la urma urmei. El aproape că mi-a scos mațele când am încercat să intru în casă.

- Ce-a făcut?

Emerson făcu un gest menit să o liniștească.

- Relaxează-te, Roșcato. A fost o simplă neînțelegere. Era târziu când am ajuns și nu voiam să te trezesc pentru cheie. Așa că am încercat ușa și una dintre ferestre,

ca să văd dacă le pot deschide. Când am intrat pe fereastră, Quarrel aștepta cu un cuțit în mână. Am înțeles imediat că în sfârșit ai dat dovadă de inteligență în privința strategiilor tale de angajare. Din câte am văzut la foștii tăi angajați, nici unul dintre ei nu ar fi putut aborda o asemenea situație cu ceea ce bătrânului Hemingway îi plăcea să numească "eleganță sub presiune".

-O, Doamne, unul din voi putea fi ucis.

Verity fu copleșită pentru o clipă, în timp ce își dădu

seama de implicații. Aproape că se înecă cu ceaiul.

Își văzuse tatăl încolțit cândva, după o încăierare într-un bar, de către un luptător care fusese nemulțumit de rezultatul oficial al luptei. În mijlocul unei străzi luminate de lună, bărbatul pornise după Emerson cu un cuțit. Verity fusese cu el atunci. Emerson ieșise din duelul scurt și sălbatic doar cu câteva zgârieturi. Adversarul său mai tânăr fusese grav tăiat. Verity nu uitase niciodată culoarea sângelui în lumina lunii. Era negru.

Emerson o bătu încet pe spate, gestul afectuos fă-

când-o să se legene ușor.

-Hei, ia-o ușor, Roșcato. Nici eu, nici Quarrel nu ne-am supărat pentru incidentul ăsta, așa că nu te agita. Deși admit că este drăguț să văd că încă ai încredere în abilitățile bătrânului tău de a-și purta de grijă. Dar, după cum am spus, incidentul de aseară a fost doar un caz de confuzie de identitate. Ne-am încheiat rapid socotelile.

-Cât de reconfortant. Verity scutură din cap. Tată, ești de-a dreptul incorigibil. Făcu o pauză, mușcându-și buza de jos în timp ce îl studie. El afișă un zâmbet fără vreo urmă de regret, dar plin de iubire paternă. Verity puse jos ceașca și păși înainte, îmbrățișându-l brusc, din impuls. Bărbatul părea la fel de puternic și de solid ca întotdeauna.

Ea luase de bună acea forță a lui, încă din ziua în care stătuseră amândoi într-o cameră de spital, lângă patul mamei sale, strângând degetele vlăguite ale unei femei muribunde, pe care o iubeau amândoi din toată inima.

Amanda Ames fusese victima unui sofer beat. Verity învățase în ziua aceea, când primise groaznica veste, că nu te mai puteai baza pe univers să joace cinstit. Tatăl ei, care știuse acel adevăr tot timpul, o ajutase să îl accepte în modul lui insistent.

-Ai grijă de fetița noastră, Emerson, îi poruncise

blånd Amanda Ames.

-Voi face mai mult de-atât, îi promisese Emerson. O voi învăța să își poarte singură de grijă. Va fi bine, iubirea mea. Jur.

Amanda încuviințase din cap.

-Știu, șoptise ea. Știu. Am încredere în tine că vei avea grijă de ea. Vă iubesc foarte mult pe amândoi, știți asta. Nu petreceți prea mult timp plângându-mă. Viața este făcută ca să fie trăită. Mereu te-ai priceput să trăiești, Emerson. Învaț-o și pe Verity să se priceapă la asta.

Amanda închisese atunci ochii pentru ultima dată, iar Verity învățase o lecție importantă despre bărbați. Era în regulă ca un bărbat puternic să plângă. Ea și tatăl ei plânseseră împreună, apoi Emerson o dusese pe Ve-

rity în Caraibe.

-Amândoi avem nevoie de o schimbare de decor, îi explicase el când cumpărase două bilete spre Antigua. Hai să stăm undeva pe plajă și să medităm pentru o vreme. Cred că mai bine am lua și câteva cărți cu noi. Nu știu când te vei întoarce la școală.

- Mai bine i-ai scrie o scrisoare profesoarei mele, îi spusese Verity, întotdeauna atentă la bunele maniere,

chiar și la vârsta de opt ani.

-Nu, n-o s-o deranjăm pe profesoara ta cu asta. Se va supăra, la fel ca toți cei de la școala ta absurdă. Chestia cu birocrațiile, Roșcato, este că tind să se supere din cauza tuturor detaliilor minore și ignoră lucrurile cu adevărat importante.

După aceea, Verity nu mai fusese vreodată înscrisă la o altă școală. Emerson râsese de acest subiect de mai

multe ori în anii care urmaseră.

-Doar gândește-te, se poate să fii singurul copil născut în America de Nord care nu trebuie să treacă prin chinul de a pregăti o piesă de teatru pentru școală, îi spusese el.

- lar tu ești scutit de chinul de a fi nevoit să asiști la una, îi replicase tăios Verity.

Avea doisprezece ani pe atunci și începea să își șlefu-

iască limba ascuțită. Emerson râsese în hohote.

-Sunt scutit și de obligația de a-mi călca pe inimă pentru a-i scrie bilete de învoire directorului. Mereu mi-era teamă că trebuie să scriu prostiile alea. Mama ta mă punea să scriu unul de fiecare dată când te luam de la scoală ca să mergem la zoo, la muzeu sau la hipodrom. A spus că, dacă eu aveam să fiu cauza absențelor tale masive de la școală, trebuia să îmi asum responsabilitatea de a inventa scuze al naibii de bune. Scriere creativă, nu glumă!

Stând în bucătărie, cu brațele în jurul tatălui său, mintea lui Verity scană cu viteza gândului mii de scene 🛚

mărunte din tinerețea ei.

Prin nenumărate camere de hotel, căsuțe pe plajă și pensiuni, forța și iubirea de viață a tatălui ei fuseseră întotdeauna constante și liniștitoare. În felul lui, Emerson fusese alături de ea când avusese nevoie. Fusese acolo în nopțile lungi și singuratice când ea plânsese după mama ei. El fusese cel care îi explicase realitățile vieții într-o manieră directă și sinceră. Și el fusese cel care îi oferise mijloacele de apărare necesare împotriva membrilor mai răutăcioși ai speciei masculine. O învățase să își poarte de grijă în toate modurile care contau. Și o iubise. Verity își aminti acest lucru și clipi rapid, alungând o umezeală suspectă din ochii ei, împreună cu acele amintiri ce începuseră să zburde libere.

- Tată, întrebă ea, ascultându-l mestecând ultima bucată din biscuitul cu susan. Chiar ai probleme cu acest

Yarington?

- İți faci griji pentru babacul tău, Roșcato? O bătu din nou pe umăr cu mâna lui uriașă. Nu te preocupa.

Am fost în situații mai rele, aceasta este sub control. Dacă prietenul tău Quarrel mă va ajuta, voi fi liber și voi fi scăpat de domnul Reginald C. Yarington, cămătar

internațional, destul de curând.

Verity făcu un pas înapoi din îmbrățișare, studiinduichipul în încercarea de a se liniști. Era pe punctul de ai pune altă întrebare, când ușa din spate a restaurantului se deschise, iar Jonas intră cu pași mari în bucătărie. Îi zâmbi prietenos lui Verity, pentru restul lumii arătând de parcă își amintea doar vag cum își petrecuse seara trecută. Ea se încruntă la el. Dacă nu putea arăta ca un bărbat care fusese recent copleșit de pasiune, putea măcar să aibă decența de a da impresia că îi părea rău pentru acea pasiune.

- Am întârziat? întrebă el calm, observându-i încruntarea.

- Nu, nu ai întârziat, fu ea obligată să recunoască. Poți începe să speli spanacul pentru salatele pe care le

voi pregăti pentru prânz.

Verity se înfioră la auzul asprimii propriilor cuvinte. Pentru ca această situație să rămână suportabilă, trebuia să dea dovadă de puțină bunăvoință. Singura alternativă era să îl concedieze pe Jonas instantaneu. Decise că probabil el ar da-o în judecată pe motiv de discriminare sexuală dacă ea ar încerca această soluție.

- Vezi ce trebuie să îndur pentru salariul minim?

Jonas apelă la Emerson pentru sprijin. Emerson îi aruncă lui Jonas o privire compătimitoare în timp ce luă încă un biscuit.

- Presupun că bacșișurile sunt frumușele, altfel nu ai sta pe aici ca să înduri abuzul ăsta, șopti el cu subînțeles.

Jonas rânji, apoi o privi direct pe Verity.

- Bacşişurile, fu el de acord, sunt excelente.

- Destul, anunță Verity. Dacă aveți de gând să stați amândoi pe-aici, puteți începe să spălați împreună spanacul. Nu voi tolera trântori care să mănânce mâncarea degeaba.

Verity merse la frigider, îl deschise și scoase câteva legături mari de spanac.

- Poftim, arătați-mi că Dumnezeu a lăsat bărbații pe

pământ cu un scop util, la urma urmei.

Aruncă o legătură de spanac spre Jonas.

-Orice spui tu, șefa. Jonas prinse legătura cu o îndemânare nonșalantă. Hai, Emerson. Dă-mi o mână de ajutor. Îmi ești dator pentru că ai luat tu patul aseară.

-Sigur, de ce nu? Emerson își suflecă mânecile si dădu drumul la apă. Nu ar fi prima dată când fac pe ajutorul în bucătărie. Verity mă pune mereu la treabă când o vizitez.

- Este bine pentru tine, spuse grăbită Verity, în timp ce se apucă să pregătească pastele pentru o salată rece.

Întărește caracterul.

- Ha! Nu mi-am mai făcut griji pentru întărirea caracterului meu de când am scris Juxtapunere, replică tatăl ei. Am învățat atunci că este un proces foarte dureros și lipsit de recompense. Ținu frunzele de spanac sub jetul de apă și îi aruncă lui Jonas o privire curioasă. Ai citit cartea mea, Quarrel?

- Juxtapunere? Am citi. Toată lumea din campus o citea acum zece ani. A fost în vogă pentru câteva luni.

- Ce părere ai avut despre ea?

Jonas dezlegă șnurul subțire care lega frunzele de spanac.

- Au trecut zece ani, Emerson.

- Nu mă lua pe ocolite, omule. Spune-mi ce-ai crezut atunci.

Verity așteptă curioasă, lingura pe care o ținea în mână zăbovind deasupra oalei cu paste.

-A fost o carte fantastică, nu-i așa, Jonas? spuse

ea încurajator.

Jonas îi aruncă o privire precaută lui Verity, apoi se întoarse spre Emerson.

- Vrei adevărul?

- Da.

Jonas făcu din nou o pauză.

- Păi, cum am spus, a trecut ceva vreme. Dar îmi amintesc vag că am fost foarte impresionat pe atunci.

Verity fu încântată.

- Ce anume te-a impresionat? insistă ea.

Jonas ridică din umeri și puse o grămăjoară de spa-

nac într-o strecurătoare.

-Îmi amintesc cum gândeam că Emerson Ames, oricine ar fi fost el, era genial. Găsise formula perfectă de a pune pe jar întregul cerc literar. Scrisese o carte care avea de toate: o mulțime de introspecții dureroase și triste, un erou nevrotic care adora să se scalde în vinovăție și anxietate, o porție generoasă de cinism care trecea drept perspectivă, puțină psihodramă și o poveste sinuoasă, fără intrigă, ce se încheia undeva în mijlocul unei propoziții. De la sfârșitul primei pagini am știut că New Yorkul avea să o iubească, iar pentru că New Yorkul o iubea, oricine pretindea că este un literat avea să se dea peste cap să laude cartea. Mi-am spus, din câte îmi amintesc, că Emerson Ames avea tupeu. Ca să nu spun chiar obrăznicie.

Emerson râdea atât de tare când Jonas termină de vorbit, încât abia putea sta în picioare. Se sprijini cu coatele pe chiuvetă și râse în hohote, până când ochii

i se umeziră.

- Dumnezeule, Roșcato, spuse el gâfâind, ai așteptat atât de mult, încât credeam că plănuiești să te călugărești, dar trebuie să admit că, odată ce ai ales în sfârșit un bărbat pentru tine, te-ai descurcat de minune. Probabil te-am crescut bine, la urma urmei. Felicitări, puștoaico! Nu doar că poate să folosească un cuțit, dar mai are și creier. O combinație rară în zilele noastre.

Verity ridică neputincioasă ochii spre tavan.

-Ai crede că aș avea prezența de spirit să îmi dau seama când sunt depășită numeric, mormăi ea în timp ce oala cu paste dădu în foc.

Ziua decurse surprinzător de lin după aceea. Restaurantul se aglomeră în jurul orei unsprezece și jumătate,

ceea ce o făcu pe Verity să își ia mintea de la problemele pe care le avea cu bărbații din viața ei. Conducea bucătăria cu o mână fermă și competentă, dându-le ordine lui Emerson și lui Jonas, întâmpinându-și oaspeții, organizând felurile de mâncare. Era în elementul ei.

Când No Bull se închise la amiază, ea se simțea mult mai bine. Nimic nu reușea să redea unei femei încrederea de sine precum deținerea controlului asupra unei situații. În timp ce calcula totalul profitului și se pregătea să facă un drum până la bancă, își spuse în sinea ei că putea chiar să se ocupe de începutul nesigur al primei ei povești de iubire.

- Mergi cu prada în oraș? întrebă Jonas, ștergându-și mâinile pe un prosop după ce termină de spălat vasele.
 - Da.
- Merg și eu cu tine. Vreau să mai cumpăr niște bere.
 Verity încercă să nu arate plăcerea pe care o simțea.
 Prima dată în ziua aceea când avea să fie singură cu Ionas.
- Bine, poți veni, atât timp cât nu cumperi mâncare fast-food care să meargă cu berea aceea.

Jonas lăsă prosopul deoparte.

- Iubito, știi că nu pot să beau bere fără fast-food. Cele două merg foarte bine împreună, într-un proces chimic foarte delicat. Ar fi stupid să intervin între ele. Nu putem ști ce pagube am putea provoca. Să mergem!

Ziua era însorită și caldă, genul de zi de toamnă care avea să asigure o recoltă bună pentru vinăriile din apropiere. Drumul de la lac spre orașul Sequence Springs trecea printr-un desiș de copaci, apoi printr-o livadă. Jonas se întinse și îi luă mâna lui Verity într-a lui în timp ce mergeau pe marginea drumului. Degetele lui se încleștară pe ale ei.

- Bine, Verity, spuse el calm, s-auzim.

Ea ridică surprinsă privirea.

- Ce anume?
- Autopsia de dimineață.

-A. Verity se gândi pentru o clipă. Este necesară o autopsie?

El ridică dintr-o sprânceană.

- Nu din punctul meu de vedere, dar credeam că asta se impune din perspectiva feminină.

- Ai fost nevoit să înduri multe autopsii? întrebă ea

pe un ton poruncitor.

- -Au! Nu te rățoi la mine. Răspunsul la întrebare este nu, nu am fost nevoit să îndur multe. De ceva vreme. Vrei să știi adevărul? A trecut al naibii de mult timp de când nu am mai fost cu o femeie. Contrar opiniei feminine, un bărbat chiar ajunge la un stadiu în viață când își dă seama că se poate abține de la sex pentru perioade îndelungate fără să comită harakiri. Sau poate ajunge în punctul în care își dă seama că este mai ușor să fie abstinent decât să aibă de-a face cu autopsiile. Făcu o pauză, apoi spuse ușor răgușit: Îmi pare rău că am fost neîndemânatic aseară cu tine.
- Nu ai fost neîndemânatic, izbucni Verity. Ți-am spus deja asta. Am dubii că poți fi neîndemânatic, chiar de-ai încerca. Lucrurile au fost puțin grăbite, atâta tot. Totul mergea minunat până am găsit cercelul.
- Te-ai speriat când l-ai găsit, nu? Jonas se opri și o trase în brațele sale, pe marginea drumului pustiu. Soarele cald îi mângâia pe amândoi în timp ce el îi cuprinse chipul confuz în palme. Îmi pare rău și pentru asta, Verity. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te sperii. Hai să ne acordăm puțin timp, bine?

-Timp?

- Nu asta mi-ai cerut aseară? Timp ca să ne cunoaștem mai bine? Avem o grămadă de timp, draga mea. Am decis în dimineața asta să mă retrag. Nu trebuie să te temi că voi apărea la ușa ta în fiecare seară ca să încerc să te conving să te culci cu mine. Nu te voi grăbi din nou.

Verity zâmbi sfioasă.

- Tata mi-a spus că te-a văzut citind Machiavelli de dimineață. Este această nouă strategie rezultatul unei recapitulări a întrebuințărilor șirete ale puterii și politicii?

- Recunoști că am o anumită putere asupra ta, șireată sau nu?
 - Nici măcar o secundă.

El zâmbi, dar privirea îi rămase intensă și serioasă.

- Ești importantă pentru mine, Verity. Nu vreau să stric lucrurile între noi grăbindu-te. Doar acordă-mi o șansă. Îți dau cuvântul meu că o voi lua foarte ușor pentru o vreme. Vreau să ai încredere în mine.

Verity se gândi la cercelul care căzuse din buzunarul lui cu o seară în urmă, apoi se gândi la toate lucrurile pe care le învățase despre bărbați observându-și tatăl de-a lungul anilor.

Existau foarte puțini bărbați în lume care ar fi dus un gest romantic atât de departe pe cât îl dusese Jonas când o urmărise din Mexic.

Un bărbat care își urma propriile capricii, un bărbat care absorbise spiritul și filosofia unei epoci apuse, un bărbat care putea cita poezii de dragoste renascentiste ar putea fi unul dintre puținii bărbați selecți care ar considera perfect normal să urmărești o femeie vreo două mii de kilometri, aducându-i cercelul pierdut.

Verity atinse încheieturile lui Jonas cu mâinile. Putea simți forța înăbușită din ele, un contrast fascinant cu uimitoarea sensibilitate a mâinilor lui elegante.

-Şi tu eşti foarte important pentru mine, Jonas. Nu ştiu cum sau de ce, dar eşti foarte important pentru mine.

El inspiră profund și o trase și mai aproape pentru un sărut rapid, intens.

 Atunci, vom porni de aici. Şi o vom lua încet. Totul va fi bine, micuţă tirană.

Caitlin Evanger apăru la cină în acea seară, însoțită de Tavi. Erau singure. Verity nu fu surprinsă, după conversația pe care o avusese cu Laura Griswald în acea după-amiază.

 Este o femeie fascinantă, recunosc, spusese Laura, dar a fost destul de dificil să încercăm să o distrăm. Rick

a spus că mai bine petrece o zi cu un puști dintr-aceia îngâmfați decât să mai scoată vreun artist la cină. Totuși,

tu și Caitlin păreați să vă înțelegeți bine.

O plac, recunoscuse Verity. Şi o admir foarte mult. Este o femeie care a reușit pe cont propriu. Este talentată și muncitoare. Şi, dintr-un anume motiv, îmi pare puțin rău pentru ea.

-Știu ce vrei să spui. Cred că este mai mult decât muncitoare și talentată, spusese Laura gânditoare. Este

motivată. Este ceva foarte ciudat la ea, Verity.

- Poate că toți artiștii adevărați sunt motivați. Poate că asta îi face capabili să producă opere de artă, sugerase Verity. Poate aste le lipsește bărbaților ca tata și Jonas: o motivație.

-Şi poate că ești mai norocoasă decât crezi, spusese Laura. Cred că ar fi foarte greu să trăiești cu cineva care

are o obsesie.

- Crezi că ea este obsedată de arta ei?

- Este obsedată de ceva, pot citi asta în ochii ei. Ups, am un apel pe linia cealaltă. Trebuie să răspund. Ne

vedem mai târziu, Verity.

Verity închisese și stătuse pentru câteva secunde să se gândească la ochii lui Caitlin Evanger. Laura avea dreptate. Era ceva neliniștitor în privirea fascinantă a lui Caitlin. Mai multe fantome. Dar această revelație nu reuși decât să o facă pe Verity să simtă și mai multă

compasiune pentru ea.

Caitlin și Tavi comandară amândouă supa de mazăre proaspătă cu mentă și pilaf cu legume. Caitlin alese o sticlă de vin, iar Emerson, care ajuta din postura de chelner, le-o servi cu un gest bombastic. Caitlin încuviință sobră din cap spre el când Emerson îi turnă în sfârșit în pahar, dar nu păru prea impresionată de spectacolul lui.

- Dumnezeule, se plânse Emerson când intră înapoi în bucătărie. Epoca de gheață, nu glumă. Brr.

Jonas se schimonosi.

- Mai bine tu decât mine. Eu a trebuit să o suport seara trecută.
- Încetați, amândoi, le porunci Verity. Voi n-o înțelegeți, atâta tot.
- -A, da? Tatăl ei îi aruncă o privire acră. Bine, e rândul tău. A întrebat de tine.

Verity zâmbi mândră.

- Probabil vrea să îmi spună cât de mult i-a plăcut pilaful.
- Eu nu m-aș baza pe asta, o atenționă Jonas. Probabil vrea să îți spună că va face plângere la Protecția Consumatorului pentru că a găsit o muscă în supă.

- Proprietarii de restaurante profesioniști nu aprecia-

ză acest gen ieftin de umor, Jonas.

Verity trecu pe lângă el în drum spre sală, conștientă că Jonas și tatăl ei făcură schimb de rânjete peste capul ei. Solidaritatea asta masculină dintre ei devenea puțin cam serioasă, decise ea.

Dar ar fi trebuit să se aștepte ca ei doi să se înțeleagă bine. La urma urmei, erau foarte asemănători.

- Cum a fost totul, Caitlin? întrebă ea, oprindu-se lângă masă.

Dintr-o privire rapidă văzu că ambele femei mâncaseră aproape totul din farfurii. Un semn liniștitor. Ca de obicei, când cineva prezenta dovezi evidente că se bucurase de mâncarea ei, Verity era încântată.

-A fost o masă excelentă, Verity. În felul tău, ești o artistă foarte inventivă. Sper că îți dai seama de acest

lucru.

Verity își reținu încă un fior de plăcere.

- Mersi, Caitlin, mă bucur că v-a plăcut. Cât veți mai

sta la spa?

-Încă o zi. Plănuisem să rămânem peste weekend, dar am aflat că este imposibil. Voiam să te văd în seara asta, pentru că mi-ar plăcea să te invit să mă vizitezi lunea viitoarea. Ți-ai putea petrece noaptea la mine și te-ai putea întoarce marți dimineață. Ai avea destul timp până să deschizi restaurantul pentru prânz. Casa

mea este dincolo de lac, pe coastă, la o oră și jumătate

distanță. Ce zici?

O invitație acasă la Caitlin Evanger era ultimul lucru la care se așteptase Verity. Fu atât de surprinsă, încât fu nevoită să facă o pauză pentru a-și aduna gândurile.

- Caitlin, este foarte amabil din partea ta. Luni?

- No Bull este închis în zilele de luni, nu-i așa?

- Păi, da, dar nu plănuisem...

Caitlin îi zâmbi - un zâmbet straniu de rugător.

- Înțeleg dacă nu poți pleca. Dar speram să poți veni. Recunosc, nu am foarte mulți prieteni. Totuși, te număr și pe tine printre ei și mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Femeile ca noi au nevoie de prietenele lor, nu crezi?

Verity se trezi răspunzându-i la zâmbet.

- Ai perfectă dreptate, Caitlin. Femeile ca noi au ne-

voie de prieteniile lor.

Nu exista absolut nici un motiv pentru care să nu își poată lua acea zi liberă și să meargă pe coastă, în vizită la Caitlin. În plus, ar fi interesant să vadă casa și studioul unui artist adevărat. "De ce nu?" gândi Verity în sinea ei. Apoi, cu voce tare, spuse:

- Mi-ar plăcea să stau cu tine luni. Trase un scaun la masă și se așeză. Va trebui să îmi dai adresa ta și instruc-

țiuni despre drum.

- Tavi le-a scris pentru tine, nu-i așa, Tavi?

Tavi încuviință tăcută din cap și cotrobăi printr-un mic ghiozdănel pe care îl adusese cu ea. Stând în pragul ușii bucătăriei, Jonas privea sceneta de la masa lui Caitlin Evanger. Nu putea auzi discuția, dar, când Verity își trase un scaun și se așeză, Jonas exclamă dezgustat și se întoarse în bucătărie, ca să șteargă o tejghea.

- Probleme în sală? întrebă Emerson. Desfăcu o cutie

de bere și se sprijini de o tejghea.

- Probabil, spuse sec Jonas. Verity tocmai s-a așezat la masă cu buna ei prietenă, Caitlin, Femeia de Gheață. Nu știu ce vede la femeia aia. După cum arată lucrurile, Evanger depune eforturi serioase ca să o transforme pe Verity în cea mai bună prietenă a ei.

- Poate își închipuie amândouă că au multe în comun, spuse gânditor Emerson. Amândouă sunt femei cu o voință puternică, inteligente, independente, care și-au construit singure cariera. Înțeleg că ar putea avea multe de vorbit.

Jonas îi aruncă o privire rece.

- Verity nu se aseamănă deloc cu artista aia de gheață. Chiar nu are nimic în comun cu Evanger, doar crede că are. Trece printr-o criză de idolatrizare.

- Atâta vreme cât Verity crede că are ceva în comun cu Evanger, are ceva în comun cu ea, sublinie rațional Emerson. Realitatea unei situații nu este niciodată la fel de importantă pe cât este percepția individului asupra realității. Știi asta.

- La naiba cu asta! Nu am chef de o prelegere despre diferențele dintre realitate și percepție. Jonas aruncă deoparte cârpa pe care o folosea și se întoarse în pragul ușii. Își încrucișă brațele la piept și le privi gânditor pe cele trei femei de la masă. Restaurantul era gol acum, cu excepția lui Verity, Caitlin și a femeii tăcute care o însoțea pe artistă.
- Despre ce crezi că discută atât de aprins? întrebă Emerson, venind în spatele lui Jonas.
- Habar n-am, dar nu-mi place. Verity pare prea interesată de orice ar spune Evanger.
 - Eşti îngrijorat?
- Doar nu îmi place, spuse cu încăpățânare Jonas. Evanger are o influență proastă asupra lui Verity.

Emerson chicoti.

- Verity gândește de multă vreme pe cont propriu. Primul lucru pe care am învățat-o a fost să pună întrebări esențiale. Este primul lucru care ar trebui să li se predea copiilor la școală, dar normal că nu se întâmplă asta. Nu îți face griji. Fiica mea nu poate fi ușor influențată de cineva sau de ceva.
- Ai crescut o fiică interesantă, Emerson. Este la fel de încăpățânată și de independentă ca măgarul care este simbolul statului Missourri.

- Un motiv în plus să nu îți mai faci griji pentru influența lui Caitlin Evanger.

- Dar fiecare măgar are punctul lui slab. Verity are mintea ei, dar are și o urmă de naivitate. Este oarecum inocentă, în ciuda țepilor pe care i-a crescut pentru a se proteja. Punctul slab al lui Verity ar putea fi Caitlin Evanger. Înțeleg problema acum. Evanger este cu vreo doi ani mai mare decât Verity; o femeie care a trăit conform potențialului său, cel puțin în ochii lui Verity. Verity se pricepe să își folosească potențialul.

-Știu. Emerson luă o gură de bere. Este ușor să vezi

de ce o admiră pe Caitlin.

Jonas își îndreptă spatele.

- Cred că este timpul să pun capăt situației.

- Noroc, mormăi Emerson în spatele lui.

Jonas porni cu pași mari spre salon și se opri la masă. Cele trei femei ridicară privirea spre el, de parcă Jonas tocmai sosise de pe o altă planetă. O privi cu subînțeles pe Verity.

- Este timpul să închidem casa de marcat, spuse el. Verity zâmbi bucuroasă.

- Mă ocup eu mai târziu de asta, Jonas. Mergi acasă

cu tata dacă sunteți gata de plecare.

"Cam asta s-a ales de planul A", gândi posomorât Jonas. Era timpul pentru planul B, care necesita mai multă subtilitate. Se baza pe principiul "dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor". Observă hârtia din fața lui Verity.

- Pentru ce este harta aceea? întrebă el.

- Merg în vizită la Caitlin luni. Tavi tocmai mi-a dese-

nat o hartă, ca să pot găsi casa.

Jonas simți ceva încleștându-se în stomacul său. Îi aruncă o privire lui Evanger, care îl privi înapoi cu ochii ei reci și goi.

-Da? întrebă el blând. Şi cum vei recupera timpul

petrecut departe de No Bull?

 Nu va fi o problemă, îl asigură Verity. Mă voi întoarce devreme marți dimineață, astfel încât să am timp să deschid la prânz.

Jonas mai făcu o ultimă încercare:

- Mă gândeam că am putea merge împreună la o vinărie luni.

Verity ridică din sprâncene, evident surprinsă. Jonas nu o putea învinui. Chiar și el era puțin surprins. Nu plănuise absolut nimic pentru ziua de luni până în urmă cu aproximativ șaizeci de secunde.

- Poate săptămâna viitoare, ezită politicos Verity.

Caitlin Evanger fu cea care interveni ca să rezolve situația:

- De ce nu vii și dumneata cu Verity, domnule Quarrel? sugeră ea calmă. Ai putea veni cu ea pe coastă și ați putea vizita vinăriile de pe drum. Am destul spațiu acasă pentru amândoi.

Verity zâmbi entuziasmată.

- Este foarte amabil din partea ta, Caitlin. Se întoarse spre Jonas. Nu-i așa? Vrei să vii cu mine luni?

Jonas se gândi la opțiunile sale limitate, apoi întâlni ochii lui Caitlin.

- Sigur, răspunse el nepăsător. De ce nu?

Mult mai târziu în acea seară, Tavi stătea pe marginea patului lui Caitlin Evanger, masându-i piciorul rănit cu mâini ferme și tandre.

- Aşadar, a funcționat, spuse Tavi, apoi oftă.

- Ți-am spus că va funcționa. Caitlin se așeză mai bine pe perne și bău paharul de coniac de care se folosea în mod obișnuit ca să adoarmă. Știam că Jonas Quarrel nu i-ar permite niciodată lui Verity să mă viziteze de una singură. Nu și dacă exista o alternativă. Nu mă place și îi displace și mai mult faptul că mă înțeleg bine cu Verity. Dar și-a dat seama în seara asta că nu o poate împiedica să petreacă noaptea la mine acasă, așa că a ales singura alternativă pe care o avea.

- Singura alternativă pe care tu i-ai oferit-o, o corectă

Tavi, degetele ei masând mușchii atrofiați.

-Ți-am spus, Tavi, că, de îndată ce am văzut cum o privește pe Verity, am știut că ea e cheia pentru a-l putea manipula. Planul pe care l-am ticluit este aproape imbatabil.

- Acum, vei avea șansa să îl testezi cu floreta.

- Trebuie să mă conving. Trebuie să știu sigur dacă încă are talentul și dacă îmi poate fi de folos când va veni momentul. Caitlin se foi din nou pe perne. Suficient masaj pentru seara asta.

Tavi se opri și o privi surprinsă pe Caitlin.

- -Ai spus că te doare foarte tare piciorul în seara asta.
- Mă doare, dar durerea este bună, Tavi. Caitlin afișă zâmbetul ei lipsit de haz. Nu înțelegi? O folosesc pentru a-mi menține atenția concentrată asupra a ceea ce voi face. Nimic nu te ajută să rămâi concentrat așa cum o face durerea. Am descoperit că plănuirea unei execuții necesită multă tărie morală.

capitolul 8

Cele mai apropiate semne ale prezenței umane se arătară la câțiva kilometri depărtare în timp ce Verity și Jonas conduceau prin micul sat indicat de harta lui Tavi. Trecură pe lângă un mic magazin universal și o benzinărie, pe lângă un oficiu poștal și câteva căsuțe cenușii, decolorate. Câteva bărci de pescuit ce păreau destul de șubrede stăteau înghesuite în portul minuscul, așteptând un flux ce părea să nu sosească vreodată.

Lui Verity, care fusese insuportabil de veselă încă de când ea și Jonas plecaseră din Sequence Springs, satul

i se păru fermecător de pitoresc.

-Ar fi trebuit să îmi aduc aparatul de fotografiat! exclamă ea, încântată de bărcile de pescuit. Nu este o priveliște minunată?

Jonas nu era deloc impresionat.

- Tot locul ăsta arată de parcă este pregătit pentru morgă.

Starea lui Verity se schimbă ușor. Îi tolerase comentariile bruște și lipsite de entuziasm în mare parte a drumului din Sequence Springs, dar ce-i destul e destul.

- Nu știu de ce te-ai deranjat să vii, izbucni ea. Este

evident că nu te bucuri de drumul ăsta.

Jonas își luă pentru o clipă privirea fermă de la drumul în îngust și sinuos și o privi.

Nu am venit cu intenția de a mă bucura de drum.

- Atunci, de ce ai insistat să mă însoțești?

- Nu prea am avut de ales. Nu te-am putut convinge să te răzgândești, ai uitat?

- N-am uitat, bombăni Verity, dar asta nu explică de

ce ai simțit că ar trebui să vii cu mine.

- Nu voiam să pleci singură.

Glasul îi fu oarecum defensiv.

-Am vești pentru tine, Jonas, îl anunță Verity cu o exasperare crescândă. Sunt fată mare și călătoresc singură de ani buni.

-Am văzut deja o mostră din belelele în care intri când călătorești singură. Te-am văzut în acțiune în Mexic, mai știi?

Verity era pe punctul de a-i spune ce credea ea despre

logica lui jalnică, dar ceva o împiedică.

-Jonas, spuse ea mai blând în cele din urmă, de ce ai simțit că trebuie să mă însoțești astăzi? Motivul adevărat.

El o uimi cu sinceritatea directă a răspunsului său:

-Nu știu. Ceva în legătură cu Caitlin Evanger. Femeia aia îmi dă fiori. Nu voiam să mergi acolo și să stai singură cu ea. Am încheiat subiectul. Găsește altă temă de conversație.

Jonas exprimase destul de clar de câteva ori în weekend faptul că nu era nerăbdător să o viziteze pe Caitlin Evanger, lucru care doar întări hotărârea lui Verity de-a face acea excursie. Ea se așteptase ca în ultimul moment el să îi spună să plece singură. Dar Jonas nu o făcuse.

Luni dimineață, Jonas pusese resemnat câteva lucruri în sacul lui marinăresc, îl aruncase apoi în mașina lui Verity și urcase pe locul șoferului, întinzând mâna după chei. Verity se amuzase cu gândul de a-i spune să rămână acasă și să meargă la pescuit cu tatăl ei. Dar, în final, nerăbdătoare să pornească la drum, îi dăduse cheile.

Acum, în timp ce conduceau pe drumul șerpuit ce ducea spre casa lui Caitlin, Verity se întrebă dacă luase decizia înțeleaptă. Jonas prezenta toate semnele că îi putea strica tot cheful.

Dar ce o deranja cu adevărat era insistența lui ilogică de a o însoți. Nu își putea explica nici măcar lui însuși, darămite ei.

"Fantome", gândi ea brusc. Jonas avea din nou probleme cu fantomele lui personale. Se întrebă ce legătură avea ea cu acele fantome.

Apoi văzură casa. Era uriașă, tristă și uimitor de urâtă, agățându-se ca o insectă mare și cu ochi bulbucați de marginea unei stânci, sfidând marea învolburată și albă care se înălța dedesubt. De-abia când se apropiară de ea, își dădură seama că efectul de ochi de insectă era creat de ferestrele ciudat construite, care erau bombate spre exterior.

- Casa aceea arată de parcă vreun constructor amator și-a făcut de cap cu cimentul și oțelul rămas de la vreun alt proiect amator care a eșuat, comentă Jonas.

Opri mașina lui Verity pe marginea drumului pentru

o privire mai atentă asupra casei.

-Cred că este un exemplu de viziune a unui arhitect despre arta modernă, sugeră Verity. Nu este tocmai cum mă așteptam. Nu pare genul care să o atragă pe Caitlin.

-Hmm, nu știu, spuse scurt Jonas. Eu cred că i se potrivește de minune. Tot betonul ăla și oțelul îi completează perfect personalitatea, dacă vrei să știi părerea mea. - Când voi vrea părerea ta, ți-o voi cere. Verity studie priveliștea sumbră și bătută de vânt. Ziua fusese caldă și luminoasă în Sequence Springs, dar aici, lângă ocean, cerul era acoperit de nori. Marea părea să o fie o întindere cenușie de metal spre orizont. O privire peste marginea stâncilor dezvălui că era cale lungă până jos, la apă.

"In mod sigur, nu e ca o plajă pentru surf din California", gândi Verity. Oricine era destul de prost să încerce să încalece acele valuri avea să fie strivit de pietrele de la baza țărmului stâncos. Decorul întunecat și sălbatic reprezenta opusul imaginii clasice cu soarele arzător și

nisipul fierbinte.

-Ai văzut destul? întrebă Jonas, repornind motorul mașinii. Putem oricând să ne întoarcem în oraș și să îi telefonăm. Îi putem spune că nu putem ajunge astăzi.

- Nu fi ridicol. De-abia aștept să o văd pe Caitlin.

Nu știu ce vezi la femeia aia. Jonas privi rapid peste umăr pentru a verifica traficul, apoi răsuci de volan.
 Mie îmi dă fiori.

- Îți spun eu ce văd la ea, spuse încet Verity. Văd o femeie puternică și singură, care are nevoie de o prietenă. De ce nu ar trebui să fiu prietena ei? La urma urmei, eu și Caitlin avem câteva lucruri în comun.

- Poftim? Mașina se răsuci într-o curbă ce se dovedi prea strânsă. Jonas redresă mașina, înjurând scârbit. Ți-ai ieșit din minți? Nu ai nimic în comun cu Caitlin

Evanger. Absolut nimic.

Verity se ghemui din nou în colțul ei, lângă geam.

- Nu sunt atât de sigură. A, recunosc că nu am talentul ei artistic. Abilitățile mele sunt mult mai mondene. Dar este ceva la ea și la felul în care trăiește care îmi dă o senzație de familiaritate. Ai aruncat vreodată o privire în viitor și ai descoperit că îți pare familiar?

- Nu. Unicul cuvânt fu tăios în timp ce Jonas se con-

centră asupra drumului îngust. Doar în trecut.

Verity strâmbă curioasă din nas.

- Ce vrei să spui?

lonas își înăbuși o înjurătură.

-Nu mare lucru. Doar că presupun că este posibil să spui că trecutul îți dă o senzație familiară. La urma urmei, există. A existat. Are tentacule care se întind până în prezent. Suntem cu toții victimele lui. Dar nu are

sens să spui același lucru despre viitor.

-Eu cred că are sens. Mă uit la Caitlin și văd femeia care aș putea fi în câțiva ani. Fără sclipirea artistică, desigur. Ea și-a construit un spațiu pentru ea însăși și îl ocupă complet. Este puternică. Știu că a angajat-o pe Tavi ca să se ocupe de problemele vieții de zi cu zi, dar mereu am senzația că s-ar descurca de minune și fără aceasta, dacă ar fi nevoie.

- Verity, Evanger este o persoană rece. Crede-mă. Un

bărbat recunoaște acel gen de femeie.

Verity ridică din umeri.

-Spui asta pentru că ea transmite clar că nu are nevoie de vreun bărbat. Ce este în neregulă cu asta? Îi oferă un gen de libertate pe care multe femei nu îl vor cunoaște niciodată. Nu depinde pentru nimic de un bărbat, cu atât mai puțin pentru propria fericire. Își poartă singură de grijă și găsește satisfacție în lucrul acesta. Aș crede că ai admira o femeie precum Caitlin. Este genul de femeie care nu ar pretinde niciodată ceva unui bărbat. Nu ar încerca niciodată să îl lege de ea sau să îl transforme în ceva ce nu este. Pe scurt, femeia perfectă.

- Nu îmi pune cuvinte în gură, Verity. Este evident că suferi de cultul idolatriei, dar nu încerca să mă târăști și

pe mine în congregația ta.

-Nu este o chestiune de idolatrizare. O plac. Cred că are nevoie de prieteni, iar eu nu am nimic împotrivă să îi fiu prietenă. Atâta tot. Verity zâmbi ușor confuză și privi pe fereastră. Mai bine am schimba subiectul.

- Mai bine, din moment ce nu are foarte multă logică

nimic din ce spui.

-Jonas, te avertizez, dacă nu te comporți frumos, te concediez pe loc.

- Da, Alteță.

Verity alese să nu răspundă acelei provocări. Jonas fusese într-o stare greu de înțeles de când îi spusese că

luase decizia să îi ofere timp.

Era foarte grijuliu din partea lui, decisese Verity. Problema era că ea ajungea la concluzia că nu voia cu adevărat mai mult timp. Cu un bărbat precum Jonas, o femeie trebuia să accepte faptul că era posibil să nu îl aibă prea multă vreme prin preajmă. Începea să îi treacă prin minte că era păcat să irosească timpul pe care îl avea la dispoziție cu el. Asemenea tatălui ei, Jonas avea să își ia zborul într-una dintre zile. Și, la urma urmei, tatăl ei fusese cel care o învățase să se bucure de ceea ce îi oferea viața atunci când îi oferea, pentru că nu existau niciodată garanții.

Simțea o senzație de greață de fiecare dată când se gândea la cât de multe aveau în comun Jonas și Emerson. Își spunea de câteva ori pe zi că ar fi mai bine dacă scurta aventură pe care o începuse cu Jonas ar fi încheiată din fașă. Ultimul lucru de care avea nevoie în viața ei era o relație cu un bărbat care nu avea aceleași principii și priorități ca ea.

Pe de altă parte, având în vedere vârsta ei înaintată și perspectivele, în mod sigur avea dreptul la cel puțin o aventură sexuală interesantă, decise ea confuză.

- Păi, am ajuns, anunță Jonas în timp ce parcă mașina pe o alee largă, pietruită. Nu văd pe nimeni grăbindu-se să ne întâmpine. Poate nu este nimeni acasă.

- Nu fi atât de optimist. Verity deschise portiera și ieși din mașină. Vântul dinspre mare îi învolbură instantaneu părul. Blugii și cămașa din stofă cu care se îmbrăcase în acea dimineață în Sequence Springs nu o protejau împotriva brizei reci și tăioase, așa că luă de pe bancheta din spate al mașinii hanoracul galben pe care îl adusese

cu ea.

În timp ce își încheie hanoracul, portiera de pe partea cealaltă a mașinii se închise. Jonas stătea cu un braț sprijinindu-se nonșalant de capota mașinii, privind structura amenințătoare din fața lui. -Aproape că te aștepți ca un tip pe nume Igor să

deschidă ușa, spuse el sec.

Înainte ca Verity să poată răspunde, Tavi Monahan deschise ușa masivă, cenușie. Rămase în capătul unor trepte din beton ce urcau spre casă și îi privea cu o expresie impenetrabilă.

- Caitlin va fi încântată să afle că ați ajuns, spuse Tavi

foarte încet.

Tavi personal părea mai puțin mulțumită. Verity avu impresia că sub acea aparență senină și elegantă se ascundea un sentiment de neliniște.

- Mă bucur că cineva este încântat, bombăni Jonas în timp ce luă sacul său și mica valiza a lui Verity de pe

bancheta din spate.

Din nou, Verity decise să pretindă că nu l-a auzit. Uneori, singurul lucru pe care îl putea face o femeie cu

cineva ca Jonas era să îl ignore.

O urmară pe Tavi de-a lungul unui hol pavat cu piatră cenușie și neagră. Totul în casă părea să fie finisat în gri și negru. Verity decise în sinea ei că Jonas avea dreptate. Vreun proiectant se lăsase puțin purtat de val cu tema betonului și a oțelului. Ferestrele neobișnuite din fața casei, care arătau din depărtare precum ochii unei insecte, permiteau pătrunderea luminii la trei etaje.

Casa lui Caitlin era spațioasă și la fel de atipică pe dinăuntru pe cât era și la exterior. Planul de amplasare al casei cu trei etaje nu părea să urmeze vreun tipar cunoscut. O balustradă cu parapet din oțel făcea legătură între etaje, dar camerele pe care Verity le văzu în timp ce o urma pe Tavi la ultimul etaj păreau să aibă forme stranii. Pereții se curbau și căpătau unghiuri ciudate.

Urmă un al doilea rând de trepte, mai înguste, care

uneau etajele dintr-un punct din spatele casei.

Tavi deschise o ușă în centrul unui coridor lung și cenușiu și dezvălui o încăpere de culoarea granitului, care avea un perete din sticlă pe partea cu oceanul. Un pat uriaș cu baldachin domina camera, dar nu semăna cu nici un alt pat cu baldachin pe care îl văzuse

vreodată Verity. În loc să fie construit din lemn de stejar sau mahon, era din metal. Cei patru piloni erau coloane țepene și monolitice ce se înălțau spre tavan. () cuvertură cenușie acoperea patul.

- Ce cameră interesată, spuse Verity cu un entuzi-

asm forțat.

O privire rapidă, ironică și amuzată pe care i-o aruncă Jonas îi aminti, dintr-un anume motiv, că folosise ace-lași cuvânt pentru a descrie modul în care Jonas făcuse dragoste cu ea. Verity știu din expresia ochilor lui că el își amintea cuvântul și contextul anterior în care ea îl folosise. Se enervă dându-și seama că obrajii i se înroșeau.

Tavi vorbi.

- Dumneavoastră aveți camera din capătul holului, domnule Quarrel. Vă voi conduce acolo. Caitlin vă va aștepta pe amândoi la parter.

- Doar o clipă, spuse Jonas, observând o floretă ve-

che atârnând pe peretele de lângă pat.

Înaintă câțiva pași, apropiindu-se de armă, și rămase tăcut, studiind-o. Nu se întinse să o atingă. Verity îi urmări privirea și văzu sabia alungită montată pe o placă din metal. Arma subțire și ascuțită avea un mâner aurit foarte complex, cu ceea ce păreau să fie mici inele pe el.

-Aceea este o sabie antică? întrebă ea curioasă, conștientă de fascinația bruscă a lui Jonas pentru armă.

-O floretă. De pe la 1800, aș spune. Sau o replică al naibii de bună. Jonas se întoarse pentru a o confrunta pe Tavi. Șefa ta este colecționară sau este doar de decor?

Tavi aruncă o privire nu prea interesată spre armă.

-Floreta era aici când Caitlin a cumpărat casa, în urmă cu câțiva ani. Mai este una în camera dumneavoastră. Se pare că fostul proprietar era colecționar. După moartea lui, casa a fost vândută de către moștenitori așa cum era. Nu îi interesa prea mult casa ori ce era în ea. Din câte știu eu, floretele sunt autentice, nu replici,

dar nu pot fi sigură. Este câte una în fiecare dormitor. Caitlin nu a chemat pe nimeni să le evalueze.

Jonas încuviință din cap și o privi pe Verity.

- Merg să îmi las sacul în cameră și ne vedem aici în câteva minute, spuse el autoritar.

- Da, Jonas, zise ea cu o supunere ironică. După cum vrei tu.

Acel joc al sarcasmului putea fi jucat în doi, decise Verity.

Caitlin îi aștepta la primul etaj, într-o încăpere alungită ce părea a avea culoarea ploii, cu vedere la ocean. Stătea lângă fereastră, privind marea. Când ei intrară, Caitlin se întoarse, având bastonul de abanos în mână. Ochii îi căzură întâi pe Jonas, dar o întâmpină pe Verity.

- Mă bucur că ai venit, Verity.

În cuvintele ei fu mai mult decât o simplă politețe. Se simțea o urmă de ușurare, de parcă artista ar fi fost mai mult decât nerăbdătoare să-i vadă veniți. Un val de compasiune o străbătu pe Verity. Porni spre ea cu un zâmbet cald și îi oferi gazdei sale o îmbrățișare scurtă și rapidă.

- Mulțumim că ne-ai primit, Caitlin. Ce priveliște mi-

nunată! Se pare că ai întreaga coastă pentru tine.

- Prefer să lucrez fără distrageri. Casa asta, așa urâtă cum este, îmi îndeplinește scopul. Caitlin gesticulă spre o banchetă joasă, tapițată și acoperită cu mătase cenușie. Vă rog, luați loc. Tavi pregătește prânzul. I-am spus să prepare un meniu vegetarian cât veți sta aici.

Verity chicoti.

- Foarte amabil din partea ta. Sper că nu va însemna foarte multă muncă în plus pentru ea. Mă pricep să alcătuiesc o masă din toate preparatele care sunt de obicei servite lângă o bucată de carne. Nu sunt mofturoasă, crede-mă.

 Doar nu încerca să aduci hamburgeri și cartofi prăjiți de la un fast-food local, o sfătui Jonas. Ţi se vor scoate mereu ochii din pricina asta.

Jonas nu se așeză în locul indicat de Caitlin. În schimb, merse la fereastră pentru a studia priveliștea.

Verity se încruntă la spatele lui, dar el nu păru să fie conștient de privirea critică.

 Jonas are un simţ al umorului special, o avertiză ea pe Caitlin.

- Voi ține mine, spuse Caitlin. Poate după prânz, ție și lui Jonas v-ar plăcea să faceți o plimbare pe țărm. Se îndreaptă o furtună spre noi. Ar trebui să ajungă până diseară. Priveliștea de pe stânci este spectaculoasă când vine o furtună dinspre mare. Trebuie să aveți grijă totuși. Fostul proprietar a pus un gard, dar s-a prăbușit pe ici, pe colo. Nu l-am reparat. La capătul stâncilor este o cărare ce coboară spre plajă.
- Mi-ar plăcea o plimbare mai târziu, spuse Verity, gândindu-se că i-ar prinde bine ocazia de i-ai spune din nou lui Jonas să se poarte cuviincios. Unde este studio-ul tău, Caitlin?
- La ultimul etaj. Vi-l voi arăta în timp ce așteptăm ca Tavi să termine de pregătit prânzul. Adică, dacă v-ar plăcea să îl vedeți, desigur.
- Foarte mult. Nu am văzut niciodată studioul unui artist.

- Veniți cu mine, atunci.

Caitlin urcă treptele cu pași lenți și solemni, folosindu-se de baston pentru a-și susține piciorul cu proteză. În timp ce urcau spre ultimul etaj al casei, ea le spuse că achiziționase casa în urmă cu trei ani.

- Când au scos-o pe piață, moștenitorii nu erau tocmai bombardați cu oferte de cumpărare, le explică ea. Priveliștile sunt grozave, dar majoritatea oamenilor care își pot permite o casă atât de mare și cu o localizare ca aceasta au fost descurajați de arhitectura ei.

- Este neobișnuită, spuse cu precauție Verity.

- Nu este nevoie să fii politicoasă. Este rece și urâtă, spuse calm Caitlin. Am înțeles că era perfectă pentru fostul proprietar.

Jonas fu cel care interveni, urcând treptele în urma

lui Verity:

- Cine era fostul proprietar?

Caitlin făcu o pauză, ținând o mână pe balustradă.

Privi înapoi peste umăr.

- Mi s-a zis că numele lui era Sandquist. După toate spusele, era un om de afaceri de mare succes, care ținea locul ăsta pentru escapadele de weekend. A murit aici într-un weekend, și au trecut câteva zile până să se gândească cineva să îl caute în acest loc. I-au găsit cadavrul pe plajă. Aparent, căzuse de pe stânci. Circumstanțele morții lui au fost de genul celor numite suspecte în romanele polițiste. Cel puțin localnicilor le plăcea să spună că au fost suspecte. Au existat niște zvonuri cum că ar fi fost vorba despre crimă, dar nu s-a concretizat nimic niciodată. Agentul imobiliar m-a asigurat că autoritățile nu au mers prea departe cu investigația. Aparent, erau mulțumite.

-Cine a pornit zvonurile despre crimă? întrebă curi-

os Jonas.

- Câțiva oameni din sătucul ăla din josul drumului. Agenta imobiliară care mi-a arătat casa mi-a spus că sătenilor le plăcea să creadă că această casă fusese scena unor orgii sălbatice și a unor ritualuri sadice. Sandquist obișnuia să dea petreceri aici pentru prietenii săi, se pare. Nici un localnic nu a fost vreodată invitat, așa că au inventat tot felul de povești, firește, despre ce se întâmpla la acele adunări. Când a murit Sandquist, nu a fost vreo surpriză că sătenii au presupus că una dintre petreceri a scăpat de sub control. Cine știe? Poate este adevărat. Nu contează acum.

Verity zâmbi larg.

- Nu umblă fantome pe-aici?

Caitlin începu să urce următorul rând de trepte.

-Cu toții avem câteva fantome alergând prin viața noastră, Verity. Unii dintre noi mai multe decât alții. Dar nu am văzut niciodată fantoma fostului proprietar în casa asta.

- De ce a-i vedea-o? întrebă prietenos Jonas. Ar fi ocupată să bântuie stâncile unde a murit Sandquist.

Verity îi aruncă o privire critică.

Studioul din capătul scărilor ocupa o parte întreagă din casă. Ferestrele proeminente permiteau să intre lumina din două părți în camera dezolantă și pustie. Era prima încăpere vopsită în altceva decât cenușiu pe care o vedea Verity. Studioul lui Caitlin era alb din podea până în tavan.

Câteva pânze erau îngrămădite lângă pereți, majoritatea destul de mari. Un șevalet, o masă uriașă decorată cu împroșcăturile de vopsea din ultimii câțiva ani și uneltele unui artist zăceau în mijlocul podelei albe. O până mare, mult mai amplă decât celelalte, era întinsă ca o draperie, dar cu fața spre unul dintre pereți.

-Acesta este tabloul la care lucrezi acum? întrebă

Verity, arătând spre pânza cea mare.

- Tabloul Bloodlust¹ este gata, spuse Caitlin, glasul fiindu-i perfect neutru. L-am terminat în urmă cu câteva luni. Mă pregătesc să îl vând la o licitație. Până atunci, nu las pe nimeni să se uite la el.

-O licitație? Verity privi pânza ferită de ochii ei, întrebându-se ce ascundea. Va fi condusă de o casă de

licitație din San Francisco?

- Nu, spuse ferm Caitlin. Eu însămi voi conduce licitația, aici, în casa aceasta. Doar un grup select de oameni va fi invitat să liciteze pentru tablou.

Plănuiești curând licitația?

Curiozitatea lui Verity era în mod sigur stârnită, deși nu știa exact de ce.

- Da, spuse Caitlin. Curând. Ochii ei îl căutară pe Jonas, care studia încăperea albă cu un interes plictisit. Mergem jos? Tavi va fi în curând gata cu prânzul.

¹ Sete de sânge

Mult mai târziu în acea seară, Tavi parcurse ritualul prin care își pregătea angajatoarea de culcare. Îi luă halatul lui Caitlin, apoi îi scoase proteza de la picior și îi turnă un păhărel de coniac.

_Sar putea să nu o atingă, o avertiză Tavi. Nu a atins nici floreta din camera ei mai devreme. Nu a atins-o nici pe cea din camera lui când l-am condus acolo. Poate că

nu va încerca deloc să o atingă.

-Nu va putea să se abțină, chiar și pentru un scurt moment, spuse Caitlin cu o certitudine solemnă. Este perfectă pentru el. Este din epoca potrivită, din contextul istoric potrivit și este autentică. În plus, deși noi două nu putem simți, probabil că arma poartă o încărcătură imensă de sentimente greoaie și țipătoare. Toate vibrațiile asociate cu violul și moartea. Cum ar putea să nu o ia în mâinile sale, măcar pentru o clipă sau două? Acea floretă îl va atrage ca un magnet. Iar când o va lua de pe perete pentru a o examina, vom ști sigur dacă mai are talentul. În mod sigur, ne va arăta o reacție. Privi către micul ecran al televizorului de pe masa de lângă pat. Camera video funcționează.

Ecranul televizorului prezenta imaginea în alb-negru a unei florete alungite fixate pe peretele unui dormitor.

Tavi încuviință cu reticență.

-Am instalat-o de dimineață și am verificat-o iar când Quarrel și Ames s-au plimbat pe stânci în dupăamiaza aceasta. Dacă el va lua floreta în mână și aceasta va avea vreun efect evident asupra lui, vom putea să îl observăm. Doar dacă nu cumva, desigur, ia floreta după ce stinge lumina, caz în care camera va fi oarbă.

-Este puțin probabil să studieze un obiect atât de valoros în întuneric, spuse sfidătoare Caitlin. Va avea lumina aprinsă când o va ridica de pe perete.

- Ești convinsă că vei putea observa dacă va avea vreo

reacție? întrebă Tavi sceptică. Nu văd cum...

-Voi ști, spuse Caitlin. Sunt convinsă. Am văzut ce se întâmplă cu el când ia în mână ceva ce poartă o puternică încărcătură emoțională.

- Nu sunt sigură dacă să cred în talentul ăsta ciudat

pe care tu spui că îl are.

- Psihometria? Caitlin își bău coniacul, ochii fiindu-i fixați asupra imaginii neclintite de pe ecran. Să crezi în ea, Tavi. Este autentică. Quarrel aproape a ucis un om acum cinci ani din cauza acestui talent.

Tavi se încruntă.

- Dacă spui tu, Caitlin. Dacă ai dreptate, iar floreta are un efect puternic asupra lui, ce îl va împiedica să o ia razna, ca data trecută? Ne-ar putea ucide pe toate în somn.

Caitlin scutură din cap.

- Nu, vom fi în siguranță atâta vreme cât contextul prezentului este diferit în mod considerabil de contextul istoric în care a fost folosită floreta. Rapoartele de laborator au fost clare în privința asta.

- Ce te aștepți să facă în seara asta?

- Probabil va încerca să atingă floreta pentru câteva clipe, pentru că va fi învins de curiozitate. O va lăsa rapid din mână când va deveni prea puternică pentru el. Așa manevra obiectele în timpul sesiunilor de testare pe care le-am observat la Vincent. Caitlin privea fix ecranul. Mă întreb ce se petrece în mintea lui când atinge un obiect vechi și îi simte vibrațiile din trecut. Mă întreb ce vede.

Tavi se înfioră și nu mai spuse nimic, începând să maseze piciorul beteag al lui Caitlin. Nu știa exact ce să creadă, dar știa că existau slabe șanse să o facă pe draga și tulburata ei prietenă să se răzgândească. Caitlin trebuia să se răzbune. Pe ecranul televizorului, imaginea în alb-negru rămase neschimbată.

Jonas se uită la ceas și lăsă deoparte cartea pe care o citea. Era un volum de poezii de-al lui Lorenzo de Medici, pe care îl împrumutase din colecția lui Emerson Ames. Jonas luase cartea cu el mânat de un gând vag cum că ar trebui să își cizeleze propriile poezii de dragoste. Hotărâse să ia lecții de la un maestru.

Lorenzo fusese un adevărat reprezentant al Renașterii: cunoscător al artei, bancher abil, politician, cărturar si poet. În plus, putea mânui o sabie, după cum dovedise în ziua în care reușise să ajungă la adăpost după o tentativă de asasinat într-o biserică.

De asemenea, bărbatul avusese și un simț al umorului obscen. Jonas savură unul dintre sonetele ușor petrecărete pe care Lorenzo îl compusese pentru o procesiune de sărbătoare. Era un cântec de multumire adresat lui Bahus, dorinței și dansului. Vin, femei și cântec. Dar sub aparența versurilor vesele era o avertizare subtilă că viata este scurtă și că era stupid să amâni plăcerea și fericirea. Probabil că Lorenzo avusese câteva premoniții. Murise la vârsta de patruzeci și trei de ani.

Ionas medită în treacăt la gândul sobru că el însuși se apropia de patruzeci și trei de ani. Irosise mulți ani fugind de ceva ce încă nu înțelegea, darămite să controleze. Unii ar spune că urmase sfatul lui Lorenzo și alesese plăcerile vieții în ultimii cinci ani, dar el știa mai

bine care era situația.

Se ridică de pe fotoliul din fier, acoperit cu piele cenușie, și merse lângă fereastră. Își scosese cămașa și cizmele mai devreme și acum purta doar blugii. Plănuise să meargă direct la culcare, dar acest lucru se dovedise imposibil. Camera era marcată de o forță deranjantă,

care îl făcea să se simtă agitat și neliniștit.

Lui Jonas nu îi plăceau încăperea, casa, nici întreaga situație. Senzația că ceva nu era în regulă era mai puternică decât oricând. Totul la Caițlin Evanger îi declanșa semnalele interioare de alarmă. Își dorea doar să o poată face pe Verity să îi înțeleagă sentimentele, dar ea era decisă să fie prietena lui Caitlin. Privi în întuneric și se întrebă din nou cât de multe detalii știa acea femeie despre trecutul lui.

Camera asta blestemată chiar îl afecta. Nu fu nevoie de mari eforturi ca să își dea imediat seama care era sursa problemei lui în această seară. Jonas știuse încă de la început care era problema. Floreta agățată pe perete. Chestia aceea era încărcată de vibrații. De o oră tot în.

cercase să ignore arma.

La fereastră, își concentră gândurile asupra lui însuși. Își amânase destul viitorul. Acum, că o găsise pe Verity, știa că era la un pas de a face pace atât cu viitorul, cât și cu trecutul său.

Furtuna care se învolburase în largul mării întreaga după-amiază tocmai lovise țărmul în urmă cu o oră și acum atingea apogeul. Ploaia bătea în ferestrele bulbucate, iar vântul șuiera în timp ce biciuia stâncile. Jonas se gândi într-o doară la povestea lui Caitlin despre moartea proprietarului anterior, apoi se întrebă dacă Verity stătea trează în pat, ascultând furtuna și gândindu-se la fantoma lui Sandquist.

Existau momente în care ea îl privea pe Jonas într-un mod care îi dădea straniul sentiment că ea vedea mai mult decât intenționa el să arate. Mintea îi trecu de la acel gând deranjant la amintirea nopții în care făcuse dragoste cu ea. Fusese atât de disperat să o aibă după ce ținuse pistolul de duel în mână... După ce o urmărise prin coridorul nesfârșit al minții lui, nu reușise să se abțină să nu o prindă de-adevăratelea și să o țină în siguranță sub el.

Trupul i se încordă de tensiunea dorinței crescânde în timp ce mintea lui se tortura cu amintirea senzației de a face dragoste cu Verity. Se pierduse în trupul ei delicat în acea noapte. Nu voia nimic altceva decât să se piardă din nou la fel. Avea nevoie de tot autocontrolul pentru ași respecta promisiunea de a o lua ușor. Încă putea simți dulcea presiune a picioarelor ei și unghiile sale ascuțite agățându-se de el. Verity fusese atât de strâmtă și de fierbinte, inocent și încântător de senzuală.

Jonas încă se minuna că ea așteptase toți acei ani ca să experimenteze misterele pasiunii. Apoi se încruntă posomorât când își aminti cât de grăbit și de neîndemânatic fusese el. Într-un mod foarte important, recunoscu el, Verity încă aștepta să experimenteze misterele pasiunii. Ea nu cunoscuse satisfacția supremă în brațele

lui în acea primă dată și îl alungase din pat înainte ca el să încerce a doua oară.

De atunci, parcă dansaseră unul în jurul celuilalt; un du-te-vino frustrant și dezechilibrat, care avea să explodeze mai devreme sau mai târziu. Jonas spera că avea să se întâmple mai devreme. Trupul lui ardea de dorința de-a poseda din nou focul din Verity.

Se întoarse de la fereastră, constient de excitarea sa înverșunată. Simpla imagine cu Verity goală în brațele lui era de ajuns să îl aducă în această stare. Era ridicol. La vârsta lui, ar trebui să aibă mai mult autocontrol. Poate un dus rece avea să îl ajute.

Cel putin, dorința aceea arzătoare avea un efect pozitiv, gândi el în timp ce trecu pe lângă floreta întunecată: îl ajută să își ia mintea de la armă. Intră în baia din oțel

inoxidabil și aprinse lumina.

Tratamentul cu apă rece avea să fie dureros, dar probabil foarte eficient. Ar trebui să îl ajute să își recapete cât de cât controlul asupra propriilor hormoni turbați. În ritmul ăsta, Verity avea să îl înnebunească. Micuța tirană probabil că nici nu era conștientă de ceea ce îi făcea. Jonas se întrebă cât timp îi mai putea oferi lui Verity până să își piardă mințile.

Își coborî mâinile pe nasturii blugilor, dorindu-și să fie pe nasturii pantalonilor lui Verity, când deveni ame-

țitor de conștient de floretă.

Pentru o secundă, o serie de emoții violente îi străbă-

tură mintea. Furie, dorință, teamă.

Fără îndoială, atracția armei devenea mai puternică. Rămășițele trecutului care încă se agățau de oțelul floretei erau puternice. Prea puternice. Jonas știa că ar face bine să nu li se mai împotrivească.

Traversă încăperea pentru a studia arma. Apropierea de ea conta, știa acest lucru. Cu cât era mai aproape de un obiect ce purta reziduuri ale violenței, cu atât era mai afectat de el. L-ar ajuta dacă ar scoate floreta din cameră. Decise să o ascundă într-un dulap peste noapte.

Merse lângă perete, conștient de nivelul crescând al propriei sensibilități pe măsură ce se apropie de metalul antic. Fără îndoială, arma era autentică. Jonas era dispus să parieze că oțelul fusese forjat la Milano. Nici o replică a vreunei arme nu ar urla în tăcere la el așa cum o făcea aceasta. Era din epoca față de care Jonas era cel mai vulnerabil din punct de vedere psihic.

Ionas se întinse și atinse ezitant marginile plăcii. Nu îndrăznea să atingă direct floreta, care genera prea mul.

tă energie emoțională.

Ridică placa de pe perete și porni spre dulap, gândindu-se că, dacă l-ar vedea Verity în acel moment, ar fi convinsă că era nebun. O parte din Jonas se întrebă în sinea sa dacă el chiar era nebun.

Ajunse la jumătatea camerei când își dădu seama că făcuse un calcul teribil de greșit. Avea mari probleme.

Degetele îi erau departe de oțel, dar Jonas se clătină din pricina unui val de emoții puternice ce fuseseră generate în urmă cu patru sute de ani. Brusc, ajunse în coridorul nesfârșit. Deja se strângea în jurul lui, iar Jonas știu că tentaculele fantomatice ale sentimentelor străvechi aveau să îl aștepte. Şi aveau să îl găsească în curând, căci îl căutau cu o sete nemiloasă. Instinctiv, Jonas se împotrivi constrângerii de a se arunca nechibzuit în josul tunelul psihic.

În acea direcție îl aștepta nebunia. El știuse dintotdeauna acel lucru. Nu aveai cum să fugi de mrejele sinuoase ale urii, ale dorinței și ale răzbunării străvechi.

Fruntea îi era acoperită de sudoare, care începu să i se prelingă pe tâmple în mici pârâiașe. Jonas se agăță de rămășițele conștiinței sale cu toată voința. Se clătină și își pierdu echilibrul, căzând într-un genunchi.

Trebuia să scape de armă. Trebuia să dea drumul plăcii din metal pe care era fixată floreta. Era atât de simplu. Tot ce trebuia să facă era să lase jos bleste-

Jonas se chinui să își relaxeze mâinile pe placă, dar atracția floretei era mult mai violentă și mai irezistibilă decât se așteptase el. Fiind atacat, simți cu un șoc nemilos că niciodată nu fusese atât de grav, cu excepția acelei zile în laborator, când aproape ucisese un bărbat.

Puține lucruri îl afectaseră vreodată atât de puternic. Astă-seară avea să se piardă în coridorul întunecat. Avea să fie copleșit de trecut. Asta avea fie să îl ucidă, fie să îl înnebunească.

Fusese un prost că atinsese placa. Ar fi trebuit să își dea seama de cât de puternică era floreta de pe ea. Dar trecuse atât de mult timp de când experimentase așa ceva cu un obiect, încât aproape uitase cât de puternic putea fi trecutul. Poate că devenise prea încrezător datorită experienței recente cu pistoalele de duel.

Sau poate că acea încredere începuse să crească în el din ziua în care o găsise pe Verity. Jonas scutură din cap, bâjbâind după motivul care îl făcuse să aibă o experien-

tă nu foarte periculoasă cu pistoalele.

Își aminti că ridicase unul dintre pistoale și, simultan, o căutase pe Verity în mintea lui. Ea fusese acolo, alergând înaintea lui în josul coridorului. El o urmărise. Nu putuse să o atingă, dar se apropiase suficient de ea cât să își dea seama că Verity exercita asupra lui o putere de atracție la fel de mare precum pistolul. În plus, mrejele sinuoase ale emoției erau atrase de ea. Verity le putea înlănțui.

Verity.

Dacă ar putea să o atingă acum, Jonas știa că ar avea o șansă să scape de constrângerea floretei. Trebuia să

ajungă la Verity.

Jonas se chinui să se ridice. Efortul îl trimise clătinându-se spre pat, de care se lovi, iar placa din metal îi fu smulsă din strânsoare și lovi podeaua cu un bubuit ascuțit. Floreta se eliberă, zdrăngănind pe podea.

Înainte ca Jonas să se poată feri din calea ei, arma se rostogoli de două ori și se opri lângă piciorul lui

desculţ.

Furia îi străbătu tot corpul. O furie pură, ucigătoare și copleșitoare. Avea să îl ucidă pe bărbatul care încercase

să o violeze pe domnița lui. Avea să privească sângele ticălosului prelingându-se printre lespezile palatului înainte de zorii unei noi zile.

Jonas se aplecă și ridică floreta. Trebuia să ajungă la Verity. Domnița lui roșcată era în primejdie teribilă. Trebuia să ajungă la ea și să îl ucidă pe bărbatul care o amenințase.

capitolul 9

Verity plutea pe marginea unui vis când ușa dormitorului ei se deschise brusc și se izbi de perete. Se chinui să se trezească din vis, întrebându-se vag dacă furtuna zdrobise una dintre ferestrele ochi-de-insectă. Ridicându-se în capul oaselor și sprijinindu-se de perne, clipi, încercând să alunge somnul.

Deşi camera era cufundată în întuneric, observă un licăr cenușiu acolo unde trebuia să fie ușa. Atunci își dădu seama că ușa era deschisă și că privea pe coridorul întunecat. Înainte să apuce să se întrebe cum de aceasta se deschisese, observă silueta unui bărbat dominând întunericul. Verity de-abia putu distinge obiectul pe care îl ținea în mână, apoi revelația o izbi.

O floretă.

Încercă să țipe, dar într-o clipă bărbatul intră în cameră, lansându-se înainte printr-o fandare ca de scrimer. Un fulger brăzdă cerul, luminând pentru o clipă silueta zveltă și puternică și conturul amenințător al armei pe care o ținea în mână. Verity știu cine era. Simți o undă de șoc.

- Jonas!

Silueta tresări la auzul propriului nume, de parcă unul dintre fulgere îl lovise. Verity îl văzu scuturând din cap, parcă pentru a-și limpezi mintea, apoi veni tăcut lângă piciorul patului ei. Deși îl văzu ținând strâns arma în mână, aceasta nu era îndreptată spre ea. Verity se retrase buimacă până ajunse ghemuită lângă perete.

- Jonas, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Cuvintele îi erau răgușite din pricina fricii și a tensiunii.

-Atinge-mă. Glasul lui Jonas sună atât de aspru, în-

cât era aproape de nerecunoscut. Atinge-mă.

Verity se gândi că Jonas era captiv în vreun coșmar oribil. Atâta vreme cât el ținea floreta în mână, ea nu îndrăznea să se apropie de el. Prins în visul său febril, ar putea să o confunde cu ușurință cu vreun dușman închipuit. El ținea floreta de parcă știa cum să o mânuiască, chiar și într-un coșmar. Precaută, Verity porni încet spre marginea patului.

Atunci își dădu seama că era ceva în neregulă cu camera. Părea să se strângă în jurul ei, desprinzând-o

de realitate. O nouă teamă o învălui.

- Jonas, trezește-te. Mă auzi? Trezește-te!

El îi urmărea mișcările sfioase cu ochi ce ardeau în întuneric.

- Verity, atinge-mă. Ține-mă, altfel nu voi reuși. Atinge-mă.

Verity voia să fugă, dar disperarea din glasul lui îi interzicea să o facă. Se ridică lângă pat, cămașa de noapte împleticindu-se printre picioarele ei. Trase adânc aer în piept, căutând cuvinte care l-ar putea trezi pe Jonas din delirul său.

El făcu un pas către ea, iar Verity își dădu seama că

acum Jonas era mult prea aproape. Era captivă.

Camera își încetă mișcarea stranie de răsucire, iar Verity ajunse din nou în acel coridor oribil în care se trezise în noaptea în care Jonas ridicase pistolul de duel.

-Verity, nu fugi de mine.

Auzi cuvintele în mintea ei, răsunând de la mare distanță de-a lungul tunelului. Făcură panica să gonească prin ea. Acum, știa sigur că Jonas era cel care o vâna în acel coridor întunecat și nesfârșit. În mintea ei, încercă să fugă, dar picioarele de-abia i se mișcau. Era ca și cum ar fi mers prin nisip mișcător. Verity era prinsă în propriul cosmar.

- Tine-mă. Tine-mă, altfel sunt pierdut.

Cuvintele îi erau o poruncă aprigă și o rugăminte tulburătoare. Rugămintea fu cea care îi atinse sufletul. Verity se opri brusc pe coridor și se întoarse neputincioasă să îl înfrunte pe bărbatul care o urmărea. Nu putea fugi

de acea cerință rugătoare.

Pentru o secundă cutremurătoare, nu îl putu vedea. Tunelul era întunecat, și totuși îi putea distinge forma și conturul. Era conștientă de prezența lui Jonas, conștientă că el reducea distanța dintre ei, dar încă nu îl putea identifica. Ceva se mișcă în umbre, iar Verity își dori din nou să o ia la fugă. Toate instinctele o avertizau să se întoarcă și să fugă.

- Nu. Nu fugi de mine. Am nevoie de tine. Ajută-mă!

Verity se chinui să respire, de parcă ar fi alergat pentru a-și salva viața. Apoi făcu un pas înainte în dormitor. Simultan, se mișca din nou în coridor, croindu-și drum spre vocea care o strigase. Umbrele se învolburau încețo-șate în jurul ei. Se temea să le privească prea atent.

Un fulger lovi din nou, iar lumina lui aprigă și fierbinte aprinse temporar încăperea. Verity, amețită, văzu două realități deodată, camera în care dormise mai devreme și interiorul coridorului întunecat. Jonas încă ținea floreta în dormitor, dar întindea o mână spre Verity. Chipul lui luminat de fulger era o mască de o intensitate sălbatică.

Verity se eliberă din paralizie și se aruncă înainte, în brațele lui. Se izbi de pieptul lui dur și dezgolit suficient de tare cât să îl zguduie. El își puse brațul stâng în jurul ei, într-o îmbrățișare aproape violentă.

- Verity.

În coridorul minții ei, îl găsi în același timp pe Jonas în umbră și se întinse spre el. Mâna lui întinsă o atinse pe a ei. Fâșii în culori violente, negre, sângerii, unele având chiar nuanța oțelului, năvăliră din întunericul tunelului și se învolburară în jurul ei de parcă ar fi fost atrase de ea. Verity avu impresia că voia să se agațe de Jonas, dar erau împiedicate de prezența ei.

Verity încercă să țipe, dar nu putu.

-Este în regulă, spuse Jonas în coridor. Nu te pot răni. Ai putere asupra lor. Le atragi și le reții. Tu le poți

înlănțui pentru mine, tu ești ancora mea.

Ea nu înțelegea nimic din ceea ce spunea el, dar floreta zdrăngăni pe podea la picioarele ei, în dormitor, iar cealaltă mână a lui Jonas se închise în mod convulsiv în jurul lui Verity.

Pereții încovoiați ai coridorului dispărură.

Încă un fior îl zgudui pe Jonas. Verity îl îmbrățișă și îl ținu strâns, de parcă el putea cumva să îi scape printre degete. Auzi sunetul respirației lui adânci și sacadate și simți cum Jonas își îngropă chipul în părul ei.

- Verity! Verity! Jonas se agăță de ea de parcă ar fi fost vesta lui de salvare. Trupul îi era încordat și foarte excitat. Nu știi... nici măcar nu poți bănui ce înseamnă... ce ai făcut. Ai înlănțuit chestiile alea și m-ai ținut aici.

Mâinile i se plimbau pe trupul ei, de parcă încerca să se asigure că Verity era reală. O sărută cu disperare de zeci de ori pe păr, pe tâmplă, pe gât. Cuvinte la fel de disperate și de fierbinți erau aruncate spre Verity, trădând deopotrivă triumful și ușurarea.

- Dacă ai ști ce ai făcut... La naiba, iubito, nu îți pot explica... Nu acum. Nu încă. Am nevoie de tine. Dum-

nezeule, câtă nevoie am de tine!

-Jonas, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Verity ridică ușor capul și îi cuprinse chipul aspru în palme, în timp ce încercă să îl calmeze suficient, cât să poată obține o explicație de la el. Ce s-a petrecut mai devreme?

-Mai târziu, gâfâi el, sărutând-o, reducând-o din nou la tăcere. Mai târziu. Îți explic totul mai târziu. Jur. Acum, am nevoie de tine. Trebuie să te am. Ard după tine. Pune mâinile pe mine. Simte-mă. Simte cât de mult te doresc. O să explodez.

El îi înșfăcă încheietura mâinii și i-o împinse în jos, unde blugii lui erau întinși peste o erecție greoaie. Verity se înfioră simțindu-i fierbințeala. Încercă să își elibe-

reze mâna, dar el i-o ținu acolo, gemând aspru.

Tensiunea de luptător care îl încătușase pe Jonas când intrase în dormitorul ei mai devreme se transformase într-o dorință sexuală violentă. Verity putu simti schimbarea în el. Își dădu șocată seama că cele două emoții ce clocoteau înăuntrul lui nu erau neînrudite. Acea revelație o neliniști, dar, înainte să poată face ceva în privința ei, Jonas o ridică în brațe și o așeză ușor pe pat, apoi mâinile îi țâșniră la nasturii pantalonilor. O clipă mai târziu, era gol, complet excitat și pregătit. Expresia feței în umbră îi era încordată și întinsă. Muschii umerilor îi zvâcniră în timp ce veni spre ea.

Verity trase adânc aer în piept când el se aplecă grăbit peste pat și se întinse greoi deasupra ei. Nevoia lui de a o avea era irezistibilă, ca o avalansă. Brusc, Verity simti

propria dorință pulsând înăuntrul ei.

Picioarele lui se împletiră cu ale ei, iar Jonas îi împinse cu mâinile cămașa de noapte, până când materialul se strânse în jurul taliei sale.

- Te vreau, spuse răgușit Jonas. Te vreau al naibii de mult. Trebuie să te am. Tu ești a mea.

Verity se aprindea sub atingerea lui. Urgența lui era acum a ei. Verity se răsuci sub el, reacționând nesăbuit la emoțiile neînduplecate care îl mânau pe Jonas. Fu inundată de o cascadă de sentimente variate, de la un entuziasm temător la dorința dureroasă de a se preda. Se simțea destinsă, liberă și înlănțuită în același timp.

-Da, strigă ea încet când palma lui se închise peste miezul ei umed. Se arcui sub atingerea lui posesivă și se

agătă de umerii lui. Da, Jonas.

Él mormăi un răspuns răgușit, cuvintele fiindu-i de neînțeles în timp ce își împinse un genunchi între picioarele ei și se ghemui în spațiul cald de acolo. Își coborî capul ca să îi sărute pielea de satin a coapsei, dinții lui atingând-o cu o grijă desăvârșită.

Jonas trase de cămașa ei, încercând să o dezbrace complet. Verity se sprijini în cot, străduindu-se să elibereze materialul subtire, dar, înainte să își poată scoate

cămașa peste cap, se auzi un sunet ascuțit. Materialul delicat fu sfâșiat sub strânsoarea disperată a lui Jonas.

Sunetul răzbătu prin entuziasmul ei fascinat, iar Veri-

ty icni, apoi încremeni.

-Nu. Nu te gândi la asta. Nu încă, spuse răgușit Jonas, trăgând cămașa de sub ea și aruncând-o deoparte. Nu îți face griji. Gândește-te la noi. Ține-te de mine, Verity. Pune-ți mâinile pe mine și agață-te de mine așa cum ai făcut în coridor.

Ea ridică ochii mari spre el, brusc speriată. Era încre-

menită sub trupul lui.

- Jonas, nu înțeleg nimic din toate astea.

El înjură încet, cu disperare, apoi închise ochii și își încleștă dinții, chinuindu-se să își recapete controlul. Verity putea simți controlul rigid pe care Jonas încerca să îl exercite. Fiecare milimetru din trupul lui era încordat. Jonas trase adânc aer în piept. Pentru un moment nesfârșit, nici unul din ei nu se mișcă. Apoi Jonas deschise ochii, iar Verity văzu focul mocnit pe care el reuşise să îl stăpânească momentan.

-Nu trebuie să te temi, spuse el răgușit. Nu te

voi răni.

Teama ei începu să se stingă. Vârfurile degetelor lui Verity începură să îi mângâie inconștiente umărul.

- Stiu, sopti ea.

Și chiar știa. Nu avea nici un motiv să se teamă de Jonas. În schimb, se temea de necunoscutul ce părea să

sălășluiască înăuntrul lui.

Jonas își ridică dinadins puțin trupul de pe ea. Privirea lui o țintui pe a ei, vorbindu-i în tăcere despre nevoia lui în timp ce mâna i se strecură caldă pe trupul ei, mângâindu-i sânii și abdomenul. Degetele îi tremurară din pricina tensiunii senzuale atunci când îi atinse interiorul coapsei, dar el deținea controlul acum. Repetă mișcările pe trupul ei.

Verity nu își putea lua privirea de pe el. Ochii lui nu îi părăsiră nici o clipă pe ai ei. Jonas o ținu captivă transmițându-i propria nevoie, la fel de eficient precum o ținu captivă în brațele sale. Își continuă mângâierile lente și senzuale.

-Atinge-mă din nou, o imploră el. Te rog, Verity.

Verity se supuse ezitantă, plimbându-și degetele pe părul de pe pieptul lui și coborând spre desișul cârlion-țat care îi înconjura bărbăția. Își ținu răsuflarea pentru o clipă când îl atinse acolo, iar Jonas gemu. El își coborî capul și îi găsi sfârcul cu limba. Protuberanța delicată se întări rapid, iar el o supse blând între dinți.

Verity icni, apoi oftă și începu să se relaxeze. Picioarele i se depărtară de bunăvoie de data aceasta, la

îndemnul blând al lui Jonas.

- Mai tare, o îndemnă el când Verity începu să îl tachineze cu vârfurile degetelor. Jonas se împinse mai tare în mâna ei, umezindu-i palma cu dovada excitării lui.

Verity îl atinse mai ferm, minunându-se de cât de

tare era erecția lui.

-Aşa, gâfâi el, apoi începu să o mângâie între coapse. Degetele lui puternice și aspre încercuiră mica deschidere dintre picioarele ei până când ea începu să se destindă. Aşa, mormăi el din nou când simți cum trupul ei se pregătea pentru el. Ah, iubito, ești atât de umedă și de fierbinte. Ești atât de bună. De perfectă. Nu trebuie să te temi. Nu este nevoie, jur.

Verity se înfioră în timp ce excitarea ei se intensifică rapid. Se foi agitată, deschizându-se mai mult la atingerea lui. Jonas o sărută intens în timp ce își strecură puțin un deget în interiorul ei umed. Mișcarea erotică a limbii lui copia mișcarea degetului său. Combinația era

insuportabil de tulburătoare.

Verity fu copleșită de o dorință disperată, ce o învălui în timp ce Jonas continuă să o mângâie. Ultime resturi ale temerilor ei dispărură în valul fierbinte de pasiune în timp ce Verity se împinse spre Jonas, mânată de o dorință tăcută, feminină.

Jonas nu avu nevoie de alt îndemn. Era pregătit și tare. Verity se întinse spre el așa cum o făcuse în tunelul

întunecat.

Iar el veni la ea, buzele lui picurând foc pe sânii ei, soldurile lui musculoase depărtându-i coapsele delicate, până când erecția lui greoaie se poziționă lângă trupul ei. Jonas întinse mâna pentru a-i depărta carnea moale a deschiderii cu degete blânde și tremurânde, apoi se împinse complet înăuntrul ei, cu un geamăt zguduitor.

Împactul invaziei lui senzuale trimise un fior convulsiv prin trupul lui Verity. De data aceasta, nu simți nici o durere, dar, la fel cum se întâmplase prima dată, ea avu senzația că era prea strâmtă și prea întinsă în același

timp. Se simți invadată.

Încă era novice la chestia asta, decise Verity. Fie acest lucru, fie Jonas era pur și simplu prea mare pentru ea. Toți mușchii mici și delicați din partea de jos a corpului ei păreau întinși până la limită. Țipă, pe de o parte de pasiune, pe de o parte în semn de protest, doar pentru ca sunetul blând să fie înăbușit de gura lui Jonas.

- Rămâi cu mine, mormăi Jonas pe buzele ei. Nu mă lăsa singur. Nu acum. Rămâi cu mine. Ține-mă în

brațe.

Verity redeschise ochii, respirația devenindu-i agitată în timp ce trupul începu ușor să i se potrivească în jurul lui Jonas. Poate că el nu era prea mare pentru ea, la urma urmei. Poate că era perfect pentru ea. Degetele lui Jonas se încleștară pe umerii ei, iar Verity ridică privirea spre el, văzându-l cum o privea cu ochii inundați de plăcere. Începu să se miște înăuntrul ei, stabilind un ritm intens, ce vibra spre fiecare terminație nervoasă din trupul lui Verity.

Verity simți o senzație stranie, furnicătoare și apăsătoare învolburându-se în adâncul ei când Jonas se retrase aproape complet, apoi o pătrunse din nou. Îi putu simți penisul greoi în toată lungimea lui când îi pătrunse mica deschizătură și ocupă teritoriul delicat și feminin. Sentimentul de a fi țintuită și invadată lăsă loc unei senzații arzătoare de dorință, ce era cu totul nouă pentru ea. Se agăță de el și simți cum se încleștează în jurul erecției lui, căutând ceva ce nu putea identifica exact.

-Asta este, iubito, spuse răgușit Jonas, tremurând puternic. Cuvintele lui insistente o învăluiră, convingând-o, implorând-o, poruncindu-i. Asta e. Oferă-mi-te mie. Lasă-mă să iau totul. Dumnezeule, pot să simt cum te ții de mine, de parcă nu ai vrea să-mi dai niciodată drumul. Ești atât de fierbinte și de strâmtă. O să mă secătuiești. Lasă-mă să intru complet. Complet. Nu vreau să mă gândesc decât la cât de bine te simt...

Orgasmul violent și cutremurător al lui Verity o luă prin surprindere. Ea nu stiuse la ce să se aștepte, dar, când o străbătu, înțelese exact ce se întâmpla. Se agăță cu lăcomie și cu toată puterea de acea senzație, lăsându-se în voia ei și a bărbatului care o inspirase.

- Ionas.
- -O, da. Dumnezeule, da. Da. Da! El se cutremură violent încă o dată, apoi încremeni pentru o secundă, cu ochii închiși și cu chipul încordat, în timp ce atinse propriul orgasm.

Și apoi urmă doar tăcere.

Verity își reveni treptat în simțiri, conștientă în primul rând de furtuna care încă bătea în ferestre și apoi de greutatea bărbatului care era întins peste ea. Rămase tăcută pentru un moment îndelungat, ascultând respirația lui adâncă în timp ce Verity se bucura de satisfacția relaxată ce pulsa înăuntrul ei.

Deci despre asta era vorba. Zâmbi spre tavan și își încovoie degetele de la picioare. Apoi, un alt fulger lumină încăperea, iar ea văzu floreta zăcând pe podea. Amintirile îi reveniră în forță.

Arma păru umedă în lumina argintie a fulgerului, de parcă fusese cufundată în sânge proaspăt. Lumina prea albă se stinse, aruncând camera într-o umbră milostivă. Senzația de liniște și pace a lui Verity se disipă.

- Jonas? Ea îi atinse umărul. Jonas, ești treaz?

Nu făcu nici o mișcare să își ridice capul de pe sânul ei. Verity îi simți respirația caldă pe sfârcul său.

- Eşti... bine?

-Sunt bine. Datorită ție.

Jonas căscă.

-Stai puţin, spuse Verity, glasul înăsprindu-i-se. Să nu îndrăznești să adormi, Jonas. Vreau să vorbesc cu tine.

- Dimineață.

Ea îi lovi ușor peste umăr, în semn de protest. El ge-

mu drept răspuns.

- Nu, nu dimineață, spuse ea ferm. Acum. Ce naiba s-a întâmplat cu tine în seara asta? Ce te-a făcut să aduci sabia aia aici? Ai avut un coșmar?

Jonas nu reacționă pentru o vreme, astfel că Verity începu să se teamă că adormise. Dar, în cele din urmă, el oftă adânc și se rostogoli ezitant pe spate, lângă ea. Avea un braț peste ochi.

- Îi poți spune așa, zise el încet.

- Jonas...

El își ridică brațul de pe ochi și se sprijini în cot, astfel încât să o poată privi. Expresia lui era distantă și precaută, dar privirea îi părea sclipitoare în umbră. Aur florentin.

- Este o poveste lungă, Verity. Ești sigură că vrei să o

auzi astă-seară?

- Absolut sigură că vreau să o aud astă-seară, afirmă ea ferm, ridicându-se pe perne. Vreau să știu ce s-a în-

tâmplat. Ai multe coșmaruri?

-Nu dacă am grijă, spuse el tărăgănat și se așeză pe marginea patului. Şi, crede-mă, am avut foarte mare grijă în ultimii cinci ani. Se ridică și merse spre fereastră, unde rămase și privi în întunericul furtunii de afară. Nu vei înțelege și nu vei crede nimic din toate astea, Verity. Vei crede că sunt nebun. Uneori, eu însumi cred că sunt nebun.

- Pune-mă la încercare.

El scutură din cap.

- -Aş prefera să mai aştept o vreme. Aş prefera să te las să mă cunoşti mai bine, ca să poți avea încredere în mine.
- -Trebuie să știu ce se petrece, Jonas. De bine sau de rău, se pare că am început ceva. Dacă mă voi culca cu tine, chiar și ocazional, trebuie să primesc niște răspunsuri.

Gura lui se strâmbă ușor.

- Ce poruncitoare ești. Ești o mică tirană, iubito.
- -Am dreptul să știu mai multe despre tine, Jonas, insistă ea cu demnitate.
- Presupun că este adevărat. Ei bine, am putea la fel de bine să terminăm cu asta cât mai repede posibil. Probabil o vei lua razna când vei auzi ce am de spus.
- Nu o iau razna atât de ușor, afirmă ea cu o mândrie calmă. Tata mi-a dat o educație practică, ai uitat? Am trăit în multe locuri și am văzut multe lucruri. Poate că eram virgină când m-ai cunoscut, dar în mod sigur nu am dus o viață protejată. Tata nu crede în cocoloșirea oamenilor.

Jonas puse o mână pe pervazul din fier al ferestrei și încuviință din cap.

- Cunoscându-l pe tatăl tău, tind să te cred. În regulă, uite cum stă treaba. Ai auzit vreodată despre ceva numit psihometrie?

Verity fu tăcută pentru un moment. Nu asta se așteptase să audă. Se gândise că avea să primească vreo explicație lungă despre coșmaruri și despre motivul din spatele lor. Fusese pregătită să asculte o poveste de groază reală care încă îl bântuia pe Jonas.

-Te referi la chestia psihică? întrebă ea precaută în cele din urmă. Cea care pretinde că unii oameni pot atinge un obiect și pot simți lucruri despre istoria lui?

- Mda. Jonas își trecu o mână prin păr. Chestia psihică. Am abilitatea aceasta, Verity. Din plin. M-ai acuzat cândva că fug de talentul meu, dar jur că abilitatea pe care o am nu este un talent. Este un blestem.

Verity se încruntă, întorcând în mintea ei conceptul pe toate părțile. Nu acordase niciodată prea multă atenție lucrurilor așa-numite paranormale. Întotdeauna considerase că asemenea lucruri erau niște capricii. Capriciile veneau și plecau. Poate că erau interesante, dar nu exista vreun motiv să le iei în serios. Jonas era ultima persoană din lume care, din punctul ei de vedere, ar crede în puterile psihice. Era deranjant să descopere că el chiar credea în așa ceva.

- Ce te face să crezi că ai darul psihometriei? întrebă

ea precaută.

- Nu cred că îl am, răspunse el iritat. Știu că îl am.

- Te rog, Jonas, nu te rățoi la mine. Încerc să înțeleg. El bombăni ceva și oftă.

-Ştiu. Verity, nu cunosc vreo modalitate bună, ușoară sau simplă prin care să îți explic asta.

-Când ai început să crezi că ai putea avea această...

abilitate cu psihometria? insistă ea blând.

- Nu trebuie să mă tratezi de parcă ai avea convingerea că sufăr de halucinații. Am început să mă întreb dacă era ceva în neregulă cu mine în timpul primului an de facultate. La început, nu era mare lucru. Doar un soi de sensibilitate atunci când mânuiam un obiect foarte vechi sau care era asociat cu multă violență.
 - Ceva de genul unei florete vechi?

El încuviință sumbru.

-Nu am fost prea des la muzee sau să văd colecții de obiecte antice când eram mic. În cartierul meu, îți făceai griji mai mult pentru prezent decât pentru trecut. Mama m-a crescut de una singură după despărțirea de tata. Lucra ca secretară, și banii erau puțini. Drept rezultat, am crescut concentrându-mă asupra prezentului și asupra viitorului imediat. Marile întrebări existențiale pentru mine se învârteau în jurul chestiunilor legate de facturi; mă întrebam dacă urma să ne fie tăiat curentul electric pentru că factura rămânea neplătită încă o lună.

-Știu la ce te referi, spuse brusc Verity cu o empatie neașteptată. Acest stil de viață te face să îți concentrezi atenția pe aici și acum, ai dreptate. Tata nu s-a preocupat niciodată prea mult de bani. Nu că am fi avut vreodată destui încât să ne facem griji pentru ei, cu excepția perioadei când a vândut Juxtapunere. Chiar și aceia s-au dus destul de repede, din câte îmi amintesc. Când eram mică, eu eram cea care trebuia să găsească o modalitate de a o convinge pe proprietară să ne amâne chiria cu o lună sau două.

Jonas îi aruncă un zâmbet scurt, crispat.

- Nu mă surprinde. Asta explică unele dintre problemele tale actuale.

Acest lucru o enervă pe Verity.

 Nu am alte probleme actuale în afară de cea pe care încerc să o înțeleg acum - și anume, ce ți s-a întâmplat astă-seară.

Jonas ridică o mână.

-Scuze. Cum spuneam, nu știu dacă darul meu, cum îl numești tu, a fost ceva ce am avut dintotdeauna, dar care nu a avut șansa de a se dezvolta complet din pricina lipsei de stimuli, sau dacă a fost o abilitate ce pur și simplu s-a dezvoltat mai târziu. Aceasta a fost una dintre multele întrebări la care tipii în halate albe de laborator au încercat să răspundă la colegiul Vincent.

Asta o interesa pe Verity. Poate că această chestiune implica mai mult decât imaginația lui Jonas.

- Ai fost testat?

-De nenumărate ori. Un absolvent excentric, un tip pe nume Elihu Wright, a făcut o donație imensă facultății, stipulând că trebuia să fie folosită pentru cercetări parapsihice. Tutorii erau îngroziți, dar nu aveau de gând să refuze atâția bani. În orice caz, cercetarea a înflorit pentru o vreme. Unde există bani, nu vor lipsi niciodată cercetători pregătiți și dispuși să îi cheltuiască, oricât de bizar ar fi subiectul. Cât a durat, Departamentul de Cercetare Paranormală de la Vincent a fost cel

mai bine echipat din țară. Dar nici nu exista cine știe ce concurență.

-Cat a durat?

Gura lui Jonas se schimonosi cu sarcasm.

-Am auzit că l-au desființat în urmă cu vreo doi ani. Wright a murit, iar facultatea pierdea alte surse de finanțare pentru că prea mulți oameni erau de părere că orice școală care irosea banii pe cercetări paranormale trebuia să fie o instituție ciudată. Una peste alta, presupun că tutorii au decis să pună capăt proiectului. Nu e mare pierdere, dacă mă întrebi pe mine. Acei cercetători erau o adunătură de hiene.

-Continuă! îl îndemnă Verity când el făcu o pauză

îndelungată.

- Problema cu testele la care eram supus era că păreau să influențeze în mod direct dezvoltarea oricărei abilități pe care o aveam, spuse Jonas în cele din urmă. Am fost ales pentru programul de testare fiindcă prezentam semne vagi ale abilității psihometrice. Când am ieșit din program, aveam deja un talent dezvoltat pe deplin.

- Cum ai fost ales drept subject?

- Cercetătorii testau zilnic studenții și membrii facultății, căutând subiecți care prezentau semne de talent paranormal. Am fost de acord să fiu testat pentru că eram curios. Cum am spus, la început, tot ce puteam face era să simt o oarecare senzație de conștiență când mi se dădea să ating ceva ce avea un istoric violent și care data dintr-o eră despre care aveam cunoștințe. Dar, pe măsură ce testele au continuat, abilitatea mea a devenit mai puternică.

- Crezi că procesul de testare o dezvolta și o șlefuia?

-Asta a fost singura explicație la care s-au putut gândi. A provocat ceva furori în departament. Am început să devin agitat, pentru că puteam simți că începea să se petreacă ceva foarte straniu de fiecare dată când eram supus unui test. Dar nimănui nu îi păsa de grijile mele. Fiecare cercetător din departament voia o bucată din Amanda Quick

mine. Eram cel mai important lucru pe care îl avuseseră în laborator încă de când cumpăraseră primii șoareci. Pe măsură ce lucrurile au progresat, am avut de spus în privința testelor la care eram supus la fel de multe precum șoarecii aceia.

-Asta m-ar fi enervat rău de tot, mărturisi înverșu-

nată Verity.

- M-am enervat și eu, da. De fapt, am făcut scandal de câteva ori. Dar mereu mă întorceam să aflu mai multe, nu puteam rezista tentației. Am început să am probleme cu somnul, săream peste mese și lipseam de la cursuri. Viața mea socială era aproape inexistentă. Recunosc, la acel moment, eram la fel de fascinat ca toată lumea. Voiam să știu ce se petrece. În plus, voiam să învăț cum să stăpânesc această abilitate stranie pe care o aveam. La naiba, era parte din mine. Aveam un motiv întemeiat să aflu despre ce era vorba.

- Cum adică să o stăpânești?

- Trebuie să înțelegi, Verity. Cu cât este mai puternic darul meu sau blestemul sau cum vrei să îi spui, cu atât am mai puțin control asupra lui. Începeam să simt ca și cum trecutul aștepta dincolo de o barieră fragilă.

- Aştepta?

- Aștepta să se agațe de mine, să mă învăluie sau să mă posede. Am simțit că avea nevoie doar de o cale de acces, o modalitate de a trece de barieră.

- Ai reacția asta în contact cu orice obiect vechi?

- Nu. Am o afinitate specială pentru o perioadă care variază de la secolul al XIV-lea la secolul al XVI-lea.

- Apogeul Renașterii, medită Verity.

Jonas ridică din umeri.

-Obiectele din acea perioadă exercită cea mai mare putere de atracție asupra mea. Presupun că am fost întotdeauna atras de acea perioadă de timp. La naiba, am ales-o ca materie principală la facultate și apoi m-am concentrat asupra ei la doctorat dintr-un anume motiv. Nu exista nimic în creșterea mea care să justifice atracția mea față de acea epocă. Dar talentul, oricare

ar fi, nu este limitat la acea perioadă. Am putut simti autenticitatea acelor pistoale de duel ale tatălui tău, de exemplu, și datează de dinainte de Renaștere. Dar orice obiect provenit din afara perioadei respective exercită o putere mai slabă și are un impact mai redus asupra mea. Îmi pot controla reacțiile la obiecte din alte perioade istorice. Doar obiectele renascentiste sunt cu adevărat periculoase.

-Obiectele contemporane stârnesc și ele ceva în tine? întrebă Verity, foarte curioasă, în ciuda îndoielilor sale.

-Secolul al XVIII-lea este limita mea. Nu am simtit niciodată nimic la contactul cu obiectele moderne. Slavă Domnului!

- De ce spui asta?

- Doar gândește-te câte obiecte ne înconjoară astăzi și ar putea să îmi stârnească "talentul". Pistoale, cuțite, mașini care au fost implicate în accidente, totul. Lista este nesfârșită. Obiectul trebuie să fie asociat cu un act violent, dar, chiar și așa, paleta este foarte amplă.

- Da, înțeleg asta.

-Testările au devenit tot mai periculoase. Se părea că, de fiecare dată când ridicam un obiect care purta emoții străvechi și violente, croiam o rută de acces, făcând-o mai puternică și mai clar definită. Pentru o lungă perioadă, am fost destul de arogant cât să cred că puteam controla ruta și orice încerca să iasă prin ea. Dar, treptat, mi-am dat seama că riscam să fiu copleșit. lar dacă se întâmpla asta... Făcu o pauză bruscă. Într-o zi s-a întâmplat.

Verity îl privi atentă pentru o clipă. Oricare era realitatea situației, nu exista nici un dubiu că Jonas credea tot ce îi spunea. Ceva mersese foarte prost la colegiul Vincent; ceva care îi modelase ultimii cinci ani

din viață.

-Ai spus că riscai să fii copleșit. Ce ar însemna asta pentru tine? întrebă ea încet. Împotriva propriei voințe, Verity își aminti coridorul din mintea ei. Se simte ca și cum ceva sau cineva încerca să te tragă înapoi în trecut?

Jonas închise ochii și își lăsă fruntea pe brațul spriji-

nit de pervazul ferestrei.

-Nu. Nu a fost așa. A fost de parcă forțele la care am ajuns în trecut încercau să mă folosească drept conductor spre prezent. Am avut sentimentul că, dacă aș pierde controlul, aș fi și eu pierdut; învăluit de emoțiile asociate cu orice obiect se întâmpla să țin în mână la momentul respectiv. Ar fi ca și cum aș fi posedat sau ceva de genul. De parcă mi-aș pierde sufletul, poate. La naiba, ți-am spus că va fi greu de explicat.

- Te ascult, Jonas.

- Sigur. Dar nu crezi nimic din toate astea, nu-i așa? Te gândești că mi-ar sta bine într-o cămașă de forță?
- Momentan, nu îmi voi exprima părerea. Unul dintre numeroasele lucruri pe care le-am învățat de la tata a fost să nu trag concluzii pripite despre lucruri pe care nu le înțeleg. Spune-mi cum ai reacționat când ți-ai dat seama că ai putea să pierzi controlul asupra abilității tale psihometrice.

Jonas ridică ușor capul și o privi cu asprime.

-Am început să mă testez singur, atingând obiecte care exercitau cea mai mare atracție pentru mine, fortându-mi limitele și provocând orice încerca să ajungă prin mine în prezent. Am ripostat de fiecare dată când am simțit că exista pericolul de a fi copleșit. Am făcut un oarecare progres, dar acel progres s-a dovedit a fi o sabie cu două tăișuri. Am ajuns în stadiul în care îmi puteam controla talentul când manevram obiecte ce nu erau prea încărcate cu violență. Dar, dacă atingeam ceva pătat de sânge străvechi, marcat de ură sau furie, emoțiile generate în jurul obiectului erau mai puternice ca oricând. Într-un final, mi-am dat seama că aș putea să ripostez, dar prețul era mare. Mai devreme sau mai târziu, bătălia avea să mă coste viața sau, chiar mai rău, sănătatea psihică. Apoi, într-o zi, aproape am ucis un tehnician din laborator.

-O, Dumnezeule, Jonas. Degetele lui Verity se înclestară pe cearșaf. Aproape ai ucis pe cineva în timpul unui test?

El încuviință, fără să spună nimic.

- Povestește-mi, insistă ea.

Jonas trase încet aer în piept.

-Începusem să muncesc pentru niște muzee și pentru câțiva colecționari privați. Se dusese vorba de la Vincent că aveam harul, așa cum îl numise toată lumea. În plus, existau tot mai multe dovezi de laborator care să susțină afirmația că puteam verifica autenticitatea unei varietăți de obiecte vechi. Oameni care erau îngrijorați pentru acest gen de lucruri au început să mă caute pentru o a doua părere când aveau dubii în privința unui obiect din colecția lor sau a unui obiect pe care voiau să îl achiziționeze. Într-o zi, cineva a pus la punct un experiment cu o sabie italiană din secolul al XV-lea. Cercetătorii aveau o teorie.

- Ce fel de teorie?

-Unul dintre ei credea că, dacă putea face prezentul să semene cu o scenă din trecut - un context potrivit pentru sabia în cauză -, conexiunea dintre mine și trecut ar putea fi mai directă. Cu puțin ajutor din partea departamentului de teatru, vreun priceput a amenajat un decor care semăna cu o stradă dintr-un oraș renascentist. Nu era greu de realizat acest lucru. Au folosit câteva obiecte de recuzită de la piesa Romeo și Julieta.

-Am intrat în decor, am luat sabia și, înainte să pot trage din nou aer în piept, am fost copleșit de emoțiile altcuiva.

-Tot ce știu este că acel bărbat a trăit în Florența în timpul lui Lorenzo de Medici și că îl chema Giovanni. Lam văzut doar pentru o secundă. Uneori apar în coridor... imagini, tablouri. El era implicat într-o luptă de stradă. Nu era un lucru neobișnuit pentru vremea aceea. Tocmai voia să ucidă un bărbat. Am putut simți toate emoțiile pe care el trebuie să le fi simțit în urmă cu câteva sute de ani, când se lupta pentru viața sa cu sabia pe care o țineam eu în mână.

- Ai putut simți toate astea? întrebă Verity.

- -Am fost pur și simplu copleșit de tot ce simțise el în acele minute când gândise că probabil avea să moară. Toată furia, disperarea și adrenalina lui curgeau prin mine de parcă eu eram cel care lupta. Țineam sabia pe care o ținuse el. Am privit decorul și am văzut o stradă întunecată și ploioasă din Florența. În mintea mea, tehnicienii de laborator din jurul meu se transformaseră într-o adunătură de criminali care mă încolțeau. Am reacționat instinctiv când unul dintre ei s-a aruncat asupra mea cu o seringă. Eu am văzut-o ca fiind otrava din vârful unei săbii.
- -Ai atacat un tehnician crezând că era un asasin din secolul al XV-lea, fu concluzia blândă a lui Verity. Era de-a dreptul uimită de revelația că Jonas credea fiecare cuvânt pe care i-l spunea. Orice se întâmplase în acel laborator la colegiul Vincent, un lucru era clar: Jonas chiar încercase să ucidă pe cineva.

- Dumnezeule, Jonas. L-ai rănit?

-Aproape l-am spintecat. Poți face asta cu o sabie lată, să știi. Nu este ca o floretă, în cazul căreia atacul se face cu vârful. Săbiile din secolul al XV-lea erau mai letale decât floretele secolului al XVI-lea.

- Jonas, încetează. L-ai ucis? Jonas ezită.

- Nu.

-S-a ferit la timp?

- Nu. A fost rănit. Grav. Dar, înainte să îl pot ucide, cineva s-a apropiat suficient cât să mă înțepe cu altă seringă. M-am întors spre el și aproape l-am atacat, dar sedativul și-a făcut efectul. Când m-am trezit, eram legat de un pat de spital și toată lumea mă privea cu o groază entuziasmată. Nu voi uita niciodată expresiile lor. Am fost complet inconștient pentru aproape două zile, mi-au spus mai târziu. Ei nu știu cât de departe de realitate

am fost plecat cu adevărat. Doar eu știam că aproape îmi pierdusem mințile în încercarea de a controla orice se întinsese dinspre Giovanni spre mine. Am avut senzația că, dacă l-aș fi ucis pe acel tehnician, acel ceva care mă invada ar fi preluat complet controlul. Când mi-am revenit, am știut că nu îmi pot asuma alte riscuri. Totodată, am știu și că cercetătorii ăia blestemați de-abia așteptau să mă ducă înapoi în laborator.

-Aşadar, ai lăsat în urmă tot ce te lega de experiența

de la Vincent.

-Nu doar că am lăsat în urmă, Verity. Am fugit. Ca să îmi salvez viața. Cinci ani lungi.

- Ce legătură am eu cu toate astea, Jonas?

Avu nevoie de curaj ca să îi pună întrebarea, apoi își dădu seama că era speriată de răspunsul lui. Jonas o privi, cu chipul împietrit.

- Nu înțelegi? Tu ești motivul pentru care am încetat

să mai fug.

-Eu?

Îl privi confuză.

- Âm ştiut din noaptea în care ți-am găsit cercelul pe alee în Mexic că tu ești un fel de cheie pentru mine. Erai cumva legată de mine. Exista posibilitatea să fii singura mea șansă de a controla lucrurile din acel coridor. Până când te-am cunoscut, nici măcar nu eram sigur că aș putea deține controlul asupra ceea ce se întâmpla înăuntru. Dar, cu tine, cred că pot începe să explorez din nou acel coridor.

Verity rămase perfect nemișcată, fascinată de intensi-

tatea expresiei lui.

-Jonas, ce spui acolo?

-Că, alături de tine, am șansa de a manevra acest blestem care a fost aruncat asupra mea. Ești colacul de salvare de care mă pot agăța când trecutul încearcă să ajungă prin mine în prezent. Alături de tine, cred că îmi pot controla abilitatea psihometrică.

capitolul 10

Verity era abătută și gânditoare în dimineața următoare, în timp ce cobora scările pentru a se alătura gazdei ei la micul dejun. Totodată, se simțea sleită și încordată, o combinație tulburătoare. Evenimentele nopții trecute o ținuseră trează până la patru dimineața, și acum era de-abia ora șapte.

Jonas nu își petrecuse restul nopții în camera ei. Ar fi vrut, în mod sigur, la cel mai mic semn de încurajare, dar Verity nu îl încurajase. Ea avea nevoie de timp, pentru a-și pune ordine în gânduri. Modul în care Jonas făcea dragoste cu ea părea să aibă acel efect asupra ei,

recunoscu ea confuză.

Începea să pară că, după fiecare partidă cu Jonas, avea nevoie de timp și de spațiu pentru a-și reveni. De ce nu putea bărbatul ăsta să fie un mascul normal, înnebunit după sex, căutând o aventură fără obligații? Lucrurile ar fi fost mai simple astfel. Ea exersase multă vreme cum să țină bărbații la distanță.

Totuși, Jonas lăsase floreta în camera ei. Îi spusese răspicat că, dacă ar lua-o de jos, ar ajunge în aceeași situație în care fusese noaptea trecută, când dăduse buzna

în camera ei.

-Sunt sigur că nu vrei asta, spusese el sec, nefiind capabil să îi accepte refuzul cu eleganță.

-Nu, fusese de acord Verity cu fermitate, nu vreau

asta. O vom pune mâine la locul ei.

- Poți să o agăți înapoi pe perete, îi spusese el fără prea mult interes, sau poți s-o arunci de pe stânci. Nu-mi pasă ce faci cu ea. Nu mai petrec nici o noapte aici, așa că nu contează unde ajunge floreta aia.

El rămăsese pentru o clipă în pragul ușii în timp ce Verity se pregătea să îi închidă ușa în nas. Privirea lui păruse gânditoare și vigilentă în timp ce o studiase.

- Văd că se dezvoltă un tipar și nu cred că îmi place.

Mereu mă vei alunga după ce vom face dragoste?

-Mereu îmi vei trânti câte-o surpriză după ce facem dragoste? ripostase ea agresiv. Data trecută a fost cerce-lul din buzunarul tău. De data asta, ai animat lucrurile recunoscând că ești interesat de mine doar pentru că tu crezi că sunt un fel de ancoră pentru ceea ce se întâmplă cu tine când ridici săbii vechi.

- Nu îmi pune cuvinte în gură, Verity. El se întinsese spre ea, mâinile lui încleștându-se pe umerii ei. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut stând în pragul bodegii ăleia. Părul tău capta lumina din bar, și purtai o rochie din aia micuță și vaporoasă, și arătai dulce și sexy. Inițial, te-am urmărit pentru că mă întrebam ce caută o americancă micuță cu părul de foc umblând din bodegă în bodegă. M-am gândit că, dacă erai în căutarea distracției în partea sălbatică a Mexicului, ai putea la fel de bine să te distrezi cu mine. Având în vedere intențiile lui Pedro în privința ta, ești al naibii de norocoasă că am fost destul de atras de tine cât să te urmăresc în seara aia.

- Poate că orice femeie care te atrage fizic poate fi cheia de care spui că ai nevoie, zise cu seriozitate Verity.

Se întreba dacă el spusese adevărul despre atracția inițială. Nu era o consolare prea mare, dar era mai bine decât nimic, presupuse ea.

Jonas scuturase nerăbdător din cap la sugestia ei.

- Nu este așa. Aș vrea eu să fie atât de simplu. Dacă ar fi adevărat, aș fi aflat până acum. Verity, ascultă-mă. Știu că toate astea te-au șocat. Trebuie să vorbim despre mai multe lucruri. Trebuie să îți explic anumite chestii.

Ea se îmblânzise atunci, atingându-i maxilarul încleș-

tat cu vârfurile degetelor.

-Jonas, spusese ea sincer, te cred când zici că ai o problemă. Nu sunt sigură dacă să cred abilitatea ta psi-hometrică, dar știu că tu crezi în ea și accept asta. Dar, dintr-un anume motiv, ai făcut o obsesie pentru mine, considerându-mă soluția la problema ta. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar ar putea fi periculos pentru amândoi. Poate ar trebui să cauți ajutor specializat.

- Dumnezeule, nu-mi spune să merg la psiholog. Nu am nevoie de terapie! Am încercat la Vincent, când am început să cred că aș putea s-o iau razna. A fost inutil. Nu sufăr de halucinații sau de psihoză. Sufăr de un exces de realitate, trecută și prezentă. Nu ai înțeles un cuvânt din ce-am spus în seara asta, nu-i așa?

Își luase mâinile de pe umerii ei și o împinsese ușor

înapoi în cameră.

-Hai, întoarce-te în patul tău solitar. Sper să te bucuri de singurătatea ta. Dar sunt dispus să pariez că nu va fi nici pe-aproape la fel de satisfăcător pe cât te-am făcut să te simți mai devreme, când tremurai în bratele mele.

- Devii cam egoist, nu?

-Ai dat de gust, domniță, și vei dori mai mult. Esti o femeie micuță și înfierbântată. Ai fost încremenită în gheață în toți anii ăștia, dar eu am topit gheața aia. Data viitoare când vei vrea să te simți la fel de bine precum te-ai simțit când eram înăuntrul tău, să nu uiți că eu sunt bărbatul care poate face posibilă acea senzație. Ai nevoie de mine măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva. Vise plăcute, Maiestate!

Jonas se întorsese și pornise cu pași mari în josul coridorului, lăsând-o pe Verity mai confuză și mai precaută

decât fusese vreodată în viața ei.

Nimeni nu credea cu adevărat în psihometrie.

Și nimeni, în afară de cei protejați și de ce mai naivi dintre inocenți, nu credea în găsirea iubirii adevărate cu un bărbat care era nepotrivit pentru ea din toate punctele de vedere.

În timp ce cobora scările, Verity își aminti în sinea ei că ea nu fusese niciodată protejată și nu era nici naivă. Nu avea nici o scuză pentru fanteziile pe care nu începuse să le aibă decât recent. Orice avea cu Jonas nu era nimic mai mult decât o aventură care probabil nu avea să apuce iarna.

Existau şanse mari ca Jonas să se plictisească și să pornească la drum cu mult înainte de sosirea primăverii.

Sau poate ea avea să-și piardă cumpătul cu el de prea multe ori și ar sfârși alungându-l definitiv. Oricum ar fi, odată ce el pleca, ea nu avea să-l mai vadă niciodată.

Acest gând reuşi să o trezească. Poate că Jonas era dificil, nebun şi bântuit de fantome, dar era primul ei iubit. Era deprimant, dacă se gândea că așteptase atâția ani ca un nebun să vină și să o dea pe spate și apoi să o ducă în pat. Probabil că acest lucru spunea ceva despre propria ei judecată defectă, decise Verity posomorâtă.

Măcar acum știa explicația pentru fantomele din

ochii lui.

Când intră în sufrageria cenușie, o găsi pe Caitlin așteptând-o în capătul îndepărtat al mesei din granit. Verity decise că nu îi plăcea masa. Cu suprafața ei de un negru neînduplecat și cu baza lată și greoaie, obiectul îi amintea prea mult de un soi de altar al unei vrăjitoare.

Caitlin își turna cafea dintr-un ibric argintiu când Verity intră în încăpere. Își întoarse chipul cicatrizat spre oaspetele ei, ochii săi căutând răspunsuri la întrebări ce

rămaseră nerostite.

- Bună dimineața, Verity. Sper că ai dormit bine. Te-a deranjat furtuna? În perioada asta a anului furtunile sunt destul de violente.

- Nu mă deranjează furtunile. Măcar acest lucru era adevărat. Cafeaua arată bine.

-Servește-te. Tavi este ocupată în bucătărie. Să înțeleg că Jonas nu s-a trezit încă?

Verity se concentră să își toarne cafea.

- Nu m-am oprit la camera lui să văd dacă s-a trezit.

-Înțeleg. Urmă un moment de tăcere, apoi Caitlin spuse încet: A fost drăguț din partea ta să vii în vizită, Verity. Vreau să știi cât de mult apreciez compania ta. Simt că într-un timp scurt am devenit foarte apropiate. Sunt îngâmfată că spun asta?

Verity ridică brusc privirea la auzul tonului sfios din

glasul lui Caitlin.

-Absolut deloc. Şi eu simt exact la fel. M-am bucurat mult de vizita asta şi sper că vei putea reveni curând în Sequence Springs. Eu nu am un al doilea dormitor la dispoziție, dar Laura îți poate rezerva oricând un

loc la spa.

 Ar fi drăguț. Caitlin dădu să spună ceva, dar se opri, ochii îndreptându-i-se spre ușa din spatele lui Verity. Iată-te, Jonas. Mă întrebam dacă vrei să dormi

până târziu.

Verity se întoarse să arunce o privire spre Jonas, care intră în încăpere cu mersul lui obișnuit, nonșalant. Părea mereu atât de calm și de relaxat în diminețile de după sex. Nu era drept. Ocupă scaunul de lângă Verity și se întinse după ibricul cu cafea. Ei i se păru că vede oarecare dovezi de epuizare în jurul ochilor lui, dar nu putea fi sigură. Probabil erau simple iluzii din partea ei.

- Bună dimineața, Verity, spuse el politicos.

- Bună dimineața, Jonas.

"Ai zice că sunt doi amici familiari și politicoși", gândi iritată Verity.

- Tocmai voiam să îi povestesc lui Verity despre planurile pe care le-am făcut pentru a vinde tabloul *Bloodlust*, spuse Caitlin în timp ce Tavi intră în cameră ducând un platou cu ouă și fructe.
 - Da? Jonas nu părea foarte interesat.

Se concentra pe cafeaua lui, tratând-o de parcă era un drog foarte costisitor. Verity încercă să mascheze lipsa de politețe socială a lui Jonas.

– Ce planuri, Caitlin?

- Cred că am menționat că voi organiza o licitație pentru tablou.

Verity încuviință din cap.

- Îmi amintesc. Ai spus că vei conduce tu însăți licitația.

- Așa este. Vezi tu, aceasta este o vânzare foarte specială pentru mine. Bloodlust este ultimul tablou pe care plănuiesc să îl pictez.

- Ultimul? Verity fu șocată. Caitlin, nu te poți opri din pictat. Este viața ta. Ai un talent grozav și ești în floarea vârstei. De ce, Doamne iartă-mă, ai vrea să te oprești?

Caitlin zâmbi scurt, dar ochii îi erau ațintiți asupra

lui Jonas. El o privea curios.

-Am motivele mele.

-Cum ar fi creșterea instantanee a prețurilor tuturor tablourilor tale din moment ce va fi limpede că nu vor mai exista altele? întrebă sarcastic Jonas. Nu este o mișcare rea, Caitlin. Ar stârni mare agitație în lumea artei.

- Jonas, pentru Dumnezeu, şuieră Verity.

Caitlin flutură din mână.

-Are dreptate. Financiar, va fi o mișcare interesantă. Încă am câteva tablouri rămase nevândute. Probabil că valoarea lor se va tripla când se va împrăștia vorba că Bloodlust este ultimul meu tablou.

-Şi Bloodlust în sine ar trebui să valoreze o avere.

Jonas se năpusti asupra omletei pe care Tavi o pusese înaintea lui.

-Intenționez să scot un preț cât mai mare posibil pentru el, confirmă calm Caitlin. Totodată, plănuiesc să transform licitația într-un eveniment major. Întot-deauna am păstrat distanța față de lumea artei, dar mi-ar plăcea să îmi fac o ieșire spectaculoasă. A existat mereu o anumită curiozitate în privința mea printre cumpărătorii de artă. Nu am permis niciodată să fiu fotografiată, nu am socializat niciodată la evenimente. Puteți spune că este un capriciu, dar vreau să ies din lumea asta cu un eveniment care nu doar că va satisface acea curiozitate, dar nici nu va fi uitat multă vreme de acum încolo.

Verity coborî privirea când Tavi puse o farfurie în fața ei. Observă că degetele femeii tremurau. Când ridică privirea, surprinse o expresie încordată, aproape disperată pe chipul lui Tavi. Apoi aceasta dispăru. Tavi porni spre Caitlin, aflată la celălalt capăt al mesei.

-Ce plănuiești să faci pentru ca licitația să fie atât de

specială? întrebă agitată Verity.

Caitlin luă încă o gură de cafea.

- M-am gândit mult la asta. Jonas, tu ești cel care m-a inspirat pentru ideea finală. În trei săptămâni, voi găzdui un bal mascat renascentist aici, în casa mea. Voi recrea decorul unei curți din secolul al XVI-lea cât mai fidel posibil. Vom mânca, vom bea și vom discuta asa cum ar fi făcut orice altă adunare înstărită în momentul de apogeu al Renașterii. Balul va fi într-o seară de duminică. Luni voi conduce licitația. Ce credeți?

-Cred, spuse Jonas, că este al naibii de mult de

muncă.

-O, va fi, dar eu și Tavi nu prea avem altceva de făcut. Pregătirile ar trebui să fie amuzante. Deja am

început cercetările.

- Sună minunat, spuse Verity gânditoare. Dar va costa mulți bani să organizezi așa ceva. Nu spuse cu voce tare că ideea era mult mai puțin atractivă astăzi decât ar fi putut fi cu doar o zi în urmă. După noaptea trecută, Verity nu prezenta prea mult interes pentru Renaștere. Dar, la urma urmei, nu era petrecerea ei.

- Banii nu sunt o problemă, spuse calmă Caitlin. Am libertatea de a mă răsfăța. Și mă bucur că îți place mica mea idee năstrușnică, pentru că mi-ar plăcea foarte mult

ca tu și Jonas să veniți.

- Nu, mulțumesc, spuse blând Jonas. Sună prea luxos pentru mine. Iar Verity trebuie să fie la restaurant în

- Peste trei săptămâni, vom începe să închidem duminicile, sublinie Verity, iritată de modul în care el

-Cred că Laura Griswald mi-a spus ceva despre programul tău pe timp de iarnă, zise încet Caitlin.

Verity oftă.

-Sună fantastic, dar mă tem că Jonas are dreptate. Vei găzdui oameni care sunt obișnuiți să se perinde prin stratosfera societății. M-aș simți nelalocul meu, Caitlin. Poți înțelege asta. În plus, ceea ce vrei să organizezi este, practic, o chestiune de afaceri. Nu ai nevoie de mine.

Caitlin se aplecă înainte, iar degetele ei reci atinseră

mâna lui Verity. În ochi i se citea insistența.

-Te rog, Verity. Vreau să vii. Este important pentru mine. Nu am alți prieteni apropiați pe care să îi invit în afară de tine și de Tavi. Ceilalți vor fi străini care îmi vor face pe plac dintr-o curiozitate morbidă. Mi-ar plăcea să te am acolo, în calitate de prietenă. Voi plăti pentru închirierea costumelor voastre și voi acoperi toate celelalte cheltuieli.

- Caitlin, nu este nevoie, o întrerupse grăbită Verity,

aruncând o privire spre Jonas.

Putea citi dezaprobarea în postura lui și se simți pentru o clipă captivă între două forțe opuse. Pentru o secundă, avu tulburătoarea senzație că ea era un simplu pion aruncat înainte și înapoi între cei doi. Dar această idee era ridicolă.

- Fă-mi pe plac, Verity. Voi avea nevoie de tine la vânzarea tabloului Bloodlust.

O farfurie zdrăngăni zgomotos în timp ce Tavi se îndepărtă de masă. Jonas nu spuse nimic, dar Verity îi putea simți furia agresivă. Știa că el nu voia să aibă nici o legătură cu balul renascentist al lui Caitlin sau cu licitația de după.

Ei bine, el nu era obligat să participe, gândi Verity, cedând rugăminții pe care o citi pe chipul lui Caitlin. Știu atunci că, din cine știe ce motiv, Caitlin avea ne-

voie de ea.

CAD

Ch.

1

Ì

- 177

-Bine, spuse Verity în cele din urmă. Dacă mă vrei la bal, voi veni.

Caitlin închise ochii și încuviință cu o satisfacție

usurată.

-Mulţumesc. Se întoarse spre Jonas. Tu, Jonas? Îţi vei însoți angajatoarea?

Verity se grăbi să îl scoată pe Jonas din încurcătură:

- Nu cred că balul se potrivește cu ideea lui Jonas de distracție, spuse ea calm. Sunt convinsă că ar prefera să meargă la pescuit cu tatăl meu.

-Cu siguranță, nu se potrivește cu ideea mea de distracție, confirmă cu asprime Jonas. Dar, dacă Verity insistă să vină, o voi însoți.

Caitlin păru mulțumită. Mai mult decât mulțumită, decise Verity brusc. Artista părea aproape triumfătoare.

Două ore mai târziu, Verity încă încerca să depășească uimirea dată de faptul că Jonas se arătase dispus să o însoțească la petrecerea lui Caitlin. Se așeză pe scaunul pasagerului din mașina ei în timp ce Jonas punea bagajele lor pe bancheta din spate și apoi urcă la volan. Le făcu cu mâna lui Caitlin și lui Tavi, care stăteau în pragul ușii deschise al casei cenușii. Tavi nu îi răspunse la salut, nici nu îi zâmbi înapoi. Caitlin ridică o mână, apoi se întoarse și intră în casă.

- Bine, Jonas, s-auzim. De ce vei veni cu mine la pe-

trecerea lui Caitlin?

- Din același motiv pentru care am venit cu tine în vizita asta stupidă. Nu vreau să conduci singură până aici. Nu am încredere în femeia asta. Vrea ceva de la tine, Verity.

- Prietenie.

Jonas scutură din cap.

- Caitlin Evanger nu are nevoie de prietenia nimănui.

- Cu toții avem nevoie de prieteni, Jonas, spuse blând Verity. Doar pentru că îți dă impresia de independență nu înseamnă că ea este o excepție.

-O are pe Tavi.

Verity se încruntă, gândindu-se la Tavi.

-Știi, acum, că ai adus vorba, nu prea înțeleg relația lor. Știu că Tavi este o parteneră plătită, dar am sentimentul că este foarte atașată de Caitlin. Ai observat cât de agitată era de dimineață, când ne-a servit micul dejun? Era foarte încordată.

- Poate a avut o noapte grea. Jonas nu era preocupat de Tavi. Uită de ele două, Verity. Vreau să vorbim des-

pre noi.

- Ce e cu noi? întrebă ea precaută.

-Acum, că ai avut câteva ore să te gândești la ce ți-am spus azi-noapte, tot crezi că sunt nebun? întrebă el răspicat.

-Nu am spus nici o clipă că ești nebun, mormăi ea

defensiv.

- Poate că nu ai spus-o, dar nu încerca să îmi zici că nu ți-a trecut asta prin cap. La naiba, Verity, spune-mi adevărul. Te temi de mine?

Întrebarea o luă prin surprindere. Se gândi la ea.

- Nu, nu mă tem de tine, spuse ea cu sinceritate. Pur și simplu nu înțeleg ce se petrece.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Mă voi mulțumi cu asta pentru moment. Este de-ajuns să știu că nu crezi că mă voi transforma în vârcolac într-o noapte cu lună plină. Între timp, mă vei ajuta?

Ea întoarse surprinsă capul spre el.

- Cu ce să te ajut?

- Vreau să fac niște teste, spuse el scurt. Vreau să văd cât de departe se extinde controlul meu, acum că te am pe tine drept ancoră. Putem folosi pistoalele tatălui tău pentru început. Am atins unul suficient cât să simt că este autentic. De îndată ce am simțit emoțiile atașate de el, i-am dat drumul. Te-am simțit în coridorul acela cu mine. Ai fost din nou în coridor azi-noapte, iubito. Te-am văzut. M-ai atins.

Verity tresări. Șocul o făcu să caște ochii.

- Ce coridor?

Respirația ei sacadată o dădu de gol.

Jonas zâmbi scurt și vioi.

-Mă întrebam dacă s-ar transmite în mintea ta cu

aceleași imagini. Se pare că da. Interesant.

-Jonas, te rog... Rugămintea ei se stinse. Verity nu știa ce să îi ceară. Înghiți în sec, simțindu-și gura uscată. Până acum, fusese convinsă că acel coridor era doar un capriciu al imaginatiei.

-Vorbesc despre un coridor lung, poate nesfârșit. Un coridor care pare să se întindă înainte și înapoi, la infinit. Dacă există așa ceva precum infinitul, adăugă el gânditor. Eu, personal, nu sunt convins că există. Cel puțin nu în șirul neîntrerupt care leagă timpul și spațiul. Poate că există ale șiruri care sunt cu adevărat infinite. Sau poate că fiecare univers este finit, dar potentialul pentru crearea universurilor este infinit. Sau poate că timpul nu este deloc pe un șir continuu. Poate că este mai degrabă ca o mare încețoșată care ne înconjoară. Sau ar putea fi milioane de șiruri temporale, toate existând simultan...

- Jonas, mă pierzi, spuse Verity încet, cu disperare.

- Ba nu. Chiar tu mi-ai spus că ai avut o educație excelentă. Doar că nu vrei să auzi ceea ce voi spune. Dar vei asculta, Verity. Aurul străvechi din ochii lui străluci pentru o clipă. Nu prea poți face altceva. La urma urmei, îți convine sau nu, ești captivă în mașina asta cu un nebun care se întâmplă să fie și iubitul tău.

Verity se înfioră. Remarca lui sarcastică fu mult prea asemănătoare cu ceea ce gândise ea mai devreme în acea dimineață, în timp ce cobora treptele sinistrei case. Dacă Jonas ajungea să o cunoască destul de bine cât să

îi intuiască gândurile, Verity avea probleme.

- Nu am spus niciodată că ești nebun, și două nopți de sex nu te transformă automat în iubitul meu. În acest moment, nu te califici ca fiind mai mult decât un partener ocazional de sex.

- Partenerul tău ocazional de sex. Degetele lui lungi se încleștară pe volan. Spune-mi ceva, Verity. Mă

-Să te folosesc?! Cum poți să spui asta?! Dacă cineva îl folosește pe celălalt în relația asta a noastră, acela

- Nu sunt atât de sigur. Mă întrebam de ce, după douăzeci și opt de ani de dormit singură, ai decis brusc să mă primești în patul tău.

- Nu as putea spune că te-am primit în patul meu, sublinie ea precaută. Ți-ai cam croit drum forțat în el.

- Prostii. Tu m-ai primit. M-ai vrut în patul tău. Nu încerca să sugerezi că a fost vorba despre viol, Verity Ames, altfel jur că nu știu ce-ți fac.

-Mă ameninți acum, Jonas? întrebă ea pe un ton

ironic.

-Fii sigură. Acum răspunde-mi la întrebare. Mă folosești? Am dreptul să știu care este fundamentul acestei relații.

Aroganța lui era uimitoare.

- Nu fi absurd. Cum te-aș putea folosi?
- -Ca pe un experiment, spuse el scurt.

-Un experiment!

-Sigur. Am fost subjectul a suficiente experimente în viața mea cât să recunosc înscenarea unuia când o văd. Are sens. La urma urmei, te îndrepți spre treizeci de ani și nu se ivește nici o relație la orizont. La naiba, nu se ivește la orizont nici măcar un bărbat pentru o aventură de-un weekend. Ai fost puțin cam prea pretențioasă pentru cam prea mult timp, presupun. Ori asta, ori ai alungat cu limba ta ascuțită fiecare bărbat care a apărut. Oricare ar fi motivul, te-ai trezit singură, pe cale să devii fată bătrână. Ești o femeie pasională care și-a negat prea mult timp nevoile senzoriale. Începi să te întrebi dacă vei experimenta vreodată sexul sau dacă vei avea vreo relație adevărată. Este de așteptat să devii disperată pe măsură ce vezi un aspect important al vieții ocolindu-te.

Verity se simțea revoltată. Mâinile i se strânseră în

pumni.

-Nu sunt disperată. Poate că sunt pretențioasă, dar nu disperată.

-Ce femeie nu ar fi disperată în situația ta?

- Ticălos egoist!

-Încerc doar să ajung la adevăr. Vreau să știu dacă ai decis să experimentezi cu mine. Vreau să știu dacă mă folosești ca să vezi ce ai pierdut în toți acești ani. La urma urmei, sunt aici, există multă atracție între noi și sunt dornic. În plus, probabil că relația asta ți se pare neprimejdioasă pentru că tu crezi că deții controlul asupra ei. La naiba, sunt convenabil pentru tine. Cât control mai poți obține asupra relației? Mă poți oricând concedia dacă încep să te plictisesc în pat. Domnița mea socoate că va conduce dansul, ea dă ritmul și dictează toate măsurile. Eu îi urmez pașii, prins în mreje cu fiecare bătaie, în timp ce ea soarbe din vinul rosu al plăcerii.

Verity strâmbă din nas.

- Încă o traducere brută a vreunei poezii renascentiste?

- Mda. Oda vreunui curtean umil pentru iubita lui. care îl ținea la mila ei. Traducerea poeziilor nu este punctul meu forte, dar ai înțeles ideea. Eu sunt precum curteanul umil care a sfârșit dansând pe ritmurile iubitei lui.
- -Cumva, nu prea te văd jucând rolul curteanului umil, Jonas. Dacă o faci din când în când este pentru propriile scopuri. Dacă e să folosim reprezentări renascentiste, aș spune că ești mai degrabă un condotier ocupat cu propriile planuri în timp ce pretinde că lucrează pentru un client.

Gura lui Jonas se încleștă.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Dacă te folosesc sau nu? Dacă experimentez cu tine? Nu îți voi spune. Așa, vei avea cu ce să îți ții mintea ocupată în timp ce eu mă întreb de ce îi permit unui nebun să spele în continuare vase pentru mine.

Urmă o tăcere încremenită din partea lui Jonas, apoi

el întrebă cu un glas neutru:

- Chiar crezi că sunt dus cu pluta?

Verity își prinse buza de jos între dinți și o mușcă pentru o clipă, simțind durerea.

– Nu, răspunse în cele din urmă, gândindu-se la ceea ce văzuse în ochii lui aurii.

Văzuse veselie în privirea lui, dar și inteligență, pasiune și furie. Nu văzuse niciodată ceva care să o facă să se întrebe dacă Jonas era instabil psihic. Nu simțise

niciodată în el ceva care să o facă să creadă că era periculos și scăpat de sub control.

- Multumesc pentru atâta lucru, oricum.

- Spune-mi, te rog, despre... coridorul ăsta, porunci ea încordată.

Expresia lui se îmblânzi când o privi. Jonas luă o mână de pe volan și îi strânse degetele înclestate. Atin-

gerea lui era caldă și liniștitoare.

- Nu te teme, iubito. Oricând vei fi în coridor, voi fi acolo cu tine. Cineva s-ar putea speria al naibii de tare dacă s-ar trezi singur în el, neștiind ce se află înainte sau înapoi.

Verity îl privi cu ochi mari, plini de nesiguranță.

-Tu te vezi în acel coridor de fiecare dată când intri într-o transă sau cum îi spui tu stării în care erai azi-noapte?

Jonas încuviință din cap.

-Un tunel lung și întunecat, ca un tub care conectează trecutul și prezentul. Atunci când mi te-ai alăturat acolo, nu știam dacă vezi aceleași lucruri ca mine, dar se pare că da. Asta ar trebuie să fie de folos, Verity. Ne oferă un punct de referință. Experiența este destul de asemănătoare pentru amândoi cât să putem împărtăși anumite aspecte ale ei.

Verity căuta cu disperare o explicație logică.

- Poate ești telepatic sau ceva de genul. Poate acel coridor este o construcție pe care ai inventat-o în mintea ta și, cumva, mă poți face și pe mine să o văd. Poate nu are nici o legătură cu psihometria.

- Îmi spui că ți-ar fi mai ușor să accepți telepatia decât

psihometria?

- Păi, există multe exemple de oameni care cred că au văzut sau au auzit lucruri pe care nu le-ar fi putut simți în mod normal. Verity își alese cu mare grijă cuvintele. Nu știu, Jonas. Oricât de stupid ar părea, am impresia că este mai ușor să cred într-o oarecare formă de telepatie decât în psihometrie. Când vorbești despre

psihometrie, vorbești despre forțe din trecut. Să fiu sinceră, asta îmi dă fiori.

El zâmbi încordat.

-În comparație cu asta, telepatia pare ceva normal, nu-i aşa?

- Pare mai acceptabilă, poate, recunoscu ea. Ai fost testat și pentru telepatie cât ai fost la colegiul Vincent?

- Da. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Nu am prezentat absolut nici o fărâmă de abilitate telepatică, nici măcar după ce psihometria a început să devină atât de puternică.

Verity rămase tăcută, încercând să se împace cu o mulțime de concepte stranii.

- Tu chiar crezi tot ce îmi spui, nu-i așa?

- Aproape m-a ucis, Verity. Sau mai rău. Şi aproape m-a făcut să ucid alt om. Da, cred. Am fost forțat să accept această realitate.

- Și acum, că te poți agăța de mine, vrei să te testezi și să vezi dacă talentul poate fi controlat, asta este ideea?

- Da. Nu voiam să te grăbesc. Să fiu sincer, nu știam cum să îți explic toată treaba asta. Dar azi-noapte ai fost expusă întregii situații, așa că nu are rost să mă prefac.

Verity oftă.

- Chiar te rog, Jonas, să încetăm cu prefăcătoria.

El își încordă degetele pe volan și îi aruncă o privire. Genele îi adăposteau ochii mijiți.

- Mă vei ajuta să fac niște teste?

Probabil că ea era cea nebună din acea mașină, decise Verity.

- Bine. Știu că probabil voi regreta, dar un ajutor în bucătărie bun este greu de găsit. Nu vreau să fiu nevoită să caut iar spălător de vase. Te voi lăsa să faci câteva experimente cu mine, dacă asta vrei.

- Amabilă ca întotdeauna, micuță tirană.

Dar, când Verity privi din nou spre el, văzu că Jonas zâmbea larg.

Tavi turnă mai multă cafea pentru angajatoarea ei și io duse lui Caitlin, care stătea și privea pe fereastră.

-Chiar crezi că îi vei putea controla acțiunile în

noaptea balului? întrebă ea.

- Ai văzut cum l-a afectat floreta aseară.

- Ce am văzut a fost un bărbat care aproape s-a prăbusit. Când a reușit să se adune, a ieșit grăbit din cameră de parcă intenționa să ucidă pe cineva. Cred că era pe punctul de a pierde controlul, Caitlin. Ai spus că nu reprezintă un pericol atât timp cât contextul prezent nu seamănă cu trecutul asociat cu acea floretă.

- Reactia lui a fost puțin mai puternică decât mă așteptam, recunoscu Caitlin. Dar, în cele din urmă,

s-a controlat.

- Ești norocoasă că nu a pus sabia aia la gâtul lui Verity. Sau la al tău, de fapt. Arăta ca un dement când a ridicat-o.

Tavi stătea lângă Caitlin și privea împietrită spre

ocean. Caitlin scutură din cap.

- Nu funcționează așa. Crede-mă, știu despre ce vorbesc. Am studiat toate rapoartele de cercetare. Până la ultimul. Știu mai multe despre Quarrel decât știe el însuși despre sine.

Ești convinsă că îl poți face să îl ucidă pe Kincaid

pentru tine?

- Foarte convinsă. A fost acordat deja cu acea floretă, vezi tu. Data viitoare când o va atinge, va cădea mult mai repede sub vraja ei. Așa funcționează lucrurile. Odată ce conexiunea a fost stabilită între el și un anumit eveniment sau emoție din trecut, mai ales din epoca Renașterii, devine din ce în ce mai ușoară reconectarea. In noaptea balului, voi avea grijă ca prezentul să semene izbitor cu trecutul.

- Va folosi cu Kincaid aceeași floretă care a fost folosită în cazul tău, fu concluzia lui Tavi, rostită cu o com-

pasiune cunoscătoare.

- Da.

Chipul lui Caitlin era o mască încremenită. Cicatri-

cea era albă pe tenul ei crem.

- Planul tău depinde de încercarea lui Kincaid de a o seduce pe Verity. De unde știi că el o va găsi interesantă din punct de vedere sexual pe Verity?

Caitlin își privi surprinsă partenera.

- După toți anii aceștia în care l-am studiat, îi cunosc foarte bine obiceiurile lui Kincaid. Se va plictisi și va căuta distracție sexuală în noaptea balului. I-am spus clar că invitația este doar pentru el, singur. Nu va aduce nici o parteneră cu el. Verity îl va atrage. Ea este exact genul de persoană capabilă să scoată la suprafață răutatea firii lui. În plus, casa asta va arăta exact cum a arătat în noaptea aceea de acum mulți ani, iar asta cred că îi va trezi ceva amintiri.

- Genul de amintiri care să îi incite dorința?

- Nu este niciodată greu să inciți dorința în Kincaid. Este în firea lui să fie mereu în căutare de victime. Mă voi asigura că Verity va arăta ca o victimă. Îmbrăcată într-o rochie renascentistă, cu părul prins în stil clasic, cred că va fi chiar uimitoare. În plus, fata are un aer inocent, nu crezi? Aceasta ar trebui să fie cireașa de pe tort pentru Kincaid. Nu se va putea opune ocaziei de a prăda ceva ce este mai pur și mai inocent decât el însuși.

- Verity nu este vreo inocentă. Se culcă cu Quarrel,

sublinie grăbită Tavi.

Caitlin zâmbi.

-Inocența nu este doar o chestiune de virginitate, Tavi. Ar trebui să știi asta. Este o chestiune de spirit. Spiritul lui Verity este încă luminos și curat. Se vede în ochii și în zâmbetul ei. Sunt convinsă că de-aia stă Quarrel pe lângă ea. Pentru un bărbat cu un spirit atât de bântuit cum probabil că este al lui, ea ar fi o creatură captivantă. Într-un mod diferit, lui Kincaid i se va părea la fel de fascinantă.

- Nu îmi place, Caitlin. Nu îmi place nimic din toate astea. Planul asta pe care l-ai construit este prea complex, prea periculos. Nu este prea târziu să anulezi totul.

Putem lăsa răzbunarea în urmă și ne putem vedea de vietile noastre.

Tavi vorbi cu disperarea unei femei care făcea o ulti-

mă încercare de a împiedica un viitor îngrozitor.

- Te rog, mai gândește-te o dată la tot, te implor.

- Nu m-am mai gândit la altceva din noaptea în care Kincaid m-a violat, Tavi. Crede-mă, m-am gândit cât a fost necesar. Calea pe care am ales-o îmi va aduce dreptate, satisfacție și poate pace. Este singura cale care va face asta. Când totul se va termina, toată lumea o va numi o tragedie grozavă. Vor spune că Jonas Quarrel este instabil din punct de vedere psihic, că probabil a luat-o razna. Nimeni nu va asocia crima cu mine. Doar tu, eu și Kincaid vom ști că s-a făcut în sfârșit dreptate.

- Mă tem că te vei ucide pe tine însăți, Caitlin, prin

uciderea lui Kincaid, spuse Tavi. Nu merită.

- Te înșeli, spuse calm Caitlin. Va merita.

capitolul 11

Damon Marcus Kincaid ridică pumnalul cu măiestrie lucrat și îl mângâie cu mâini iubitoare. Asistentul lui Kincaid, un bărbat de o paloare rafinată, îl privea

cu respect.

Deși era tăcut, Hatch era în secret mirat de asemănarea uimitoare dintre șeful lui și micul pumnal. Kincaid avea să trateze pumnalul cu infinit mai multă grijă și respect decât ar oferi vreodată unei alte ființe umane, iar Hatch știa asta. Bănuia adesea că angajatorului său nu îi plăcea deloc de tovarășii săi umani. Acele degete puternice și ascuțite plimbându-se pe pumnal ar fi trebuit să aparțină unui artist, cuiva care avea sufletul unui creator. Kincaid nu crea altceva decât și mai mulți bani și putere. Kincaid ar fi fost un Borgia remarcabil.

Hatch știa că nu era bine să pună întrebări despre istoria recentă a pumnalului. Ŝe zvonea că Marcus Kincaid avea conexiuni cu o lume întunecată, ai cărei

membri depășeau adesea limitele normale ale practicilor în afaceri. Aveai o oarecare influență lucrând pentru un bărbat care deținea atâta putere, dar era mai sigur să nu privească în umbrele care îl înconjurau.

Totuși, Hatch începea să se îngrijoreze în privinta acelor umbre. Kincaid îl plătea bine, dar banii nu însemnau totul. Mai existau și alți potențiali angajatori în San Francisco. El deja începuse să caute altă

slujbă. În tăcere, desigur.

- Minunat, nu-i aşa? spuse Kincaid, admirând obiectul de parcă ar fi fost o femeie cu care se gândea să se culce. De pe la începutul lui o mie șase sute. Minunat făurit. Știai că, într-o anumită formă de duel italian, pumnalul era folosit în combinație cu o floretă? Vezi tu, pumnalul era pentru parare, iar floreta pentru atac.

- Pare o abilitate greu de deprins, spuse cu indiferen-

ță Hatch.

-Așa era. Stilul dual necesita mult antrenament. Dar bărbații de atunci aveau motivații puternice. Doar să mergi la biserică era un lucru periculos. Asasinarea era o distracție națională în Italia în timpul Renașterii. Cam ca răpirea în ziua de azi, presupun.

-Înțeleg. Hatch se înfioră la auzul propriilor cuvinte banale. Dar cu greu putea spune că era de părere că angajatorul lui părea puțin cam prea entuziasmat de ase-

menea distracții criminale din trecut.

Adesea, Hatch zărea în ochii lui Kincaid un licăr straniu care îl neliniștea. Nu putea defini acel licăr, dar știa instinctiv că, orice ar fi fost, depășea nivelul acceptabil de entuziasm pentru decapitare asociat cu modul american de a face afaceri. Dacă ar fi fost obligat să găsească un nume pentru ceea ce simțea uneori în Kincaid, Hatch ar fi etichetat acel lucru drept sete. Dar era o sete pe care Hatch nu o înțelegea. Setea secretă pe care o nutrea Kincaid nu era nici de natură homosexuală, nici de natură heterosexuală. Hatch bănuia că nu era deloc de natură sexuală, dar era la fel de viguroasă.

-Pumnalul este interesant. Ați spus că este italian? întrebă Hatch politicos.

Capul lui Kincaid se ridică, iar Hatch se trezi privind în acei ochi impenetrabili și lipsiți de suflet. Era întot-deauna o experiență vlăguitoare, chiar și pentru Hatch, care, lucrând de doi ani pentru Kincaid, știa că ar fi trebuit să fie obișnuit cu șocul.

Damon Kincaid se apropia de patruzeci de ani, dar trupul lui era într-o formă excelentă; sprinten, suplu și puternic. Era genul de corp care ar fi putut aparține fie unui dansator profesionist, fie unui scrimer expert.

Oricine presupunea că Kincaid era dansator era fie prost, fie orb. Kincaid prefera activitățile fizice care aveau o muchie letală. Scrima, nu dansul, era una dintre pasiunile sale. O marionetă împăiată folosită pentru antrenament atârna în colțul biroului. Arăta precum un mort spânzurat.

Chiar și fără constituția puternică și zveltă, Kincaid tot ar fi fost un om remarcabil. Era înalt, cu trăsături care s-ar fi potrivit viziunii unui sculptor renascentist despre un nobil: anatomie osoasă și austeră, dar totuși rafinată. Ochii îi erau singurele elemente neliniștitoare din peisajul fizic al feței lui. Aveau o nuanță nedefinită între albastru și cenușiu, care bătea adesea spre argintiu.

Ce făcea ca acei ochi să fie tulburători era faptul că rar exprimau vreo emoție, cu excepția acelui licăr ocazional de sete nefirească. Privirea lui Kincaid era straniu de superficială; complet indescifrabilă și niciodată lămuritoare. Hatch învățase să folosească alte indicii ale personalității angajatorului său pentru a-i putea prezice și interpreta răspunsurile. Nu era o sarcină ușoară, iar Hatch se înșelase de nenumărate ori. Chiar în acest moment, gemu în sinea lui, întrebându-se dacă păruse suficient de impresionat de pumnalul vechi de patru sute de ani.

– Da, este italian, spuse Kincaid, dar nu își mustră asistentul pentru că eșuase să perceapă adevărata frumusețe a obiectului.

În schimb, puse arma antică pe o masă din marmură și traversă camera pentru a lua scaunul din piele cu spătar înalt din spatele biroului din lemn de mahon. Biroul nu avea sertare. Doar prin acel detaliu un vizitator știa instant cât de puternic era Damon Kincaid. Își conducea imperiul corporativ cu disprețul unui aristocrat pentru rigurozitățile afacerilor moderne.

Încăperea nu avea elemente de mobilier, cu excepția biroului elegant al lui Kincaid și a scaunului ce semăna cu un tron. Oricine era adus înăuntru era obligat să stea în picioare în timp ce el își conducea afacerea. Îl asigura pe Kincaid că el era cel care deținea avantajul psihologic. Fiind singurul care putea sta așezat, era mereu, evident, cel mai important om din birou. Hatch

fu obligat să admire înțelegerea intuitivă a firii umane dovedită de șeful său.

Kincaid însuși era indescifrabil, dar avea o abilitate nefirească de a-i evalua pe alții și de a-și da seama cum să se folosească de ei. Era un talent care îl ajuta foarte mult în afaceri.

Podeaua din birou era din marmură lustruită. Nu exista nici un covor care să îmblânzească impactul lespezilor reci, dure și luminoase. Pe pereți erau fixate o varietate de săbii, florete și pumnale datând din perioada dintre secolelor al XIV-lea și al XIX-lea. Când intrai pe ușa lui Kincaid, era ca și cum ai fi intrat într-o armurărie antică.

Singurul obiect agățat în birou care nu era letal era un tablou de Caitlin Evanger.

Lui Hatch nu îi plăceau operele lui Evanger, deși recunoscuse nesilit de nimeni că era fascinat de ele. Mulți oameni erau. Kincaid era totuși un colecționar avid și părea să fie vrăjit de stilul deranjant și de imaginile feroce care caracterizau opera lui Evanger.

Hatch rezistă tentației de a se muta neliniștit de pe un picior pe altul în timp ce aștepta ca Damon Kincaid să își exprime clar dorințele. Stătea în picioare, calm și așteptând politicos, în timp ce Kincaid se întoarse în scaun pentru a studia priveliștea de jos, asupra orașului San Francisco.

-Ai raportul acestei săptămâni despre Evanger? întrebă Kincaid, mijind ochii în timp ce studia golful.

-Da, domnule. Agenția de investigație a continuat supravegherea zi și noapte, așa cum ați poruncit când ați auzit zvonurile că Evanger s-ar pregăti să își vândă ultimul tablou.

Hatch coborî privirea pe niște hârtii pe care le avea în mână, deși știa deja pe de rost informațiile. Nu venea

niciodată nepregătit în biroul lui Kincaid.

-Conform raportului lor, Evanger și însoțitoarea ei s-au întors de la spa înainte de weekend. Singurul incident care ar putea avea o semnificație importantă este faptul că au avut musafiri luni seara. Oaspeții lor au sosit în acea după-amiază și au plecat în dimineața următoare.

- Evanger a avut oaspeți? Glasul lui Kincaid fu tăios. Asta chiar este ceva semnificativ. Raportul inițial pe care l-am cerut acelei agenții menționa faptul că rar primea oaspeți, dacă primea vreodată. Mi-au confirmat că era foarte izolată. Nici măcar nu a acordat vreodată

un interviu.

- Îmi amintesc. Hatch aruncă o privire asupra notițelor sale. Oaspeții ei au fost doi oameni pe care i-a cunoscut la spa. Proprietara unui restaurant local, pe nume Verity Ames, și angajatul ei, Jonas Quarrel. Raportul speculează că Ames și Quarrel ar putea fi amanți. Acea parte este neconfirmată. Pare ceva lipsit de importanță, domnule Kincaid. Ames își câștigă existența din acel restaurant, iar Quarrel nu este nimic mai mult decât un spălător de vase și chelner. Nu par genul de oameni care ar investi în artă scumpă. Nu cred că trebuie să vă faceți griji în privința lor.

- Nu se știe niciodată, Hatch. Artiștii sunt, din fire, imprevizibili și excentrici. Având în vedere puținele informații pe care agenția le-a putut afla despre Evanger, trebuie să presupunem că ea este mai imprevizibilă și mai excentrică decât majoritatea artiștilor. Poate că Evanger s-a încăpățânat să îi lase pe ăștia doi să vadă tabloul. Nu ar fi ceva imposibil de crezut dacă ar fi interesați de Bloodlust. Poate că unul din ei are un tată bogat care i-ar putea împrumuta bani ca să îl cumpere.

Hatch decise că era timpul să scoată asul din

mânecă.

- Raportul spune că Evanger și-a sunat agentul în dimineața aceasta pentru a-l anunța cum are de gând să vândă tabloul.

Kincaid nu se mișcă, dar nu încăpea îndoială că Hatch îi atrăsese pe deplin atenția.

- La o licitație?

- O licitație privată, conform agenției. Va conduce ea însăși licitația, în propria casă.

- Când? Pe cine a invitat?

Întrebările erau lansate ca focurile de armă.

- Partea aceasta a fost puțin neclară. Hatch se încruntă. Aparent, va organiza o petrecere. Ca o înmormântare pentru sine, pregătindu-se să își lase cariera în urmă, presupun. Mulți oameni implicați în lumea artei vor fi acolo, dar doar câtorva li se va cere să se întoarcă după petrecere la licitația pentru tablou.

- Trebuie să fiu pe lista aia de invitați, Hatch. Și, mai important, trebuie să fiu pe lista de licitanți. Ocupă-te

de asta. Vreau tabloul acela.

Hatch încuviință din cap, neîntrezărind vreo dificultate în acea privință. Orice artist, indiferent de cât de excentric, ar fi încântat să știe că Damon Marcus Kincaid era interesat să liciteze pentru un tablou. Dacă el era interesat, era garantat faptul că prețul avea să urce foarte mult. Când Kincaid își dorea ceva, îl obținea, indiferent de cât trebuia să plătească. Dacă această Evanger avea pic de creier, avea să profite de sansa de a-l avea

pe Kincaid printre licitanți. După aceea, singura ei problemă ar fi să se asigure că invita destui potențiali cumpărători bogați și hotărâți pentru a avea parte de o licitație aprinsă.

-Voi contacta imediat galeria din San Francisco a lui

Evanger, îi spuse Hatch angajatorului său.

- Aşa să faci. Acum.

Gura lui Hatch se încleștă, deși era obișnuit cu tonul poruncitor.

- Revin curând cu răspunsul, domnule Kincaid.

Ieși din birou cu obișnuita senzație de ușurare. Până acum, Hatch fusese în siguranță, plutind la suprafață pe apele care înconjurau rechinul care era șeful lui, dar trebuia să fie tot timpul cu ochii pe bestie. Era prea ușor să înceapă să arate ca mâncare pentru rechini.

Kincaid se întoarse din nou spre fereastră după ce

ușa se închise în urma asistentului său.

Acea monstruozitate blestemată de casă părea menită să revină constant în viața lui. Era aproape supranatural. Coincidențele, fu el forțat să recunoască, aveau loc

din când în când, dar lui i se păreau deranjante.

Își lăsă mintea să zboare la prima dată când văzuse casa aceea. Se întâmplase când era mult mai tânăr și puțin îmbătat de puterea pe care începea să o acumuleze. Casa îi aparținuse lui Sandquist, care fusese cel mai apropiat prieten al lui Kincaid. După moartea lui Sandquist, Kincaid avusese grijă să nu își mai facă alți prieteni apropiați. Erau prea periculoși.

Dar, pe atunci, Kincaid fusese entuziasmat să descopere că Sandquist îi împărtășea gustul pentru exotic în materie de sex. Nici unul din ei nu fusese blestemat cu inhibiții sau limite morale ferme și se dăduseră amândoi peste cap să construiască un loc foarte interesant de retragere în casa de pe stânci. Se dovedise a fi suficient de ușor să ademenească în casă femei alese cu grijă, pentru orgiile extravagante pe care Sandquist avea talentul de a le organiza. Drogurile, banii și amenințarea cu violența

asiguraseră tăcerea victimelor lui, majoritatea ducân-

du-și traiul pe străzi.

Existase o singură excepție, o femeie care poate s-ar fi dus la poliție dacă i s-ar fi permis să o facă. Fusese o greșeală să o ducă pe Susan Conelly la casa de pe stânci. Dar Kincaid fusese incapabil să se abțină. Femeia fusese perfectă: frumoasă, naivă, inocentă și nebunește îndrăgostită de el. Kincaid încă devenea excitat când se gândea la modul metodic în care o deposedase pe dulcea Susan de frumusețea, de naivitatea, de inocența și de pasiunea ei. Fusese o noapte glorioasă, dar una cu potențial periculos.

Lui Kincaid îi venise mintea la cap mai târziu și își dăduse seama că trebuia să scape de această victimă. Un accident de mașină pe o autostradă pustie de pe coastă rezolvase problema. Femeia murise în acel accident. Fiind întotdeauna un bărbat meticulos, Kincaid verificase necrologurile pentru a se asigura că nu supraviețuise.

Acea experiență îl făcuse să înțeleagă că venise momentul să pună capăt weekendurilor exotice. Avansa în lumea afacerilor, fapt ce necesita crearea unei fațade respectabile în timp ce își construia legături interlope ce îi permiteau să acționeze în umbra unei afaceri legitime. Kincaid îi spusese lui Sandquist că nu mai puteau avea parte de acele weekenduri.

Sandquist acceptase decizia prietenului său, spunând că îl înțelegea. Fiecare din cei doi mersese pe drumul lui, până în urmă cu trei ani. Kincaid încă își amintea șocul tulburător pe care îl simțise când primise mesajul de șantaj de la Sandquist. Acum, privind înapoi, Kincaid putea doar să compătimească naivitatea tânărului care fusese. Nu se gândise niciodată că Sandquist filmase câteva dintre violentele orgii. În fiecare dormitor fuseseră instalate camere ascunse cu grijă.

Existase o singură soluție, desigur. Kincaid intrase din nou în casa de pe stânci. În mod stupid, Sandquist nu schimbase sistemele de securitate. Cele actuale erau aceleași care protejaseră casa în perioada orgiilor de weekend. Kincaid își amintea bine sistemele și le evi-

tase cu ușurință.

Îl găsise pe Sandquist în salonul spațios de la etajul al treilea. Sandquist, cufundat într-o lume încețoșată indusă de pastile și alcool, era atât de pierdut în tărâmul lui de basm, încât nici măcar nu își recunoscuse victima propriului șantaj. Kincaid îl condusese pur și simplu la parter și îl împinsese de pe stânci.

Crima fusese declarată un accident provocat de o supradoză de droguri. Foarte tragic. Cine ar fi crezut că Sandquist avea o problemă cu drogurile? Dar, la urma urmei, drogurile erau atât de răspândite în vremurile

acestea în toate păturile societății.

Kincaid plecase în acea noapte din casa de pe stânci convins că fusese ultima dată când văzuse acel loc.

Nici măcar nu știuse că locuința fusese recent vândută până când îi ajunseseră la urechi zvonurile cum că artista Caitlin Evanger făcea planuri să își pună în vânzare ceea ce ea însăși declarase că era tabloul final

al carierei sale.

Kincaid deținea deja trei tablouri Evanger, deși nu le achiziționase doar ca o investiție. Ceva în legătură cu violența reprimată din ele și perspectiva sumbră și supranaturală a artistei asupra realității îl atrăsese. Într-un mod imposibil de definit, se potrivea cu propria lui perspectivă.

Zvonul despre un tablou final al lui Evanger se împrăștiase cu iuțeala fulgerului printre colecționari. Când zvonurile ajunseseră la Kincaid, el le acordă atenție. Își dorea acel tablou. Se întrebă calm dacă Evanger căzuse pradă depresiei și decisese să aranjeze scena pentru o

sinucidere elaborată, demnă de prima pagină.

Lui Damon nu îi păsa prea mult dacă femeia se sinucidea după vânzarea ultimului ei tablou. De fapt, ar fi mai bine dacă ar face-o. Așa ar fi sigur că ea nu avea să se răzgândească și nu avea să se reapuce de pictat.

Sinuciderea lui Evanger ar juca un rol important în protecția investiției lui Kincaid în artă. Damon zâmbi

vag la acel gând. Într-un fel sau altul, când toate astea aveau să se termine, iar el avea să dețină *Bloodlust*, intenționa să se asigure că Evanger avea să se sinucidă.

Dar acum prioritatea era să se asigure că ajungea pe lista de oaspeți pentru ceea ce promitea să fie o licitație exclusivistă.

Damon Kincaid avea să intre din nou în casa aceea urâtă ce se înălța deasupra stâncilor.

Poate că de data aceasta, după ce își termina treaba acolo, avea să se asigură că locul urma să fie distrus. Deja apăruse de prea multe ori în viața lui. Nu simțea nevoia de o a patra ocazie.

Kincaid se întoarse înapoi spre masa de scris și apăsă un buton pe o consolă mică. Glasul educat al secretarei sale răspunse de îndată:

- Da, domnule Kincaid?
- Dă-mi-l pe Hatch.
- Da, domnule Kincaid.

Hatch răspunse imediat:

- Da, domnule Kincaid?
- După ce mă vei trece pe lista licitanților lui Evanger, vreau să iei din nou legătura cu acea agenție de investigații. Vreau să îi verifice pe acea proprietară de restaurant și pe iubitul ei spălător de vase. Află ce poți și raportează-mi cât mai curând posibil.

Da, domnule Kincaid.

Kincaid se lăsă mulțumit pe spătarul scaunului. Spre deosebire de alți directori, lui îi plăcea să angajeze bărbați și femei care știau să se supună fără să crâcnească. Nu avea sens să angajeze oameni care ar putea gândi prea mult pe cont propriu.

Verity termină de pregătit sosul de iaurt cu curry și puse bolul în frigider, lângă berile pe care tatăl ei și Jonas le depozitaseră acolo. Aromele din sos aveau să se amestece minunat astă-seară, când avea să fie servit cu legume proaspete la cină.

Verity fusese foarte ocupată toată ziua, după ce ea și Jonas se întorseseră de la Caitlin. Ajunseseră acasă la zece, la timp pentru a se apuca de pregătit prânzul. Nu mai avusese nici un moment de pauză de atunci.

Își șterse mâinile și privi în jur în bucătărie. Restaurantul era închis de la ora două, iar ea muncise singură și fără oprire de aproape două ore. Acum era aproape ora patru, și decise că merita o pauză. Se părea că oricine alteineva de acolo își luase deja una. Nu îi mai văzuse pe tatăl ei și pe Jonas după ora două. Plecaseră împreună cu unul dintre pachetele de șase sticle de bere din frigider.

Nici unul din ei nu se deranjase să o întrebe pe Verity dacă puteau să își depoziteze berea în frigiderul ei. Ea pur și simplu deschisese ușa și găsise berile înghesuite acolo. Se enervă, dar decise că nu merita să pornească o ceartă din pricina asta. Avea alte lucruri pe cap.

Verity ieși pe veranda din spate a micului ei restaurant și se întinse alene. Soarele amiezii se simțea cald pe umerii ei în timp ce ea se gândi la opțiunile pe care le avea. Putea lua o cutie de suc de fructe și putea merge la lac sau o putea vizita pe Laura, care s-ar bucura de puțină liniște înainte de ora cazării clienților.

Sau ar putea merge să îl caute pe Jonas și să vadă dacă el chiar vorbise serios când spusese că voia să încerce să testeze bizara putere psihică pe care pretindea că o avea.

Își cufundă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor ei și porni pe alee, spre micuța cabană pe care tatăl ei și Jonas o împărțeau. Pe măsură ce înainta printre copaci, îi zări pe ambii bărbați întinzându-se la soare pe puntea din fața căsuței. Amândoi aveau în mâini câte o cutie de bere, iar restul din pachetul de șase erau puse la rece într-o găleată cu gheață, între ei. O pungă desfăcută de chipsuri de cartofi stătea pe treapse apropie.

- Este evident că nici unul din voi nu va avea vreodată vreo problemă prea mare să se adapteze cu pensionarea, spuse ea când ajunse lângă ei. Unii bărbați nu pot face față pensionării, să știți. Mor sau o iau razna când constată că nu mai au un job constant, de la nouă la cinci. Șocul de a rămâne fără slujbă pentru prima oară în viața lor este prea mult pentru ei. Este bine de știut că voi doi nu veți deveni niciodată prea dependenți de acel gen de rutină.

Jonas se lăsă pe spate, sprijinindu-se de grilajul balustradei, odihnindu-și un picior pe treapta de sub cea pe care stătea. Celălalt picior și-l întinsese leneș pe scândurile din lemn de sequoia. Mâncă un chips, duse cutia de bere la gură și o goli cu o plăcere evidentă înainte de a vorbi:

- Practica te învață. Nu-i așa, Emerson?

- Să știi că da, fu Emerson de acord din partea opusă a treptelor. Îi zâmbi blând fiicei lui. Ia loc, Roșcato. Dacă promiți să nu ne ții vreo predică despre virtutea slujbelor, poate te vom lăsa să iei o bere și o mână de chipsuri.

Verity ridică scurt privirea spre cer și se dădu bătută.

-S-a făcut. Sunt prea obosită ca să încerc să vă bag mințile în cap azi.

Jonas bătu cu palma locul de lângă el.

-Asta este o veste bună. Ia loc. Chiar o să desfac o bere pentru tine.

- Mereu așa un domn.

Dar Verity acceptă berea rece cu o oarecare recunoștință. Dintr-un anume motiv, nu avea energia de a le ține predici azi.

Jonas se lăsă din nou pe spate și privi spre Emerson.

- De unde naiba s-a ales cu o asemenea idee învechită în privința muncii?

- Nu te uita la mine, spuse Emerson. Nu din partea mea de familie.

Verity strâmbă din nas la amândoi, alegând să ignore provocarea fățișă. Uneori, o femeie trebuia să se înalțe deasupra simțului umorului primitiv folosit adesea de

masculii speciei.

Stătură toți trei într-o tăcere prietenoasă preț de câteva minute, absorbind sunetul vag al murmurului copacilor și priveliștea lacului în lumina soarelui. Nici Jonas, nici Emerson nu păreau dispuși să înceapă o conversație, așa că Verity așteptă să îi vină curajul după câteva guri de bere înainte de a prelua inițiativa.

-Jonas, i-ai spus lui tata despre testul pe care vrei să

îl faci cu pistoalele?

Jonas ridică din umeri.

- I-am spus.

Verity privi spre tatăl ei.

- Ce părere ai, tată?

Emerson își scărpină ceafa.

- Despre ce?

- Despre chestia asta cu psihometria, spuse ea răspi-

cat, fără să îl privească pe Jonas. Crezi în ea?

-Roșcato, eu cred în multe lucruri pe care nu le pot vedea, gusta sau atinge. Lucruri precum găuri negre în inima universului și teoria relativității. Sunt dispus să îmi mențin mintea deschisă spre chestia asta psihică. Dacă Jonas spune că are un fel de talent, sunt dispus să aștept și să văd.

-Știi ceva despre psihometrie? îl întrebă poruncitor

Verity.

Emerson ridică dintr-o sprânceană stufoasă.

-Știu că orice colecționar bun, orice dealer de antichități sau director de muzeu îți va spune că a auzit povești despre oameni în domeniul lor care par pur și simplu să "știe" când un obiect este veritabil. De obicei, acest fapt este privit drept un fel de intuiție bazată pe o experiență vastă, un sentiment senzorial pentru ceea ce este real și ce nu. Dar cine știe? Ar putea fi cunoștințe elementare ale psihometriei. Şi, dacă este așa, are sens să te gândești că este posibil ca anumiți oameni, câțiva, să se fi născut cu mai mult decât un talent

elementar. Câțiva se poate să fi avut puterea dezvoltată pe deplin. Cum am spus, îmi țin mintea deschisă. Tu?

Verity aruncă o privire spre Jonas, care stătea cu capul sprijinit de stâlpul balustradei. Ochii îi erau închiși, și părea să nu acorde atenție discutiei.

- Si eu îmi țin mintea deschisă, răspunse Verity.

Jonas vorbi fără să deschidă ochii:

- Dacă asta este ceea ce crezi, Emerson, am o proprietate la ocean în Arizona pe care mi-ar plăcea să ți-o vând.

Emerson râse.

- Presupun că vom afla mai multe despre chestia asta când voi doi veți face testul ăsta, nu? De-ar fi să nu funcționeze, măcar ar trebui să fie amuzant. Mereu mi-au plăcut trucurile bune.
- Ți-a spus Jonas că, ultima dată când și-a exersat trucul, cineva aproape a fost ucis?

Verity simți încordarea bruscă și intensă a lui Jonas.

- Doar un tehnician de laborator, din câte am auzit. Emerson nu era îngrijorat. În zilele noastre, tehnicienii de laborator sunt la fel de comuni precum șoarecii. Ce contează unul în plus sau în minus?
 - Tată!

Emerson rânji.

- -Te tachinam, Roșcato. Bărbatul se întinse după o cutie de bere. Unde plănuiești să faci testul ăsta, Jonas? Vreau să fiu prezent. Nu aș vrea să se întâmple ceva cu pistoalele alea.
 - Pistoalele vor fi în siguranță, spuse calm Jonas.

- Primesc aceeași garanție și în privința lui Verity? întrebă blând Emerson.

- Verity va fi în deplină siguranță, spuse încet Jonas.

-Normal că voi fi în siguranță, replică ea iritată. Ce mi se poate întâmpla, chiar dacă Jonas ar avea dreptate în ceea ce privește această putere stranie?

Jonas deschise un ochi și o privi gânditor. - Îți spun eu ce ți s-ar putea întâmpla, micuță tirană. Într-una dintre zilele astea, o să te prind în coridorul ăla

și poate că nu o să îți mai dau drumul. Când suntem în coridor, eu sunt cel care deține controlul. Tu lucrezi pentru mine acolo.

Verity înghiți prea multă bere și mai că se înecă. Până îsi reveni, Jonas și Emerson deciseseră cu nonșalanță

când să facă experimentul.

-În seara asta, după ce Verity închide restaurantul, va fi un moment bun, spuse Jonas. De obicei, ea este epuizată după curățenia de seară. Cu puțin noroc, va fi prea obosită să mi se împotrivească atunci când voi încerca să fac conexiunea.

Verity îl privi încruntată. Jonas vorbea despre o conexiune psihică, dar o izbi pentru prima dată revelația că ajunsese în pat cu Jonas de fiecare dată după ce îl văzuse în acel coridor misterios.

Verity își petrecu restul serii întrebându-se dacă exista vreo legătură între experiențele psihice de care Jonas pretindea că avea parte și pasiunea lui de după.

Era un gând tulburător.

Restaurantul No Bull Cafe se închise cu o jumătate de oră mai devreme în seara de marți. Nu fusese prea multă treabă de făcut pe parcursul serii, iar Jonas și Emerson făcuseră curat în timp record. Verity se trezi rămânând în urma lor, verificând de două ori liste și mici detalii pe care deja le știa pe de rost.

- Ești pregătită, Verity?

Ea tresări când Jonas se apropie de ea din spate. Privi peste umăr și îi întâlni privirea fermă.

-Presupun că da. Mai pregătită de atât nu pot fi.

Expresia lui se înăspri ușor.

-Nu trebuie să arăți de parcă tocmai te-am invitat la o înmormântare. Va dura doar câteva minute. Când se va termina, poate voi avea niște răspunsuri la întrebări cu care trăiesc de foarte multă vreme.

Revolta lui Verity pâlpâi și se stinse. Jonas credea în acest talent misterios pe care pretindea a l avea. Indiferent dacă era adevărat sau nu, acest lucru îl consuma de ani întregi. Aparent, îi conturase o mare parte din viața de adult. Nu putea refuza să îl ajute cu un mic test.

Din impuls, se întinse și îl luă de mână.

- Bine, hai să vedem ce se întâmplă.

Ochii lui Jonas se luminară, iar degetele lui puternice se încleștară pe ale ei.

- Mulțumesc, Verity. Într-una dintre zilele astea te voi

răsplăti pentru această favoare, promit.

-Nu-ți face griji. Consideră asta un bonus pentru munca pe care o faci. Având în vedere salariul mic pe care ți-l plătesc, presupun că meriți un bonus. "Cum ar fi să te culci cu șefa ta și să joci jocuri psihice stranii cu ea." Ești gata, tată?

Emerson, care stătea sprijinit de o tejghea, cu brațele încrucișate peste pieptul lat, încuviință scurt din cap.

Rânji în barbă.

- Hai să vedem ce se întâmplă.

Încuiară restaurantul și porniră pe alee, spre micuța cabană. Când ajunseră înăuntru și închiseră ușa, Emerson se aplecă și scoase de sub patul lăsat cutia cu pistoale. O deschise și o puse pe o masă. Verity avu impresia că pistoalele acelea antice arătau sinistru în lumina aspră a becului de deasupra. Dar ea crezuse întotdeauna că toate pistoalele, de orice fel și oricât de vechi, păreau sinistre și respingătoare.

- Ce facem acum, Jonas? întrebă ea cu calm.

-Tu nu trebuie să faci nimic, doar să te așezi pe scaunul ăla și să încerci să nu mi te opui sau să fugi de mine.

Îi arătă unul dintre scaunele cu spătar drept de la masă. Verity se încruntă în timp ce se așeză.

- Nu mă voi împotrivi. Am fost de acord să fac asta, ai uitat?

El încuviință din cap, stând vizavi de ea.

-Știu, dar instinctele tale pot decide altceva când vor simți ce se întâmplă. În celelalte două dăți când am încercat să mă conectez cu tine în acel coridor, erai

îngrozită.

Era deranjant să știe că amintirile lui despre acel coridor mintal erau la fel de exacte ca ale sale. Ei chiar împărtășiseră un fel de imagini psihice. Jonas chiar știa că ea încercase să fugă de el. Cumva, el chiar fusese acolo cu ea. Era ultimul lucru pe care Verity voia să îl recunoască. În mod sigur, exista o explicație logică. La o adică, ea ar vota pentru telepatie înainte să fie de acord cu verdictul psihometriei, decise Verity.

Ideea telepatiei era destul de rea, dar, cumva, psiho-

metria era chiar mai greu de acceptat.

-Hai să terminăm odată cu asta, spuse ea printre

dinții încleștați.

Jonas îi aruncă o privire înverșunată înainte de a se întinde spre mâna ei peste masă.

Da, doamnă, spuse el sec.

Emerson era confuz.

- Pe mine unde mă vrei în toată treaba asta? întrebă el.

Jonas ridică privirea, cu o expresie gânditoare.

- Doar stai pe-aproape. Dacă ceva pare că ar putea scăpa de sub control, ia-mi pistolul din mână. Odată ce voi pierde contactul cu arma, reacția va înceta.

Emerson miji ochii.

-O să faci pe nebunul cu noi, Jonas?

Jonas zâmbi slab.

-Voi fi bine. O am pe Verity. Nu îți face griji. Deja am atins puțin pistoalele astea, iar impactul lor nu este prea rău.

-Cum adică impactul lor nu este prea rău? vru Verity

să știe.

-Adică, nu am simțit moarte asociată cu ele, îi explică nerăbdător Jonas.

Verity se cutremură.

- -A. Păi, asta este încurajator. Presupun că sunt pregătită.
 - Cât entuziasm.

Dar Jonas nu mai ezită. Se întinse spre cutie și luă

un pistol.

Jonas simți un licăr palid și sclipitor de conștiență, apoi închise ochii. Simți senzația stranie de a fi brusc nevoit să își împartă locul în timp și spațiu cu altceva, ceva al cărui loc nu era tocmai acolo. Pereții casei începură să se încovoieze în jurul lui.

Experiența aceasta nu avea să fie nici pe-aproape la fel de intensă pe cât fusese cea cu floreta. Dar Jonas se aștepta la asta. Pistolul data dintr-o perioadă mai târzie.

Efectul lui trebuia să fie mai puțin dramatic.

Mânerul pistolului era cald și solid în mâna lui. Simți cum fruntea îi era deodată acoperită de un văl umed de sudoare.

Tunelul continuă să se formeze în mintea lui.

Începu să se miște în lungul coridorului, conștient de mrejele de emoție veche ce păreau să îl tragă spre un capăt al tunelului. Le ignoră momentan, concentrându-se să o găsească pe Verity înainte de a încerca să se confrunte cu senzațiile din trecut. Ii putea simți prezența undeva înaintea lui, în umbrele încețoșate care pluteau în coridorul nesfârșit. Odată cu siguranța prezenței ei, veni sentimentul că era conectat în siguranță cu realitatea primară.

Ceva licări în întunericul dinaintea lui. Un val de bucurie îl izbi pe Jonas. Ea era acolo. Jonas surprinse o fărâmă ademenitoare din ea, stând nemișcată, pregătită să fugă, dar fără a ceda deocamdată în fața fricii. Jonas o admiră pe Verity pentru că reușea să dețină controlul asupra ei înseși. Micuța tirană era o domniță curajoasă.

Dar el stiuse dintotdeauna acest lucru. Verity se luptase din răsputeri până când el îl luase pe Pedro de pe

ea pe acea alee din Mexic.

Jonas continuă să înainteze pe coridor. Nu se grăbi, concentrându-se asupra sentimentului că deținea controlul. În trecut, când mai intrase în coridor, fusese întotdeauna forțat să se confrunte cu impactul imediat al emoțiilor și al imaginilor care așteptau să îl învăluie.

Intrarea în coridor însemnase întotdeauna că mergea la luptă. Dar nu și în seara asta. O senzație imensă de ușurare și de satisfacție îl străbătu pe Jonas. Nu încăpea îndoială că prezența lui Verity îi oferea, cumva, putere.

Prezența lui Verity făcea posibilă îmblânzirea fantomelor din trecut. Jonas avea să se conecteze cu Verity în coridor și apoi avea să se întoarcă pentru a confrunta

fantomele.

Își croi drum prin umbre și o găsi pe Verity așteptându-l. Ea stătea încordată, cu mâinile mici încleștate în pumni hotărâți. Senzația că era ancorat deveni mai puternic. O parte din Jonas avea acum libertatea de a

face câteva observații.

Unul dintre lucrurile pe care le observă fu că el și Verity păreau să fie îmbrăcați exact așa cum fuseseră toată seara. Aparent, imaginile pe care le construiau în mințile lor reflectau realitatea actuală din afara coridorului. Principala diferență era că, înăuntrul tunelului, fiecare se mișca independent. În timpul și spațiul actuale, nici unul nu se ridică de la masă, dar în interiorul coridorului fiecare avea capacitatea deplină de mișcare.

Jonas citi precauția din ochii lui Verity și încercă să îi zâmbească liniștitor. Se opri în fața ei, fără să o atingă

în coridor.

-Bună, spuse el, întrebându-se dacă ea avea să o ia la fugă.

- Bună și ție. Verity își desprinse ochii de la chipul lui

și privi în jur. Deci ăsta este, nu?

- Ăsta este. Gândește-te la el ca la un tunel prin mare. În loc să fim înconjurați de apă, suntem înconjurați de timp. Suntem cufundați în el.

Verity se îmbărbătă pe sine și își frecă agitată brațele.

- -Şi tu crezi că anumite frânturi din timp intră în acest coridor?
- Când mânuiesc un obiect care poartă o emoție puternică din intervalul de timp la care se pare că sunt vulnerabil, acele emoții se strecoară în coridor. Este ca și cum ar încerca să se reconecteze cu acel obiect

prin intermediul meu. Este greu de explicat, Verity, dar este real.

- Mai există o explicație, spuse ea pe un ton defensiv.

– Care?

Se poate să o luăm amândoi razna.

Jonas scutură din cap.

-Crede-mă, m-am gândit la posibilitatea astea. Dar nu o luăm razna. Vino cu mine. Vreau să vezi ce se întâmplă când confruntăm emoțiile asociate cu pistolul.

Jonas întinse mâna. Verity ezită, apoi îi oferi mâna sa. Jonas îi cuprinse încheietura și o trase blând în josul coridorului. O simti tresărind, dar Verity nu protestă. Ea avea să meargă până la capăt, așa cum promisese. Jonas simți recunoștința și admirația adunându-se în stomacul lui.

Nu fură nevoiți să meargă prea departe în coridor pentru a găsi ceea ce căuta Jonas. Nu făcură mai mult de câțiva pași în ceața învolburată, când mrejele colorate și sinuoase apărură și începură să se încolăcească înfometate în jurul lor.

Mrejele multicolore se îndreptară întâi spre Jonas, asemenea unei haite de câini încolțind o vulpe, dar apoi se întâmplă ceva. Încetiniră, se retraseră într-o parte și porniră ușor spre Verity.

- Jonas, ce se întâmplă?

Verity se mută agitată de pe un picior pe altul în timp ce manifestațiile multicolore se învolburau în jurul ei. Încercă să le alunge cu mâna liberă.

- Nu te vor răni. Tu nu ești la fel de sensibilă ca mine la ele. Dar, dintr-un anume motiv, ești un magnet pentru ele. Prezența ta mă eliberează pe mine, Verity. Impreună suntem mai puternici decât ele. Simți ceva?

- Nu, spuse ea grăbită, apoi se răzgândi. Da. Nu știu.

Este ciudat, Jonas.

-Știu. Nu îți face griji. Eu sunt elementul principal de contact.

-Cum este pentru tine? întrebă ea oarecum în șoaptă.

Jonas se concentră, bucurându-se pentru prima oară de senzația triumfătoare de a deține controlul asupra ceea ce înfrunta. Pentru prima dată, aceasta nu era o luptă. Nu era nevoit să se lupte cu aceste lucruri sinuoa-se, zvârcolitoare; le putea manipula. De data aceasta, el era forța dominantă din coridor.

Încet, Jonas întinse mâna liberă și atinse unul dintre lujeri, o fâșie aurie care pulsa ademenitor. În clipa în care iniție un contact voit cu ea, fâșia se eliberă din talmeș-balmeșul care o înconjura și sări să se încolăcească

pe brațul lui.

Adrenalina pompa prin venele lui Jonas. Apoi simți o nouă senzație de conștiență. Era senzația de conștiență a altcuiva, nu a lui. Jonas stătea pe un câmp înverzit în zorii unei zile, purtând cizme lungi, până la genunchi, și pantaloni de un cafeniu-deschis. În sus purta doar o cămașă. Un servitor aflat lângă trăsură îi ținea redingota verde și pălăria neagră din pâslă. În pumnul lui Jonas era un pistol. Același pistol pe care îl ținea el acum în cabană.

La mică distanță de el, un alt bărbat îmbrăcat asemănător ținea partenerul armei pe care o avea Jonas. Ambii așteptau un semnal de la bărbatul aflat între ei. Undeva în depărtare, un cal bătu din copite și inhală aerul rece al zorilor. Hamurile metalice zornăiră. Câțiva oameni asistau de pe margine. Unul dintre ei era adjunctul lui Jonas, bărbatul care făcuse aranjamentele formale pentru confruntarea din această dimineață.

Jonas era conștient de sentimentul de teamă, dar fu ținut la distanță de valul de furie rece și de adrenalină ce pompa prin el. Singurul lui scop în această dimineață era să verse sângele bărbatului care o insultase pe Amanda. El avea să îl învețe o lecție pe ticălosul ăla.

Semnalul veni. Jonas ridică pistolul cu o mișcare elegantă, fermă. Dar, chiar în timp ce o făcu, știu cumva că acțiunea nu îi aparținea. El era un observator. Mâna oponentului său se ridică de asemenea. Dar Jonas deja își încleșta degetul pe trăgaciul pistolului greoi, încreză-

tor în ținta sigură a armei.

Apoi, fără vreun avertisment, Verity țipă și îl trase de braț. Pentru o clipă, toate imaginile se încețoșară. Jonas era atât bărbatul de pe câmpul înverzit, cât și observatorul din coridor. Furios din pricina distragerii, Jonas încercă să se elibereze de strânsoarea convingătoare a lui Verity, dar ea se agățase de el, țipând la Jonas.

-Oprește-te! Mă auzi? Oprește-te chiar acum. Nu voi permite ca prostia asta să continue. Înșfăcă fâșia aurie de pe brațul lui Jonas, eliberându-l. Lujerul se târî îna-

poi în încâlceala de fâșii de la picioarele ei.

Jonas clipi la auzul accentului britanic specific claselor superioare. Făcu ochii mari.

- Amanda?

-Nu, nu sunt Amanda. Sunt Verity. Vino cu mine.

Ieşim de aici.

El se întoarse înapoi, văzând imaginile scenei luminate de zorii zilei deja stingându-se rapid. Dezorientat, Jonas se răsuci spre Verity. Ea îl trăgea de braț și îi striga porunci:

-Am spus să vii cu mine, la naiba. Accentul britanic dispăru. Glasul era din nou al lui Verity. Ieșim de aici.

- Iubito, este în regulă. Jonas încercă să o liniștească, dar ea îl trăgea deja în josul coridorului. Totul este sub control. Este în regulă. Calmează-te, Verity. Vreau să explorez puțin.

-Cum naiba ieșim din coridorul ăsta? întrebă ea

Jonas deveni conștient de pistolul din mâna lui. Descleștă degetele și îi dădu drumul. Coridorul dispăru imediat. Jonas stătea din nou față în față cu Verity la masa mică din cabană.

Nu fu surprins să constate că era excitat sexual. Fiindcă se întâmplase la fel după cele două ocazii anterioare când o întâlnise pe Verity în coridor, se aștepta la asta. Singura diferență de data aceasta era dorința mult mai puternică de a o arunca pe Verity pe cel mai apropiat pat, de a o dezbrăca și de a se cufunda înăuntrul ei. Sudoarea se prelingea pe chipul lui.

-Ei bine, spuse Emerson, privind de la un chip în-

cordat la altul, cum a fost minivacanța?

-A fost cât pe ce să ne pierdem cecurile de călătorie, spuse posomorâtă Verity.

capitolul 12

Jonas putea simți tensiunea radiind dinspre Verity în timp ce o conducea înapoi la cabana ei. Avu un efect amplificator asupra dorinței lui deja arzătoare, dar Jonas era decis să se controleze în această noapte. Verity tocmai avusese o experiență traumatică. Lucrul decent de făcut era să îi ofere timp să se obișnuiască. Foarte probabil, Verity avea să vrea să vorbească despre asta.

Își spuse în sinea lui că, dacă era destul de gentleman, nu avea să încerce să o împingă în pat în această seară, așa cum făcuse ultimele două dăți. Trebuia să arate puțin respect pentru efectele experienței asupra ei. Această noapte avea să fie petrecută mângâind-o, calmând-o și potolind-o pe Verity. Jonas era decis să fie reținut, chiar dacă acest lucru necesita fiecare fărâmă de voință din

trupul lui.

Nu era nici o îndoială că Verity avea nevoie să fie mângâiată. Aproape că îi putea vedea terminațiile nervoase sclipind în întuneric. Jonas nu era convins că putea să îi explice de ce era atât de important pentru el să înceapă să se testeze, să înceapă să vadă cât de departe se putea întinde talentul său. Nu era convins nici măcar că putea să își explice lui însuși. Dar simțea o senzație puternică de presiune, care persista din acea dimineață când se trezise în casa aceea urâtă a lui Caitlin Evanger.

-Biata tirană, spuse el blând. Chiar te-a afectat, nu-i asa?

- Normal că m-a afectat. La ce te așteptai? izbucni ea. El tresări.
- Nu tocmai la ceea ce s-a întâmplat, recunosc.
- Ce înseamnă asta?

Verity ridică privirea spre el în întuneric. Jonas se

opri, căutându-și cuvintele.

- Verity, când am găsit cercelul tău pe aleea aia, am știut că ai ceva special. Am știut că erai mai mult decât o femeie cu care voiam să fac sex. Dar nu pot descrie cu adevărat ce am simțit când am atins cercelul. Doar o senzație de certitudine. O senzație că ai fi, cumva, importantă pentru mine. Am știut că trebuia să te găsesc și să aflu ce însemna acea senzație. Nu am mai avut niciodată acel sentiment în viața mea, în privința nimănui.
- Cu alte cuvinte, ți-a căzut cu tronc mintea mea, nu corpul?

El îi strânse puțin cam prea tare mâna drept răzbunare.

- Scutește-mă de sarcasm astă-seară. Încerc să îți explic niște lucruri. În orice caz, când te-am regăsit, nimic nu a devenit mai clar până în noaptea când am încercat să ridic pistolul cu tine stând lângă mine. Nu mai pășisem în coridorul acela de ani întregi, dar l-am recunoscut imediat. Totodată, mi-am mai dat seama de ceva. Brusc, nu mai eram singur în acel tunel din mintea mea. Tu erai acolo. A fost prima dată când am avut pe cineva cu mine acolo.
 - Nici măcar când ți-ai testat abilitatea la Vincent?
 El scutură din cap.
- -Nu. Până să te cunosc, habar nu aveam că era posibil să iau pe cineva cu mine în coridor. Mereu m-am trezit singur acolo, și, crede-mă, tunelul ăla blestemat trebuie să fie cel mai singuratic loc din spațiu sau timp.

 Pot să cred asta. Degetele lui Verity se încleștară încurajatoare pe ale lui. Dumnezeule, pot să cred asta. Jonas simți căldura blândă a atingerii ei și zâmbi în sinea lui. Se presupunea că el era cel care trebuia să o liniștească pe ea astă-seară. Sub toți ghimpii aceia înțe-pători exista, fără îndoială, o rază de blândețe și empatie în tirana lui cu părul de foc. Știind acest lucru, Jonas se simți mai protector și mai posesiv ca niciodată. Nu era de mirare că Emerson se simțise dator să o învețe cât mai multe mijloace de autoapărare. Ea nu ar recunoaște niciodată acest lucru, dar Verity avea nevoie de protecție în această lume dură și rece.

- -Acea primă dată când te-am găsit în coridor cu mine, m-am întins spre tine, și tu ai fugit, îi explică încet Jonas. Am dat drumul pistolului și așa s-a terminat episodul. Încă nu eram sigur de ceea ce însemna, dar știam că trebuia să aflu.
- Şi data următoare când m-ai găsit acolo? îl îndemnă ea.
- Când s-a întâmplat noaptea trecută acasă la Evanger, lucrurile au fost mult mai serioase.
- Pentru că floreta aceea era dintr-o perioadă de care ești atât de prins?

Jonas încuviință din cap.

- Este o perioadă temporală mult mai periculoasă pentru mine, și chiar am fost absorbit de ea noaptea trecută. Am făcut o greșeală. Am riscat și am plătit pentru asta. Știam că trebuia să ajung la tine înainte de a fi pe deplin copleșit de forțele care erau atașate de floretă.
 - Asa că te-ai târât pe hol până la camera mea.
- -Am plecat să te caut pentru că am simțit că tu mă poți împiedica să mă cufund complet. Am avut dreptate. La început ai fugit, dar în ultima clipă te-ai oprit, te-ai întors și ai venit la mine. De îndată ce te-am avut cu mine, am deținut iar controlul asupra mea. A fost cât pe ce, dar am reușit împreună. Noaptea trecută mi-am primit dovada. Astă-seară a fost o excursie de probă, controlată. Acum sunt convins. Cu tine alături, pot învăța să îmi controlez incursiunile în coridor. Ai idee ce înseamnă asta pentru mine, Verity?

 Nu sunt convinsă că vreau să știu, replică ea posomorâtă.

Jonas îi ignoră răspunsul.

- -Floreta pe care am ținut-o noaptea trecută sau orice altceva din acea epocă nu este un obiect bun pentru test, pentru că este prea puternic. A fost mult mai ușor să experimentez cu pistoalele. Sunt de mii de ori mai docile.
- -Ha! Mai docile pe naiba. Doi bărbați se pregăteau să se omoare unul pe celălalt în coridorul acela. Nu am putut vedea foarte bine, imaginea era fragmentată, ca un tablou impresionist, dar am avut imaginea de ansamblu.
- -Niciodată nu am văzut o imagine atât de clară în coridor, recunoscu Jonas. Dar, la urma urmei, nici nu am avut vreodată luxul de a-mi lua timpul necesar și de a studia ce se petrece în jurul meu. În celelalte dăți când am intrat în tunel, m-am mișcat rapid, încercând să evit prea mult contact cu ițele alea răsucite. A fost interesant să mă pot opri acum și să privesc în jur.
- -Ce s-ar fi întâmplat dacă celălalt bărbat ar fi tras cu arma?

Jonas ridică din umeri.

- Nimic. Ce ar fi putut să se întâmple? Este ca și cum ai viziona un film. Imaginile nu durează niciodată mai mult de câteva secunde.
- Nu sunt atât de sigură că imaginile sunt inofensive. Am avut impresia că erai cumva atras într-unul dintre bărbații cu pistoale. Are sens?
- -Într-un fel, presupun că da. Simțeam ce simțea el. Știam lucrurile pe care le știa el, cum ar fi motivul pentru care se duela. Dar nu era nici un pericol. Nu eram el. El nu era eu.
- Mi-a fost frică, Jonas. Am crezut că, dacă celălalt bărbat va trage, chiar ai putea fi ucis.

Jonas se opri brusc în mijlocul aleii.

- Ce naiba spui acolo?

- Nu pot explica. Doar am avut sentimentul ăsta trecător că erai într-un pericol la fel de mare ca bărbatul care ținea pistolul în acea imagine. De aceea am început să țip să ieșim din tunel. Mi-ai spus Amanda și ai dat drumul pistolului, iar următorul lucru pe care l-am știut a fost că am ieșit de acolo. Verity se înfioră. Nu ar fi trebuit să atingi panglica aia aurie.

Jonas simți că-l trec sudori reci. Alungă imediat sen-

zația dezgustătoare.

- -Verity, imaginația ți-a jucat feste. Este perfect de înțeles. La urma urmei, a fost prima dată când ai fost prinsă într-una dintre situațiile astea din coridor. Nu îți dai seama cât de ușor se amestecă realitatea din coridor cu cea din timpul prezent. Nu îți face griji. Suntem amândoi în siguranță.
 - Nu sunt atât de convinsă de asta.
- -Ai încredere în mine, spuse el. Am avut mult mai multă experiență decât tine în coridorul ăla. Poate fi periculos. În trecut, mi-a fost teamă că aș putea fi copleșit de emoțiile cuiva care trăise în trecut, dar în seara asta am simțit că dețin controlul pe deplin. La naiba, a fost bine. O ușurare veselă care nu mai putu fi suprimată îl făcu să râdă în hohote. A fost o senzație fantastică, Verity. Incredibilă. Pentru prima dată, am deținut controlul în coridor. Am știut că nu trebuie să îmi fac griji că nu voi putea ține la distanță gunoaiele din trecut. Am fost mai puternic decât orice rămășițe putea arunca spre mine acel pistol. La naiba, ce sentiment de libertate! După toți anii ăștia, mă simt în sfârșit liber, și îți datorez totul tie, domniță.

- Dacă vrei să îți plătești datoria, du-mă în pat, spuse

ea aproape frenetic.

Jonas fu atât de uimit, încât, pentru o secundă, putu doar să se holbeze surprins la ea.

-Ce? reuși el într-un final să spună.

Ochii ei erau iazuri adânci și misterioase în umbre în timp ce ridică privirea spre el.

- Du-mă în pat. Acum. Chiar în clipa asta.

- Nu ai prefera să mai vorbim despre ce s-a întâmplat? Ai avut o experiență dată naibii astă-seară. Poate ai prefera să discutăm despre ea. Îți pot răspunde la întrebări. Nu la toate, dar măcar la câteva. Probabil că ai mii de întrebări, având în vedere prin ce ai trecut.

-Nu mă asculți. Întrebările pot aștepta. Mai întâi

vreau să facem dragoste. Chiar acum.

- Hmm, sigur. Cum să nu. Plăcerea mea. M-am gândit și eu la asta. Adică, m-am întrebat dacă ai fi dispusă, dar m-am gândit că ar trebui să îți las puțin timp să... Jonas tăcu, convins că se transformase într-un idiot care pălăvrăgea aiurea. Domniță, uneori chiar mă iei prin surprindere.

Ea își puse brațele pe după gâtul lui și se trase aproape de el. Jonas putea simți rotunjimea fermă a sânilor ei pe corpul lui când Verity se ridică în vârful picioarelor și îi trase cu fermitate capul spre al ei. Îi putea simți sfârcurile întărindu-se sub puloverul pe care îl purta.

- Când ai încetat să porți sutien? întrebă el.

- Nu contează. Sărută-mă, insistă ea înfierbântată.

Lui Jonas i se tăie răsuflarea, conștient de năvala fierbinte a propriului sânge în vene.

-Dorința ta este poruncă..., începu el să spună cu un zâmbet galant și ușor ironic, dar nu apucă să termine vorba.

Verity îi asalta gura în timp ce își împingea corpul într-al lui. Buzele îi erau fierbinți și poruncitoare pe ale lui. Când Verity își împinse limba mică printre dinții lui, trupul deja excitat al lui Jonas schimbă ritmul. Brusc, zvâcnea de dorință, tânjind la fel de disperat după Verity cum tânjea ea după el. Vestea că ea îl dorea cu atâta disperare avu cam același efect asupra lui precum gazul turnat peste flăcări. Jonas aproape explodă.

Dar Verity părea să fie cu câțiva pași înaintea lui. Ea era deja în flăcări. Jonas era uimit de dorința ei violentă. Verity era peste tot, deschizându-i haina și trăgând de nasturii cămășii lui, încolăcindu-și piciorul pe al lui și împingându-și partea inferioară a corpului spre

coapsele lui. Jonas gemu în timp ce focul pasiunii lui se împleti cu al ei. Când mâna ei mică și dornică se strecură pe talia lui și se opri ca să îi descheie nasturii blugilor, Jonas își reveni în simțiri suficient cât să își elibereze gura.

 Este frig aici. Hai să mergem în cabina ta, îi porunci el scurt.

Verity clipi, încercând parcă să își limpezească pentru o clipă mintea, apoi renunță la efort.

-Nu, spuse ea, degetele ei repezindu-se din nou la pantalonii lui. Aici. Chiar acum. Chiar aici. Nu pot aștepta. Te vreau, Jonas. Te vreau atât de mult. Trebuie să te am. Trebuie să faci dragoste cu mine.

- Crede-mă, voi face. De îndată ce ajungem înăuntru, unde este cald. Jonas gemu, străduindu-se să se stăpânească îndeajuns cât să o ducă pe Verity în intimitatea cabanei. Când ea refuză să coopereze, el își pierdu ultimele fărâme de răbdare. Îi cuprinse încheieturile mâinilor și i le imobiliză la spate.

Verity se răsuci, încercând să se elibereze ca să se poa-

tă arunca din nou asupra lui.

- Lasă-mă să te ating, îl imploră ea. Te rog, lasă-mă să te ating. Vreau să te simt. Vreau să te țin în mâinile mele și să văd cum erecția îți crește și apoi vreau să te primesc în mine. Adânc. Vreau să simt fiecare milimetru din tine. Vreau să te secătuiesc. Te rog, Jonas.

- Femeie, o să mă faci să ejaculez chiar aici, în mijlocul aleii, dacă o să continui să vorbești așa. Să mergem!

O ridică în brațe și aproape alergă spre cabană. Jonas era înfierbântat, la fel ca Verity. Căldura ei radia spre el. Noaptea era senină și rece, dar Jonas se simțea de parcă ar fi ținut în brațe o mică sobă.

Verity renunță să se mai împotrivească și se concentră să se agațe de el în timp ce o purta în brațe. Vârfurile degetelor ei erau mici pumnale strecurându-se pe sub gulerul hainei lui și înfigându-se în umerii lui Jonas.

Gura îi era lipită de a lui.

- Uşa, spuse răgușit Jonas când ajunse la cabană. Des-

chide-o, Verity.

Cu un geamăt blând și nerăbdător, făcu după cum i se poruncise și se întinse să descuie ușa. O secundă mai târziu, erau înăuntru. Jonas închise ușa cu piciorul și porni pe scurtul hol, spre micul dormitor al lui Verity. De-abia se mai putea abține.

Fură cât pe ce să nu ajungă în pat. Pentru o clipă, fu convins că avea să se prăbușească sub atingerea ademenitoare a lui Verity și că avea să ajungă să facă dragoste cu ea pe podeaua dură din lemn. În schimb, reuși să cadă greoi în pat. Degetele ei coborâră direct la pantaloni, pentru a relua treaba pe care o începuseră afară.

-O, da, iubito, mormăi el, bâjbâind disperat după puloverul ei. Orice vrei tu, iubito. Ia tot ce vrei. Sunt tot al tău. În schimb, te voi avea și eu toată. O să mă cufund atât de adânc înăuntrul tău, încât vei crede că

sunt parte din tine.

Îi eliberă sânii chiar când Verity reuși să îi descheie nasturii pantalonilor. Bărbăția lui vibrantă sări în mâinile ei, împingându-i-se în palmă și zvâcnindu-i între degete cu o sete oarbă. Unghiile lui Verity îl zgâriară ușor, apoi alunecară peste capul sensibil, moale și catifelat. Jonas trase aer în piept, străduindu-se să nu ejaculeze pe loc.

- La dracu', Verity!

- Așa rău e? întrebă ea gâfâind.

- Nu, nu, nu. Jonas gemu și se aplecă pentru a mușca ușor unul din sfârcurile ei întărite. E mai degrabă ca în rai. Ești atât de fierbinte astă-seară.

Verity își coborî degetele pe erecția lui. Strânse puțin

cam prea tare.

- Dumnezeule, ia-o ușor, iubito, icni el, captiv între o mare durere și o dorință nestăpânită. O prinse de mână și i-o îndepărtă ușor de ținta ei. Ușurel.

Verity se încruntă.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

- E în regulă, este OK, spuse el grăbit. Ai nevoie doar de puțină practică, atâta tot. Îi împinse ușor mâna înapoi în poziție, deja fiindu-i dor de atingerea ei. Încearcă din nou.

Ea o făcu, de data aceasta cu o sensibilitate atât de minunată, încât Jonas era convins că nu s-ar putea sătura niciodată de ea.

- E mai bine? sopti Verity.

- Perfect. Jonas își coborî mâna pe corpul ei, spre betelia blugilor, și îi deschise rapid fermoarul. Ridică ușor fundulețul ăla dulce ca să îți pot scoate blestemații ăștia de blugi.

Verity făcu așa cum i se spuse. Jonas se asigură că lenjeria ei mătăsoasă dispăru odată cu blugii. Ea nu așteptă atingerea lui ademenitoare pe coapsele ei. Pantalonii ei nici nu ajunseseră bine pe podea, că Verity ridică un genunchi și depărtă picioarele. Mireasma excitării ei îl făcu pe Jonas să se simtă amețit.

Invitația ei feminină era irezistibilă. Degetele lui Jonas se încleștară pe coapsele ei mătăsoase, depărtându-le mai mult pentru a avea acces nestingherit la comoara care îl aștepta. Îi depărtă labiile moi cu degetul mare si arătătorul.

Verity gemu încet, iar degetele lui Jonas fură imediat inundate de o ambrozie aromată. Testă încet coridorul strâmt și secret, gemând de nerăbdare când simți trupul lui Verity încleștându-se în jurul lui.

- Ești atât de strâmtă și de fierbinte, icni el uimit.

Era surprins de excitarea ei. Verity era înnebunită după el. Umezeala ei îi acoperi întreaga mână. Jonas folosi un al doilea deget pentru a o deschide mai larg, iar partea inferioară a trupului său se încordă fără milă în timp ce el simți cum mușchii ei se strânseră sălbatic în jurul celor două degete ale lui. În mod voit, le împinse mai adânc în coridorul de catifea, apoi se retrase încet spre ieșire. Verity se foi sub atingerea lui, agățându-se de el. Plânsetele ei slabe erau o încrucișare erotică între porunca unei sirene și capitularea dulce a unei femei.

Vibrau prin Jonas, făcându-l să tremure de propria ne-

voie poruncitoare.

Își împinse din nou degetele înăuntrul ei, de data aceasta folosindu-și degetul mare pentru a tachina micul boboc rigid. Verity se arcui frenetic, încercând să îl tragă spre ea.

- Jonas! Iubește-mă! Ia-mă! Te vreau înăuntrul meu

acum. Grăbește-te. O iau razna.

El își coborî capul lângă micul boboc al pasiunii ei. ascuns între bucle roșcate, umflat și zvâcnind. Își plimbă limba în jurul lui și fu recompensat cu țipătul disperat de dorință al lui Verity. Ea îi cuprinse capul cu mâinile și încercă să îl țină acolo, oferindu-i-se cu o pasiune lipsită de inhibiții.

Jonas savură reacția pe care o provocase. O senzație năvalnică de putere masculină îl făcu să o tachineze din nou, în loc să treacă la fapte și să o satisfacă. Adora să o aducă pe Verity în starea asta de dulce capitulare. Niciodată o femeie nu avusese o reacție atât de completă fată de el. Era suficient cât să îi ofere unui bărbat iluzia de măreție.

-Într-un minut, promise el, plimbandu-și un deget pe sub soldurile ei pentru a trasa cuta mătăsoasă dintre fesele ei încordate. O să te iau complet, iubito. Nu voi lăsa nici o parte din tine neatinsă, promit. O să intru adânc în tine. Atât de adânc, încât nu mă vei

putea uita.

Verity icni și îi împinse umerii. Luat prin surprindere de miscarea ei, Jonas se trezi întins pe spate. Înainte de a se putea ridica, Verity veni deasupra lui, încălecându-l de parcă ar fi fost un armăsar. Jonas își dădu seama că ea avea de gând să ia problema în propriile mâini și râse triumfător de nerăbdarea ei copleșitoare.

-Bine, iubito, am înțeles mesajul. Doar stai să îmi

scot blugii ăștia și mă voi ocupa de tot.

Dar Verity îl ignoră. Își coborî corpul spre locul unde erecția lui se înălța dornică din blugii săi și o cuprinse

cu mâna. Apoi se coborî spre ea, încercând să o forțeze să intre în ea.

Jonas gemu de frustrare în timp ce ea se foia neîndemânatică. Bărbăția lui disperată se lovi de coapsa ei.

-Te ajut eu, mormăi el, întinzând mâna între picioarele ei. Îi găsi deschiderea umedă și îngustă cu o mână și își ghidă rapid propria erecție spre intrare cu cealaltă mână. Acum, îi porunci el, glasul fiindu-i răgușit. Ia-mă înăuntrul tău. Arată-mi ce vrei să îmi faci.

Degetele lui Verity se întinseră apoi pe pieptul lui, iar ea lăsă capul pe spate în timp ce începu ușor să co-boare spre el. Jonas de-abia supraviețui torturii. Știa că nu avea să dureze mai mult de câteva secunde odată

ce ajungea înăuntrul ei.

Își înfipse degetele în fesele ei rotunde și o forță să completeze uniunea trupurilor lor. Verity icni când el o invadă pe deplin. Ea se ridică și coborî de încă două ori, apoi a treia, iar degetele i se înfipseră adânc în pielea lui în timp ce țipă și se convulsionă în jurul lui.

- Dulce iad, sopti Jonas, apoi explodă cu o violență

fierbinte.

Întrebările veniră mai târziu. Mult mai târziu. Jonas stătea cu un braț în jurul unei Verity pe jumătate ador-

mite și privea la tavanul cufundat în umbră.

"Un bărbat înțelept nu își caută calul de dar la dinți", își spuse în sinea lui. Jonas era norocos să se trezească în toiul unei aventuri toride cu o femeie care îl dorea atât de mult, încât practic aproape îl violase în această seară. Făcuse dragoste cu ea doar de trei ori, dar se părea că Verity devenise dependentă. Teoretic, el ar trebui să mulțumească steluței sale norocoase că el era bărbatul care trezise tigroaica adormită și care era acum beneficiarul plăcerilor aduse de îmblânzirea bestiei.

Dar Jonas experimenta un sentiment inexplicabil de neliniște. El nu crezuse niciodată prea mult în noroc. Era un adept al teoriei aisbergului când venea vorba despre univers: nu te lua niciodată după aparențe.

Indiferent de ce vezi la suprafață, ai putea pune pariu că dedesubt rămânea destulă teorie neexplicată.

Acum, în timp ce stătea satisfăcut din punct de vedere fizic lângă Verity, se trezi întrebându-se ceea ce nu fusese evident în timpul interludiului pasional care tocmai avusese loc. Era recunoscător pentru experiență. dar fu nevoit să se întrebe ce o provocase.

Verity reacționase față de el de parcă tocmai luase un afrodiziac puternic. De data aceasta, ea ieșise din acel coridor la fel de excitată și de pregătită de sex ca el. Poa-

te chiar mai mult.

 Mmm. Verity se foi lângă el, întinzându-și corpul ca o felină multumită. Deschise ochii și îi zâmbi visătoare. Bună.

El se întoarse pe-o parte și se propti în cot, încercând să îi descifreze expresia feței.

- Cum te simți?

- Minunat, tu?

Vlăguit, recunoscu Jonas. Știi cum să storci un băr-

bat de puteri, sefa.

- Nu-ți face griji. Verity îl bătu ușor pe umăr și căscă adânc. Ai multe resurse la care poți apela în caz de urgență. Aruncă o privire spre ceas. Dumnezeule! Uite cât e ceasul.
- Dacă te pregătești să mă gonești din nou, las-o baltă. Vreau să vorbesc cu tine în seara asta, Verity. Ea ridică din sprâncene.

- Despre ce?

-Să începem cu sexul, sugeră el, simțindu-se ușor agresiv.

- Credeam că tocmai am terminat cu el.

- Abține-te de la remarcile simpatice. Vreau să știu ce te-a excitat atât de tare astă-seară.

Ea zâmbi cu viclenie și își bătu ușor buza de jos cu degetul.

getui. – Ar trebui să fie evident. Ai permisiunea să îți asumi

toate meritele.

-Mi-ar plăcea, dar ceva îmi spune că a fost implicat altceva în afară de farmecul și de mușchii mei.

Zâmbetul lui Verity se stinse, iar ochii îi deveniră

curioși.

-Știu la ce te referi. Și eu am avut aceeași impresie ultimele două dăți când am făcut dragoste. S-a dezvoltat un tipar aici, nu-i așa?

Jonas se încruntă la ea, confuz.

- Despre ce vorbești?

Ea ridică din umeri, gestul făcându-i sfârcurile să se

împingă în cearșaf.

-Vorbesc despre faptul că nu ai făcut dragoste cu mine decât după câte o incursiune în coridorul ăla blestemat. Se pare că are un efect clar asupra libidoului tău. Nu ai arătat interes față de mine în afară de cele două ocazii, asta dacă nu pui la socoteală și sărutul acela de la spa.

Jonas era uimit.

- Îmi spui că libidoul tău a luat-o razna astă-seară din pricina testului pe care l-am făcut?

Verity își mută privirea pe tavan și se pregăti să

caște.

-Va fi o relație neobișnuită dacă se dovedește că singurele dăți când suntem excitați sexual sunt cele de după o incursiune în coridor.

Furia se aprinse în Jonas.

-Ți-am spus că te-am dorit încă din prima noapte când te-am văzut în Mexic. Te-am dorit mult și în noaptea când ne-am sărutat la spa. Și te-am dorit în toate noptile de atunci.

-Serios? Atunci, cum se face că ajungem în patul ăsta doar în nopțile în care tu faci pe călătorul psihic în

timp? întrebă ea încet.

-Probabil pentru că acelea sunt momentele în care autocontrolul meu cedează, scrâșni Jonas din dinți. În restul timpului, am încercat să iau lucrurile ușor și să nu te forțez. Nu înțelegi? Intrarea în coridor nu mă excită. Nu am avut niciodată o erecție în timpul testelor de la Vincent. Reacția mea fizică este legată de tine, nu te psihometrie.

- Este adevărat?

Verity părea nesigură.

- -Al naibii de adevărat. Dar pe tine? Ce te-a excitat atât de tare astă-seară?
 - Uşurarea, presupun, spuse ea, oftând.

Ușurarea că ai scăpat de test?
 Verity scutură din cap pe pernă.

- Nu. Uşurarea că nu ai fost împușcat în coridor.

Acum, glasul ei nu mai suna glumeț. Expresia lui Verity era foarte serioasă în timp ce privea fix spre tavan.

-Am crezut că vei fi ucis acolo. Când am ieșit, tot ce voiam era să mă arunc asupra ta și să mă asigur că suntem amândoi bine.

Jonas se gândi la răspunsul ei.

- Ți-am spus, nu am fost în nici un pericol.

-Ştiu ce mi-ai spus.

Jonas bătu nerăbdător cu degetele pe coapsa ei acoperită de cearșaf.

- Spui că ai sărit pe mine datorită senzației de ușurare apărute în urma a ceea ce s-a petrecut în tunel?

-Ceva de genul ăsta. Nu cred că pot explica în

întregime.

- Și ai presupus că eu mă excit suficient cât să mă culc cu tine doar după ce intru în coridor? insistă el, dorind să înțeleagă faptele înainte de a decide ce să facă în continuare. Crezi că relația asta a noastră este dependentă de frecvența cu care folosesc eu psihometria?

- Păi, așa pare, nu? Fii sincer, Jonas. Ai recunoscut că singurul motiv pentru care m-ai urmărit din Mexic a fost legătura mea cu talentul tău. Nu m-ai fi urmărit până-n pânzele albe dacă ai fi crezut că singurul lucru pe

care l'ai rata ar fi o partidă bună de sex.

-Ar trebui să-ți iau la tăbăcit fundul ăla drăguț, dom-

nișoară. Vorbind despre concluzii pripite...

Jonas era furios din pricina faptului că o parte din ceea ce spusese ea era complet adevărat. El venise după

ea mânat de atracția misterului. Și făcuse dragoste cu ea

doar după ce făcuse o incursiune în coridor.

-Nu țipa la mine, Jonas. Eu doar expun faptele. Verity zâmbi gânditoare și îi atinse obrazul. Nu vreau să ne certăm. Nu în seara asta. Sunt mult prea bucuroasă că te am aici, în siguranță. Hai să uităm faptele și motivele pentru care am ajuns împreună și doar să ne bucurăm că suntem împreună. Într-una dintre zilele astea vei pleca, și vreau să pot spune că am profitat din plin de prima mea aventură amoroasă. La urma urmei, având în vedere statisticile, sar putea să nu mai am vreodată alta.

Furia se îmbină cu un fior brusc de vinovăție.

- De ce spui că voi pleca?

- Bărbații ca tine își văd mereu de drum. Ești ca tata. Nu îți dorești cu adevărat responsabilitate sau angajamente pe termen lung. Nu îți face griji. Știam asta când am acceptat relația. Am avut ochii larg deschiși. În plus, oricum nu caut să mă căsătoresc. Ți-am spus asta, așa că te poți relaxa. Plănuiesc să devin o bătrânică autoritară, independentă și tiranică. O adevărată scorpie. Dar măcar nu voi fi fată bătrână.

-Verity, situația asta devine confuză. Nu cred că îmi place să mă știu inutil pe termen lung. Și nu îmi place presupunerea ta că stau aici doar pentru abilitatea ta de a mă ancora atunci când intru în acel coridor. Poate că la început te-am urmărit datorită misterului ce te înconjura, dar acum sunt alți factori implicați. Asta nu este o situație simplă pentru nici unul din noi. Nu încerca să o faci să pară simplă etichetându-mă pe mine - sau relația noastră. Și nu îți imagina că mă poți folosi ca pe un armăsar pentru o vreme și apoi să mă arunci când e mai bine pentru tine.

- Nu am chef de ceartă, Jonas. Nu în seara asta.

Verity își strecură piciorul între genunchii lui. Pielea ei era catifelată pe carnea lui aspră și acoperită de păr. Vârfurile degetelor ei trasau mici modele pe coapsa lui.

Jonas gemu și înjură blând când trupul lui reacționă imediar.

 Arată-mi că mă vrei acum, șopti ea. Dovedește-mi că nu ai nevoie de o altă incursiune în coridor ca să simți dorință pentru mine.

Jonas se aplecă peste ea, prinzându-i picioarele seducătoare cu ale sale. Era deja excitat din nou. Se împinse în coapsa ei, arătându-i că era mai mult decât pregătit.

- -Știam deja că ești o șefă al naibii de afurisită, bombăni el în timp ce o sărută. Acum, se pare că vei fi la fel de autoritară și în pat. Norocul tău că sunt atât de înțelegător, de amabil și de dornic să fac pe plac.
 - Am auzit că opusele se atrag.

Kincaid ridică nerăbdător privirea când Hatch intră în biroul elegant și pustiu.

Deci? întrebă Kincaid.

-Am primit raportul inițial despre Ames și Quarrel. Ames nu este interesantă din vreun punct de vedere. Nimic mai mult decât ceea ce pare: o femeie care are un mic restaurant într-un orășel. Dar Quarrel este putin mai neobișnuit. Are un doctorat în istorie și până în urmă cu cinci ani a avut reputația de consultant pentru muzee și colecționari.

Kincaid se încruntă.

- Ce fel de consultant?
- I se cerea adesea să verifice autenticitatea anumitor obiecte luate în considerație spre achiziționare. Se pare că avea ceea ce unii oameni numesc "atingerea". Nu a dovedit nimeni niciodată că s-ar fi înșelat în privința vreunei evaluări. Dar, în urmă cu cinci ani, a renunțat la slujba ca profesor și consultant și s-a lăsat purtat în voia sorții. A avut slujbe ciudate în toate locurile din Tahiti până în Mexic. Acum spală vase și servește la mese pentru Ames.

Kincaid rămase tăcut pentru un moment, lăsând in-

formația să fie procesată de mintea sa.

-Un spălător de vase cu experiență în consultanța pentru muzee care acum s-a trezit, cumva, invitat în casa lui Caitlin Evanger. Foarte interesant.

Detectivul a făcut câteva cercetări la centrul spa de lângă restaurant. Ames este prietenă bună cu proprietarii. Detectivul a rămas cu impresia că Evanger e prietenă cu Ames și că ea a fost cea care a primit invitația de a merge în vizită. Aparent, Ames doar a decis să îl ia pe Quarrel la plimbare. Hatch ridică din umeri. Raportul spune că, aproape sigur, Quarrel este iubitul lui Ames.

-Ames și Evanger erau prietene înainte ca acest

Ouarrel să apară în peisaj?

Hatch aruncă o privire grăbită pe raport.

-Nu, domnule. Nu par să fi fost.

- -Ce coincidență că o artistă solitară, care are doar câteva contacte sociale cunoscute, devine brusc prietenă apropiată cu proprietara unui mic restaurant, care se întâmplă să aibă un iubit cu experiență în consultanță pentru muzee și colecționari.
 - Mai este ceva, domnule.Spune-mi până la capăt.

Kincaid se întoarse spre priveliștea ce se vedea de la

fereastra sa. Hatch își drese glasul.

-Se pare că Jonas Quarrel a lăsat să se știe în anumite cercuri că acționează drept agent pentru un individ necunoscut care dorește să vândă un set antic foarte valoros de pistoale de duel.

Kincaid își împreună mâinile.

- -A contactat vreun muzeu?
- Nu. Raportul detectivului spune că afacerea este făcută în taină. Se vrea a fi o vânzare privată.

Kincaid medită.

-Vreau să vorbesc eu însumi cu acest Jonas Quarrel. Am nevoie de-o ocazie ca să-l pot evalua. Poate fi perfect inofensiv. Dar trebuie să luăm în calcul faptul că este apropiat de Evanger, care are reputația de a nu lăsa pe cineva din afara lumii artei să se apropie de ea. Trebuie să luăm în calcul posibilitatea că el este cumva implicat în vânzarea tabloului Bloodlust.

Hatch se încruntă.

-Cum?

Kineaid ridică din umeri.

-Nu știu cum. Cel mai probabil scenariu ar fi că el reprezintă un licitant interesant care preferă să rămână anonim. Dacă este așa, acel licitant, oricine ar fi, are în mod evident un statut special - altfel, agentul său, Quarrel, nu ar face vizite private unei femei care nu invită niciodată oameni în casa ei. Vreau să știu cu ce mă confrunt. Pot face față competiției financiare, dar, dacă este implicat ceva mai mult, trebuie să știu din timp. Voi putea aprecia ce fel de om este Quarrel dacă îl voi întâlni. Aș putea chiar să îmi dau seama care este rolul lui în toată treaba.

- Înțeleg, spuse calm Hatch. Nu îl plăcea pe Kincaid, dar nu putea pune la îndoială abilitatea acestuia de a evalua motivele și slăbiciunile altora. Acea abilitate era una dintre numeroasele care îl aduseseră pe Kincaid

atât de departe. Ce vreți să fac?

-Să încercăm mai întâi calea ușoară. Transmite-i discret că ai auzit zvonuri despre disponibilitatea pistoale-lor și că reprezinți un colecționar care este interesat de ele. Spune-i că banii nu sunt o problemă și că nu vor exista întrebări stingheritoare din partea colecționarului tău cu privire la proveniența pistoalelor. Vezi dacă mușcă momeala. Dacă da, invită-l să mă vadă aici, în biroul meu.

- Da, domnule.

Hatch încuviință spre spatele lui Kincaid la fel de formal și de politicos cum ar fi făcut-o dacă bărbatul ar fi stat cu fața spre el. Obiceiurile erau obiceiuri, iar cele pe care le deprinsese Hatch îl țineau angajat de ceva vreme.

capitolul 13

În dimineața următoarei zile de luni, Verity stătea pe un trotuar aglomerat din San Francisco și studia intrarea în turnul din sticlă ce se înălța spre cerul de deasupra ei.

- Ai crede că într-un stat care are o problemă de necontestat cu cutremurele ar trebui să existe legi împotri-

va clădirilor uriașe din sticlă.

- De când s-a îngrijorat California prea mult pentru cutremure? Doar turiștii își fac griji din pricina asta. Jonas ajustă pachetul de sub brațul său și o împinse blând pe Verity spre ușa rotativă. Haide. Să vedem dacă acest Kincaid va primi privilegiul de a-l scoate pe bietul tău tată din ghearele unui cămătar.

-Şi, după ce ne ocupăm de afacerea lui tata, mergem să îmi cumpăr rochia pe care o voi purta la petrecerea

lui Caitlin, îi aminti Verity cu fermitate.

- Hei, încetează. M-am predat deja în privința asta, ai uitat? Am acceptat faptul că nu te pot convinge să renunți la balul ăla renascentist idiot și ți-am promis că vom da iama în magazine astăzi. Ce altceva vrei de la mine?

Verity zâmbi voioasă.

- Doamne, mă văicăream?

-Tu nu te văicărești niciodată, Verity. Tu doar cicălești. Jonas se opri în fața unor lifturi negre-aurii și scană cu privirea lista companiilor găzduite de turnul din sticlă. Aici. La ultimul etaj. Probabil că tipul se descurcă bine, exact cum a sugerat reprezentantul lui.

-Poate ar fi trebuit să îl aducem și pe tata, spuse

Verity. Asta este afacerea lui, la urma urmei.

- Ćrede-mă pe cuvânt. Persoana care vinde obiectul este ultima care ar trebui să se ocupe de negocieri. Tatăl tău știe lucrul ăsta. De aceea a lăsat treaba asta în seama mea. Acum, încetează cu lipsa asta îngrozitoare de încredere în abilitățile mele de a face afaceri și pregătește-te să zâmbești mieros.

- Mieros? Verity exersă un zâmbet dulce. Care se pre-

supune că este rolul meu în treaba asta?

Jonas îi aruncă un rânjet arogant și provocator drept răspuns la cel zaharos pe care îl afișa ea.

- Tu, draga mea, nu ai nimic mai mult de făcut decât să joci rolul iubitei mele roșcate și prostuțe, dar sexy, care a insistat să mă însoțească astăzi. Tot ce trebuie să faci este să îți amintești să zâmbești des.

Ce palpitant.
 Verity păși în lift.

- Crede-mă, când acest Kincaid va vedea acel zâmbet, va deveni pe dată cooperant. Va ști că nu încercăm nimic ilegal cu pistoalele. O singură privire către tine, și nu va crede vreodată că ai putea fi asociată cu ceva viclean sau ilegal.

- Mereu ieși la întâlniri cu roșcate prostuţe și sexy, cu zâmbete sincere?

 - Tu eşti prima, o asigură el în timp ce uşile liftului se închiseră. În mod sigur, eşti ceva unicat.

- E drăguț să fii apreciat.

Rămaseră tăcuți în timp ce liftul urcă. Verity aruncă o privire propriei reflexii în oglindă. Purta costumul ei bun - singurul -, cu sacou și o fustă foarte strâmtă. Nu mai purtase încălțări cu toc de ani întregi, iar pantofii negri deja începeau să o strângă. Jonas purta un sacou vechi de cinci ani și o pereche de pantaloni la dungă, pe care îi căra după el fără vreun motiv aparent.

 De fapt, spuse Verity, studiind costumul negru care se potrivea foarte bine siluetei lui zvelte, costumul acela nu arată vechi de cinci ani. Din fericire pentru tine, stilurile bărbătești nu se schimbă prea mult.

Jonas își netezi un rever și coborî privirea.

- Crezi sau nu, îi găsesc ocazional întrebuințare costumului ăstuia. Mai devreme sau mai târziu, un bărbat are nevoie de ceva de purtat la o înmormântare.

Sau la o nuntă, replică Verity.
 Jonas îi aruncă o privire blândă.

- Nu am participat la nici o nuntă în ultimii cinci ani.

- Un gând îmbucurător. Verity deveni din nou tăcută, exersându-și rolul de prostuță. Modul în care se tachina cu Jonas era tipic pentru cum comunicaseră în ultimele câteva zile. Exista în relația lor o prudență care dispărea doar când erau captivi în lupta fatală cu pasiunea sau cu forțele la fel de ademenitoare generate în interiorului

coridorului temporal.

Verity mai făcuse alte două excursii cu el în acel coridor. Jonas fusese nerăbdător să folosească pistoalele drept catalizator. Prea nerăbdător, din punctul ei de vedere. Ea încă nu înțelegea ce se petrecea cu ea când îl însoțea și nu era convinsă că voia să înțeleagă. Jonas limitase timpul dedicat ambelor incursiuni, dar nu încăpea îndoială că era decis să exploreze controlul pe care îl avea acum asupra propriului talent. De fapt, părea motivat să exploreze acel control. Asta o îngrijora pe Verity.

Și pasiunea din relația lor se intensifica. După noaptea în care Jonas făcuse primul așa-numit test, îi demonstrase că nu avea nevoie de o incursiune în coridorul

psihic pentru a obține o erecție.

Verity se înfioră gândindu-se la modul în care își petrecuse ultimele câteva nopți. Presupuse că îl provocase fără intenție, iar acum Jonas era decis să îi dovedească

faptul că nu se putea sătura de ea.

În mod sigur, făcea o treabă bună. Uneori, Verity se întreba cât mai avea să reziste cerințelor lui neobosite. Dar se trezea întotdeauna reacționând, chiar și când el o trezea dintr-un somn adânc la trei, așa cum se întâmplase în noaptea ce tocmai trecuse. Se trezise ghemuită pe o parte, cuibărită în brațele lui, și descoperise că el deja pătrunsese în canalul ei umed pe la spate. Micul ei protest fusese înlocuit de un icnet de încântare în timp ce trupul ei răspunse rapid trupului său. Jonas râsese, sunetul fiind plin de satisfacție când simțise reacția ei imediată. Un lucru era sigur: Verity reușea să îi mențină mândria fermă și bine hrănită.

După aceea, plecase. Întotdeauna pleca în jurul orei trei dimineața, pentru a se întoarce în cabana pe care o împărțea cu tatăl ei. Verity nu îi ceruse niciodată să rămână. Nu știa exact de ce, dar bănuia că probabil avea legătură cu incertitudinea elementară ce le îngrădea

relația. Faptul că nu-i permitea lui Jonas să petreacă întreaga noapte cu ea era o modalitate de a-l ține la ceva

distanță din punct de vedere emoțional.

Nu discutaseră despre viitorul relației lor. Lucrurile continuau normal la restaurant, iar Emerson privea cu ochi blânzi cum Jonas o revendica pe Verity. Tatăl ei nici măcar nu comentase vreodată fiindcă Jonas se întorcea mereu în cabană în jur de trei dimineața. Părea să accepte că fiica lui avea un iubit.

Verity presupuse că tatăl ei se gândise că, la vârsta ei, era mult prea târziu să mai scoată pistolul și să facă

amenințări.

Ușile liftului se deschiseră spre un hol sofisticat, în care se aflau o recepționistă zveltă, cu părul negru, și câteva elemente scumpe de mobilier cu un design italienesc contemporan.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă politicos recepționis-

ta, privindu-l pe Jonas cu ochii negri.

- Jonas Quarrel și Verity Ames. Suntem aici pentru a-l vedea pe domnul Kincaid, spuse calm Jonas. Avem o întâlnire programată.

- Desigur, domnule Quarrel. Glasul femeii era mieros. Puteți intra. Domnul Kincaid vă așteaptă. Secretara

dumnealui vă va conduce.

Încă o femeie zveltă, de data aceasta blondă, intră în încăpere. Îi întâmpină pe vizitatori cu un accent educat. Verity studie pe furiș costumele de designer purtate de ambele femei și decise că acele slujbe de birou erau plătite mai bine decât cele din industria restaurantelor. Mai bine ar fi atentă, altfel Jonas ar putea fi tentat să încerce munca de birou. Oricare dintre femeile din biroul lui Kincaid ar fi bucuroase să îl primească în rândurile lor. Probabil l-ar primi cu brațele deschise și prin alte câteva locuri.

Lui Verity îi trecu prin cap că ar putea fi geloasă. Acea revelație o făcu să se simtă extrem de prostuță. Își aminti de zâmbetul care se potrivea cu acel rol chiar în timp ce secretara lui Kincaid îi conduse printr-o ușă masivă din lemn.

-Domnișoara Ames și domnul Quarrel, domnule. Secretara se retrase apoi, încuviințând politicos din cap

spre Jonas.

Verity observă foarte repede două lucruri la biroul lui Kincaid. Primul fu manechinul atârnând din tavan, care arăta ca un cadavru; al doilea fu tabloul lui Caitlin Evanger de pe perete. Era una dintre operele cele mai violente ale lui Caitlin, o imagine a unei femei luptându-se să înoate într-o mare de sânge. Verity își înăbuși un mic fior. Durerea din operele lui Caitlin nu înceta niciodată să o impresioneze.

Apoi își întoarse zâmbetul spre bărbatul uimitor de chipeș care se ridică pentru a-i întâmpina. Părea să fie de vârsta lui Jonas – în jur de treizeci și ceva de ani – și avea o constituție asemănătoare. Aceeași vitalitate cuprinsă într-o siluetă înaltă, cu umeri puternici și

talie îngustă.

Dar asemănările încetau aici. Nu doar că Damon Kincaid era, tehnic, mai chipeş decât Jonas, dar emana un fel de putere asociată cu un mare succes financiar. Părul lui blond și lucios era tuns cu o precizie obținută doar de stiliști al căror preț pentru o tunsoare era echivalentul unei mese la un restaurant din Union Square. Costumul de un cenușiu-argintiu al lui Kincaid era italienesc, croit pentru a-i evidenția constituția zveltă. Pantofii lui erau făcuți la comandă, iar batista de culoarea sângelui din buzunarul de la piept era din mătase. Avea brodat un mic K.

-Domnișoară Ames. Kincaid înclină capul cu o eleganță ce trăda un soi de admirație masculină, fără a avea însă vreo notă de ispitire. Privi chipul ei zâmbitor pentru câteva secunde mai mult decât era necesar, de parcă era intrigat de ceea ce văzuse, apoi se întoarse spre Jonas. Domnule Quarrel. Vă mulțumesc foarte mult că ați făcut acest drum până aici azi. Mi-ar fi părut rău să vă supun acestui efort, dar, când asistentul meu, Hatch,

m-a informat că plănuiați să veniți în oraș pentru a vă întâlni cu alți potențiali cumpărători, nu m-am putut abține să nu vă rog să treceți și pe la biroul meu.

 Nici o problemă, spuse Jonas, punând cu nonșalanță pachetul pe singurul obiect de mobilier din încăpere: biroul lui Kincaid. Clientul meu dorește să încheie cea mai bună afacere cu putință, iar omul dumneavoastră, Hatch, a sugerat că vă puteți permite ceea ce oferim noi.

-Banii nu sunt o problemă, spuse calm Kincaid. Totuși, autenticitatea și condiția mărfii ar putea fi.

- Pistoalele sunt într-o stare excelentă, îl asigură Jonas, începând să despacheteze coletul. Cremene Windham and Smyth. Casetă originală. Probabil de la 1795 sau pe-acolo. Fără îndoială, două dueliste pe cinste. Veți ști de îndată ce veți ține arma în mână. Jonas se opri o fracțiune de secundă în timp ce ridică ușor capacul cutiei din mahon. Dacă vă pricepeți la pistoalele de duel, adică.
- După cum puteți vedea ce este pe peretele meu, aria mea principală de interes o reprezintă săbiile, dar am și câteva pistoale de duel acasă și sunt familiar cu ele. Kincaid examină conținutul cutiei, apoi se întinse și ridică unul din pistoale. Excelent! Pistoale bune, grele. Privirea i se îndreptă de la pistol spre Jonas. Sunteți sigur de autenticitatea lor?
 - -Absolut.

- Ce puteți oferi ca dovadă?

-Nu dispun de libertatea de a vorbi despre colecționarul care le-a deținut ultimul, dar vă pot spune că pistoalele au aparținut unei prestigioase familii britanice vreme de 175 de ani înainte de a ajunge pe mâinile ultimului lor proprietar. Au fost duse la locul unui duel între un membru al acelei familii și un al bărbat cu puțină vreme înainte de 1800.

Verity se înfioră și merse să stea lângă fereastră.

Kincaid păru și mai interesat.

- Un duel adevarat? Care a fost rezultatul?

Coborî privirea pe butoiașul din oțel al pistolului pe care îl ținea în mână de parcă ar fi fost făcut din

Jonas aruncă o privire spre Verity în timp ce răspunse

la acea întrebare:

- Nu s-a tras nici un foc de armă. Duelul a fost oprit când motivul provocării a întrerupt duelul și i-a pus

capăt.

Dintr-un anume motiv, se întâmplă ca Verity să își întoarcă privirea în acel moment și surprinse expresia de pe chipul lui Kincaid. Ar fi putut jura că bărbatul părea dezamăgit.

- Spui că motivul duelului a întrerupt acțiunea? șușo-

ti Kincaid. O femeie, presupun?

- Numele ei era Amanda, spuse calm Jonas.

-Înțeleg. Kincaid ridică al doilea pistol. Ei bine, faptul că nu au fost niciodată folosite le reduce valoarea pentru mine. Prefer armele care au fost folosite în scopul pentru care au fost făcute. Mă tem că este un moft personal.

-Înțeleg. Jonas întinse carcasa pentru ca Damon

Kincaid să pună pistolul la loc.

Sprâncenele lui Kincaid se uniră deasupra nasului

său aristocrat, dar predă arma.

- Asta nu înseamnă că nu intenționez să fac o ofertă. Mi-ar plăcea să fie evaluate în mod adecvat.

Jonas zâmbi prietenos.

- După cum am spus, sunteți bine-venit să chemați propriul expert să le examineze, dar nu voi mai putea face încă un drum până aici, la biroul dumneavoastră. Intenționez să închei o afacere cât mai curând posibil și am alți trei potențiali cumpărători de văzut azi. Ceilalți trei sunt ei înșiși experți și nu va fi nevoie să irosim timp cu angajarea cuiva care să examineze pistoalele. Sunt convins că înțelegeți. Totuși, dacă nu ajung la un acord cu unul dintre cei trei astăzi, mă puteți contacta din nou și putem stabili o dată la care omul dumneavoastră să arunce o privire asupra pistoalelor.

Insulta subtilă își făcu efectul. Evident, lui Kincaid nu îi plăcu sugestia că el nu era destul de priceput cât să ajungă la propria concluzie, dar își mască reacția cu un calm indiferent.

- Mă voi gândi la asta. Țineți-mă la curent cu rezultatul negocierilor de astăzi. Se întoarse intenționat cu spatele la Jonas și merse lângă Verity, la fereastră. Minunată

priveliște, nu-i așa, domnișoară Ames?

-Într-adevăr. Își exersă zâmbetul și observă că Damon Kincaid părea fascinat de el. Poate că ar trebui să îl folosească mai des cu mai mulți bărbați. Sunteți norocos că aveți biroul ăsta, domnule Kincaid. Dacă ar fi al meu, nu cred că aș munci prea mult. Priveliștea îți distrage atenția.

-Te obișnuiești cu ea, o asigură el, zâmbind. Este ușor să te obișnuiești cu frumusețea. Prea ușor, poate. În cele din urmă, descoperi că o priveliște superficial de frumoasă, un pistol sau o femeie au nevoie de mai mult decât de simplul farmec pentru a menține vie atenția unui bărbat.

Verity ridică privirea spre el.

 Pistoalele sunt frumoase în felul lor, dar, pentru că nu au fost folosite pentru scopul inițial, nu prezintă totuși interes pentru dumneavoastră.

Kincaid zâmbi aprobator.

-Sunteți foarte receptivă, domnișoară Ames. Exact așa este. Kincaid îi arătă săbiile și floretele de pe perete. Aceste arme au istoria lor. Nu colecționez săbii de ceremonie, ci doar pe acelea despre care am motive să cred că au fost folosite de cei care le-au purtat. Îi aruncă o privire lui Jonas. Știți ceva despre săbii, domnule Quarrel, sau expertiza dumneavoastră se limitează la pistoale?

Ochii lui Jonas erau reci și indescifrabili în timp ce procesa imaginea lui Damon Kincaid stând foarte

aproape de Verity.

-Știu câte ceva despre săbii. Aruncă o privire spre o floretă lungă și conică de pe peretele cel mai apropiat.

Destul cât să îmi dau seama că pumnalul de lângă floreta aceea italienească este o imitație.

-O imitație! Calmul agreabil al lui Kincaid fu zdruncinat pentru un moment. Se adună rapid. Probabil vă înșelați. Am cumpărat acel pumnal de la o sursă foarte sigură. Este de la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Jonas ridică din sprâncene și merse mai aproape de

perete, să arunce o privire.

-Vă deranjează dacă îl iau în mână? Kincaid ezită, apoi ridică din umeri. - Vă rog.

Verity își dădu seama că își ținea răsuflarea. Se întrebă dacă Jonas avea să se testeze din nou. Știa că era dornic să exploreze noul control pe care îl avea asupra talentului său, dar nu erau nici momentul, nici locul pentru asemenea experimente. Totuși, lui Verity nu îi trecu prin cap nici un mod de a-l împiedica să o facă. Se pregăti sufletește pentru impactul de a se trezi cu el în acel coridor.

Apoi își aminti că el susținuse că acel pumnal era un fals. Dacă era o imitație, își spuse ușurată în sinea ei, nu ar trebui să aibă vreun efect asupra lui. Se relaxă din nou.

Jonas luă pumnalul de pe perete. Verity tremură în timp ce o imagine pâlpâindă a tunelului psihic se strecură în mintea ei și apoi ieși. Nu luă o formă solidă și fermă, așa cum se întâmplase ultima dată când îl văzuse. Era ca și cum această parte din coridor nu era complet construită; de parcă era, cumva, mai nouă.

Apoi, avu pentru o clipă senzația că simțea prezența lui Jonas, dar nu îl putea vedea. Verity tocmai se întorcea spre el în încăpere, când o imagine încețoșată apăru în coridorul din spatele ei. Gândindu-se că ar putea fi Jonas, se grăbi într-acolo. Nu îi plăcea să fie singură în acest tunel psihic.

Ajunse aproape deasupra imaginii, când aceasta se închegă într-o scenetă dintr-o sufragerie formală, de modă veche. Pe un fotoliu ornamentat din capătul îndepărtat al unei mese stătea un bărbat. Își dusese mâna în dreptul inimii, având o expresie îndurerată pe

chipul bătrânicios.

"Infarct", gândi Verity, înaintând în mod instinctiv. Dar, chiar în timp ce îl privi pe bărbat căzând înainte, observă jumătatea superioară a corpului său întinzându-se pe o farfurie cu ceea ce păreau a fi paste linguini cu creveți.

Acela fu momentul în care Verity văzu sângele. Se prelingea din pieptul bărbatului, amestecându-se cu linguini și transformând sosul alb într-o nuanță respingă-

toare de roşu.

Verity se opri șocată. Nimeni nu sângera astfel din pricina unui infarct. Mintea i se învolbură în timp ce teama și o groaznică senzație de violență o cuprinseră. Lujeri sinuoși de emoții țâșniră dinspre imagine și porniră spre ea.

Verity se întoarse să fugă și se izbi de Jonas. El o apucă de încheietură, cu o privire cruntă în ochii mijiți cu care urmărea scena pâlpâindă ce începuse să se stingă în spatele ei.

- Este în regulă, spuse el cu asprime. Este în regulă,

iubito. Dau drumul pumnalului. Plecăm de aici.

O secundă mai târziu, coridorul pe jumătate format și omul muribund de la masă își întrerupseră existența în mintea lui Verity. Ea deschise ochii și aproape își pierdu echilibrul. Instinctiv, se întinse pentru a se sprijini de ceva și se trezi agățându-se de brațul lui Damon Kincaid.

- Poftim? Kincaid, care îl privise foarte atent pe Jonas, coborî rapid privirea spre mâna lui Verity, aflată acum pe brațul său. S-a întâmplat ceva, domnișoară Ames?

- Nu, nimic. Ea trase adânc aer în piept și încercă din nou să zâmbească, așa cum o instruise Jonas. M-am simțit puțin amețită pentru o clipă. Nu am mâncat azi. Este timpul pentru prânz, spuse ea, retrăgându-și mâna de pe sacoul costisitor al lui Kincaid.

În capătul opus al încăperii, Jonas pusese pumnalul înapoi pe perete și o privea cu un licăr furios în ochi în timp ce ea eliberă brațul gazdei lor.

Kincaid se uită la ceasul din aur și oțel de la încheie-

tura mâinii.

- Aveți dreptate, spuse el vesel. Este aproape ora prânzului. Mi-ar face plăcere dacă mi-ați permite să vă scot la masă, drept mulțumire că ați adus pistoalele la mine.

Privi spre Verity, nu spre Jonas, așteptând un răspuns

la invitația sa.

Verity, încă încercând să își recapete calmul, privi spre Jonas pentru îndrumare. Nu voia să pună capăt unei potențiale înțelegeri făcând o alegere greșită. Jonas preluă imediat controlul asupra situației.

- Nu, mulțumim, spuse el cu răceală. Eu și Verity trebuie să plecăm. Avem multe de făcut astăzi. Ești gata,

Verity?

- Da, Jonas, spuse ea supusă, afișând din nou zâmbetul acela mieros.

Era curioasă să vadă dacă avea vreun efect direct asupra lui, așa cum părea să fi avut asupra lui Kincaid.

-Să mergem! Jonas închise carcasa din mahon ce conținea pistoalele și porni spre ușă. Nu părea să fie deloc conștient de zâmbetul prostesc al lui Verity.

-Un moment, spuse Kincaid când ajunseră la usă. Nu mi-ați dat verdictul final pentru pumnal. Tot credeți că este un fals, acum că ați avut ocazia să îl mânuiți?

- Nu este din secolul al XVI-lea, spuse Jonas din prag. Mai degrabă de prin o mie nouă sute cincizeci și cinci. E croit minunat, dar în mod sigur este o imitatie.

Gura lui Kincaid se înăspri.

-Sigur vă înșelați.

Jonas ridică din umeri.

- Credeți ce doriți. Dădu să închidă ușa, apoi se opri încă o dată. Dacă aș fi în locul dumneavoastră totuși, aș avea grijă cu persoana care v-a vândut acel pumnal.

- De ce spuneți asta?

- În primul rând, v-a vândut o imitație. În al doilea, am senzația că tehnica prin care a fost achiziționat este puțin cam brută.
 - Despre ce naiba vorbiți?

Kincaid părea furios.

- Nu contează. Probabil doar puțină gelozie profesională din partea mea. La urma urmei, a scos o avere de la dumneavoastră pentru un fals, iar eu nu v-am putut vinde un set autentic de pistoale. La revedere, domnule Kincaid!

Kincaid se holbă la ușă în timp ce se închise. Simți furie și o senzație intensă de pericol în același timp. Izbi sistemul de intercomunicație de pe biroul său.

Trimite-l pe Hatch aici.Da, domnule Kincaid.

Hatch apăru aproape imediat, în ochii lui incolori fiind evidentă curiozitatea.

- Da, domnule?

-Găsește-l pe Gelkirk. Îl vreau aici într-o oră.

- Evaluatorul? Îl voi suna imediat.

William Gelkirk intră grăbit și agitat în biroul lui Kincaid patruzeci și cinci de minute mai târziu. Era un bărbat mărunt și rotunjor, cu o mână de păr deasupra unui cap chel și cu ochi mici, care priveau lumea prin lentile groase. Kincaid îl considera enervant, agitat și plictisitor, dar nu încăpea îndoială că Gelkirk era unul dintre cei mai buni experți în armătura secolului al XVI-lea pe coasta de vest. Evaluase câteva obiecte pentru Kincaid în trecut, dar Kincaid nu îl consultase în privința pumnalului.

Kincaid fusese convins de autenticitatea pumnalului. La urma urmei, îl luase el însuși din seif în noaptea în care îl împușcase cu sânge-rece pe Henry Wilcox. Poliția catalogase incidentul drept un act de violență întâmplător, din moment ce nu părea să lipsească ceva din conacul din Beverly Hills al lui Wilcox. Nimeni nu știuse despre pumnal. Wilcox îl achiziționase recent și nu apucase să îl asigure.

Wilcox fusese atât de mândru de pumnal, își aminti Kincaid. Prima dată când îl expusese, i-l arătase unui tovarăș colecționar despre care știa că l-ar aprecia. Kincaid aruncase o privire la pumnal, meditase asupra caracterului său nedetectabil și decise că el aprecia arma mai mult decât Wilcox. Luă decizia și acționă imediat. Folosise pistolul personal al lui Wilcox, cel pe care bătrânul îl tinea în sertarul biroului său pentru a se proteja de o eventuală intrare prin efractie.

Poliția avertiza mereu oamenii că era mult mai probabil ca armele tinute acasă să fie folosite împotriva proprietarilor decât pentru legitimă apărare. În acest

caz, aveau dreptate, ca întotdeauna.

În prezent, Kincaid nu se mai ocupa el însuși de etapa de achiziție. Acum, avea genul de contacte care îi permiteau să se retragă din acea activitate. Dar în tinerețe fusese mult mai pripit și mai violent.

Se forță să afișeze un zâmbet reconfortant în timp ce

îi întinse pumnalul lui Gelkirk.

-A fost foarte amabil din partea dumitale să vii așa din scurt. Sunt nerăbdător să îți aud părerea despre acest pumnal. Ani întregi am presupus că este un obiect veritabil, italienesc, din secolul al XVI-lea. Dar, recent, cineva mi-a băgat niște îndoieli în cap. Ești amabil să îmi împărtășești părerea dumitale? Tariful obișnuit, desigur.

Gelkirk încuviință nerăbdător din cap și luă pumnalul. Îi studie mânerul ornamentat, apoi îl duse la fereastră pentru a-i analiza tăișul din oțel în lumina soarelui.

-Va trebui să fac niște teste pentru a fi sigur, dar prima mea impresie este că nu provine din secolul al XVI-lea. Nu este destul de greu. Aveau oțel bun pe atunci, oțel renumit, dar nu era atât de ușor. Bănuiala mea este că această lamă, cel puțin, este modernă. Ați vrea să o duc la magazinul meu și să o verific mai amănunțit?

Kincaid își ascunse furia sub o expresie de recunoș-

tință tristă.

-Nu, nu cred că va fi nevoie. Poate te voi contacta mai târziu ca să văd cât de mult am fost păcălit, dar între timp te cred pe cuvânt. Această experiență mă va învăța să cer întotdeauna o a doua părere înainte de a achiziționa ceva. Mulțumesc, domnule Gelkirk. Secretara mea va scrie un cec pentru serviciile dumitale și îți va chema un taxi.

Gelkirk radia.

- -Oricând, domnule Kincaid, oricând. Mereu sunt încântat să fiu de folos unui colecționar dedicat ca dumneavoastră. Și să nu vă simțiți prea prost pentru pumnal. Chiar este o imitație excelentă. Mulți experți nu ar fi bănuit că este un fals.
- -Voi încerca să mă consolez cu asta, spuse sec Kincaid, ținând ușa deschisă pentru Gelkirk. Așteptă nerăbdător ca omulețul să iasă din încăpere, apoi o închise cu grijă. La naiba!

Făcu trei pași mari peste podeaua din marmură și ridică telefonul placat cu bronz. Numărul pe care îl formă nu era salvat în memoria telefonului. După ce sună de două ori, apelul fu preluat de glasul unui bărbat care confirmă numărul, fără să salute.

-Aici Kincaid. Vreau să vorbesc cu Tresslar.

Recepționistul nu răspunse, ci doar făcu legătura telefonică. Câteva minute mai târziu, o voce joasă cu un puternic accent sudic răspunse.

- Da?
- Tresslar?
- Prezent.

Kincaid se înfioră la auzul accentului.

- -Am o treabă pentru firma ta. Ai pe cineva disponibil?
- -Sigur. Mereu am un om disponibil. Tarifele au crescut de când am lucrat ultima dată pentru tine, totuși.
- -Asta nu este o problemă, atât timp cât primesc servicii de calitate
 - -S-a făcut.

Kincaid îl descrise pe Jonas și locația restaurantului

din Sequence Springs.

- Numele lui este Quarrel. Jonas Quarrel. Vreau să pară treaba unui hoţ mărunt, care s-a speriat și și-a folosit pistolul pe victima sa. Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul zilele astea. Poliția nu va putea investiga prea departe, așa că va renunța și va aștepta ca hoţul să îsi încerce din nou norocul.

S-a făcut.

Kincaid se întrebă de câte ori mai trebuia să lucreze

cu Tresslar ca să se obișnuiască cu vocea lui.

- Banii vor fi depuși în contul tău după același aranjament ca data trecută. Jumătate în avans. Jumătate când treaba e gata.

- Cât de repede vrei să terminăm?

Cât mai curând posibil. Săptămâna asta, de fapt.

- S-a făcut.

Tresslar închise telefonul. Kincaid scrâșni din dinți și

închise și el, apoi merse la fereastră.

Nu încăpea îndoială. Quarrel trebuia eliminat. Se transforma într-un mare semn de întrebare. Se părea că avea într-adevăr darul "atingerii". Şi avea, cumva, o legătură cu Caitlin Evanger. Conform spuselor lui Hatch, el fusese invitat la adunarea exclusivistă ce urma să se țină peste două săptămâni în casa de pe stânci.

Quarrel putea cu uşurință să reprezinte un colecționar misterios care voia Bloodlust. Dar acesta nu era motivul pentru care Kincaid îl voia mort. Era convins că putea concura cu oricine din punct de vedere financiar. Pusese un detectiv pe urmele lui Quarrel doar pentru că voia să știe dinainte exact cu cine avea să se lupte. Dar acum era ceva mai mult la mijloc. Instinctele lui Kincaid fură în sfârșit trezite.

Kincaid îl voia mort pe Quarrel pentru că văzuse expresia de pe chipul lui când ținuse pumnalul în mână. Doar pentru o clipă, expresia nonșalantă și sarcastică a lui Quarrel fusese înlocuită cu o alta. Era o expresie de recunoaștere bruscă. De parcă Jonas Quarrel

recunoscuse cumva imediat arma, nu doar ca fiind un

fals, ci drept ceea ce era de fapt: arma unei crime.

Şi apoi mai fusese şi pălăvrăgeala aceea în pragul ușii, despre etica persoanei care îi vânduse lui Kincaid pumnalul.

Kincaid privi bărcile cu vele din golf și bătu cu dege-

tele cu o manichiură impecabilă în geam.

Oricine era Quarrel, era clar că știa prea multe. Nu încăpea îndoială. Kincaid nu înțelegea cum sau de ce, dar nu își punea la îndoială instinctele. Supraviețuise ani întregi datorită acelor instincte și avea încredere orbească în ele. Mai bine să fie în siguranță decât să îi pară

rău după aceea.

Se adunau prea multe în ultima vreme, medită el. Coincidențele erau acceptabile până la un punct, dar prea multe dădeau de bănuit și te agitau. Apariția lui Quarrel, cu abilitatea lui misterioasă, era prea mult de acceptat pe lângă faptul că trebuia să se întoarcă la casa de pe stânci. Se punea la cale ceva periculos. Cu cât Kincaid se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult părea că totul se concentra treptat în jurul lui Jonas Quarrel.

Era foarte alarmant faptul că Jonas alesese tocmai acel pumnal dintre toate armele de pe perete. Îi dădu

lui Kincaid o senzație stranie, tulburătoare.

Zvonurile rămâneau vii ani întregi în lumea colecționarilor. În cele din urmă, unele dintre ele deveneau legende. Lui Kincaid nu îi plăcea ideea că pumnalul său ar putea reprezenta fundamentul unor zvonuri regretabile care ar putea duce la el.

În mod sigur, era timpul să scape de Jonas Quarrel.

Iar, când va fi terminat cu Quarrel, decise Kincaid, poate că ar trebui să o cunoască mai bine pe acea roștea lui Kincaid, acea sete în care se desfătase doar în de când reușise ultima oară să savureze acea parte a firii sale.

capitolul 14

O înțelegere pentru pistoalele de duel fu încheiată cu un anume Phillip J. Haggerty luni după-amiază. Jonas îi dădu cecul de la cumpărător lui Emerson Ames marți dimineață, când el și Verity ajunseră înapoi în Sequence Springs. Emerson sărută cecul.

- Cred că mi-ai salvat fundul, Jonas, prietene, râse pe înfundate Emerson. Poftim, ia o bere și povestește-mi.

Stăteau în bucătăria lui Verity în timp ce ea încerca să se pregătească pentru mulțimea de la prânz. Mâinile îi erau ocupate cu un turnuleț din castroane din oțel inoxidabil pentru salate. Se uită încruntată la ambii bărbați, fiind forțată să se strecoare printre ei.

-Jonas nu poate să ia o bere acum. Trebuie să mă

ajute cu prânzul.

- N-o băga în seamă. Jonas deschise o cutie de bere și dădu capul pe spate, luând o gură mare de lichid. La prânzul de marți vine mai puțină lume decât în restul săptămânii. Verity doar are nevoie de ceva de care să se plângă. Știi cum este. În plus, pot să spăl vase la fel de

bine și beat, nu doar treaz.

Tatăl ei râse, dar Verity se simți roșind în timp ce Jonas începu să îi povestească lui Emerson detaliile vizitei lor în oraș. Se întoarse cu spatele ca să scoată salata de cartofi și mazăre din frigider. În mod normal, ea răspundea cu calm la replicile tăioase ale lui Jonas despre autoritatea ei răutăcioasă, dar astăzi descoperi că vorbele lui o dureau. Poate că Verity chiar se transforma întrocelibatară răutăcioasă și țâfnoasă.

Sau poate că era adesea răutăcioasă cu Jonas pentru că o parte din ea încerca să se protejeze pe sine de viitorul nesigur care se întrevedea. Era mai ușor și mult mai sigur să țipe la Jonas decât să își permită să se îndrăgos-

tească de el.

Dar Verity se temea că tacticile ei nu funcționau. Era speriată de moarte că se îndrăgostise deja de Jonas. Acea conștientizare părea doar să îi ascută limba tăioasă.

Jonas terminase povestea drumului lor în San Francisco, vorbind vesel despre modul strălucit în care ma-

nevrase negocierile.

- -Şi asta a fost tot, încheie el triumtător. După ce am obținut creșterea prețului cu încă trei mii, am acceptat oferta lui Haggerty. După aceea, am mers cu Verity la cumpărături pentru costumația pentru balul ăla bleste mat cu tema Renașterii pe care îl plănuiește Evanger. Verity a luat-o razna în magazinul de costumații, apropo. Am fost nevoit să o calmez de câteva ori. Ar tì trebuit să vezi rochia pe care voia să o închirieze. Cu stacojiu și auriu și cu vedere la buric.
- Era o rochie minunată. Şi autentică. Se purtau rochii cu croială joasă în timpul Renașterii, se apără Verity în timp ce adăugă muștar pulbere la salata ei de cartofi și mazăre.
- Oricum, cine este expertul în Renaștere pe aici! replică Jonas. Rochia aia pe care o voiai arăta de parcă ar fi fost croită pentru o prostituată de lux.
- Voiam să merg costumată ca o curtezană din acea perioadă.

Jonas zâmbi nemilos.

-Zi mersi că nu ți-am închiriat costumul ăla de călugăriță.

Verity ridică din sprâncene în timp ce își privi tatăl.

- -Nu avea o stare prea bună când am intrat în magazinul de costume, deși încheiase afacerea cu pistoalele. A fost nervos pe mine de când am plecat din biroul lui Kincaid.
 - Ea tot zâmbea la ticălosul ăla, bombăni Jonas,
- Doar urmam ordine. Ordinele tale, Jonas, spuse ea tăios. Tu ești cel care mi-a spus să-i zâmbesc, ai uitat? Se presupunea că joc rolul unei roșcate prostuțe.

- Nu trebuia să întreci măsura, la naiba! El te privea așa cum privește un rechin picioarele unui înotător.

Emerson ridică mâna, căutând să facă pace.

-Copii, copii, v-ați certat destul. Aceasta este o zi prea mare ca să o stricăm cu ceartă. Păstrați răfuielile

pentru mai târziu.

- Bună idee, spuse Verity. Sunt prea ocupată, oricum, ca să mă cert acum. Dar nu ai auzit întreaga poveste a micii noastre aventuri, tată. Jonas nu ți-a spus că s-a testat din nou cu un pumnal care era agățat pe peretele din biroul lui Kincaid.

Emerson se încruntă ușor.

-Serios? A fost ca atunci când ai ținut pistolul?

O imagine mentală într-un coridor lung?

- Coridorul părea diferit de data asta, răspunse Verity. Mai vag, cumva. Mai puțin clar și definit. Dar era o scenă în el, una oribilă. Era imaginea unui bărbat întins pe o masă. Sânge în farfuria cu linguini.

Jonas studie imaginea de pe cutia de bere.

- M-am tot gândit la lipsa de claritate a coridorului, spuse el încet. Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că pumnalul și imaginea pe care am întâlnit-o sunt vechi de doar câțiva ani. Poate că energia psihică pe care o generează încă se conturează și crește. Chestia este că nu ar fi trebuit să pot simți ceva de la un obiect atât de recent.
- -Știai că pumnalul era din secolul XX când l-ai întrebat pe Kincaid dacă poți să-l ții în mână? întrebă Verity.

Jonas încuviință din cap.

- Eram aproape convins că era un fals. Oțelul ăla nu arăta tocmai veridic. În secunda în care l-am atins, am știu că este contemporan, dar, în același timp, emana vibrații la greu. Scutură din cap. Nu înțeleg, doar dacă nu cumva...

Verity își mușcă buza.

- Dacă nu cumva ce?

El îi aruncă o privire tulburătoare.

-Dacă nu cumva faptul că sunt în preajma ta are același efect precum toate testele acelea de la colegiul Vincent.

- Vrei să spui că este posibil ca talentul tău să devină mai puternic? întrebă neliniștită Verity.

- Da.

Tăcerea se așternu în bucătărie în timp ce amândoi se gândiră la implicațiile acelui lucru. Emerson privi curios de la unul la altul.

- Probleme?

 Jonas își consideră această abilitate o binecuvântare mixtă, îi explică încet Verity. Dar, cel puțin până acum, a fost limitată la o anumită epocă din trecut. Dacă el devine mai puternic în privința perioadei, se va ciocni de tot mai multe obiecte care îi vor declanșa incursiunile în coridor.

- M-am prins, spuse tărăgănat Emerson. Ar putea fi o

adevărată bătaie de cap, nu-i așa?

-În termeni blânzi, fu de acord Jonas. La naiba! Strânse cutia de bere în mână. M-aș fi descurcat fără

complicatia asta.

Verity simți un fior rece. Ea era cauza acelei complicații în viața lui. Degetele i se încleștară pe castronul pe care îl ținea în mână. Inițial, Jonas fusese atras de ea datorită conexiunii ei cu abilitatea lui psihică. Poate că acela era exact lucrul care avea să îl îndepărteze de ea.

- Psihometria încă pare totuși limitată la obiecte asociate puternic cu violența, spuse gânditor Jonas. Nu percep toate emoțiile vechi. Slavă Domnului!

- Despre ce crezi că era imaginea aia din coridor? întrebă curios Emerson.

-Nu știu, spuse Jonas. Asta este problema cu imaginile astea din coridor. Niciodată nu primesc mai mult de câteva secunde de informații. Este ca și cum maș uita la câteva cadre pe o rolă de film. Probabil că acele cadre arată cel mai violent moment asociat cu obiectul pe care îl țin în mână. Dintr-un anume motiv, este singura imagine pe care o văd cel mai clar. Uneori, simt că sunt parte din acea imagine. Știu ce se întâmplă în ju rul meu pentru acele câteva secunde. Dar alte dăți, este

ca și cum m-aș uita la o fotografie cu oameni pe care nu îi cunosc. Așa s-a întâmplat ieri.

- Nu ai nici o teorie care să explice de ce pumnalul respectiv ți-a arătat acea imagine cu bărbatul sângerând într-o farfurie cu linguini? insistă Emerson.

Jonas ridică din umeri.

– Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că probabil l-am văzut pe fostul proprietar al pumnalului în momentul în care a pierdut posesia asupra lui în favoarea altcuiva. Sau poate era cineva care tocmai fusese înjunghiat cu el.

Verity tresări.

- Ce ciudat. Dintr-un anume motiv, eu am presupus că bărbatul acela a fost împușcat.

Jonas îi aruncă o privire gânditoare.

- Da? Este posibil.

Emerson scutură din cap.

- Este incredibil. Nu știam ce să cred în noaptea în care ai încercat primul test cu pistoalele și încă nu știu. Îmi spun în sinea mea că am o minte deschisă, dar, Dumnezeule, asta depășește limitele, îți spun eu. Îți dai seama cât de bizară este toată treaba asta, nu-i așa?

-Mi s-a subliniat în nenumărate rânduri, spuse sec

lonas.

Emerson scutură din nou din cap.

- Una este să crezi că ai putea avea o fărâmă de talent psihic. La naiba, mulți oameni sunt convinși că au avut o experiență psihică într-un fel sau altul. Telepatie, clarviziune, ce-o mai fi. De fapt, sunt destul de comune. Dar chestia asta că puteți vedea amândoi aceleași imagini într-un coridor mintal este de-a dreptul înfricoșătoare. Aș jura că mințiți dacă nu mi-aș cunoaște foarte bine fiica. Verity nu minte. Și nici tu nu cred că te-ai deranja cu genul ăsta de ficțiune complicată, Jonas. Implică prea multă muncă.

- Asta este adevărul. Jonas vorbi cu patos. Azvârli cutia de bere într-un coș de gunoi din colț. Dar, dacă tu crezi că toată treaba asta este ciudată, închipuie-ți cum este pentru mine. Ani întregi am presupus că sunt singura persoană de pe fața planetei care vede imaginile astea blestemate. Privi spre Verity, ochii fiindu-i ca aurul topit. Este o senzație de ușurare al naibii de plăcută să găsesc pe cineva care poate împărtăși experiența cu mine. Măcar pot fi relativ sigur că, dacă o iau încet razna, nu o să fiu singurul.

Emerson îi privi pe amândoi.

- Nici unul din voi nu este nebun sau mincinos. Așa că nu putem trage decât o singură concluzie: chiar se petrece o ciudățenie mentală între voi doi. Spuneți-mi mai multe despre tipul care sângera peste linguini.

- Nu sunt prea multe de spus, zise Verity. Tocmai mă întorsesem și zărisem imaginea, când Jonas a venit în

spatele meu și a spus că plecăm de acolo.

- Dar sigur bărbatul avea legătură cu pumnalul?

- Probabil, spuse încet Jonas. Mereu am avut impresia că oamenii care apar în imaginile din coridor sunt în strânsă legătură cu obiectul pe care îl țin eu în momentul respectiv. Dar nu înțeleg mereu conexiunea.

Verity își șterse mâinile pe șorț.

- Hainele pe care le purta bărbatul arătau puțin cam demodate. Erau vechi de vreo zece sau cincisprezece ani.

-Ai fost foarte atentă, remarcă Jonas, privind-o curios. Nu ai menționat vârsta hainelor lui când am vorbit despre asta noaptea trecută. Ai mai observat și altceva?

- Nu, cu excepția senzației că tipul știa cine era cel care tocmai îl ucisese. Bietul bărbat părea atât de uimit, ca și cum chiar nu se aștepta la așa ceva. Ca și cum cealaltă persoană îi era prieten.

-Cred că ai dreptate, spuse gânditor Jonas. Deși bănuiesc că este la fel de posibil ca un străin să fi intrat în cameră și să îl fi împușcat. Un om luat prin surprindere astfel ar putea avea aceeași expresie de uimire pe față.

-Dar Kincaid? întrebă Emerson cu perspicacitate. Credeți că știe ceva despre trecutul pumnalului de pe peretele său?

Jonas ridică nonșalant din umeri.

-Cine știe? El credea că pumnalul este unul veritabil din secolul al XVI-lea, asta e clar. A fost furios când i-am spus că e o copie. Probabil a plătit o avere pentru el. Dar majoritatea colecționarilor ca el nu pun prea multe întrebări despre trecutul recent al unui obiect pe care vor să-l cumpere. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine, din punctul lor de vedere.

-Dacă cineva a împușcat și a ucis un bărbat pentru a pune mâna pe pistolul acela și pentru a-l vinde la un preț uriaș unui colecționar fanatic precum el însuși, Kincaid nu ar fi vrut să știe despre asta. Așa cum nici Haggerty nu a insistat prea mult să afle istoria recentă a pistoalelor. A fost suficient pentru el să știe că sunt veritabile.

- Pot să înțeleg această logică a gândirii, deși întotdeauna am fost de părere că este mai bine să fii informat decât să îți asumi riscul de a fi păcălit și lăsat cu ochii în soare. Ignoranța nu este o binecuvântare. Dar cred că putem presupune că acest Kincaid nu știe prea multe despre pumnal, fu concluzia lui Emerson.

- Nu știa nici măcar că este fals, spuse batjocoritoare Verity. Împinse o tigaie cu paste în mâna lui Jonas.

Poftim, pune asta pe tejgheaua din spatele tău.

El coborî privirea la grămada de tăieței aburinzi.

- Ce-s astea?

- Linguini. Voiam să le prepar un sos roșu, dar, dintr-un anume motiv, m-am răzgândit în dimineața asta. O să fac un sos pesto verde și frumos.

Mult mai târziu în acea seară, Verity făcu ceva ce nu mai făcuse de când relația ei cu Jonas luase avânt. Îl lăsă pe Jonas să joace șah cu tatăl ei în cabana lui, își luă halatul pufos și porni spre liniștea și singurătatea centrului

spa pustiu. Ambii bărbați erau atât de concentrați pe

jocul lor, încât abia observară că ea plecase.

Sala cu faianță albă și albastră era pustie, așa cum era întotdeauna la acea oră din noapte. Verity lăsă majoritatea luminilor stinse, aprinzând doar câteva de care avea nevoie pentru a-și găsi drumul spre piscina ei preferată.

Se dezbrăcă și intră goală în piscină.

După ce se cufundă până la gât în apă, se lăsă pe spate și medită la evenimentele din ultima vreme. Își găsise un iubit, descoperise un talent psihic mai degrabă inutil și devenise prietenă cu o artistă faimoasă, totul în doar câteva săptămâni. Stilul de viață liniștit și ordonat pe care și-l construise cu migală în ultimii câțiva ani suferise schimbări serioase.

Întrebarea era cât de mult din acel stil avea să dureze și pentru cât timp? Talentul psihic era relaționat cu iubitul care, fără îndoială, avea să își ia zborul în una dintre zile, iar artista faimoasă era pe punctul de a renunța la cariera ei strălucită. Comparată cu orice altceva se petrecea în jurul lui Verity, afacerea cu restaurantul părea o treabă stabilă.

Verity decise să nu se gândească prea mult la conexiunea psihică pe care o avea cu Jonas. Era un subiect prea tulburător, prea plin de întrebări fără răspuns. Astă-sea-

ră, preferă să se confrunte cu faptele concrete.

Primul fapt concret care îi veni în minte o implica pe ea însăși. Închise ochii și se întrebă dacă se transforma cu adevărat într-o scorpie. Această întrebare duse la următoarea: și anume, cât ar sta orice bărbat în preajma unei asemenea femei.

Era mai ușor să se întrebe acest lucru decât cât ar sta un bărbat în preajma unei femei care îi provoca intensificarea abilității lui psihice ciudate.

- Există vreo șansă ca motivul pentru care stai goală

în piscină să fie că știai că voi veni după tine?

Glasul blând al lui Jonas, sunând arogant și plin de speranță, o luă prin surprindere pe Verity. Deschise brusc ochii. Instantaneu, deveni straniu de conștientă

de propria goliciune. Gândindu-se la toate nopțile pe care le petrecuse cu Jonas, reacția ei rușinată era ridico-lă. Cu puțin noroc, el avea să pună obrajii ei îmbujorați pe seama căldurii apei.

- Credeam că joci șah cu tata, spuse grăbită.

- Jucam şah cu el, până a câştigat. Mintea îmi tot hoinărea. Am programat o revanşă pentru mâine-seară. Am plecat să te caut, dar am descoperit că nu mă așteptai în pat, legată cu o fundă roșie.

Jonas se opri la marginea piscinei și începu să își des-

cheie alene nasturii cămășii albastre.

- Când vreodată m-ai găsit așteptându-te în pat cu o fundă roșie?

Rânjetul lui fu obraznic.

- Niciodată, dar un bărbat poate să aibă fantezii, nu-i așa? Ochii lui se plimbau peste trupul ei, aproape complet vizibil în apa limpede. Nu îți face griji, este la fel de bine că te-am găsit așa.

Verity se foi și privi spre intrarea în sală.

- Dacă apare iar Laura, ca ultima dată când am fost împreună aici?

-Mă îndoiesc că va fi foarte surprinsă de ce va vedea.

Jonas își aruncă pe jos cămașa. Degetele sale lungi

începură să descheie nasturii blugilor.

Verity privi, aproape fascinată de priveliștea seducătoare oferită de Jonas dezbrăcându-se. El nu se grăbi, dezvăluindu-și mai întâi umerii puternici și abdomenul plat. Părul de pe pieptul său părea o invitație deschisă pentru degetele ei. Când își scoase blugii, era deja parțial excitat.

Verity își drese glasul.

- Exersezi ca să devii un artist de striptease?

Jonas îi aruncă un zâmbet scurt și intră în apă.

-Nu cred în seducerea prin striptease, micuță tirană. Ce vezi e ceea ce primești. Își întinse brațele pe marginea piscinei și se lăsă pe spate, savurând apa caldă. La naiba, cât de bine este.

Verity își ținu răsuflarea pentru câteva secunde, apoi aruncă întrebarea care îi bântuia mintea:

– Chiar crezi că sunt o tirană neînsemnată?

- Micută, nu neînsemnată. Nu este nimic neînsemnat la tine, iubito. Dar sunt câteva lucruri micuțe pe care le-as putea mentiona.

Deschise un ochi, fiind evident pregătit să transfor-

me discutia într-una erotică.

- Jonas, vorbesc serios, spuse insistentă Verity. Crezi că sunt o scorpie, nu-i așa?

- Face parte din farmecul tău, o asigură el blând.

Verity se înfurie.

- Nu, nu face parte din farmecul meu. Mereu îmi scoți ochii cu asta și faci observații nepoliticoase pe tema asta. Și acum mai e și treaba asta cu talentul tău care a devenit și mai supărător. Să recunoaștem, Jonas, nu sunt genul de femeie potrivit pentru tine.

-O, drace! Jonas închise din nou ochiul. Am senzația că cineva are chef de ceartă în seara asta, și nu sunt

eu ăla.

- Nu caut ceartă. Vreau doar să clarific niște lucruri.

– Cum ar fi?

- Cum ar fi de ce rămâi aici.
- Rămân aici pentru am nevoie de slujba asta și pentru că am descoperit că sexul cu tine este ca îmbrățișatul unui cactus. Odată ce treci de țepi, fructul este foarte dulce.
- Dacă asta ar trebui să mă încânte, vei avea parte de o surpriză. Nu îmi place să fiu comparată cu un cactus, bombăni Verity, simțindu-se jignită.

Era pregătită pentru o discuție intensă și serioasă despre relația lor, dar Jonas avea chef de ironii. El își puse

mâna pe umărul ei și o trase lângă el.

- Hei, ce înseamnă asta? întrebă el blând. Se presupu-

ne că ne relaxăm după o zi lungă și grea.

- Mi-ar plăcea să fim sinceri unul cu celălalt, Jonas. Pentru tine sunt o scorpie și o tirană. Spui că sunt sarcastică. Nu plătesc bine. În plus, suntem complet

diferiți în multe privințe. Nici măcar nu aveam aceleași obiceiuri nutriționale. Nu este nimic între noi în afară

de sex și de talentul ăsta psihic ciudat al tău.

-Am vești pentru tine, iubito. Astea două, pe care tocmai le-ai spus, sunt o chestie destul de serioasă între noi. Mai serios decât orice am avut vreodată cu altă femeie. Deschise din nou ochii și îi studie expresia intensă. Și mai mult decât ai avut tu vreodată cu orice alt bărbat.

Verity se lăsă pe spate pe brațul lui.

- Poate că doar ne folosim reciproc. Tu ai nevoie de mine ca să îți explorezi abilitățile fizice, iar eu am nevoie de tine ca să văd cu ce se mănâncă pasiunea.

-Chiar de-ar fi doar atât în relația asta a noastră, spuse aspru Jonas, tot ar fi suficient pentru moment. Verity, o să te înnebunești singură dacă te gândești prea mult la asta. Doar relaxează-te și lasă-te purtată de val.

- Este un sfat bun pentru cineva ca tine, care a trăit ani întregi după principiul ăsta. Dar eu sunt altfel,

lonas.

- Știu, spuse el crispat. Vei petrece foarte mult timp și vei consuma foarte multă energie disecând relația noastră, examinând-o pe toată părțile și epuizându-te pentru ceva ce ar trebui luat, pur și simplu, treptat. Este în firea ta să încerci să etichetezi și să organizezi lucrurile.

-Ai dreptate, fu ea de acord. Mai bine am schimba

subiectul. Când îl va plăti tata pe cămătarul acela?

- Pe Reginald C. Yarington? În câteva zile. De îndată

ce este achitat cecul lui Haggerty, presupun.

-Sper că tata nu va fi atât de încântat de ideea de a avea atâția bani încât să meargă să mai pună câteva pariuri pe cai în loc să îl plătească pe cămătar, spuse îngrijorată Verity.

- Nu-ți face griji, sunt convins că Emerson își va plăti împrumutul. Chiar consideră o datorie la jocurile de noroc ca fiind una de onoare, să știi. M-a asigurat și că Yarington nu este un tip cu care să te joci. Emerson

nu vrea să fie nevoit să își petreacă următorii câțiva ani privind peste umăr.

Verity se înfioră.

- Eu și tata îți suntem datori pentru asta, Jonas, spuse ea serioasă. Ne-ai ajutat foarte mult ocupându-te de vânzarea acelor pistoale. Nici unul din noi nu ar fi știut cum să contacteze colecționari privați și nu am fi avut habar cât să cerem pentru pistoale.

Mâna lui se înclestă brusc pe umărul ei gol.

- Să stabilim ceva, Verity. Poate că tatăl tău se simte dator față de mine cu o favoare sau două, dar tu nu îmi datorezi nimic. Ai înțeles?

Ea fu luată prin surprindere de asprimea vocii și de

strânsoarea lui.

- Dar, Jonas, îți suntem datori, și, chiar dacă tu mă crezi o scorpie, vreau să știi că eu mereu îmi plătesc datoriile.
- Taci din gură, Verity, spuse el blând. Nu există nici o datorie între noi, iar, dacă mai spui vreodată lucrul ăsta, s-ar putea să fac ceva nesăbuit. Și, ca să se știe, nu mă deranjează să îmblânzesc o scorpie câteodată. Un bărbat are nevoie de o provocare din când în când. Au!

Se aplecă, ducându-și mâna la coaste după ce Verity îi

trase un pumn rapid.

- Și câte scorpii ai îmblânzit? întrebă ea puțin prea mieros.
- Tu ești prima, recunoscu el, încă masându-și toracele. Și, în ritmul ăsta, se prea poate să fii ultima. Cred că o scorpie pe viață poate fi limita pentru orice bărbat.

Mulțumită, Verity se lăsă din nou pe brațul lui. Descoperi că starea de spirit i se îmbunătățise brusc. Mai

departe cu alte subiecte de discuție.

- Ce vei face acum că ai început să îți explorezi din nou talentul, Jonas? Te vei întoarce să predai istorie? Sau să lucrezi pentru vreun muzeu?

- Nu vreau să mă întorc la predat. A trecut prea mult timp de-atunci. Un lucru pe care l-am descoperit în ultimii cinci ani este că nu îmi e dor să corectez lucrări sau

să țin cursuri pentru studenți care sunt mai preocupati de evoluția vieții lor sexuale decât de contrastul dintre umanismul renascentist și filosofia militară renascentistă. Pe scurt, predatul e nașpa. Dar mi-a trecut prin minte că aș putea face din nou muncă de consultantă pentru ceva bănuți. Se plătește bine, nu necesită mult timp si este un lucru interesant.

-Astăzi, mai devreme, ai spus ceva de genul că talentul devine mai puternic, zise încet Verity. Crezi că vei ajunge în punctul în care nu vei mai avea nevoie de

mine ca de o ancoră când intri în coridor?

Jonas oftă.

- Nu știu. Pur și simplu, nu știu, Verity. Și eu am la fel de multe întrebări ca tine despre ce se întâmplă între

noi când intrăm în coridorul ăla.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Verity întoarse pe toate părțile în mintea ei cuvintele lui Jonas. El avea dreptate, ea se gândea prea mult la relația lor. Verity se întrebă dacă artista Caitlin Evanger avusese vreo legătură cu un bărbat până în punctul în care să consume mult timp și energie agitându-se pentru relația lor.

- La ce te gândești? întrebă Jonas curios.

-Mă gândeam la Caitlin. Mă întrebam dacă a avut

vreo mare iubire în viața ei.

-Mă îndoiesc, spuse cu convingere Jonas. Nu o pot vedea iubind altceva în afară de arta sa, pe care, aparent,

plănuiește să o abandoneze.

-Cred că este o fire mai complexă decât poți intui tu, spuse cu sinceritate Verity. Nu m-ar surprinde dacă ar fi trecut printr-o traumă serioasă la un moment dat. Ceva în afară de accidentul acela de mașină, adică. Poate a fost rănită emoțional. Nimeni nu se retrage dintre oameni așa cum a făcut-o ea fără un motiv serios.

-Unii oameni sunt născuți cu sânge-rece, Verity. Crede-mă pe cuvânt. Am întâlnit oameni care pot ucide fără nici o remușcare, ca și cum ar lua micul dejun. Făcu

o pauză, apoi continuă: Kincaid este rece.

Verity îl privi uimită.

- Ce te face să spui asta?

-Ceva ce am văzut în ochii lui când te-a privit. Nu-mi spune, tu l-ai găsit amabil, fermecător și atrăgător, corect?

Verity se gândi la asta.

- Ca să îți spun adevărul, nu prea știu cum să îl iau.

- El te-ar lua pe tine într-o secundă dacă ar crede că te poate duce în pat.

Verity aproape se înecă.

- Poftim? Vorbești serios, Jonas? Verity era șocată. Nu

sunt deloc genul lui.

-Ba da, ești, spuse gânditor Jonas. Un bărbat precum Kincaid are multe preferințe, iar una dintre ele ar include genul de femeie inocentă, cu ochii luminoși. Exact genul care să te ungă pe suflet după un exces de sofisticare și lux. Nu știi cât de inocentă pari, iubito. Ai o puritate care îl face pe un bărbat să creadă că nu ai avea nici o reținere dacă el ar putea să te ducă în pat. Dacă nu aș fi fost acolo, am bănuiala că acest Kincaid ar fi putut încerca să te seducă. Dacă ai fi fost încă virgină, iar el ar fi știut lucrul ăsta, probabil ar fi trebuit să folosesc pumnalul ăla ca să îl țin departe de tine. Nu pentru că s-ar fi îndrăgostit pe loc de Verity Ames, ci pentru că este genul de ticălos căruia îi face plăcere ideea de a seduce virgine. La naiba, principalul motiv pentru care am făcut trucul cu pumnalul a fost că voiam să îi distrag atenția de la tine. Știam că, pentru el, ideea de a fi fost păcălit ar fi mult mai importantă decât orice femeie.

Verity era uluită. Se holbă la Jonas cu gura căscată de uimire.

- Chiar crezi că Damon a fost atras de mine?

-Nu fi atât de surprinsă. Sunt bărbat. Ai încredere în abilitatea mea de a judeca membrii propriei specii. Şi, cum am spus, nu ai fost tu, persoana, cea care la atras; el voia fata dulce, zâmbitoare și inocentă pe care o întruchipai.

- La naiba, nu sunt o inocentă! Verity se încruntă și își atinse vârful nasului. Poate că pistruii mei lasă oamenilor această impresie.

Jonas râse cu indulgență, își plecă ușor capul și îi să-

rută buzele întredeschise cu o posesivitate aspră.

-Mă linişteşte faptul că este puţin probabil să mai dăm vreodată nas în nas cu Damon Kincaid. Adevărul este că mă bucur că locuieşti aici, în Sequence Springs, unde populaţia de masculi disponibili este, conform prietenei tale Laura, la fel de limitată precum dinţii unei găini.

Verity scutură uimită din cap.

- Măi, măi, să fiu a naibii. Damon Kincaid. Cine-ar fi crezut...?
- Nu-ți face idei, o întrerupse sec Jonas. Văd că mai bine îmi țineam gura. Presupun că acum mândria ta feminină se va tripla. Ar fi trebuit să știu că nu fac bine măgulindu-ți orgoliul.

Verity zâmbi luminoasă și se ghemui mai aproape de

Jonas.

 De fapt, sunt alte zone din anatomia mea pe care nu m-ar deranja să le mângâi.

Jonas zâmbi încet - un rânjet sexy.

- Da? Trebuie să îmi spui exact unde, draga mea, în detaliu.

Verity încercă să își reprime îmbujorarea. Încă nu era obișnuită cu modul dezinhibat și senzual în care Jonas era obișnuit să facă dragoste.

-Ştii deja unde, spuse ea, sărutându-l pe piept.

Brațul lui se încolăci în jurul ei și o ridică pe coapsele sale.

- -Vreau să aud cuvintele, iubito. Îmi place când vorbești murdar.
 - Perversule!

- Îți place, spuse el încrezător.

"Nu doar asta", gândi nostalgică Verity, "dar cred că te și iubesc. Ce-o să fac după ce vei pleca, Jonas?" Dar nu rosti cuvintele. În schimb, când îl simți depărtându-i picioarele sub apă, îi oferi cuvintele pe care el voia să le audă. Cuvinte care implorau, promiteau, lingușeau și rugau. Jonas le sorbi de pe buzele ei în timp ce mâna lui se misca în răspunsuri precise la fiecare poruncă de-a ei.

Verity încercă să se răsucească astfel încât el să o poată pătrunde, dar Jonas o ținu nemișcată.

- Nu așa repede, iubire. Onestitatea¹ este condimentul vieții, spuse el. Îți voi arăta cât de aromată poți fi.

Apoi, degetele lui lungi se mișcară înăuntrul ei, testând pasajul îngust și cald până când ea începu să tremure în brațele lui. Picioarele ei se încleștară pe mâna lui, iar Jonas râse blând.

- Ești atât de fierbinte, șopti el în timp ce se aplecă să îi sărute sfârcul ce ieșise la suprafața apei. Ești o flacără

pură și fierbinte. Arzi pentru mine, iubito.

Iar ea se supuse, tremurând ca o depravată în brațele lui, ca o femeie care tânjea după bărbatul care putea să îi facă asemenea lucruri. Când Jonas își împinse limba în gura ei și, simultan, două degete adânc în trupul ei, Verity țipă. El o ținu strâns în timp ce ea se convulsiona în mod încântător în brațele lui.

- Acum, mergem la cabana ta și îmi iau porția, anunță el, ridicându-se din apă cu Verity încă ghemuită la

pieptul lui.

Ea coborî privirea în timp ce el o așeză pe picioare și se întinse după hainele lor. Bărbăția lui tare ca oțelul părea gata să explodeze. Visătoare, întinse mâna și i-o cuprinse cu degetele.

– N-o să ajungem acasă dacă vei continua cu asta, o

avertiză el cu glas răgușit.

Verity îi zâmbi și continuă să îl mângâie blând. Jonas îi văzu zâmbetul și gemu, predându-se.

- Presupun că ne putem întoarce mai târziu în cabană, mormăi el.

În engleză, în original, joc de cuvinte pornind de la numele Verity și substantivul verity, care înseamnă "onestitate, sinceritate, veridicitate" (n.red.)

O așeză pe grămada pe haine, îi depărtă picioarele cu mâinile tremurându-i de pasiune și se împinse adânc în trupul ei cald. Verity se încleștă în jurul lui, ademenindu-l înăuntrul ei până când Jonas se pierdu.

Mult mai târziu după aceea, Jonas se strecură din patul lui Verity, își îmbrăcă blugii și se încălță. Își puse cămașa peste umăr și se întoarse să o mai privească o dată pe Verity, care se trezi suficient cât să îi zâmbească fericită.

- Noapte bună, Jonas.

- Noapte bună, mormăi el și se duse singur spre ieșire.

Era frig afară. Își puse cămașa, fără să se deranjeze să se încheie la nasturi. În curând avea să intre din nou în casă.

Își aminti ce spusese Emerson în urmă cu câteva nopți, când Jonas încercase să intre în liniște în cabana lor.

- Toată agitația asta. Noapte după noapte. De ce naiba nu te muți cu ea, pur și simplu? Se plânsese Emerson cu voce înăbușită.

- Nu am fost invitat, mormăise Jonas drept răspuns. În seara asta, gestul ei mărunt, dar insistent, de independență îl deranjă mai mult ca oricând. El simțea că, gonindu-l în fiecare noapte, Verity încerca oarecum să mențină acea născocire că el era doar un amant ocazional, nu cineva căruia i se dăruise trup și suflet.

Jonas grăbi pasul pe aleea scurtă, printre copaci, spre cealaltă cabană. Stelele erau aproape ascunse de coroana de ramuri întunecate de deasupra. Lacul era ca o oglindă neagră ce licărea argintiu în lumina lunii. Jonas văzu că Emerson lăsase aprins becul de veghe pe terasă. Înaintă spre micul far gălbui, mintea fiindu-i la trupul și sufletul lui Verity. Fu nevoit să recunoască faptul că gândurile îi înclinau mai mult spre trupul ei, cu care se desfătase în această noapte, decât spre sufletul ei

Verity era incredibil de entuziastă. El nu mai simțise niciodată ceea ce simțea când ea își încorda picioarele în jurul lui și îl trăgea spre ea. Se întreba ce să facă în privința erecției pe care tocmai o căpăta când surprinse o mișcare aproape insesizabilă cu coltul ochiului.

Nu era mai mult decât o umbră care se contopi aproape imediat cu peretele din dreapta al cabanei lui Emerson. Prea înaltă ca să fie un câine vagabond căutând gunoaie. Prea nemișcată ca să fie altceva în afară de un om. Nici o ramură de copac nu ar fi atât de încremenită.

Jonas nu încetini pasul. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se dea de gol că fusese avertizat. Ușa din față era descuiată - Emerson o lăsa deschisă pentru el -,

dar Jonas nu se putea apropia acum.

Continuă să meargă spre cabană, apoi viră brusc la stânga, folosind copacii pe post de adăpost. Spatele cabanei, acolo unde era fereastra cu încuietoarea stricată, ar fi cufundat în întuneric, spre deosebire de ușa din față, care era luminată de un licăr palid de la lumina de pe terasă. În timp ce se mișca, Jonas ținu orice obiect disponibil între el și umbră.

Merse prin spatele Buickului închiriat al lui Emerson, stând în dreapta propriului jeep, și lăsă câțiva co-

paci bogați în ramuri între el și cabană.

Jonas ajunse la adăpostul părții stângi a cabanei și se opri. Dacă intrusul era, pur și simplu, un vagabond care scotocea prin zonă, probabil ar alege acest moment pentru a se face nevăzut printre copaci. Totuși, dacă avea alte intenții, ar putea aștepta până când Jonas ajungea în cabană ca să facă o mișcare.

Jonas găsi fereastra deschisă și o ridică ușor. Aceasta scârțăi în semn de protest. Sunetul răsună tare în noapte. Emerson se foi în pat în timp ce Jonas își trecu un

picior peste pervaz.

-Să intri pe fereastră este o cale bună să te alegi cu gâtul tăiat. Întreabă-mă pe mine, eu știu.

- -Emerson, șopti Jonas, cred că avem companie afară.
- -Serios? Emerson se ridică în capul oaselor, complet în alertă. Unde?

Jonas îi explică, vorbind în șoaptă:

- Dacă are de gând să se autoinvite înăuntru, probabil va folosi o fereastră. Dacă a verificat deja locul, știe că fereastra asta are încuietoarea stricată.

Emerson se ridică din pat, purtând doar un șort.

- Totuși, ar trebui să fie simplu. Noi suntem doi, iar el e unul.

Merse să stea în umbră la stânga ferestrei, mișcându-se surprinzător de silențios pentru un bărbat de dimensiunea sa.

Jonas se duse la săculețul lui, îl desfăcu și își scoase cuțitul din teacă. Tocmai se îndrepta spre partea opusă a ferestrei, când ușa din față se deschise brusc, fără ca încuietoarea să facă vreun zgomot în prealabil. Probabil că intrusul o testase mai devreme și descoperise că era descuiată.

Aproape simultan, lumina inundă încăperea dinspre becul de deasupra când bărbatul din pragul ușii apăsă întrerupătorul. Se ghemui acolo în poziția unui ucigaș profesionist. Era îmbrăcat cu o cămașă de camuflaj și pantaloni negri. Pe chipul lui de american crescut la fermă era un rânjet fatal.

Pistolul Magnum 357 din mâna sa nu arăta de parcă ar fi provenit de la fermă, ci era mai degrabă potrivit într-o metropolă. De asemenea, arăta de parcă stăpânul său știa să îl folosească. Pistolul era îndreptat spre Emerson, care nici măcar nu clipi. De parcă își dădu brusc seama că în cabană erau doi oameni, intrusul începu să îndrepte arma spre Jonas.

Dar cuțitul lui Jonas era deja în aer, plutind spre ținta sa cu nerăbdarea unui amant. Degetul pistolarului tresări pe trăgaci în timp ce cuțitul lovi în plin.

A CONTRACTOR OF THE

capitolul 15

Zgomotul focului de armă o trezi pe Verity și-i trimise prin corp un șuvoi de adrenalină. Se ridică în capul oaselor pe pat de parcă fusese lovită cu ceva și ascultă tăcerea teribilă ce urmă împușcăturii.

Poate că doar visase focul de armă. Existau alte expli-

cații. Poate că o mașină dăduse un rateu.

Dar Verity era o femeie cu o educație complexă. Mai

auzise mugetul brutal al unui pistol.

Se ridică agitată din pat și se grăbi spre fereastră, dorindu-și ca Jonas să fi petrecut noaptea cu ea. Un gând tulburător urmă acelei dorințe deșarte. Focul de armă putea cu ușurință să fi venit dinspre cabană. Constată, îngrozită, că luminile erau aprinse în cealaltă casă.

Verity își îmbrăcă grăbită blugii, se încălță cu mocasinii și se întinse după o bluză în timp ce trecu pe lângă dulap. Când deschise ușa cabanei, era aproape

îmbrăcată.

Încheind disperată nasturii, goni în noapte, îndreptându-se spre cabana cealaltă. Jonas și tatăl ei, cei mai importanți doi oameni din lume pentru ea, erau în acea

cabană, și ceva era teribil de în neregulă.

Grăbi pasul de-a lungul aleii, aerul rece al nopții înțepându-i obrajii. Pe măsură ce se apropie de cabană, văzu că ușa din față era larg deschisă. Un con de lumină se revărsa din întuneric, dezvăluind silueta ghemuită a unui bărbat. Se apleca peste alt bărbat, care zăcea nemișcat în pragul ușii.

- Jonas!

Jonas ridică privirea, iar în lumina becului de deasupra chipul lui era ca o mască rece, periculoasă, sculptată în piatră. Bărbatul de pe podea gemu, dar nu deschise ochii. Mânerul înspăimântător al unui cuțit utilitar ieșea din cămașa lui de camuflaj. O pată neagră, ce se mărea treptat, încercuia zona în care lama cuțitului îi străpunsese corpul, chiar sub umărul stâng. -Este în regulă, Verity, spuse Jonas cu ceea ce probabil se voia a fi o voce reconfortantă. Emerson este bine.

Emerson păși la lumină și spuse liniștitor:

-Sunt întreg, datorită lui Jonas. Ai angajat un spălător de vase tare priceput, Roșcato. Poate ar trebui să îi dai o mărire de salariu.

Verity aruncă o privire spre tatăl ei, asigurându-se că spunea adevărul despre starea sa, apoi atenția i se îndreptă asupra lui Jonas. Îl cercetă cu privirea.

-Şi tu?

Jonas păru ușor surprins de întrebarea ei.

-Sunt bine. Dar este timpul să chemăm legea și o ambulanță. Din moment ce nu avem telefon aici, Veri-

ty, te desemnăm să fugi înapoi la tine și să suni.

- Cum rămâne cu el? Verity înghiți în sec și privi spre bărbatul de pe podea. Părea să fie cam de vârsta ei. Părul lui castaniu era tuns atât de scurt, încât era aproape o parodie de tunsoare militară. Cămașa de camuflaj, cizmele greoaie și cureaua din pânză ar fi putut face parte dintr-un costum dacă nu ar fi fost tot sângele ăla pe el și pistolul ce zăcea pe podea într-un colț.

-Sângerarea este sub control atât timp cât las cuțitul acolo unde este. Îi voi lăsa pe medici să îl scoată. Ochii mijiți ai lui Jonas coborâră pe chipul palid al bărbatului. Se întinse și puse două degete pe carotida lui. Intră în stare de șoc, continuă Jonas. Mai bine te-ai duce acum, Verity, altfel îl pierdem, și, dacă se întâmplă asta, nu

vom căpăta niciodată vreun răspuns de la el.

Verity închise ochii și trase adânc aer în piept, încer-

când să se calmeze.

- Mă întorc imediat. Se răsuci și începu să alerge înapoi spre casă.
 - Verity?

Ea se opri, întorcându-se.

- Ce este, Jonas?

-Acum, tot ce știm este că individul ăsta a încercat să intre cu forța în cabană. Probabil a crezut că era

Timunua Quick

o cabană goală pentru turiști. Când a găsit-o ocupată, s-a panicat și și-a folosit pistolul. Nu da mai multe informații în afara de astea persoanei care preia apelul.

-Ce alte informații există? întrebă ea pe un ton

poruncitor și aspru.

Emerson chicoti.

-Asta este soluția, Roșcato. Doar fă pe nevinovata. Te pricepi la asta.

- Pentru Dumnezeu, ce tot vorbiți acolo? Ce se pe-

trece aici?

- Discutăm mai târziu, promise Jonas.

Verity ar fi vrut să rămână pe loc până ar fi primit niște răspunsuri, dar, cumva, nu crezu că tactica avea să funcționeze. Pentru moment, Jonas era la conducere, iar Emerson îl susținea. Un străin sângera lent si era pe moarte pe podea. Acest lucru nu îi lăsa multe opțiuni. Situația îi confirmă părerea că nu era niciodată o idee bună să lași bărbații la conducere, indiferent de situație.

Păru să fi trecut foarte multă vreme până când lucrurile reveniră pe un făgaș cât de cât normal. Până când oamenii șerifului plecaseră și îl luaseră pe bărbatul inconștient pe o targă, Verity își dăduse în sfârșit seama de concluzia la care ajunseseră Jonas și Emerson mai devreme.

Încruntându-se, pășea agitată în cabana mică, cu brațele încrucișate sub sâni. Jonas și Emerson stăteau la masă, cu câte un pahar de votcă în față. Amândoi priveau pașii agitați ai lui Verity cu expresii precaute. Arătau de parcă se așteptau ca ea să explodeze în orice moment.

-Stați să înțeleg, spuse cu răceală Verity. Credeți că bărbatul care a dat buzna aici astă-seară a fost trimis de cămătarul ăla cu care ai de-a face, tată?

- Există posibilitatea ca Yarington să îl fi trimis, spuse

bland Emerson.

Jonas bătea gânditor cu un deget în masă.

-Cu o singură excepție: cămătarii nu îi ucid în mod normal pe clienții care au întârziat puțin cu plata. Care ar fi rostul? Nu poți scoate apoi bani de la un mort.

Emerson ridică din umeri.

- Probabil nu a fost trimis să mă ucidă. Poate că avea ordin să mă sperie puțin.

- De ce pistolul, atunci? izbucni Verity.

-Un tip care își câștigă existența ca agent de colectare de datorii pentru un cămătar nu umblă niciodată neînarmat, sublinie sec Jonas. Probabil că pistolul era doar de efect. Dar, când și-a dat seama că erau doi oameni în cabană, a intrat în panică. Nu știa cu ce se confruntă, așa că a decis să tragă mai întâi și să pună întrebările după.

Verity scutură din cap cu disperare.

- De ce nu le-ai spus nimic despre asta autorităților? De ce să-i lași să creadă că bărbatul era doar un hoț ne-cunoscut? Ce se va întâmpla când tipul se va trezi și va începe să vorbească?

Jonas își frecă ceafa cu un gest precaut.

- Nu prea multe. De ce ar spune ceva? Fără îndoială, șeful lui le-a dat ordine agenților săi de colectare cu privire la cum să procedeze dacă sunt prinși, iar probabil că acele ordine presupun ca ei să își țină gura până când sosește un avocat.

Verity se uită încruntată la tatăl ei.

-Și presupun că tu nu vrei să spui nimic pentru că vei deschide o cutie a Pandorei. Vei fi nevoit să explici cum stă treaba cu datoria la jocurile de noroc, bărbatul care ți-a dat pistoalele, înțelegerea încheiată pentru pistoale, care, tocmai mi-a trecut prin cap, nu a inclus taxele de vânzare ale statului California și Dumnezeu mai știe ce.

Emerson oftă.

-Cum ai spus, Roșcato, cutia Pandorei. Îi pot face față dacă este nevoie, dar aș prefera să nu intru în toate detaliile astea fine dacă poate fi evitat.

Verity se opri și îi confruntă pe ambii bărbați cu mâi-

nile în șolduri.

-Acesta este un dezastru impardonabil. Vă dați amândoi seama de asta, nu? Este nebunesc, prostesc și periculos. Ca să nu mai spun că este ilegal. Și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, tată, dacă ai fi evitat scursura aia de cămătar care este Yarington.

-Ştiu, Roşcato.

Emerson îi aruncă o privire de cățeluș trist, care nu o păcăli nici o secundă pe Verity. Ea își îndreptă atenția

spre Jonas.

- Cât despre tine, ai idee ce s-ar fi putut întâmpla aici astă-seară? Tu și tata ați fi putut fi uciși. În schimb, aproape ai omorât un om, și stai acolo, calm, bând votcă și purtându-te de parcă nimic neobișnuit nu s-a întâmplat.

Jonas se foi stingherit pe scaun.

- Ia-o ușor, iubito. Știu că ești puțin supărată din cauza asta...
- Puţin supărată? Tu şi tata aproape aţi fost împuşcaţi de un ucigaş profesionist, care lucrează pentru un mafiot, te găsesc cu cuţitul tău înfipt în pieptul unui om, mă faci părtaşă la înşelarea autorităţilor şi apoi ai tupeul să îmi spui să nu mă supăr? Ţi-ai pierdut minţile, Jonas, sau eşti doar complet nepăsător?

- Haide, Roșcato, începu blând Emerson.

-Nu mă lua cu "Haide, Roșcato", șuieră ea printre dinți. Am îndurat destule pentru o seară. În timp ce voi doi vă sărbătoriți bărbăția, merg acasă să văd dacă mai pot să dorm puțin până dimineață. Spre deosebire de anumiți membri ai acestei adunări, eu am o afacere legală de condus și am nevoie de odihnă. Voi doi vă puteți savura votca. Sunt convinsă că aveți multe de discutat. În mod sigur, aveți destule lucruri în comun care să mențină conversația vie pentru restul nopții.

Verity se întoarse și închise furioasă ușa în urma ei. Urmă o tăcere îndelungată în cabană după plecarea zgomotoasă a lui Verity. Jonas privea gânditor spre ușa închisă, degetele încleștându-i-se pe paharul mic de votcă. De cealaltă parte a mesei, Emerson oftă din nou și luă o gură zdravănă de alcool, golind paharul. Se întinse după sticlă.

- Mereu a avut un temperament iute, spuse Emerson, parcă cerându-și scuze. E genul categoric.

-Am observat.

- E vina mea. Eu am crescut-o învățând-o să spună ce are de spus, zise Emerson, înveselindu-se. Nu-ți face griji, adăugă el mai vioi. Se va calma și se va da pe braz-dă. Mereu se întâmpla așa. Vei vedea.

- Iluzii deșarte, spuse Jonas. I-ai observat expresia când mi-a văzut cuțitul înfipt în pieptul ticălosului ălu-

ia? Arăta de parcă văzuse o fantomă.

- Verity nu tolerează violența, îi explică Emerson. Poate că, fără să vreau, am expus-o prea mult la partea dură a vieții când era mică. Am încercat să o protejez de lucrurile cu adevărat nasoale, dar știi cum este în unele dintre cele mai interesante locuri din lume. Și, în plus, nu am vrut să fiu exagerat de protector. A fost martoră la destule încăierări prin baruri și, o dată sau de două ori, la înjunghieri.

- Verity spune că sunt ca tine, zise Jonas.

- La naiba, asta este o comparație idioată. Eu nici măcar nu am o diplomă de masterat, darămite un doctorat.

- Nu cred că s-a referit la asta.

Emerson încuviință posomorât din cap.

- Mă temeam de asta. Crede că ai același dor de ducă

precum am eu, nu-i așa?

-Printre altele, recunoscu sec Jonas. Mai crede și că sunt iresponsabil, că nu poate avea încredere în mine și că sunt incapabil de un angajament pe termen lung. Crede că singurul motiv pentru care sunt aici este faptul că vreau să explorez efectul pe care îl are ea asupra abilităților mele psihice.

-Atunci, de ce îți dă voie să stai prin cabana ei până la trei dimineața? întrebă poruncitor Emerson, încercând

în mod evident să dovedească ceva, în ciuda alcoolului care i se urca la cap.

Jonas ridică paharul și dădu pe gât ultima picătură.

- Să fiu al naibii dacă pot să-mi dau seama. Presupun că ea crede că sunt al naibii de bun în pat. Trebuie să acceptăm posibilitatea că fiica ta dulce, inocentă, puritană și gingașă mă folosește pentru plăceri fizice, Emerson.

- Eu nu trebuie să accept posibilitatea asta, îl corectă Emerson. Tu da. Noroc! Între timp, presupun că mai bine i-aș trimite banii domnului Reginald C. Yarington

înainte să mai facă și altă neghiobie pripită.

Jonas încercă să alunge starea posomorâtă și să se concentreze pe chestiuni mai practice

- Cât de mult ai întârziat cu plata asta, Emerson?

- Nu mai mult de câteva săptămâni. La naiba, Yarington știe că voi plăti în cele din urmă. Nu era nevoie să trimită o huidumă după mine.

- Mă întreb cum te-a găsit.

-Omul cămătarului? Emerson se gândi pentru o cliă. Bună întrebare. Se poate să fi lăsat o urmă mai evientă decât credeam. Nu este imposibil ca o persoană are mă cunoaște și care îl cunoaște și pe Yarington să îi fi spus despre fiica mea, și poate că el i-a dat de urmă ca să vadă dacă mă ascund la ea sau nu.

- Nu este imposibil, fu de acord Jonas. Chiar și așa, când îi vei trimite banii lui Yarington, poate ar fi mai bine să verifici dacă tipul ăla care a abuzat neinvitat de ospitalitatea noastră în seara asta chiar era un reprezentat al Asociației de Împrumuturi și Economii Yarington.

- Așa voi face. Poate că polițaiul ăla gras care și-a luat notițe mai devreme în seara asta va scoate ceva de la musafirul nostru.

- Mă îndoiesc. Tipul care a intrat pe ușa noastră cu asemenea aplomb este, evident, pasionat de teatru. Acea cămașă de camuflaj arăta de parcă era luată dintr-un catalog destinat pieței celor mai bine îmbrăcați mercenari. Va privi tăcerea ca pe o virtute nobilă. Și nu cred

că șeriful și departamentul său din Sequence Springs au experiență în a i face pe mercenarii profesionisti să vorbească. Bănuiala mea este că va trece o vreme până când îl va face cineva să spună ceva.

- Presupunând că tipul supraviețulește peste noapte.

- Da, spuse Jonas, Presupunand că supravietuleste. Asta-i norocul meu, să moară de mâna mea. Probabil că Verity va da vina pe mine.

Era destul de rău că el era responsabil pentru tot sângele ăla care pătase cămașa individului. Jonas nu voia să se gândească la ce ar putea spune sau ar face Verity

dacă se dovedea că îl ucisese pe tip.

 Ai dreptate aici. Fiica mea a fost martoră la violențe și înainte, dar nu le a tolerat prea bine. O avea limba aia tăioasă, dar este o creatură firavă și sensibilă. Prea insistentă și prea compătimitoare pentru binele ei. Acest lucru face să fie predispusă la pericolele naivității. Seamănă cu mama ei în această privință.

Socul inițial provocat de evenimentele serii se mai domolise până spre dimineață, dar Verity era încă încordată și plină de o furie vagă în timp ce se îndrepta spre No Bull Cafe. Căută alinare în bucătărie, apucându-se să pregătească prânzul. Când Jonas intră precaut în bucătărie în jur de ora unsprezece, ea era pregătită să il confrunte.

Era decisă să fie nonșalantă și realistă cu privire la evenimentele nopții trecute. Și ea putea fi la fel de cal-

mă precum Jonas și tatăl ei.

-Ai ajuns la timp. Bun. Poți să tai morcovii ăștia. Taie-i cu grijă, Jonas, vreau să arate frumos. După ce termini cu ei, poți să despachetezi coletul cu sos de soia care a sosit acum câteva minute.

- Da, doamnă.

El se apucă de treabă fără să mai scoată vreun cuvânt. Verity îl privi cu coada ochiului pentru câteva minute, așteptând ca Jonas să spună ceva despre noaptea trecută, dar el muncea în tăcere, curățând morcovi și tăindu-i

apoi în rondele fine, de parcă nu avea nici o altă grijă pe lume. În cele din urmă, Verity nu mai putu suporta. Își drese glasul, parcă avertizându-l.

- Vreo veste despre starea bărbatului care l-a atacat pe

tata noaptea trecută?

- Trăiește.

Jonas nu spuse mai multe.

-Ce ușurare! Verity se încruntă. Şi? Le-a spus ceva autoritătilor?

- Din câte știu eu, nu.

Un val de furie o străbătu pe Verity, distrugându-i pentru moment hotărârea de a trata cu calm situația. Atitudinea rezervată a lui Jonas era prea mult pentru ea.

- La naiba, puteați fi uciși amândoi! spuse ea printre dinții încleștați. Avea un pistol. Unul mare, în caz că nu ai observat. Tu aveai doar un cuțit. Aș fi putut bate la uşa cabanei în dimineața asta și v-aș fi găsit morți pe podea, și pe tine, și pe tata. La dracu', Jonas!

- Ia-o ușor, Verity. Totul s-a terminat cu bine aseară.

Ei îi venea să urle la el că îi era imposibil să ia așa ceva atât de ușor, dar, în ultima clipă, Verity își recăpătă autocontrolul. Regretă imediat pierderea sa temporară. Avea să fie calmă, chiar dacă asta o enerva la culme.

- Dacă ai terminat cu morcovii, poți să-i pui în castronul ăla. Trebuie să fac un dressing pentru salată, spuse

ea, ridicând sticla cu ulei de măsline extravirgin.

Jonas îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic despre schimbarea bruscă a atitudinii ei. Era ca și cum el nu prea știa cum să se comporte cu ea când Verity trecea așa rapid de la o stare la alta. Verity încercă să se mulțumească cu acest lucru.

Verity se mulțumi apoi și cu faptul că Jonas și tatăl ei se purtară cu ea cam cu mănuși pentru restul zilei. Nici unul din ei nu părea dispus să riște să îi dezlănțuie temperamentul. Acceptau ordine supuși, le îndeplineau și nu îi stăteau în cale.

Verity se simți mai mult ca niciodată ca o scorpie și

o tirană.

Când No Bull se închise la sfârșitul zilei, ea se îndreptă spre băile minerale ale complexului. Jonas și Emerson porniră pe aleea ce ducea spre cabana lor, doar urândui politicos "noapte bună". Verity aruncă o privire peste umăr de câteva ori, dorindu-și ca Jonas să fi spus că voia să o însoțească la spa. Dar era evident că el avea alte planuri pentru seara aceea. Un alt joc de șah, probabil.

Nu prea putea să îl învinuiască, își spuse Verity în sinea ei. La urma urmei, ea nu fusese foarte prietenoasă pe parcursul zilei. Era îndreptățit să creadă că voia să fie singură în această seară. Dar adevărul era că nu voia să fie singură. La bine și la greu, ea începea să se obișnuias-

că să îl aibă pe Jonas Quarrel în preajmă seara.

Cu un geamăt de frustrare înăbușit, Verity intră în sala pustie și se dezbrăcă. Rar avusese nevoie de căldura apei așa cum avea în seara asta, se gândi în sinea ei în timp ce se cufundă în apa caldă. Viața ei amoroasă era un dezastru, un mercenar fusese la un pas de a-i ucide pe Jonas și pe tatăl ei, iar ea își petrecuse ziua rățoindu-se la cei doi oameni pe care îi iubea.

Măcar Jonas nu fusese transformat într-un criminal de toată treaba asta. Verity nu irosi pic de compasiune pentru bărbatul pe care el îl doborâse cu cuțitul, dar ea era recunoscătoare că Jonas nu era nevoit să adauge încă o fantomă la colecția sa. Avea destule fantome în ochi.

Se lăsă pe spate, închise ochii și trimise o scuză tăcută spre Jonas. Regretând că nu avea deloc puteri telepatice, adăugă un strigăt mental către Jonas, chemându-l să i se alăture în piscină. Ar fi mult mai ușor să folosească pasiunea decât cuvintele ca mijloc de a alunga stânjeneala dintre ei. Verity nu se pricepea să ceară scuze bărbaților precum tatăl ei sau Jonas, care păreau înclinați să intre singuri în belele. Cu greu puteau fi calificați drept victime inocente în această lume; așadar, ea simțea o tendință puternică să le țină morală despre defectele lor.

Nu, își spuse în sinea ei, în mod sigur nu îi datora lui Jonas sau lui Emerson scuze pentru comportamentul ei țâfnos din acea zi. Ambii bărbați erau mult prea obișnuiți cu violența. Nu aveau nevoie să fie cocoloșiți sau

încurajați în acea direcție.

O jumătate de oră mai târziu, Verity își dădu seama că Jonas nu avea să apară. Cam atât despre puterile ei telepatice. Avea să se stafidească dacă mai stătea mult în piscină.

Îeși ușor din apă, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă cu blugii și cămașa. Își lăsă părul prins în creștetul capului, bucle umede revărsându-i-se ușor spre umeri, apoi ieși din clădire și porni înapoi spre cabana ei.

Lumina încă era aprinsă în cabana tatălui ei, observă ea pe măsură ce se apropia. Probabil că jocul de șah era

un maraton ce avea să dureze întreaga noapte.

Pentru un moment îndelungat, rămase pe alee, încercând să se decidă. Dacă ar merge la cabana lor, probabil ar părea un act de slăbiciune feminină din partea ei. Bărbații ca Emerson sau Jonas s-ar agăța de orice semn de slăbiciune.

Dar aproape că îi pierduse pe amândoi cu o noapte în urmă, iar acea conștientizare avea să îi dea fiori reci mult timp de acum încolo.

Verity se decise. Aruncându-și prosopul umed peste umăr, porni cu pași mari spre cabană. Bătu la ușă brusc și primi un răspuns bolborosit.

- Intră pe riscul tău, strigă Emerson.

Verity se înfioră. Tatăl ei suna de parcă băuse prea multă votcă. Când deschise ușa și păși ezitantă înăuntru, văzu că avea dreptate. Tatăl ei nu era singurul care dăduse iama în noua sticlă de votcă pe care Emerson probabil o cumpărase în acea după-amiază. Jonas era tolănit pe un scaun, cu picioarele întinse înaintea sa, părul negru căzându-i peste un ochi. Rămășițele unui joc neterminat de șah zăceau pe masă.

Ochii aurii ai lui Jonas licăriră spre ea când Verity intră. Jonas ridică paharul într-o întâmpinare ironică.

- Priviți, domnița mea se ivește, o zeiță nobilă și înțeleaptă. Ea umple încăperea-mi cu frumusețe și căldură

ce dăinuie până vezi scorpia care te privește din adâncul ochilor verzi-albaştri.

Ce sărbătoriți voi aici? întrebă blând Verity.

-I-am trimis banii lui Yarington în după-amiaza asta, anunță Emerson. Sărbătorim faptul că nimeni nu va mai apărea în pragul nostru cu vreun miniobuzier în seara asta.

-Asta este o veste liniștitoare. Verity îl studie încor-

dată pe Jonas. Ești beat tare?

- Dacă nu sunt, voi fi în curând. Lucrez din greu la proiectul ăsta. Ar trebui să fii mândră de mine, micuță tirană. Mereu îmi ții predici cum că ar trebui să mă țin de un lucru până ies victorios. Am decis să îți ascult sfatul. În seara asta, o să fiu victorios în a mă îmbăta și îți voi dovedi că am ceea ce trebuie ca să ating un scop nobil.

Jonas aplecă sticla de votcă deasupra paharul și îl

reumplu.

- Emerson, fiind un prieten așa bun, mi-a promis că

mă ajută și mă încurajează în demersul meu.

-Măcar atât să fac și eu, spuse Emerson ridicând cu modestie din umeri. Tu fiind tipul care mi-a salvat fundul și toate cele.

- Pentru arta elegantă de a salva funduri! Jonas ridică paharul într-un alt toast. O potențială carieră pen-

tru mine.

Verity îi zâmbi prefăcută.

- Cred că ai băut destul, Jonas.

Tonul vocii ei fu blând. Jonas se uită încruntat la ea.

-De ce crezi că ești în măsură să judeci asta? Pun pariu că nu te-ai îmbătat niciodată mangă în viața ta pudică. Pun pariu că ți-e scârbă să vezi un bărbat bând așa, nu? Pun pariu că de abia aștepți să închizi ușa și să lași în urmă scena asta grețoasă și să fugi repede în pătuțul tău, unde pun pariu că nici un bărbat n-a petrecut vreodată o noapte întreagă. La naiba, știu că nici un bărbat n-a petrecut vreodată o noapte întreagă acolo.

Eu sunt autoritatea mondială asupra vieții tale sexuale, nu-i aşa?

- Dacă așa spui tu. Verity traversă camera pentru a ajunge în fața lui. Un zâmbet apăru la colțul gurii ei. Chiar cred că ai băut destul, Jonas.

- Da? El îi aruncă o privire beligerantă. Asta arată cât

de multe știi. Nici măcar n-am început.

Verity se aplecă și îi luă paharul din mână. Se așteptase ca el să se opună, dar fu surprinsă când Jonas îl eliberă imediat. Fără vreun cuvânt, ea puse paharul pe masă și îl luă pe Jonas de mână.

- Vino cu mine, spuse încet Verity.

Jonas clipi ca o bufniță și se ridică supus. Avea un echilibru remarcabil, având în vedere cantitatea de votca pe care o băuse.

- Unde mergem, şefa?

-Acasă la mine, spuse ea, apoi își sărută tatăl pe obraz. Noapte bună, tată. Ne vedem mâine-dimineață. Ai grijă să încui ușa în noaptea asta.

- Așa o să fac. Asigură-te că șmecherul ăsta are cheia la el. Nu vreau să mă dau jos din pat la trei dimineața

ca să îi deschid ușa.

Ochii lui Emerson licăriră.

- Nu-ți face griji, spuse Verity. Nu va avea nevoie de cheie în noaptea asta.

- Nu?

Un rânjet lent și vesel schimonosi gura lui Jonas.

- Nu, îi confirmă hotărâtă Verity. Nu vei avea nevoie de ea. Fără îndoială, o să leșini când vom ajunge acasă, și probabil nu te vei mai trezi până dimineață.

- Încrederea ta în abilitatea mea de a rezista la băutu-

ră îmi rănește orgoliul, reuși Jonas să spună sec.

- Dacă nu îți place ce fac cu orgoliul tău, ești liber să rămâi aici. Pot să plec și singură la mine în cabană.

Degetele lui, care stătuseră cuminți într-ale ei, se încleștară brusc, asemenea unei menghine, pe înche-Sunt gata de plecare dacă ești și tu. Noapte bună, Emerson!

Emerson ridică paharul.

-Noapte bună, Jonas. A fost o plăcere să beau cu tine.

Verity nu știa exact cine pe cine conducea înapoi la cabana ei. Totuși, nu încăpea îndoială că Jonas era mai mult decât dornic. După ce intrară în cabana încălzită, iar Verity închise ușa, Jonas răsuflă mulțumit și începu să își descheie nasturii cămășii.

-Să mergem în pat, iubito, spuse el, pornind de-a

lungul holului.

-Vin imediat, îi promise Verity și se duse să stingă

luminile.

Când ajunse în sfârșit în pragul camerei sale, nu fu surprinsă să îl găsească pe Jonas gol sub pătură. Dormea buștean.

El se foi ușor când Verity se strecură în pat lângă el, dar nu se trezi. Brațul lui o îmbrățișă într-un mod posesiv, iar respirația lui era lentă și calmă în părul ei.

Verity credea că ea avea să stea trează multă vreme, gândindu-se la relația lor incertă. În mod sigur, era un subiect ce reprezenta un fundament bun pentru insomnie. În schimb, adormi în câteva minute.

Jonas se trezi în jurul orei trei dimineața cu senzația vagă că trebuia să se trezească și să plece undeva. În ultima vreme, deprinsese obiceiul de a pleca undeva la ora trei dimineața. Îi luă un minut să își amintească unde anume.

Apoi o simți pe Verity mișcându-se lângă el și își aminti că în noaptea aceasta putea rămâne exact unde era. Verity îl adusese la ea acasă, iar Jonas își amintea clar că ea îi spusese tatălui ei că Jonas avea să fie leșinat până dimineață.

Jonas nu era prost să o trezească pe Verity pentru a afla dacă ea vorbise serios. Învățase cu mult timp în urmă să nu pună la îndoială fărâma de noroc care

i se ivea uneori în cale. Se mulțumi cu ce putu și spuse

multumesc.

Jonas se pregătea să se întoarcă pe o parte și să o tragă pe Verity mai aproape de el, când deveni conștient de faptul că gura îi era uscată. Prea multă votcă. Se ridică ezitant din pat fără să își deranjeze partenera adormită și merse în bucătărie să bea apă. În vreme ce se întorcea spre dormitor, se întrebă din nou de ce Yarington ar fi trimis pe cineva să ucidă potențiala sa sursă de bani. Nu avea sens.

In ciuda discuției pe care o avusese mai devreme cu Emerson, Jonas încă nu era convins că pistolarul dăduse buzna în cabană doar ca să își sperie victima. Pistolul de calibrul 357 își găsise ținta, și intrusul fusese pe punctul de a trage când își dăduse seama că mai era cineva în încăpere. Acelea nu erau acțiunile unui profesionist plătit

doar să îl sperie pe Emerson.

Jonas puse deoparte gândul deranjant, pentru a se gândi mai târziu la el, și se strecură înapoi în pat. Se întinse după Verity, aducând-o mai aproape de el, până când fundul ei se lipi de coapsele lui. Intenționa să se bucure de luxul de a o putea îmbrățișa toată noaptea. După ce își petrecuse întreaga zi îndurându-i supărarea, acum era o binecuvântare să o poată ține astfel în brațe. Ea dormea dusă, dar nu conta. El o ascultase dând ordine toată ziua. Erau momente când tăcerea era de aur în preajma lui Verity. Acesta era unul dintre ele.

Jonas se felicita în sinea lui pentru starea ei actuală, când Verity se foi puțin. Cumva, ea reuși să își schimbe poziția astfel că bărbăția lui era acum adăpostită de cră-

pătura fundului ei.

- Jonas?

- -Stiam eu că era prea bine ca să dureze, mormăi el, frecându-și nasul de gâtul ei.
 - Ce era prea bine ca să dureze?
- Nu contează. Culcă-te la loc, Verity. Vorbim mâine-dimineață.
 - Despre ce? întrebă ea, căscând.

_Despre faptul că mi-ai făcut sau nu o invitație în seara asta.

-Adică, dacă te-am invitat să dormi aici de acum

încolo?

- M-ai invitat?

Mădularul lui era strâns cu blândețe între fesele ei, jar Jonas putea simți cum se întărește.

-Vrei să te muți cu mine, Jonas?

El gemu.

- Da.

- Presupun că putem încerca pentru o vreme, spuse încet Verity. Nu știu cât de mult poate dura totuși. Probabil că după câteva zile ne vom sări reciproc la gât.

- Mereu optimistă, nu-i așa? Eu, personal, ne dau cel puțin o săptămână. Se frecă ușor de fundul ei și o simți pe Verity foindu-se din nou. Jonas se aplecă și își plimbă buzele peste ale ei. La naiba, poate două săptămâni dacă ai de gând să îți ceri scuze așa cum ai făcut-o în seara asta de fiecare dată când îți pierzi cumpătul cu mine.
 - Nu mi-am cerut scuze!

- E chestiune de interpretare, o asigură el și adânci sărutul, astfel încât Verity să nu îl poată contrazice.

Damon Kincaid privi încruntat priveliștea de dincolo de fereastra biroului său. În spatele său, pe masa de scris, pusese lista oaspeților care fuseseră invitați să liciteze pentru Bloodlust. Kincaid studiase cu atenție fiecare dintre cele șase nume. Numele lui Jonas Quarrel nu era pe listă.

Ciudat. Kincaid cunoștea toate numele de pe acea listă și știa că toate acele persoane își licitau singuri obiec-

tele de interes.

Dacă agenția discretă de mercenari a lui Tresslar și-ar fi făcut bine treaba în urmă cu două nopți, Kincaid nu s-ar mai fi deranjat să se gândească la Quarrel acum. Dar lucrurile merseseră prost; deranjant de prost.

Raportul eșecului sosise în urmă cu câteva minute, livrat de Tresslar cu acel accent enervant de fermier, Kincaid fusese furios.

Omul tău trăiește? întrebase el.

- Da.

- Cât de multe știe?

-Știe doar descrierea și localizarea țintei sale, Nu știe de ce a fost încheiat acest contract sau cine la solicitat. Te asigur că măsurile noastre de precauție funcționează. Nu ești în vreun pericol.

- Ce se întâmplă cu idiotul ăla pe care l-ai angajat să

se ocupe de Quarrel?

- După cum am spus, nu știe nimic important. Este pe cont propriu. A fost parte din aranjamentul nostru. Bănuiala mea este că le va spune autorităților că, pur și simplu, căuta o cabană goală în care să își petreacă o noapte rece și s-a speriat când a găsit-o ocupată. A crezut că era atacat. A intrat în panică și a încercat să se protejeze. Cum am spus, e problema lui. Agenția mea nu are nimic de-a face cu asta, nici tu. Suntem amândoi protejați de măsurile mele de siguranță.

- Cum rămâne cu avansul pe care ți l-am plătit?

- Ai două opțiuni. Îți vom înapoia bucuroși banii sau ne poți da mână liberă să ducem la bun sfârșit contractul, caz în care voi face eu însumi treaba de data asta. Ne plac clienții mulțumiți.

Kincaid cântări puțin acea opțiune.

-Cred că te voi lăsa să duci contractul la sfârșit, dar de data asta o facem în stilul meu. Vreau să dau eu instrucțiunile. Voi fi activ implicat și voi prelua controlul pe teren. Nu îți face griji, nu este nevoie să îți văd fața. Tu vei lucra noaptea și în aer liber. Poți purta o mască de schi sau ceva de genul.

Urmă o pauză îndelungată la celălalt capăt al liniei.

-O să te coste mult mai mult să o facem așa.

- Nu contează preţul. Îmi poţi garanta că se va rezolva totul de data asta?
 - S-a făcut.

Telefonul fu închis la capătul liniei.

Kincaid derulă în cap conversația de câteva ori, apoi își regândi propriile planuri înfloritoare. După o clipă, se ridică și merse la perete pentru a lua o floretă elese na. Așezându-se în poziția unui duelist, execută câteva fandări înainte de a se avânta într-un atac mortal care înfipse lama în manechinul împăiat.

De abia aștepta noaptea pe care avea să o petreacă în casa de pe stânci. Trecuse multă vreme de când avusese o scuză ca să își pună singur în practică planurile murdare. Dar o sete străveche pe care o ținuse sub control pentru mult timp se învolbura acum în interiorul lui.

Nu avusese mari probleme să își satisfacă nevoile sexuale în ultimii câțiva ani. Femeile erau atrase de putere și de bani așa cum moliile erau atrase de flăcări. Dar Kincaid fusese forțat să își suprime cealaltă nevoie, fusese obligat să o înăbușe în cea mai întunecată parte din el însuși.

Perspectiva implicării personale într-un act de violență era suficientă pentru a trage vălul care îi acoperise cealaltă nevoie pentru un timp mult prea îndelungat. Kincaid descoperi că acea pasiune întunecată și tulburătoare încă sălășluia înăuntrul lui, așa cum fusese întotdeauna: puternică. Acum, că el o trezise din nou, nu intenționa să o mai ascundă până când nu avea să o satisfacă.

Kincaid înfipse din nou floreta în manechinul neajutorat și simți tensiunea senzuală care îi pulsă în vintre.

capitolul 16

Oceanul părea înșelător de calm de la ferestrele casei lui Caitlin Evanger. Verity stătea în dormitorul care îi fusese repartizat, același pe care îl primise ultima dată, și privea în jos, spre stânci. Observă că din acel unghi putea vedea locul în care gardul de protecție era rupt și atârna instabil pe margine. Caitlin chiar trebuia să

repare gardul.

Verity se întrebă cum era priveliștea de la fereastra lui Jonas și zâmbi în sinea ei când își aminti iritarea din ochii lui când descoperise că i se dăduse un dormitor separat.

Faptul că se mutase în cabana lui Verity din Sequence Springs adusese o schimbare interesantă în el. Jonas

devenise teribil de posesiv în ultimele câteva zile.

Verity încă încerca să decidă cum să se adapteze acestei noi părți posesive a spălătorului ei de vase, care era bun la toate. Totodată, încerca să decidă cum să facă față propriei reacții la faptul că avea un iubit în casa ei. Emoțiile îi erau încă bulversate în anumite privințe, dar perfect clare în altele. Petrecu mult timp avertizându-se în sinea ei că situația era temporară, în cel mai bun caz, și că nu ar trebui să își permită să investească prea multe sentimente în Jonas sau în întreaga situație.

El avea un mare talent de a citi trecutul, dar, evident,

prefera să își ignore propriul viitor.

Dar Jonas nu dăduse încă vreun semn că ar fi vrut să plece din Sequence Springs, și, cu cât el se instala mai comod, cu atât Verity începea să gândească situația în termeni mai permanenți. Ea se întreba ce s-ar întâmpla dacă Jonas ar găsi vreodată altă femeie în care să se poată "ancora", când ușa se deschise aproape fără zgomot în spatele ei. Verity se întoarse când auzi scârțâitul vag și văzu cine era acolo.

-O, Tavi. M-ai luat prin surprindere. Verity afișă un zâmbet luminos, la care nu primi nici un răspuns. Toc-

mai admiram priveliștea.

Tavi o privi cu neliniștea vizibilă în ochii ei triști.

- Vreau să îți vorbesc.

- Desigur. Ia loc.

Verity îi indică un scaun tapițat cu piele neagră. Tavi îl ignoră. Își împreună mâinile în timp ce vorbi:

-Ce se va întâmpla aici este greșit, dar nu știu cum să mă împotrivesc. M-am gândit foarte mult la asta

și am ajuns la concluzia că doar tu poți face ceva în privința asta. Tu ești cheia, exact cum spune Caitlin. De aceea vreau să îți vorbesc.

Verity o privea fix.

- Nu înțeleg despre ce vorbești, Tavi. Are vreo legătu-

ră cu decizia lui Caitlin de a vinde Bloodlust?

-Are mare legătură cu asta, șopti disperată Tavi. Nu trebuie să îl vândă. Va fi sfârșitul a tot. Cred că o va ucide.

-O, Tavi, nu. Verity oftă și se așeză pe scaunul pe care Tavi îl ignorase. Mă temeam de ceva de genul acesta. În dimineața în care mi-a povestit despre planurile ei, m-am întrebat de ce era atât de obsedată să vândă acest ultim tablou și apoi să nu mai picteze. Crezi că intenționează să se sinucidă?

- Nu cred că s-a gândit la ceva, nici măcar la viață sau moarte, după vânzarea blestematului de tablou. Tavi o

privi rugătoare. Tu ai putea opri toată treaba asta.

Verity ridică brusc privirea, uimită.

- Eu, să opresc asta? Despre ce vorbești? Ce aș putea face eu ca să o împiedic să vândă tabloul?

- Ai putea să îți iei iubitul, să plecați și să nu vă mai

întoarceți niciodată, șopti Tavi.

Verity se înfioră din pricina ochilor rugători ai femeii.

-Ce ar rezolva asta? reuși ea să întrebe cu voce rezonabil de calmă.

- Dacă plecați, va fi nevoită să își anuleze planurile

nebunești.

- Tavi, fii rezonabilă. Nimic nu o poate împiedica să își ducă licitația la bun sfârșit fără mine. Dacă sunt aici, măcar voi putea să vorbesc cu ea după aceea. Vom ști atunci cât de mult o va afecta vânzarea. Trebuie să înțelegi că nu are sens să mă obligi să plec. Nu pot face nimic pentru ea dacă nu sunt în preajma ei.

- Totul depinde de tine, zise Tavi scrâșnind din dinți. Nu înțelegi? De ce crezi că te-a invitat aici? Pe tine și pe bărbatul acela care te privește de parcă ai fi o comoară

pe care trebuie să o protejeze cu orice preț. Doar nu crezi că, în circumstanțe normale, Caitlin s-ar fi împrietenit cu cineva ca tine? Ea nu are prieteni – în afară de mine. Te-a sedus în moduri pe care nici măcar nu le înțelegi. Dar iubitul tău știe. Îmi dau seama după cum se comportă în preajma ei. Știe că ea este periculoasă pentru tine, dar nu știe ce să facă în privința asta. Doar tu poți să faci ceva. Ia-l și plecați. Acum.

-Tavi, nu înțeleg nimic din toate astea. Nu vorbești

rațional. Ce crezi că vrea Caitlin să îmi facă?

Ușa se deschise din nou înainte ca Tavi să poată răspunde. Jonas stătea în prag, uitându-se încruntat la cele două femei. Tavi îi aruncă o privire, se întoarse și ieși grăbită din cameră. Jonas o privi plecând, apoi închise ușa în urma ei.

- Ce-a fost asta? întrebă el, ridicând din sprâncenele

negre în timp ce cercetă dormitorul cu privirea.

-Nu știu, recunoscu Verity. Cred că Tavi ar putea fi ușor instabilă, Jonas. Se purta foarte straniu. Singurul lucru evident era că este îngrijorată pentru Caitlin. Își face griji pentru ce va face Caitlin după ce va vinde tabloul.

-Şi ce? Jonas începu să se plimbe prin încăpere. Şi tu îți faci griji pentru Caitlin. La naiba, toată lumea pare să fie îngrijorată pentru biata artistă excentrică, obsedată că își vândă ultimul tablou. Lasă-mă să îți spun ceva, iubito. Evanger nu este vreo proastă și nu este nici vreo inocentă excentrică. Are un as în mânecă. Pot să simt asta. Dacă ai gândi normal, ai vedea și tu asta.

- Da? Ce crezi că pune la cale? izbucni Verity, iritată. El ridică elegant din umeri, asemenea unui curtean.

-Cine știe? Probabil are legătură cu umflarea prețului tabloului până va fi suficient de mare cât să îi asigure cocaină pentru tot restul vieții.

- Jonas! Destul! Nu vreau să te mai aud spunând așa

ceva. Caitlin nu este vreo drogată, și știi asta.

De unde știu? El se opri lângă pat și o privi intens. Îti mai spun eu ceva ce nu îmi place. Nu-mi place cum ne-a despărțit astă-seară.

Suntem oaspeți în casa ei și nu suntem căsătoriți, spuse cu asprime Verity. Este firesc să ne dea camere

separate. Și data trecută am avut camere separate.

-De data asta, lucrurile sunt diferite între noi. Ar fi trebuit să îi spui să ne cazeze împreună, insistă el, atenția încă fiindu-i îndreptată asupra patului. La naiba, suntem iubiți acum. Este oficial. Chiar locuim împreună.

- Locuim împreună de câteva zile. Asta nu înseamnă că avem o relație pe termen lung, sublinie sec Verity. Fii rezonabil, Jonas. Ar fi stânjenitor pentru mine să îi cer să te mute în camera mea, mai ales când au fost făcute aranjamente ca noi să avem camere separate.

- Ţi-e ruşine că mă ai ca iubit?

Verity ridică rugătoare privirea spre cer.

- Nu asta am vrut să spun, și o știi. Este una dintre situațiile alea sociale, Jonas. Este un lucru politicos. Încă există decență, chiar și în vremurile noastre. Nu poți contesta aranjamentele de cazare oferite de gazda ta. Nu poți înțelege atâta lucru?

Nu încuia ușa în noaptea asta.

Ea îl privi precaută.

- Pentru că, după petrecere, mă voi strecura în josul holului și apoi în camera ta. Așa cum am făcut ultima dată când am fost aici, adăugă el satisfăcut.

- Data trecută nu ai apărut tocmai în vârful picioarelor. Ai intrat pe jumătate gol, cu o sabie mare în mână. Când fulgerul a luminat camera, am crezut că voi fi înjunghiată de un nebun.

Ai o imaginație prea activă.

- Ha! Ești ultima persoană de pe fața pământului care ar trebui să țină predici cuiva despre imaginația activă. Jonas, de ce te holbezi la patul ăla? - Nu știu. Ceva la el este... Se opri, căutând cuvântul

potrivit. Deranjant.

-Acum, cine dă semne de imaginație prea activă?

Cum adică deranjant?

- Este deranjant în același mod în care pumnalul din biroul lui Kincaid era deranjant. Nu am simțit nicioda. tă vibrații de la lucrurile moderne până să te cunosc pe tine, Verity. Dar lucrurile par să se schimbe. Mai întâi pumnalul, acum patul ăsta.

Verity încremeni.

- Patul? Primești o senzația de la pat? Ceva care duce la coridorul ăla blestemat? Credeam că reacționezi doar la arme.
- -Sau la ceva care are strânsă legătură cu violența. Orice poate fi folosit ca armă sau are o asociere cu violența, îi explică el absent.
 - Dar un pat?

- Hai să vedem ce se întâmplă.

Cu întârziere, alarma lui Verity începu să sune.

- Stai! Jonas, nu cred că este o idee bună. Poate ar fi

mai bine să nu îl atingi.

Dar era prea târziu. El deja își încolăcise degetele pe stâlpul patului, și, în secunda în care atinse metalul, Verity se trezi confuză într-o versiune încețoșată a coridorului psihic de-acum familiar.

- Jonas.

-Sunt aici. El veni în spatele ei în coridor și își pune

mâna pe umărul lui Verity. Privește.

El o întoarse, iar Verity se trezi privind o imagine încețoșată a patului. Plutea în coridor, vag și nedeslușit. Dar, în această imagine, patul era foarte răvășit. Cearșafurile erau pătate de sânge, iar silueta goală a unei femei zăcea întinsă într-un mod obscen pe saltea. Între picioarele femeii era sânge, la fel și în părul ei negru. Avea capul întors într-o parte. Femeia părea fie moartă, fie inconstientă.

Verity reacționă la această imagine mai îngrozită decât se simțise vreodată în fața celor pe care le întâlnise în coridor. Era paralizată de groază. Știa fără să studieze mai atent imaginea că aceea era scena unui viol plin

de violență. Chiar în timp ce privea, emoții roșii și sălbatice se învolburară de sub pat și se năpustiră orbește spre Jonas.

Se ramificară când simțiră prezența lui Verity și începură ezitante să se încolăcească la picioarele ei, supuse față de atracția invizibilă pe care ea o exercita

asupra lor.

With the

1

::

Verity țipă și descoperi că avea un oarecare control asupra propriilor mușchi, suficient cât să poată alerga. Se răsuci și se pregăti să fugă, temându-se că ar putea vomita înainte să apuce să iasă din coridor. Stomacul i se întorsese pe dos.

- Jonas, ajută-mă. Ajută-mă.

Era prima dată când ea îi cerea ajutorul. Până atunci, el fusese cel care îi ceruse ajutorul când se aflau în coridor. O prinse, degetele lui fiind ca de oțel pe umerii ei.

-Sunt aici, Verity. El o ținu strâns, refuzând să o lase să fugă. Este în regulă. Totul este sub control. Vreau să văd dacă pot face față câtorva dintre fâșiile astea. În mod sigur am devenit mai puternic în ultima vreme și poate că am ajuns în punctul în care aș putea manevra niște emoții, în loc să fiu copleșit de ele. Ar trebui să fie un experiment interesant.

Verity era disperată și îngrozită. Îi înșfăcă speriată că-

mașa cu pumnii și îi strigă în față:

- Nu. Categoric nu. Scoate-ne de aici. Acum.

Probabil că ceva din groaza ei îl cuprinse și pe el. Jonas o privi și eliberă stâlpul patului din strânsoare.

O secundă mai târziu, erau amândoi în siguranță în dormitor. Verity tremura atât de rău, încât fu nevoită să se așeze. În mod automat, dădu să se așeze pe pat, dar apoi își aminti scena la care tocmai fusese martoră. Sări ca arsă și merse la scaun, trăgând adânc aer în piept pentru a se calma.

-O, Dumnezeule, Jonas, asta a fost cea mai rea de

până acum, șopti ea.

Începu să își frângă mâinile în poală. Încercă să și le potolească, strângându-le între picioare.

Jonas merse lângă ea, mângâindu-i părul cu o mână, încercând să o liniștească.

- Poate a fost rău pentru tine fiindcă a fost o femeie în imagine, sugeră el. Nu ai mai văzut o femeie în imaginile de până acum.

Verity scutură disperată din cap.

- Nu a fost doar din cauza femeii. A fost faptul că o cunosc.
- Poftim? Mâna lui Jonas se opri în părul ei. Îi luă bărbia în mână și îi ridică privirea ca să o poată vedea. Crezi că o cunoști? Verity, eu nu am văzut niciodată pe cineva cunoscut în acele imagini.
- Din moment ce ai început recent să vezi imagini contemporane, nu este surprinzător, bombăni ea.
- Deci? Nu mă ține în suspans. Cine este? Sau ar trebui să spun cine a fost?
- Nu sunt sigură. Era ceva la ea ce am recunoscut. Am avut doar senzația că o cunosc, atâta tot.
- Iubito, spuse el blând. Nu cred că așa ceva este posibil. Poate că semăna cu cineva pe care ai cunoscut la un moment dat în viața ta, dar atâta tot.

Verity se ridică brusc.

-Știu ce am văzut. Jonas, este groaznic. Cum o să mai pot dormi aici la noapte? Nu voi putea să închid ochii fără să văd imaginea aia oribilă cu biata femeie. Fusese violată. Poate că era moartă. Nu mi-am putut da seama cu exactitate. Nu pot să dorm în camera asta.

- Problema asta se rezolvă ușor, spuse el ferm. Vei dormi cu mine. Acum, vino! Ia-ți haina. Mergem să ne plimbăm pe plajă. Îți va limpezi puțin mintea. Plimbarea face bine la stres.

Pentru prima dată, Verity se simți recunoscătoare că îl avea pe Jonas care să preia controlul. Verity nu îl contrazise. Își luă haina și îi permise să o conducă spre ocean. În timp ce coborau pe poteca abruptă ce ducea spre plajă, decise că el avea dreptate. Ea avea să fie cea care să se strecoare pe hol în noaptea aceea. La naiba

cu convențiile sociale. Nu avea de gând să doarmă singură în patul ăla groaznic.

- Jonas?

– Da.

- Mai știi ce a spus Caitlin despre casa asta, că se spunea că găzduia orgii sălbatice?

- Îmi amintesc.

- Fiecare are o definiție diferită pentru ce constituie o orgie. Este ușor să vezi de ce localnicii ar fi putut exagera situația de dragul unei povești bune.

- Adevărat, admise Jonas, cu indiferentă.

- Dar acum m-a pus pe gânduri.

– Da.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic pentru multă vreme.

După prânz, Verity nu își putu scoate din minte nici scena violului, nici cerințele lui Tavi. Caitlin părea să nu observe tulburarea musafirei sale. Pe parcursul mesei de prânz, care fu servită de o Tavi tăcută și posomorâtă, artista vorbi necontenit despre planurile ei pentru seara aceea și despre licitația pe care intenționa să o găzduiască în ziua următoare.

Prânzul fu servit într-un alcov de lângă bucătărie, pentru că restul parterului casei fusese ocupat de decoratori și organizatori de petreceri. Caitlin nu ținea cont de bani pentru a recrea un salon renascentist în camera

uriașă de la intrarea în casă.

Pe furiș, Verity studie ochii prea sclipitori ai prietenei sale în timp ce mânca. Pe măsură ce asculta entuziasmul neobosit din glasul lui Caitlin, Verity se întrebă pentru prima dată dacă Jonas ar putea avea dreptate când susținea că femeia era dependentă de droguri. Verity nu o văzuse niciodată astfel pe Caitlin. Clocotea în ea o încordare de-abia stăpânită. Mișcările îi erau prea rapide uneori, și emana o senzație de anticipație stranie și înfometată.

Verity tăie o roșie coaptă de pe farfuria ei, privi sucul prelingându-se și se gândi la vampiri pregătindu-se să se hrănească.

-Le-am spus în mod special tuturor oaspeților să sosească după ora șapte în această seară, zise Caitlin. Nimeni nu va fi primit fără un costum autentic. Cei șase oameni care vor licita pentru tablou sunt singura excepție. Ei vor petrece noaptea în casă, și li s-a oferit permisiunea de a sosi puțin mai devreme, dacă doresc. Dormitoarele au fost toate pregătite. Casa asta urâtă are un avantaj: numărul de dormitoare. Probabil că Sandquist a avut o viață socială activă.

-O voi ajuta bucuroasă pe Tavi cu bufetul, spuse

grăbită Verity.

Femeia tăcută îi aruncă o privire tăioasă, dar nu spuse nimic.

- Este foarte amabil din partea ta, dar Tavi și cei care livrează mâncarea se pot descurca, spuse Caitlin, punând capăt subiectului. Până la șapte, tu vei fi deja costumată, Verity, jucând rolul unei domnițe de la curte. Nu aș vrea să te văd vărsând muștar pe rochie. Ai avut probleme să găsești ceva potrivit pentru tine?

Verity scutură din cap.

- Jonas m-a ajutat să aleg o rochie. Nimic nu se compară cu un expert la care să poți apela.

Caitlin privi spre Jonas, care, ca de obicei, nu partici-

pa activ la conversație.

- Da, îmi imaginez că sfatul lui ar fi fost de neprețuit. Totuși, cu toate brocarturile, catifelele și satinurile lor, femeile Renașterii aveau foarte puțină libertate, nu-i așa, Jonas? Încă erau, în general vorbind, victime. În cel mai bun caz, puteau spera la o căsătorie impusă de afaceri ori de legături politice sau poate la un loc într-o mănăstire. Dacă le lipsea protecția unei familii puternice, erau vulnerabile în fața oricărui bărbat care voia să se folosească de ele. Nu a fost o epocă bună pentru femei, dar ce epocă a fost bună pentru noi, la urma urmei? Toate femeile sunt potențiale victime și toți bărbații reprezintă

un potențial pericol pentru noi. Unii bărbați sunt mai civilizați decât alții, dar, mai devreme sau mai târziu, găsesc modalități să ne folosească, nu-i așa, Verity?

Lui Verity îi trecu prin minte gândul neliniștitor că Jonas o căutase cu singurul scop de a o folosi pentru ași ancora talentul psihic. Ridică ușor capul și văzu că Jonas o privea, ochii lui aurii arzând de furie. Nici unul din ei nu era telepat, dar Verity știu că nu aveau nevoie de nici o abilitate psihică pentru a comunica silențios în acel moment. Jonas știa la ce se gândea ea, iar ea era pe deplin conștientă de furia lui plină de frustrare. Verity se întoarse spre Caitlin.

-Am o bănuială că femeile îi folosesc pe bărbați la fel de mult cum bărbații le folosesc pe ele, spuse ea

cu calm.

 A, dar există o diferență clară - și anume, că femeile, chiar și cele care se pricep să îi folosească pe bărbați,

recurg rar la violență, nu-i așa?

Acesta fu momentul în care Verity decise că voia să arunce o privire în avans la *Bloodlust*. Ceva se întâmpla în casa asta urâtă, ceva ce avea să culmineze cu vânzarea tabloului a doua zi. Brusc, începu să o roadă curiozitatea cu privirea la ultima operă a lui Caitlin.

Așteptă până când Tavi strânse farfuriile goale de pe

masă, apoi spuse politicos:

-Sper că nu se supără nimeni dacă trag un pui de somn, nu? Aș vrea să mă odihnesc pentru restul amiezii.

- Chiar te rog, spuse Caitlin. Cred că și eu voi face la

fel. Jonas, te descurci singur pentru câteva ore?

Ochii lui Jonas o priveau pe Verity, iar ea știu din nou la ce se gândea el, chiar dacă nu îi putea citi gândurile. Jonas se întreba cum naiba avea ea de gând să tragă un pui de somn în patul ăla îngrozitor.

-Trebuie să dau un telefon. După aceea, cred că voi mai face o plimbare pe plajă. Ne vedem cu toții mai

târziu, spuse el.

In cele din urmă, fu ușor să se strecoare la etaj, către studioul alb. Verity așteptă până când Caitlin se retrase

în camera ei, se asigură că Tavi era ocupată în bucătărie și că Jonas vorbea la telefon în dormitorul său. Apoi

urcă grăbită treptele din fier.

Ușa camerei albe era descuiată. Verity se strecură înăuntru și o închise în urma ei. Rămase pe loc pentru o clipă, studiind pânzele strânse în grămezi, șevaletele și mărunțișurile care constituiau materialele de lucru ale unui artist, apoi merse decisă spre pânza imensă din capătul opus al camerei.

Cu mâna pe cearșaf, ezită în ultimul moment. Era conștientă într-un mod neplăcut că nu avea nici un drept să facă ceea ce era pe cale să facă. Dar prea multe nuanțe tulburătoare pluteau în aer, iar viitorul lui Caitlin părea legat de ceea ce înfățișa pânza aceea.

Gura lui Verity se încleștă în timp ce ea se decise

și trase cearșaful de pe pânză.

Un coșmar întunecat în culori intense și violente îi întâmpină privirea șocată. Tabloul era o versiune abstractă a scenei violului pe care Verity o zărise în acea dimineață în coridorul psihic al lui Jonas. Exista o diferență îngrozitoare. În tabloul lui Caitlin, violatorul era încă prezent. Stătea aplecat peste victima sa, trupul fiindu-i al unui demon, iar ochii – ferestre spre iad. Avea o floretă în mână.

Verity se cutremură și strânse mai tare rama din oțel pentru a-și menține echilibrul. Acum o recunoscu pe femeia din pat. Trăsăturile îi erau abstracte, iar părul ei avea o culoare diferită, dar cicatricea încă sângerândă de pe obraz era mult prea familiară. Verity știu că era o versiune mai tânără a lui Caitlin Evanger.

Bărbatul cu trup grotesc și ochii din iad era Damon

Marcus Kincaid.

- Deci mi-ai descoperit micul secret, spuse Caitlin din spatele ei. Nu este un tablou prea drăguț, nu? adăugă ea ironic. Îmi place să cred că arta bună nu este drăguță.

Verity se răsuci surprinsă spre ea. Ochii lui Caitlin erau prea luminoși, iar expresia îi era prea ințensă, dar nu arăta la fel de agitată ca mai devreme. Încet,

Verity acoperi din nou pânza cu cearșaful, trăgând de timp pentru a se linisti.

Nu, Caitlin. Nu e un tablou drăguț. Femeia de pe

patul ăla sinistru ești tu, nu-i așa?

- Eu sunt.

-O, Caitlin! Verity nu își găsi cuvintele. Uneori nu existau cuvinte. Din impuls, înaintă spre Caitlin și o îmbrățișă pe femeia înaltă așa cum femeile se îmbrățișau când căutau să ofere consolare pentru o durere imensă. Caitlin, Caitlin, îmi pare atât de rău.

Caitlin rămase nemișcată și rece.

-Să nu îți pară rău pentru mine, Verity. Mă voi răzbuna. Şi apoi se va termina totul.

Verity o eliberă și se retrase, studiind chipul încordat

și răvășit al lui Caitlin.

- Răzbunare împotriva lui Kincaid? El este bărbatul din acel tablou, nu-i așa?

Numele lui Kincaid o făcu pe Caitlin să tresară.

- Îl cunoști pe Damon Kincaid? icni ea.

- Colecționează arme vechi, printre alte lucruri, îi explică încet Verity, nevrând să spună prea multe despre pistoale. Jonas a avut o întâlnire de afaceri cu el acum câteva zile.

Expresia lui Caitlin era încremenită de șoc.

-Întâlnire de afaceri?

- Jonas a intermediat vânzarea unor pistoale vechi pe care le-a evaluat. Nu a fost mare lucru, serios. Nu am stat în biroul lui Kincaid mai mult de câteva minute. Kincaid nu a cumpărat pistoalele, iar Jonas le-a vândut altui colectionar.

Caitlin închise ochii.

-Lumea colecționarilor de lux precum Kincaid este una mică, îți garantez. Dar șansele ca Damon să dea întâmplător de tine și de Quarrel trebuie să fi fost uimitor de mari. Nu-mi vine să cred. Deschise brusc ochii. Quarrel îl cunoaște pe Kincaid?

Verity scutură grăbită din cap.

- Jonas nu îl cunoaște pe Kincaid mai bine decât îl cunosc eu. Ți-am spus, am stat în biroul lui doar câteva minute, cât timp a studiat pistoalele. Este doar o coincidență groaznică, Caitlin. Cum ai spus și tu, lumea colecționarilor de lux este mică. Când Jonas a început să caute clienți care ar putea fi interesați de pistoale, care locuiau oarecum aproape de Sequence Springs și care și le puteau permite, a obținut o listă foarte scurtă.

-Nu pot să cred că a fost o coincidență faptul că Damon Kincaid a fost trecut pe lista aceea. Caitlin se sprijini în bastonul ei, mergând încet spre fereastră. Dumnezeule, o să se destrame totul acum, după toate

planurile mele?

Verity o privi.

-Spune-mi despre ce este vorba, Caitlin. Trebuie să itiu ce se petrece aici. În mod sigur poți înțelege că am dreptul să știu. Tavi a încercat să îmi spună în dimineața asta că aș fi implicată în ceva anume. A spus că, dacă aș pleca și l-aș lua pe Jonas cu mine, totul s-ar schimba. Ce a vrut să spună cu asta?

- Tavi speră să mă protejeze și să mă împiedice să îmi duc răzbunarea până la capăt. Dar nimic nu mă poate opri acum, Verity. Nici măcar faptul că este posibil ca Kincaid să fi devenit bănuitor. Mândria îl va împiedica să fie precaut. Bărbatul acela se crede atotputernic. Va fi convins că poate avea grijă de el însuși. Chiar dacă se întreabă ce se petrece, tot va veni aici astă-seară, iar eu mă voi răzbuna.
- -Spune-mi despre el, Caitlin, o îndemnă încet Verity.
 - Ai văzut tabloul.

- Te-a violat? Te-a tăiat cu floreta aia? Aici, în casa asta? În dormitorul pe care mi l-ai dat mie?

- El și Sandquist. Au făcut-o cu rândul. M-au legat de patul ăla și au jucat jocuri groaznice, până am rămas inconștientă. M-au rănit, Verity. Am crezut că mă vor ucide.

Verity se înfioră.

- Dumnezeule, Caitlin!

Când m-am trezit, eram într-o cameră de motel la câțiva kilometri de aici. Probabil s-au speriat când am leșinat și au decis să mă scoată din casă, în caz că făceam ceva nebunesc, cum ar fi să mor în prezența lor. Sau poate doar au terminat cu mine și voiau să nu mă mai vadă. La urma urmei, înfățișarea mea nu mai era deloc plăcută după aceea. Tot ce știu este că m-am trezit singură. Caitlin întoarse mândră capul pentru a o privi pe Verity. Din acel moment în care m-am trezit și până acum, am visat la răzbunare. Am fost înșelată o dată, când Sandquist s-a îmbătat și a murit căzând de pe stânci. Nu se va întâmpla și acum. Kincaid a fost cel mai rău din ei doi. El a fost cel care l-a drogat pe Sandquist și apoi a pus la cale violul. El a fost cel care m-a tăiat cu floreta. Mâine mă voi răzbuna.

Verity rămase nemișcată.

- Cum, Caitlin?

Zâmbetul lui Caitlin era o priveliște sinistră.

- Îl cunosc foarte bine pe Kincaid în anumite privințe. Știu că va fi devorat de dorința de a deține Bloodlust. Mereu capătă ceea ce vrea. Dar, de data asta, nu doar că obiectul dorinței îi va deveni inaccesibil când îl voi vinde altcuiva, dar va fi obligat și să îndure șocul de alvedea dezvăluit în fața celorlalți licitanți. Ei îl vor recunoaște imediat. Indiferent de ce spune sau face după aceea, toată elita din lumea bună în care se învârte va ști că el este violatorul din ultimul tablou al lui Caitlin Evanger. Îl va mânji pentru tot restul vieții lui. Mai ales când toți își vor da seama că eu am fost victima lui.

Verity trase aer în piept, un sentiment de precauție

umbrindu-l pe cel de compasiune.

-Şi care este rolul meu în toate astea? Al lui Jonas?

-La început, nu mi-a păsat dacă Jonas Quarrel avea să fie prin preajmă sau nu, spuse Caitlin ridicând ușor din umeri. Te-am vrut aici pentru că ești prietena mea. Am nevoie ca tu și Tavi să fiți cu mine mâine când voi dezveli tabloul. Dar poate că este un lucru bun că Jonas va fi aici, cu ceilalți licitanți. Kincaid este, la urma urmei, un potențial pericol. Lui îi place să rănească oameni. Setea lui de violență este aproape sexuală, cred. În el, dorința de sex este strâns legată de setea de violență. Probabil că trebuie să îi fi fost foarte greu să se controleze în toți acești ani în care și-a construit succesul în lumea afacerilor.

- Te aștepți ca Jonas să acționeze pe post de bodyguard? întrebă Verity sceptică.

- Nu, sigur că nu, ripostă Caitlin. Cred doar că unita-

tea înseamnă putere.

- Crezi că Damon Kincaid o va lua razna când va vedea tabloul?

-Nu știu ce va face. Mă îndoiesc de faptul că și-ar pierde autocontrolul, dar nu ai de unde să știi. Deja am suferit o dată din cauza lui. Nu intenționez să mai trec prin asta. Caitlin se cutremură. Mai degrabă m-aș sinucide decât să îl las să mă atingă din nou.

- Spune-mi un lucru, Caitlin. După ce îți vei fi împlinit răzbunarea, intenționezi să te sinucizi? întrebă

calmă Verity.

Caitlin privi în largul oceanului.

- Nu mă gândesc la nimic dincolo de ce se va întâmpla mâine. Dar, dacă te preocupă asta, amintește-ți că nu m-am sinucis după ce s-a întâmplat în casa asta în urmă cu mulți ani. Este puțin probabil să mă sinucid după ce mă voi fi răzbunat.

- Câți ani aveai, Caitlin?

- Douăzeci și trei. Douăzeci și trei de ani foarte protejați, datorită unor părinți stricți și în vârstă. Totodată, eram o fată de douăzeci și trei de ani foarte frumoasă, foarte naivă și foarte entuziasmată că mă întâlneam cu un bărbat cu atâta experiență precum Damon Kincaid. Habar nu aveam că mă îndrăgosteam de un asemenea monstru. Când m-a invitat să petrec weekendul pe coastă, am fost încântată. Credeam că mă va cere în căsătorie. Am fost o proastă și am plătit pentru asta. Dar

costul a fost mult prea mare, și acum voi recupera o parte din el.

Caitlin își răsuci cu putere bastonul, izbindu-l de ca-

drul din oțel al ferestrei.

- Ești sigură că știi ce faci, Caitlin? Kincaid pare un bărbat foarte periculos.

- Totul este plănuit până la cel mai mic detaliu, spuse

Caitlin, recăpătându-și imediat controlul.

-Te va recunoaște. De îndată ce va intra în casa asta,

va ști cine ești.

- Nu. După accident, chirurgii au fost nevoiți să facă niște mici schimbări chipului meu pentru a repara daunele. Multe lucruri au fost schimbate: forma ochilor și a nasului meu, de exemplu. Schimbările acestea, combinate cu efectul îmbătrânirii și cu schimbarea culorii părului, sunt de-ajuns. Nu semăn foarte mult cu cea de atunci. Și, chiar de-aș semăna, mă îndoiesc că el m-ar recunoaște. Am fost doar o altă victimă pentru Kincaid. Doctorii au vrut să îndepărteze și cicatricea, dar am refuzat. I-am convins să o lase, astfel încât, de fiecare dată când mă privesc în oglindă, să mă gândesc la răzbunare.
 - -Caitlin, toată treaba asta este o nebunie.

Caitlin se întoarse spre ea.

-Acum, că știi tot adevărul, vei pleca, Verity? Sau vei rămâne cu mine și îmi vei împrumuta scutul prieteniei tale?

Verity știa că nu avea de ales.

-Voi rămâne. Dar trebuie să îi spun lui Jonas ce se petrece. Are dreptul să știe.

- Fă ce crezi că este mai bine. Caitlin ezită. Mulțu-

mesc, Verity. Nu voi uita asta, îți promit.

Ochii i se îndreptară spre tablou și rămaseră privindu-l fix, de parcă ar fi fost fascinați de propria ei creație. Verity oftă.

Mă îndoiesc că va uita vreunul dintre noi asta.

Lăsând-o pe Cairlin cu privirea ațințită la tablou, Verity se întoarse și porni spre ușa ce dădea în holul cenuşiu.

Și aproape se izbi de Jonas.

El îi acoperi gura cu mâna înainte ca ca să poată spune ceva și îi făcu semn să nu vorbească. Verity se încruntă la el peste marginea mâinii sale, dar încuviință din cap. Jonas o eliberă, îi cuprinse încheietura și o conduse rapid spre scări.

Nici unul din ei nu scoase un cuvânt până nu ajunseră în camera lui. Apoi Jonas îi eliberă încheietura mâinii, își cufundă mâinile în buzunarele de la spate și începu să pășească agitat prin cameră.

- Ce naiba a fost asta? izbucni el.

Cât ai auzit? contracară Verity.

- Destul. Plănuiește o răzbunare nebunească împotriva lui Kincaid, nu-i așa?

 Ea este femeia pe care am văzut-o pe pat, Jonas. Spune că Sandquist și Kincaid au violat-o. Sandquist este mort, dar este hotărâtă să îl facă pe Kincaid să plătească. O s-o facă refuzând să îi vândă tabloul pe care el și-l dorește și apoi lăsând același tablou să îi dezvăluie vina în toată lumea artei. Nu e o răzbunare chiar rea. Puțin bizară, dar nu e o idee rea.

Jonas se întoarse, ochii lui aurii fiind aspri și

periculoși.

-Ticăloasa aia blestemată te folosește. Știam eu. Știam. Dar nu am știut în ce fel până acum.

- Vrea să aibă niște prieteni în preajmă când va veni marele moment. În mod sigur poți înțelege asta, Jonas.

- N-o să pierd timp încercând s-o înțeleg pe femeia asta înfiorătoare. Sunt destul de ocupat încercând să te înțeleg pe tine.

- Chiar aşa?

Verity începea să se enerveze. Lipsa de compasiune a lui Jonas față de Caitlin o irita. Nu putea înțelege că biata femeie avea nevoie de prietenie?

-Da, chiar așa. Jonas își masă ceafa. În plus, tocmai am vorbit cu Emerson și mai e ceva ce încercăm să întelegem.

Lai sunat pe tata? Nu știam că voiai să vorbești

cu el.

- -Voiam să văd dacă a mai aflat ceva despre tipul care ne a atacat. Avem alte câteva priorități în viața noastră în afară de nebuna de Caitlin.
 - Nu-i spune așa.

- De ce nu? E nebună.

- Nu este nimic nebunesc la a-ți dori răzbunare, mai ales pentru ceva atât de brutal ca un viol. Of, nu contează. Ce ți-a spus tata?

Jonas miji ochii în timp ce o privi.

-Cel mai important lucru pe care l-a aflat Emerson este că tipul care ne-a atacat cu pistolul nu a fost trimis de Reginald C. Yarington.

Verity făcu ochii mari.

- Vrei să spui că nu era un... colector de datorii de-al lui Yarington?

- Nu. Emerson a verificat, iar Yarington neagă totul.

Tatăl tău îl crede.

-Atunci, chiar a fost doar un hoț sau un vagabond

căutând un loc în care să-și petreacă noaptea?

- Este posibil. Dar lucrurile devin puțin cam prea bizare aici, Verity. Nu îmi place. L-am pus pe tatăl tău să îi convingă pe polițiștii din Sequence Springs să facă o investigație rapidă în cazul lui Caitlin.
 - Caitlin!

- Da. Nu au putut găsi nimic despre ea până la momentul când a luat lumea artei cu asalt. E ca și cum nu ar fi existat înainte de asta.

- Accidentul a schimbat totul pentru ea, sopti Verity. Și-a schimbat identitatea, iar chirurgii i-au schimbat în-

fățișarea. Se temea foarte tare de Kincaid.

-Tipul ăsta de truc pe care l-a făcut ea cu trecutul ei necesită planuri, bani și birocrație. Nu este doar o chestiune de schimbare de nume și de chip. E ca și cum

nu ar fi existat deloc înainte să devină Caitlin Evanger, artista excentrică. Este prea multă violență în aer, din trecut și din prezent, Verity. Pe lângă lipsa trecutului lui Caitlin, nu îmi place faptul că Damon Kincaid a apărut în viețile noastre săptămână trecută, chiar după ce noi am vizitat-o pe Evanger, care, descoperim acum, plănuiește să îl umilească în public. În momente precum acesta, coincidențele întâmplătoare și circumstantele norocoase devin tare suspecte.

- Ce sugerezi să facem?

Să plecăm. Chiar acum.

Verity închise ochii și se trânti obosită pe pat.

- Știi că nu pot să fac asta, Jonas. S-au întâmplat prea multe. Trebuie să rezistăm până la final.

- Noi?

Cuvântul pluti în aerul dintre ei.

Verity deschise ochii, șocată și uimită că Jonas ar lă-

sa-o singură în această situație.

- Cred că am mers prea departe cu presupunerile, nu? Poți să iei mașina, Jonas. Sunt convinsă că îmi voi găsi drumul spre casă după ce se va termina totul aici.

Jonas bombăni și se aplecă să o ridice. Chipul îi era

aspru și fiecare cuvânt care urmă sună tăios.

- Nu fi mai neghioabă decât ești deja. Știi al naibii de bine că nu te-aș lăsa niciodată singură în casa asta.

Verity se sprijini ușurată de el și își împreună brațele

în jurul mijlocului său.

- Multumesc, Jonas, spuse ea simplu. Mă voi revanșa mai târziu, promit.
 - Poți s-o mai spui o dată, replică el.

capitolul 17

Caitlin nu ținuse cont de costuri în recrearea scenei pe care o alesese pentru festivitățile serii. Ritmurile săltărețe ale unor cântece care fuseseră compuse inițial pentru lăută pluteau prin salonul sclipitor. Muzica era

cântată la o chitară clasică de un tânăr cu părul până la umeri, îmbrăcat cu o tunică galbenă și o pereche de colanți negri ce semănau izbitor de suspect cu colanții pentru sport.

Muzicianul era priceput. Lui Jonas i se păru tulburător de simplu să audă exuberanța veche de patru sute de ani a versurilor Renașterii, care pluteau printre coardele

moderne ale viorii.

De fapt, dacă mijea puțin ochii și se concentra asupra muzicii și asupra lui Verity, care dansa în brațele sale, lui Jonas i se părea că iluzia nopții era cam prea desăvârșită. Oamenii costumați din jurul lui erau înveșmântați la fel de veridic precum ar fi fost orice adunare din perioada renascentistă. Era adevărat că materialele moderne folosite pentru confecționarea rochiilor închiriate, ale pelerinelor, tunicilor, vestelor și izmenelor nu erau la fel de împodobite și de frumoase cum ar fi fost cele originale, dar, în lumina palidă și artificială a lămpilor cu gaz și a flăcărilor reale din șemineu, nu conta. Poliesterul arăta precum mătasea, broderiile cusute la mașină păreau cusute manual, iar bucățile de sticlă colorată de pe tivuri și manșete puteau fi confundate cu pietre prețioase.

Dar cea mai mare iluzie dintre toate, decise Jonas, era cea pe care o ținea în brațe. Verity ar fi putut cu ușurință să provină dintr-un tablou italian al secolului al XVI-lea. Ea purta rochia din catifea albastră pe care el i-o alesese în ziua în care fuseseră în San Francisco.

Decolteul adânc și pătrățos era brodat cu fire aurii și argintii și îi încadra gâtul și umerii mătăsoși. Era suficient de adânc încât să ofere un indiciu despre sânii ei ușor ridicați, dar nu foarte adânc încât să atragă priviri masculine insistente. Corsajul strâmt, cu talie înaltă, îi scotea în evidență trupul zvelt, iar fusta lungă îi cădea elegant până la glezne.

Părul îi era dat pe spate, pieptănat cu cărare pe mijloc, în vechiul stil clasic, și aranjat într-o cascadă de bucle pe scobitura gâtului ei. O singură bijuterie albastră atârna pe mijlocul frunții lui Verity, într-un stil care

fusese foarte popular în secolul al XVI-lea. Piatra pretusese toarte popularity pre-tioasă era atașată de un lănțișor subțire care dispărea în părul ei. În seara asta, părul lui Verity arăta de parcă fusese pictat de însuși Tițian, gândi Jonas.

Verity ridică privirea spre el, ochii ei încă reflectând grija pe care i-o purtase întreaga după-amiază lui Caitlin.

–Slavă Domnului că am știut dinainte că acesta va fi un bal mascat. Am bănuiala că toate magazinele cu costume de închiriat din zonă au fost golite pentru petrecerea din seara asta.

Jonas își luă ochii de la ea suficient cât să arunce o

privire rapidă în jur.

S-ar putea să ai dreptate.

-Se pare că toate persoanele însemnate din lumea artei au acceptat invitația lui Caitlin.

- După cum a spus ea însăși, o adunătură de curioși.

Cinci dintre cei șase oameni care aveau să liciteze pentru Bloodlust în ziua următoare sosiseră mai devreme și fuseseră conduși în camerele lor, dar Jonas nu îl văzuse încă pe Damon Kincaid. Începea să se întrebe dacă bărbatul avea să apară, la urma urmei. Jonas spera să nu. Cea mai simplă cale de a ieși din harababura asta era ca planul măreț de răzbunare al lui Caitlin să se ducă silențios pe apa sâmbetei din pricina lipsei unuia dintre invitați. De îndată ce avea să o scoată pe Verity din casa asta, Jonas era convins că putea să o facă să privească mai realist situația; să o facă să vadă că, deși Caitlin avea o justificată dorință de răzbunare, femeia avea și serioase probleme psihice și emoționale. Artista avea nevoie de ajutor specializat, nu de mila lui Verity.

-Știi, ești singurul bărbat din salonul ăsta care pare confortabil într-o pereche de colanți, zise Verity șoptit.

Jonas auzi amuzamentul din vocea ei și întoarse capul, aruncându-i o privire crispată.

- Mulțumesc mult. Cu siguranță știi cum să faci un compliment.

-Este adevărul, spuse ea mai serioasă. Pari în largul tău în costumul ăsta. Oricine altcineva din salon arată de parcă ar purta un costum. Tu pari real.

Ochii lui Verity se plimbară alene pe costumul pe care îl alesese Jonas, format dintr-o cămașă albă strânsă la gât și manșete bufante, o tunică din catifea neagră ce se sfârșea deasupra genunchilor săi și, da, o pereche de

colanți negri.

the strate of

Își încinsese tunica cu o curea neagră din piele, ornată cu multe piese din metal și cu câteva bijuterii false. Un pumnal la fel de fals, cu o lamă tocită și falsă ascunsă într-o teacă, atârna de curea. Jonas luase și o mantie scurtă și neagră pentru a o purta peste costum. Îi ajungea puțin mai jos de brâu. Jonas alesese costumul lui și pe cel pe care îl purta Verity pentru că ambele atinseseră o coardă sensibilă în amintirile sale. Văzuse oameni purtând haine ca acestea când colindase prin coridoarele psihice ale timpului.

-Sunt real, să nu uiți asta, bombăni Jonas. Dar nu pot să spun același lucru despre costumul ăsta. Nu aveau fermoare în timpul Renașterii. Sau elastic. Iar, pe atunci, pumnalul ar fi fost o armă legitimă, nu o bucată

de aluminiu.

- Măcar n-ai adus cu tine cuțitul ăla blestemat pe care îl tii în sacul tău.

- Ba da.

Verity se holbă la el.

- Da? Unde?

- La sold. Este ascuns de mantie.

-Sfinte Sisoe! Chiar te aștepți la belele în seara asta?

Jonas ridică din umeri.

-Nu știu ce naiba se întâmplă, iar asta mă agită. Singura consolare până acum este că domnul Kincaid nu a sosit.

-Poate că nu mai vine, medită Verity. Nu știu ce va face Caitlin dacă el nu apare. S-a pregătit atâta vreme pentru asta, încât, dacă lucrurile nu merg așa cum le-a plănuit, mă tem că ar putea să o ia puțin razna.

- E deja nebună, dacă mă întrebi pe mine. În ochii lui Verity licări o iritare bruscă.

- Doar pentru că ești bărbat nu înseamnă că nu ar trebui să îi poți înțelege nevoia de răzbunare. Nu-ți poți închipui genul de cicatrici emoționale pe care ea le-a purtat în toți anii ăștia? Nu-ți poți imagina ce simte o femeie după ce a fost violată și brutalizată?

Jonas îi studie expresia.

- Am o imaginație creativă, Verity, îi aminti el blând. Și înțeleg nevoia de răzbunare. Știu al naibii de bine ce i-aș face oricărui bărbat care ar încerca să îți facă ție ce i-a fost făcut lui Caitlin.

Verity îi studie chipul, iar Jonas intui exact momentul în care ea văzu promisiunea iadului dezlănțuit în ochii lui. Verity făcu ochii mari pentru o clipă și tremură în brațele lui.

- Jonas?

Numele lui fu rostit în șoaptă.

- Exact, spuse el. I-aș tăia gâtul. Așa că nu-mi spune că nu înțeleg răzbunarea. Caitlin are dreptul la a ei dacă spune adevărul despre ceea ce i s-a întâmplat. Ce nu îmi place la toată treaba asta este complotul complex și modul în care te implică pe tine. Nu are nici un drept să facă asta.

-Sunt prietena ei! Și știu că spune adevărul. Este acolo, în tabloul ei.

- Nu-mi place nici cum prietenia asta dintre voi două s-a materializat din senin, cu câteva săptămâni înainte ca ea să își plănuiască mare mutare. Și nu-mi place cum Kincaid a aflat despre noi. Și nu-mi place că mercenarul ăla în costum de camuflaj a apărut la cabană cu un pistol. Sunt multe lucruri care nu îmi plac la toată treaba asta, dar cel mai tare urăsc faptul că nu te pot convinge să plecăm chiar acum.

-Jonas, aș face-o dacă aș putea. Dar nu pot să o las baltă. Are nevoie de mine. Asa a spus.

-O are pe Tavi. Aparent, este singura persoană de care este nevoie momentan. Jonas citi încăpățânarea

pe chipul lui Verity și renunță la lupta pe care știa că nu o putea câștiga. Își înteți strânsoarea pe mâna ei și o învârti astfel încât rochia ei din catifea albastră licări în lumina pală.

-Ah, la naiba, las-o baltă! Suntem aici, și se va termina totul în curând. O să îndurăm, și să sperăm că Evanger știe ce face. Între timp, nu vreau să pleci din mulțimea asta dacă eu nu sunt cu tine. Ai înțeles?

-Doar nu crezi că sunt în vreun pericol? întrebă ea,

evident uimită de acea idee.

- Nu știu ce să cred, recunoscu el. Așa că nu îmi asum nici un risc. O mișcare în pragul ușii boltite îi atrase privirea. La naiba! A ajuns Kincaid. S-a zis cu speranța că

totul se va nărui dacă el nu apare.

Kincaid alesese să poarte o tunică de culoarea prunei peste o cămașă albă și colanți asemănători cu cei pe care îi purta Jonas. Jonas se întrebă dacă lui Kincaid i se păreau la fel de incomozi precum i se păreau lui. În mod sigur, schimbau perspectiva unui bărbat asupra dresurilor. Totuși, colanții erau remarcabil de flexibili, fu el nevoit să recunoască. Îi oferea o mare libertate de mișcare. Un bărbat se putea lupta purtând o tunică și colanți. Acesta ar fi fost un aspect important pentru designerii modei masculine din perioada renascentistă.

- Kincaid? Unde e? Verity încercă să întoarcă privirea

pentru a-l vedea

-Doamne, nu te holba la el, îi porunci Jonas, exasperat de fascinația ei prea evidentă. Ultimul lucru pe care îl vreau este să îi atrag atenția. Orice urmează să se întâmple aici este între el și Evanger, și nu te vreau mai implicată decât ești deja.

- El o să ne vadă mai devreme sau mai târziu. Sunt mulți oameni, dar nu suficient de mulți cât să ne putem

ascunde.

- Ei bine, nu vreau să-i ușurăm situația mergând la el

și salutându-l.

- Bine, bine. Uneori poți fi foarte irascibil și dificil, Jonas. Ți-a spus vreodată cineva asta?

- Tu. Tot timpul. Presupun că face parte din datoria ta ca scorpie. Își luă brațul de pe talia ei și o împinse ușor spre bufet. Hai să mâncăm ceva, domnită.

- Mă întreb la ce se gândește acum Caitlin. Verity reuși să arunce o privire furișă spre artistă, care se întreți-

nea cu invitații ei în capătul opus al salonului.

Jonas îi urmări privirea, mijind ochii gânditor. În mod sigur, Caitlin Evanger era strașnic costumată pentru rolul ei de matroană a curții renascentiste din salon în această seară, fu el nevoit să recunoască. Dintre toți oamenii prezenti, ea era singura persoană care nu purta un costum închiriat. Rochia ei părea să fi fost făcută la comandă pentru ea.

Rochia aurie din brocart expunea o porțiune destul de întinsă de piele deasupra sânilor voluptuoși ai lui Caitlin, mult mai multă piele decât el i-ar fi permis lui Verity să expună, decise Jonas. Mânecile uriașe și bufante erau crestate pentru a dezvălui mătasea roșie de dedesubt. Părul tuns scurt al lui Evanger era ascuns sub o beretă delicată și ornată cu bijuterii, care avea atașată o eșarfă lungă și aurie. Eșarfa sclipea pe spatele ei ori de câte ori Caitlin întorcea capul.

- Crezi că el ar putea să o recunoască? întrebă curioasă Verity.

- Ea a spus că nu este posibil. A zis că s-a schimbat mult după accident, ai uitat?

- Știu, dar cum ar putea un bărbat să uite chipul unei

femei pe care a abuzat-o în halul acela?

Jonas nu răspunse la această întrebare. Nu avea starea necesară pentru a-i explica lui Verity comportamentul unui bărbat precum Kincaid. Nu voia să îi spună că întâlnise nenumărați bărbați care priveau femeile doar ca pe obiecte ale plăcerii și că, la cinci sau zece ani după ce acea plăcere fusese satisfăcută, ei nu-și mai aminteau nici chipul femeii, nici satisfacția pe care o simțiseră cu ea. Jonas nu voia să asculte încă o predică despre apucăturile diabolice ale masculilor. Îi erau destul

-Gustă din pateul ăsta vegetal, îi zise el, întinzând

amestecul verzui pe un triunghi de pâine prăjită.

Verity îi aruncă o privire, iar buzele i se întredeschiseră ca să spună ceva. Jonas profită de ocazie și îi puse pâinea în gură, reducând-o într-un mod eficient la tăcere. Era mai ușor așa decât să încerce să răspundă la întrebările ei.

-Caitlin l-a văzut, șopti Verity cu pâinea în gură. Uită-te la ea. Este încordată precum coarda unui arc de

vânătoare.

- La fel ești și tu. Calmează-te. Ăsta este spectacolul ei.

- Mi-e teamă, Jonas.

- Bun moment ai ales ca să decizi că ți-e teamă. De ce nu te-a luat panica în după-amiaza asta, când eram gata să strâng tot și să plec?

- Mi-e teamă pentru Caitlin, nu pentru mine. De ce

ar trebui să mă tem pentru mine?

- Nu știu, recunoscu Jonas, conștient de învolburarea câtorva instincte primitive undeva în adâncul său. Dar, dacă te face să te simți mai bine, nici eu nu mă simt prea

firesc. Se petrece ceva aici.

Privi cu atenție în timp ce Kincaid își croi cu nonșalanță drum prin mulțime pentru a o saluta pe Caitlin. Caitlin îl întâmpină cu o formalitate încordată, dar Kincaid nu dădu vreun semn că ar fi recunoscut-o. După cele mai scurte prezentări, Caitlin îi întoarse spatele lui Kincaid, care păru indiferent față de gestul ei.

-Ceva mai mult decât ceea ce ne-a spus Caitlin?

întrebă Verity cu o asprime neașteptată.

- Este posibil. La fel de posibil este și să fi fost sinceră cu noi, dar să fi făcut greșeala de a-și subestima dușmanul. Dumnezeu știe că nu ar fi prima din istorie care să facă acest lucru.

Verity își mușcă buza de jos.

-Acum, chiar mă îngrijorezi, Jonas. Dacă Damon Kincaid a intuit că i se întinde o cursă? - Dacă Damon Kincaid a mirosit ceva despre ceea ce ar trebui să se întâmple în seara asta, nu aș mai da doi bani pe șansele lui Caitlin de a-și împlini răzbunarea. De fapt, nu sunt sigur nici că ar mai scăpa cu viață.

- Jonas!

Jonas îi ignoră țipătul înăbușit. Urmări itinerarul lui Kincaid prin salon, privind cum bărbatul se mișca grațios prin mulțime, salutând cunoștințe și prezentându-se altor oaspeți. Era un bărbat care deținea controlul deplin asupra lui însuși. Un Borgia care avea încredere nestrămutată în propria putere. Jonas decise că, dacă Damon Kincaid intuise ceea ce avea să se întâmple, Caitlin Evanger nu avea nici o șansă în fața lui.

- Ceva îmi spune că el știe că se petrece ceva, Verity. Este prea inteligent și prea puternic pentru a fi luat pe

nepregătite. Caitlin este o naivă.

- Jonas, trebuie să facem ceva.

- Cum ar fi?

Verity își puse insistentă mâna pe brațul lui.

- Nu știu. Știu că nu o pot convinge pe Caitlin să renunțe la planul ei. Este convinsă că va funcționa.

-Atunci, nu putem decât să stăm prin preajmă în caz

că Damon Kincaid și-o ia în cap.

Seara avansă treptat spre miezul nopții. În mulțimea densă, era relativ simplu pentru Jonas și Verity să îl evite pe Kincaid.

Simplu, până când Kincaid porni în căutarea lor.

-Ah, aici erați, domnișoară Ames Quarrel. Am înțeles că ați fost invitați și voi în seara aceasta, spuse Kincaid alene, mergând spre ei cu atitudinea nonșalantă a
unei vechi cunoștințe. Se servi cu câteva tartine de pe
masă. O chestiune interesantă, nu-i așa? Totuși, pe alocuri, nu este totul atât de veridic. Mâncarea aceasta, de
exemplu, este cu siguranță specifică secolului XX.

- Nu chiar, replică Verity cu asprime. Multe dintre elementele de pe masă ar fi arătat la locul lor pe o masă renascentistă. Mâncărurile pe bază de ouă, cărnurile și pastele ar fi părut familiare oricui din acea epocă.

O bună parte din bucătăria modernă își are originile în Renaștere. Desigur, nu avem plăcinte cu păsări vii în auntru și nu văd nici limbi sărate de porc sau copite de vițel fierte, dar mă aștept ca persoanele responsabile cu mâncarea să facă anumite concesii pentru gusturile moderne. Tu ești expertul, Jonas. Ce părere ai?

Jonas auzi ostilitatea ascunsă în glasul ei în timp ce Verity lua apărarea alimentelor alese pentru bufet și se înfioră. Aparent, actoria nu era unul dintre talentele iubitei sale. Acum, că Verity decisese că Damon Kincaid era tipul cel rău, avea să îi fie greu să își ascundă disprețul față de el. Jonas încercă să mascheze asprimea ei implicită, nevrând să îl pună pe Kincaid în alertă mai mult decât era deja.

-Cred că ai dreptate. Bufetul acesta ar fi trecut inspecția în urmă cu patru sute de ani. Totuși, furnizorul de mâncare a avut un avantaj în seara asta. Nu a fost nevoit să își facă griji pentru supravegherea demersurilor

din bucătărie.

- Supravegherea demersurilor din bucătărie?

Kincaid ridică din sprâncene.

-În timpul Renașterii, mâncarea pentru o adunare importantă trebuia să fie pregătită sub strictă supraveghere, îi explică răbdător Jonas. Toată lumea se temea

-A, da, corect. Kincaid râse și se servi cu încă o să nu fie otrăvită. tartină. Pe-atunci, viața trebuie să fi fost o aventură

-Este puțin spus. Ați apucat să trimiteți pumnaconstantă. lul acela pentru evaluare? întrebă Jonas, de dragul conversației.

Kincaid luă o gură de vin.

- Da. Ați avut dreptate. Urăsc să o spun, dar se pare că am fost păcălit. Nu e ceva ce îmi place să recunosc.

"Pun pariu că nu", gândi Jonas.

- Ați vorbit cu persoana care a încheiat afacerea aceea pentru dumneavoastră? Sau ați contactat fostul proprietar? Jonas habar nu avea ce îl făcuse să pună acea ultimă întrebare. Pur și simplu, nu se putu abține. Văzu licărul precaut din ochii lui Verity și știu că și ea își amintea de bărbatul care murise peste un castron de linguini.

- Nu a fost implicată vreo terță parte, spuse nonșalant Kincaid. Poate că, dacă aș fi fost dispus să plătesc un comision cuiva calificat care să evalueze pumnalul. nu m-aș fi trezit în stânjenitoarea ipostază în care am fost când l-ați văzut în biroul meu și ați știut imediat că este un fals. Cât despre fostul proprietar, mă tem că nu îi pot cere să îmi restituie banii. Nu este disponibil. Bărbatul a avut tupeul să moară în urmă cu câțiva ani. Împușcat, dacă nu mă înșel, de un hoț care a intrat în casa lui într-o seară.
- -Groaznic, spuse Verity cu mai mult patos decât i-ar fi plăcut lui Jonas în circumstanțele date. Vă era prieten?
 - Doar o cunoștință din lumea afacerilor.

- Criminalul a fost prins? insistă Verity.

- Habar nu am. Nu am urmărit firul poveștii. Kincaid încheie subiectul în timp ce privi mulțimea din jur. Aşadar, artista misterioasă și solitară își întâmpină în sfârșit publicul. Trebuie să recunosc, o face într-un mare stil. Domnișoara Evanger este o femeie uluitoare. Păcat de cicatricea aceea și de picior.

-A suferit un accident, bombăni defensivă Verity.

Este norocoasă că trăiește.

-Serios?

1

Kincaid o studie pe Caitlin, care se afla în capătul opus al salonului.

Jonas se gândi să o strângă de gât pe domnița sa. Se mulțumi să își pună brațul pe mijlocul ei și să o strângă. Tare. Ea tresări și îi aruncă o privire plină de reproș. Fără să scoată o vorbă, Jonas scutură din cap, iar Verity înțelese în sfârșit mesajul. Jonas citi supărarea din ochii ei când Verity își dădu seama că devenea prea guralivă în fața dușmanului lui Caitlin.

Problema lui Verity, decise Jonas în mod obiectiv, era că ea avea tendința de a fi guralivă mai tot timpul,

iar acea tendință se agrava atunci când ea își pierdea

cumpătul.

Veți fi aici și mâine, împreună cu ceilalți licitanti? întrebă calm Jonas, sperând să îl distragă pe Kincaid de

la a o studia atât de atent pe Caitlin.

Da. Nu pot spune că apreciez amânarea sau toată aberația asta asupra căreia insistă Evanger, dar presupun că trebuie să îi facem pe plac excentricei artiste. Un preț relativ mic de plătit pentru o șansă la ultimul tablou al lui Evanger, spuse absent Kincaid. Dar dumneata și domnișoara Ames?

- Vom fi la licitație, dar nu vom licita. Suntem aici ca

oaspeți ai lui Caitlin, răspunse Verity.

Din nou, Jonas înteți fără milă strânsoarea pe mijlocul ei. Nu voia ca Damon Kincaid să primească mai multe informații decât deținea deja. Toată situația asta blestemată era deja prea periculoasă.

- Înțeleg. Probabil că domnișoara Evanger vă prețuiește compania, spuse prietenos Kincaid. O cunoașteți de mult timp? Am înțeles că nu ar avea prea multe

cunostințe.

 O cunoaștem de ceva vreme, răspunse rece Jonas, dorindu-și ca bărbatul să plece înainte de a scoate mai multe informații de la Verity.

În următorul moment, dorința i se îndeplini.

-Trebuie să vorbesc cu cineva pe care tocmai l-am zărit. Un camarad colecționar. Sunt surprins că a venit în seara asta. De obicei, evită genul ăsta de întruniri. Vă rog să mă scuzați.

- Desigur, spuse Verity, schimonosindu-și buzele.

Ochii lui Kincaid coborâră pe umerii ei dezgoliți și pe pielea albă de deasupra corsajului ei albastru.

-Sper că mă veți onora cu un dans mai târziu, domnișoară Ames. Doar dacă nu cumva, desigur, Quarrel are ceva de obiectat.

li zâmbi prietenos lui Jonas.

-Are de obiectat, spuse calm Jonas. Nu o scap deloc din ochi pe Verity. Sunt convins că înțelegeți.

- Pentru Dumnezeu, Jonas! exclamă exasperată Verity. Kincaid râse și își croi drum prin mulțime. Verity se

întoarse spre Jonas.

- Hai să clarificăm ceva, Jonas. Nici eu nu vreau în mod special să dansez cu ticălosul ăla, dar sunt perfect capabilă să iau decizii de una singură. Nu vreau să crezi că poți să-mi alegi parteneri de dans.

- Când vine vorba despre parteneri precum Kincaid, eu voi lua decizia, iar tu te vei supune, spuse calm Jonas.

Se întinse după o altă felie de pâine cu pateu.

- La naiba, Jonas, cine dracu' te crezi de îmi vorbesti asa?

-Sunt bărbatul cu care te culci zilele astea. Acest

lucru îmi dă tot felul de drepturi.

Jonas își dădea seama că atitudinea lui imperturbabilă începea să o irite. Ochii lui Verity sclipeau mai intens decât bijuteria de pe fruntea ei.

- Jonas, este o ceartă stupidă pentru acest moment.

- Nu te pot contrazice. Hai să o lăsăm baltă și să mai mâncăm ceva.

-Cum poți mânca după ce ai vorbit cu bărbatul ăla?

- E foarte simplu. Doar pun biscuitul ăsta în gură și îl mestec cu ambele rânduri de dinți. Funcționează de fiecare dată.
- -Jonas, acela este bărbatul din tabloul lui Caitlin. Nu înțelegi? El este cel care... O, Dumnezeule, tabloul,
 - -Ce e cu el?
- -Tocmai mi-am dat seama. Este neprotejat la etaj. Caitlin a încuiat ușa studioului, dar asta este singura măsură de precauție pe care și-a luat-o. Dar dacă ai dreptate și Kincaid bănuiește ceva? Dacă s-a strecurat în studio și l-a distrus înainte să apară la petrecere? Asta ar explica de ce a ajuns mai târziu în seara asta.

-Verity, fii rezonabilă. De unde să știe unde este tabloul sau ce a pictat Caitlin, în primul rând?

-El știe că există un tablou de vânzare și sigur își amintește casa asta. De fapt, probabil că îi pare foarte

cunoscută, pentru că nu a fost schimbat nimic în ea, așa mi-a spus Caitlin. El s-ar descurca fără probleme prin casă. Dacă este cât de puțin bănuitor că se petrece ceva în seara asta, ar fi perfect rezonabil pentru el să se strecoare și să arunce o privire la Bloodlust. La urma urmei, acel tablou este motivul pentru care s-a organizat acest eveniment.

Logica ta este incontestabilă, recunoscu sec Jonas. Dar ce te face să crezi că s-ar putea strecura la etaj și ar găsi camera pe care ea o folosește pe post de studio cu toți oamenii ăștia care se foiesc dintr-o parte în alta?

- Ți-am spus, el cunoaște casa. Și-ar aminti scările din spate. Ar ști că sala mare din colț, de la etajul al treilea, ar fi perfectă pentru un studio. Lumina ar fi perfectă acolo. Doar Dumnezeu știe cât de multe își amintește. Cu o determinare bruscă, Verity își ridică poalele rochiei din catifea. Să mergem!

- Unde?

-Să verificăm tabloul, șuieră ea nerăbdătoare. Jonas înjură încet.

- Nu așa repede. Merg eu. Tu stai aici, în mulțime.

- Ba nu. Merg cu tine. Vreau să văd dacă Bloodlust a pățit ceva.

- Verific eu și îți spun. Pe cuvânt de onoare.

-Jonas, începu ea pe un ton care îi transmise lui Jonas că era pe cale să bată cu piciorul în podea, am

spus că vin cu tine și am vorbit serios.

Jonas oftă și îi ridică bărbia încăpățânată. O privi în ochii ei sfidători și își coborî în mod intenționat și periculos glasul. Era timpul ca Verity să învețe că ordinele pe care el trebuia să le accepte de la ea nu puteau continua la nesfârșit. Fusese indulgent cu ea mult prea mult timp.

-Ascultă-mă cu atenție, Verity. Nu pleci din camera asta. Eu voi verifica tabloul pentru tine, dar tu rămâi chiar aici, cu toți oamenii ăștia, până mă întorc. Nu îmi

asum nici un risc în seara asta. Subiectul este închis. Nu votăm cine merge sus și cine nu. Eu am luat decizia și tu vei respecta ordinele.

- Ordinele tale? bolborosi ea. Ce te face să crezi că voi

accepta ordine de la tine?

– Dacă nu o faci, jur că îți dau o mamă de bătaie de față cu toată lumea asta bună.

Nu sună ca o amenințare, ci mai degrabă ca o promisiune. Verity fu atât de șocată, încât, pentru câteva secunde cruciale, nu își putu găsi cuvintele pe care să le arunce spre Jonas. El dădu o dată aprobator din cap, multumit că mesajul său fusese primit și înțeles. Îi eliberă bărbia.

- Mă întorc în câteva minute. Încearcă să îți ții gura închisă pe lângă Kincaid. Devii prea vorbăreață când ești supărată.

Porni prin mulțime înainte ca Verity să își poată reveni.

Uneori, trebuia să fii ferm cu un tiran. Istoria arăta că nu era de-ajuns doar să îl liniștești. Micii tirani ajungeau să dea mari bătăi de cap dacă li se oferea șansa.

Holul de lângă bucătărie era pustiu. Lumina fusese stinsă. Jonas studie treptele înguste și întunecate și decise că Verity avea dreptate. Ar fi relativ simplu pentru cineva să urce neobservat la etaj, dacă ar ști despre scările din spate.

În mod reflex, Jonas atinse mânerul pumnalului din aluminiu și coborî dezgustat mâna. Pe un domnitor din vremea Renașterii l-ar fi costat viața dacă ar fi avut după el un fals. Mâna lui Jonas se strecură sub mantia neagră pentru a simți cuțitul care atârna pe șoldul lui.

Teoretic, nu exista nici un motiv de îngrijorare. Kincaid era ocupat în salonul principal. Dar Jonas simți un fior de neliniște în timp ce urcă rapid treptele până la etajul al treilea al casei.

Coridorul de la etaj era pustiu și cufundat în întuneric. Jonas își croi drum prin umbre, ascultând ropotul

ploii în ferestre. O privire rapidă asupra tabloului avea plon in tabioului să îl liniștească, iar el o putea liniști apoi pe Verity.

Ușa camerei de pe colț în care Caitlin picta era încuiată. Jonas o încercă și simți un sentiment intens de culata. Journal ușii nu cedă sub degetele sale. Acest lucru nu dovedea că Damon Kincaid nu fusese înăuntru, dar era un indiciu al faptului că totul era încă în siguranță.

Nu ar strica să verifice. În plus, Verity ar vrea să știe dacă el verificase tabloul, nu doar încuietoarea ușii.

Tiranii puteau fi extrem de exigenți.

Ezitant, Jonas scoase pumnalul subțire de aluminiu din teacă și îi strecură vârful între ușă și cadrul ei. Auzise el că un card de credit funcționa cu genul acesta de încuietori simple, dar Jonas nu mai avusese ceva din plastic asupra lui de aproape cinci ani.

Vârful pumnalului se descurcă bine. Încuietoarea cedă, iar mânerul se răsuci în palma lui Jonas. Strecură arma falsă înapoi în teacă și păși în camera întunecată.

Ceva se mișcă în umbră, iar Jonas încremeni. O lanternă mică de buzunar fu aprinsă, iar el își feri în mod automat privirea, încercând să nu se lase orbit pentru o clipă de ea. Lumina dezvălui un pistol ținut de un pumn mătăhălos. Era îndreptat spre el.

-Stai pe loc. O mișcare, și îți zbor creierii. Am amor-

tizor. Nimeni de la parter n-o să audă nimic.

Jonas studie silueta întunecată și solidă din fața sa. Nu îi putea distinge trăsăturile, dar își putea face o idee despre dimensiunea și forța din spatele licărului acelei lanterne. Accentul de fermier îi zgâria urechile, dar nu încăpea îndoială că pistolul era ținut cu fermitate. Bărbatul părea să se simtă destul de confortabil cu el.

-Ai venit aici ca să îți dai cu părerea despre arta modernă sau doar te-ai rătăcit? întrebă Jonas.

- Tacă-ți fleanca. Azvârle cuțitu' ăla. Acum!

Pentru o secundă, Jonas avu impresia că bărbatul vorbea despre arma reală care atârna sub pelerina sa, apoi își dădu seama cu un sentiment de ușurare că individul se referea la pumnalul din aluminiu. Aici, în întuneric, chestia aia părea uimitor de reală. Supus, Jonas scoase

falsul și îl aruncă deoparte.

- Nu mișca. Pistolarul puse lanterna pe o masă din apropiere, asigurându-se că îl lumina în continuare pe Jonas, apoi se întinse după un obiect care îi atârna la șold și apăsă un buton, după care îl eliberă. Luă din nou lanterna și gesticulă spre ușă cu pistolul.

- Unde să merg?

- Afară. Tocmai l-am avertizat pe Kincaid. O să ni se alăture în câteva minute. O să-l așteptăm în spatele casei.
 - Kincaid are un pager?

- Te-ai prins. Acum, mișcă!

Jonas își cântări șansele și decise să adopte o perspectivă realistă. Îi era imposibil să scoată cuțitul din teacă înainte ca bărbatul să apese pe trăgaci. Se întoarse încet spre ușă.

- Și tabloul? întrebă el. Dacă bărbatul nu îndeplinise încă sarcina pentru care fusese trimis la etaj, ducerea ei la bun sfârșit ar putea reprezenta o distragere.

- Lasă tabloul. Mă ocup mai târziu de el.

Jonas aruncă o privire spre peretele lângă care era Bloodlust. În licărul slab al lanternei, putu vedea că tabloul era încă acoperit de un cearșaf alb. Probabil că intrusul tocmai sosise.

Jonas și bărbatul din spatele său coborâră încet treptele din spatele casei. Jonas se desfătă cu câteva fantezii inutile cum că aveau să întâlnească un alt oaspete sau doi, care să fi ieșit din salon în căutarea unei băi, dar se dovediră inutile. Această parte a casei era tăcută ca un mormânt.

Pistolarul știa încotro mergea. Îl ghidă pe Jonas cu precizie spre ușa din spatele casei. Când ieșiră, Jonas văzu clar masca de schi ce ascundea trăsăturile bărbatului. Rămaseră pe trepte la adăpostul verandei și așteptară.

Plouase intermitent în ultimele câteva ore, dar acum burnița se transformase într-o ploaie torențială. Ropotul neîncetat al ploii acoperea sunetul distant al valurilor.

Kincaid apăru aproape imediat. Ieși pe ușa din spate

si îl privi cu o satisfacție rece pe Jonas.

Deci l-ai prins, Tresslar, îi spuse el bărbatului cu pistolul. Excelent! S-a dovedit a fi destul de simplu, și asta rezolvă principala problemă.

Jonas scutură din cap.

- Probleme tale de-abia încep, Kincaid.

- Nu, prietene. Aproape s-au terminat. Mi-ar plăcea să știu mai multe despre tine și să aflu care este rolul tău în toate astea, dar mă tem că nu pot risca să pierd timp interogându-te. Nu vreau să își dea nimeni seama că am plecat de la petrecere. Nu-ți face griji totuși. O voi întreba pe roșcata aceea mititică. Sunt convins că va putea să-mi spună multe lucruri despre tine.

Jonas se împotrivi furiei violente care amenința să

preia controlul asupra sa.

Verity nu ştie nimic despre toate astea.

Gura lui Kincaid se schimonosi vag, iar ochii îi lică-

reau cu un entuziasm nefiresc.

-Vom vedea. Un lucru este sigur: îmi va face plăcere să o determin să îmi spună ceea ce știe. Experiența ar trebui să se dovedească interesantă. Fata are un aer delicat, o puritate și o prospețime care mă atrag. Am sentimentul că va reacționa bine sub impulsul durerii.

-Te omor dacă o atingi chiar și cu un deget, îi pro-

mise calm Jonas.

Zâmbetul lui Kincaid se lărgi.

- Cuvinte mari pentru un om care este pe cale să devină o fantomă. Îi făcu semn pistolarului. Scapă de el. Nu folosi pistolul decât dacă este absolut necesar. Aș prefera ca moartea lui să pară un accident. Știi ce ai de făcut.

Tresslar încuviință din cap.

- Da, spuse el scurt. Știu ce am de făcut. Dar nu am apucat să verific tabloul, Kincaid.

- Mă ocup eu de el mai târziu. Acum, prioritatea noastră este să scăpăm de el înainte să mai ne provoace

Kincaid deschise ușa și intră în casă fără să mai pri-

vească înapoi.

– Păi, asta este, anunță Tresslar. Ochii care nu se văd se uită, presupun. Să mergem!

Jonas îi aruncă o privire gânditoare.

- Unde mergem, mai exact?

-Într-un loc de-a lungul stâncilor unde se presupun că gardul e rupt. Kincaid mi l-a descris. Tu, prietene, vei suferi un accident. Ai băut câteva pahare, ai ieșit să iei o gură de aer și te-ai apropiat prea mult de margine. Foarte trist. Ridică țeava pistolului, amenințându-l. Mișcă!

Jonas se întoarse și coborî încet treptele. Ploaia rece îi udă fața și părul în câteva secunde, dar mantia îi oferi o oarecare protecție pentru restul trupului. Singura consolare a lui era că individul cu pistolul era la fel de ud. Pământul nămolos era o scuză bună pentru înaintarea lentă spre stânci.

-Am zis să te miști, Quarrel. N-am toată noaptea la dispoziție.

Jonas se împiedică în mod intenționat și căzu în noroi, dar Tresslar nu făcu nici o încercare să se apropie de el și să își ridice victima. Doar gesticulă nerăbdător cu arma, zorindu-l să se ridice.

Jonas se ridică singur. În timp ce o făcu, ascunse cuțitul pe care îl scosese din teacă în mâneca strâmtă a cămășii. Apoi își dezlegă mantia, de parcă intenționa să scape de protecția ei îndoielnică.

- Lasă pelerina aia simandicoasă în pace. O să zboare

cu tine peste stânci, spuse Tresslar.

Nu dură mult până ajunseră pe marginea stâncilor. Nu atât de mult pe cât și-ar fi dorit Jonas. Nu avea timp să creeze o diversiune sau să gândească un plan strălucit de acțiune pentru a-l dezarma pe Tresslar.

Un lucru era sigur: orice avea să se întâmple acolo

avea să fie haotic și complet lipsit de finețe.

- Bine, ăsta-i locul.

Tresslar întoarse raza de lumină a lanternei spre gardul rupt. Stâlpii nelegați ieșeau din pământul umed în unghiuri stranii. Jonas se întoarse cu fața spre Tresslar, strângând într-un pumn marginea pelerinei, sperând ca gestul lui să pară gestul disperat al unui om foarte neliniștit.

-Te aștepți să sar? Dacă da, o să aștepți mult și bine.

- Vrei o mână de ajutor? Te ajut bucuros.

Tresslar se întinse și luă de jos o bucată din gardul

rupt. Fără vreun avertisment, o aruncă spre Jonas.

În circumstanțe normale, un om ar fi pășit instinctiv înapoi pentru a evita bucata de lemn care fusese aruncată spre capul său. Dar, în acest caz, un pas înapoi ar fi însemnat un pas în ocean.

Jonas își dădu seama de ceea ce se întâmpla când văzu brațul lui Tresslar mișcându-se, dar tot fu vag surprins de cât de dificil era să își suprime instinctul de

a se feri.

Jonas înteți strânsoarea pe marginea pelerinei și se învârti într-un cerc mic, ce ar fi putut fi confundat cu o

încercare de a evita bucata de lemn.

Îi luă lui Tresslar vreo două secunde să își dea seama că Jonas nu se trăsese în spate, ci doar se întorsese. Dar fu prea târziu. Pelerina se învârti într-un cerc larg la capătul brațului lui Jonas. Materialul ud și greoi lovi mâna lui Tresslar chiar când bucata de lemn se izbi de umărul lui Jonas.

Pentru o secundă, Jonas văzu coridorul psihic în mintea sa și vru să urle de furie. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era genul acesta de distragere. O imagine începu să se materializeze: imaginea unui bărbat căzând peste stânci și murind. Se întindea cu disperare după stâlpul gardului, dar nu reușea să ajungă la el. Un țipăt

încremenit schimonosea gura bărbatului.

Jonas nu mai văzu pe nimeni altcineva în imaginea fugară, dar știu instinctiv că victima fusese împinsă. Simți intenția criminală care străbătea scena chiar

înainte ca panglicile întunecate să înceapă să se unduiască spre el.

Apoi bucata de lemn ricoșă din umărul lui Jonas și căzu în noroi. În timpul acelei viziuni scurte, mâna lui Jonas nu se oprise nici o clipă, ci continuase mișcarea circulară a pelerinei. Simți un fel de recunoștință amorțită pentru faptul că era capabil să funcționeze deși fusese distras de acea imagine. În mod sigur, devenea mai puternic. De data aceasta, o parte din conștiența lui rămase în prezent.

Lovitura pelerinei nu fu suficient de puternică pentru a-l face pe Tresslar să scape arma, dar îl făcu să piardă ținta pentru o secundă crucială. Jonas se aruncă asupra lui înainte ca Tresslar să priceapă ce se întâmplase. Jonas se concentră asupra pistolului.

Tresslar scheună furios, răsucindu-se năvalnic în noroi. Jonas se agăță de el, folosind toate trucurile pe care le învățase în cinci ani de supraviețuire prin porturi și sătucuri.

Tresslar se ridică, izbindu-și pumnul de obrazul lui Jonas. Jonas absorbi lovitura și de-abia evită genunchiul în vintre care urmă. Scrâșni din dinți și decise să îi rupă lui Tresslar brațul cu care ținea pistolul.

Tresslar țipă, sunetul fiind înăbușit de zgomotul oceanului și al furtunii. Țâșni din nou în sus, dezechilibrându-l ușor pe Jonas. Cei doi bărbați se rostogoliră în noroi, izbindu-se de un alt stâlp din gard. Din fericire, acesta nu emană vibrațiile primului.

Stâlpul cedă în urma impactului. Pământul moale din jurul lui nu era suficient pentru a-l ține în loc.

Jonas simți lemnul slăbindu-și strânsoarea în pământ și prevăzu ceea ce urma să se întâmple. Îi dădu drumul lui Tresslar și sări din calea lui.

Stâlpul se smulse din pământul moale și se avântă peste marginea stâncilor, greutatea lui Tresslar aducându-i sfârșitul. Și mai mult pământ căzu în ocean. Tresslar țipă din nou în timp ce pământul se surpă sub el,

apoi fu dus, încă ținând strâns pistolul în mână. Lanter-

na dispăru în același timp.

Jonas se chinui să respire și se târî în genunchi să privească peste marginea stâncii. Nu îndrăznea să se apropie prea mult.

Nu avea ce vedea. Oceanul lacom și negru dedesubt, dornic de o altă victimă. Jonas se retrase cu grijă de pe

margine și sări în picioare.

În timp ce alerga greoi spre casă, prin noroi, își aminti să verifice cuțitul pe care și-l ascunsese sub mânecă. Dispăruse. Se opri și privi în spate, peste umăr. O privire fu suficientă pentru a-l face să renunțe la orice idee de a căuta cuțitul în întuneric, fără o lanternă.

Se întoarse din nou spre casă și văzu o siluetă famili-

ară apărând în prag.

- Quarrel! Slavă Domnului, te-am căutat.

- Tavi! Unde e Kincaid?

- De-asta te căutam. A dispărut în urmă cu câteva minute. La fel și Verity. Caitlin nu și-a dat încă seama. Dar eu eram cu ochii pe el. Știam că lucrurile merg prost. Știam eu. Când nu te-am putut găsi, am fost îngrozită că deja s-a întâmplat ceva...

Se opri și aprinse lumina de pe verandă. Se holbă la Jonas, observând noroiul și sângele. Pe chipul ei sum-

bru apăru o expresie îngrozită.

- Ce s-a întâmplat?

- Mai târziu. Urcă grăbit scările și trecu pe lângă Tavi,

intrând în casă. Kincaid a plecat cu mașina lui?

- Nu știu sigur. Sunt atâtea mașini parcate pe alee. Va dura o veșnicie să ne dăm seama dacă a dispărut vreuna. Dar probabil a luat-o pe Verity cu mașina. E de așteptat asta, nu?

Jonas scutură nerăbdător din cap.

- Nu neapărat. De ce să vrea să atragă atenția asupra sa? Se poate să o fi luat pe Verity și să o fi ascuns undeva pentru moment. Probabil se va întoarce la petrecere de îndată ce va fi convins că are situația sub control. Du-te și spune-i lui Caitlin ce s-a întâmplat. Scoate-i pe toți

din salon și pune-i să caute prin casă și prin împreju. rimi. Nu avem timp de pierdut. Grăbește-te, la naiba!

Tavi icni și o luă la fugă spre salon.

Jonas urcă în grabă scările din spatele casei, deschizând ușile camerelor de-a lungul holului de la al doilea etaj. Era puțin probabil ca Damon Kincaid să fi ieșit cu Verity pe ușa din față. În mod sigur, cineva l-ar fi văzut, iar Verity s-ar fi împotrivit. Jonas știa că nu ieșise nici pe ușa din spate, pentru că l-ar fi zărit. Asta însemna că Verity era undeva în casa imensă.

capitolul 18

În secunda în care îl zări pe Kincaid strecurându-se afară din salonul aglomerat, Verity luă hotărârea. Nu avea de ales decât să îl urmărească. Existau toate șansele ca bărbatul să își fi dat seama că Jonas plecase puțin mai devreme. Ea nu putea permite ca Jonas să fie luat prin surprindere.

Câțiva oameni se învârteau prin holul de la parter, dar nimeni nu îi acordă atenție lui Verity în timp ce ea se strecură în spatele casei. În câteva secunde, dispăru din aria vizuală a tuturor, alergând pe holul ce avea să o ducă la treptele din spate. Trebuia să ajungă la etajul al treilea și să îl avertizeze pe Jonas că Damon Kincaid l-ar putea căuta.

Verity se învârti pe lângă stâlpul scării, își ridică poalele rochiei din catifea și porni să urce treptele. Urcase trei trepte, când auzi glasul lui Kincaid pe coridor în urma ei. Un fior rece o străbătu când își dădu seama că bărbatul venea de afară.

-Ce coincidență norocoasă, Verity. Tocmai veneam să te caut.

Verity încremeni pe cea de-a treia treaptă și se întoarse spre el. Se forță să gândească limpede. Existau șanse ca Jonas să fie încă în studioul lui Caitlin de la etajul

al treilea. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Verity acum era să îl țină ocupat pe Kincaid.

-Tocmai voiam să merg până în camera mea, să mă împrospătez puţin, spuse ea, zâmbind voioasă. Aţi fost

afară? Se aude de parcă ar turna cu găleata.

- Da, toarnă. Este o noapte foarte schimbătoare. Kincaid porni spre ea, asemenea unui demon cu părul deschis la culoare mișcându-se în umbră. Se opri la baza scării. Nu se deranjă să aprindă lumina. O noapte foarte periculoasă, adăugă el.

Verity nu avea nevoie ca lumina să fie aprinsă pentru a detecta entuziasmul straniu al lui Damon Kincaid. Era ceva foarte în neregulă la el. Degetele ei începură să tremure, iar Verity se trezi strângând în mâini faldurile rochiei sale din catifea, suficient de tare cât să i se albească încheieturile degetelor. Dar zâmbetul nu îi șovăi nici o clipă. Avea un zâmbet special la restaurant, rezervat pentru momentele când un client dificil făcea nazuri. Apelă la acel zâmbet acum.

-Ați fost să luați o gură de aer curat? întrebă ea pe un ton plăcut. Nu vă învinuiesc. Salonul este foarte aglomerat.

"Oare cât timp are să mai stea Jonas la etaj?" se întrebă Verity. Următoarea întrebare era dacă el avea să folosească aceste trepte sau pe cele din față atunci când avea să se întoarcă la petrecere.

- De acord. E cam aglomerat, spuse calm Kincaid.

Poate te voi însoți la etaj.

 $d\eta$

1

X

1

H

1

Kincaid puse un picior pe prima treaptă.

Verity își ținu răsuflarea în timp ce se retrase instinctiv pe treapta din spatele ei. Își dorea să fi aprins lumina de la baza scării. Puțină lumină ar fi liniștitoare acum.

Încetă să mai încerce să își ignore stomacul agitat. În umbră, Kincaid arăta deodată înfricoșător. Își purta costumația renascentistă cu nonșalanța demnă de un Borgia, arătând de parcă ar fi fost din acea perioadă, așa cum arăta și Jonas în costumul său. Întreaga seară

căpăta un aer ireal, lucru stârnit și amplificat de masca. rada complexă plănuită de Caitlin Evanger.

-Mă tem că merg la toaleta doamnelor, reuși ea să spună veselă. Vă rog să mă scuzați, ne vedem în câteva

minute înapoi în salon.

Avu nevoie de un curaj incredibil pentru a-i întoarce spatele și a începe să urce treptele cu aerul unei femei care doar căuta un loc unde să își împrospăteze rujul.

Tactica fu gresită. Kincaid sări silențios pe trepte în spatele ei și își puse brațul în jurul gâtului ei. Verity simți oțelul rece al unui mic pistol pe gâtul ei și forța dezgustătoare din brațul lui.

- Nici un sunet, domniță, altfel te las fără suflare.

Glasul lui Kincaid sugera că nu i-ar displăcea să își

pună amenințarea în aplicare.

Verity nu se îndoi nici măcar o clipă de acel lucru. Tatăl ei avea o zicală pentru asemenea momente, își aminti ea. Îi trecu brusc prin minte: "Din lapte și miere, lucrurile au ajuns de rahat". Unde era Jonas?

- Ce crezi că faci? întrebă ea poruncitor, într-o șoaptă

răgușită.

-Schimb puțin programul serii. Să mergem! O împinse în susul scărilor. Îi vom da lui Tresslar câteva minute să termine treaba de care se ocupă acum, apoi îl voi anunța să vină să te ia și să te ducă într-un loc mai retras. Nu vreau să mă grăbesc când voi avea o mică discuție cu tine, Verity Ames. Îmi vei da răspunsuri la câteva întrebări pe care nu am apucat să i le pun lui Quarrel.

Verity încercă să întoarcă ușor capul spre el, dar pis-

tolul îi împungea gâtul.

- Despre ce vorbești? Cine este Tresslar? Și unde este Jonas?

- Tresslar lucrează pentru mine. Cât despre prietenul tău Quarrel, mă tem că nu mai reprezintă un factor în șarada asta interesantă pe care o jucăm cu toții. Dar cred că este un lucru destul de sigur să mă descotorosesc de el, pentru că te am pe tine. Iar tu, Verity, îmi vei spune tot ce vreau să știu. Dar vom purta discuția aceasta

mult mai târziu. Nu am timp pentru ea acum. Trebuie munt intorc în salon înainte ca prea mulți oameni să observe că lipsim amândoi.

- Ești nebun! Ce i-ai făcut lui Jonas?

-Nu-ți pierde timpul făcându-ți griji pentru fostul tău iubit. A ieșit complet din peisaj.

- Du-te naibii! Ce i-ai făcut?

Verity ridică glasul în ciuda amenințării pistolului și

începu să se zbată cu putere.

Kincaid răspunse întețind strânsoarea brațului până când Verity nu mai putu să respire. Frica începu să gonească prin ea în timp ce simți cum o lua amețeala. Se răsuci cu putere în strânsoarea lui, încercând să îl lovească cu pumnii. Faldurile greoaie ale rochiei din catifea pe care o purta o împiedicau să îl lovească pe Kincaid cu picioarele.

Incetează, cățea mică!

Kincaid își pierdu răbdarea și o lovi cu țeava pistolu-

lui în cap.

Lovitura nu fu suficient de puternică încât să o lase inconștientă pe Verity, dar o năuci. Se dezechilibră, aproape trăgându-l pe Kincaid după ea. El se împletici, dar își recăpătă echilibrul după vreo două trepte.

- Ai grijă, domnișoară Ames, altfel aș putea decide că ești o problemă prea mare ca să meriți osteneala de a te

ține în viață pentru o vreme.

Verity nu putea vorbi. Lovitura o buimăcise. Treptele se încețoșară în timp ce ea încerca să își limpezească mintea. Până să poată vedea din nou clar, Kincaid reușise să o împingă până în capul scărilor. Verity trase adânc aer în piept, încercând să își adune forțele pentru a putea țipa când el o smuci, trăgând-o după el pe coridor.

Scările din spatele casei fuseseră construite lângă un perete și nu despărțeau coridorul în două direcții, precum cele principale. Kincaid și Verity ajunseră lângă

camera lui Jonas.

Kincaid nu ezită.

- Cred că, pentru moment, te vom ascunde în camera ta. Tresslar a verificat casa mai devreme și și-a dat seama care sunt camerele voastre, a ta și a lui Quarrel. Vei fi în siguranță aici până va veni Tresslar să te ia. Kincaid se opri în fața ușii, răsuci mânerul și o împinse pe Verity în camera întunecată.

Verity se împletici din pricina forței cu care o împinsese Kincaid. Se împiedică, încercă să își recapete echilibrul și se lovi de pat. Disperată, dădu să apuce un stâlp al patului cu mâna. Din nou, deschise gura pentru a țipa. De data aceasta, Kincaid o lovi cu podul palmei atât de puternic, încât Verity se prăbuși pe pat. Rochia i se ridică peste genunchi. Când se rostogoli cu disperare pe o parte, i se ridică mai sus, deasupra coapselor.

Kincaid pusese pistolul pe noptieră și se folosi de mâini pentru a o imobiliza pe Verity. Ea încă nu își revenise complet în urma loviturii de la cap, iar buimăceala

o făcea o victimă ușoară.

Furioasă pe ea însăși și enervată de Kincaid, Verity începu din nou să se zbată în timp ce Kincaid îi imobiliză trupul agitat cu al său și îi puse o pernă pe față.

Verity icni când perna moale îi acoperi nasul și gura, apoi deveni imposibil să își ducă respirația până la capăt. Avea să moară în patul acesta groaznic. Kincaid avea să

o sufoce. Era posibil ca Jonas să fie deja mort.

Putea simți trupul greoi al lui Kincaid peste al ei. Vag, își dădu seama că bărbatul avea erecție. Ideea că el era excitat de lupta ei cu moartea o înfurie și mai mult. Disperată, își înfipse unghiile în brațele lui, hotărâtă să îi lase orice cicatrici putea.

- La naiba, șuieră el în timp ce ea îl zgârie în mod inutil. Încetează să mi te mai împotrivești, altfel voi fi nevoit să te ucid acum.

Ușa dormitorului se izbi de perete, iar cineva aprinse brusc lumina.

- Tu ești cel care va muri acum, Kincaid, spuse Jonas încet.
 - Quarrel!

Kincaid păru confuz pentru o clipă, de parcă nu întelegea ce se petrecea. Apoi reacționă, ridicându-se de pe trupul lui Verity.

Verity împinse perna la o parte, chinuindu-se să respire. Se trezi agătându-se de marginea patului. Încă un

milimetru, și avea să cadă pe podea.

Jonas se năpusti în cameră. Dar Kincaid deja ținea în mână pistolul pe care îl lăsase pe noptieră. Nu țintea spre Jonas, ci spre Verity. Jonas se opri brusc la piciorul patului, cu promisiunea morții în ochi și cu chipul ca sculptat în piatră.

Kincaid trase aer în piept.

Dacă te apropii, îi zbor creierii pe patul ăla.

Verity ridică privirea spre el și își dădu seama că, deși Kincaid ațintise pistolul spre ea, întreaga lui atenție era concentrată asupra adevăratului pericol din încăpere. Kincaid nu își luă nici o clipă privirea de la trupul încordat al lui Jonas.

-Ce s-a întâmplat cu Tresslar? întrebă poruncitor

Kincaid în timp ce își recăpătă autocontrolul.

Încă respira greoi, de parcă fusese întrerupt în toiul

unei partide de sex.

- -Tresslar e la baza stâncilor, spuse Jonas pe același ton calm cu care îi spusese lui Kincaid că intenționa să îl ucidă.
 - Minți.
- Nu știu cum ai scăpat de el, dar mă voi preocupa mai târziu de asta. Se pare că vor avea loc schimbări de ultim moment aici. Noi trei o să coborâm iar scările alea din spate. O să îmi țin pistolul sub mantie, dar va fi ațintit spre cățeaua asta roșcată. Ai înțeles, Quarrel? Dacă cineva încearcă să ne întrebe ceva, nu uita că domnița ta va fi prima care va muri. Bine, să mergem.

Verity se supuse prompt, dar, în loc să se ridice când Kincaid se îndepărtă de pat, ea pur și simplu se trase peste margine și căzu pe podea. Fusta greoaie a rochiei ei se învolbură și se lovi de piciorul lui Kincaid. El se împiedică și căzu în genunchi.

-Să te ia dracu', ticăloaso!

Jonas deja se pusese în mișcare, năpustindu-se asupra viitoarei sale victime. Verity simți podeaua zguduindu-se în timp ce el ateriză pe Kincaid. Pistolul zbură din mâna lui Kincaid și ajunse sub pat. Verity își apucă poalele rochiei și se ridică, îndepărtându-se de trupurile care se zvârcoleau pe podea. Privi disperată în jur, încercând să găsească pistolul.

Jonas și Kincaid se luptau cu o sălbăticie tăcută, dar lupta în sine era departe de a fi silențioasă. Se izbiră de mobilier, făcând tot felul de obiecte mici să zboare prin aer. În încăpere se auzeau bubuituri înfundate ale trupurilor înverșunate, gâfâieli și respirații greoaie. Ambii bărbați erau la fel de înverșunați. Verity se temea să fugă din dormitor, îngrozită că, în lipsa ei, Kincaid ar putea dobândi vreun avantaj.

Dar trebuia să cheme ajutoare. Ieși pe coridor, pregătindu-se să țipe spre salon, până când cineva avea să vină.

Aproape că se izbi de Caitlin Evanger, care înainta grăbită pe coridor, ținând o floretă în mână. Arăta precum o amazoană răzbunătoare. Tavi era în urma ei, cu chipul frumos acum încordat de frică.

- Caitlin, slavă Domnului că ești aici! Kincaid și Jonas sunt înăuntru. Trebuie să chemăm ajutoare. Verity se întoarse spre Tavi. Du-te la parter și adu câțiva oaspeți. Pune pe cineva să-l sune pe șerif. Grăbește-te, Tavi.

- E prea târziu, șopti Caitlin, ochii fiindu-i febrili în timp ce descoperi spectacolul ce avea loc în dormitor.

A venit momentul.

Verity privi spre Tavi.

- Despre ce naiba vorbește? Du-te după ajutor.

- Are dreptate, spuse Tavi. Nu așa a plănuit ea lucrurile, dar se pare că soarta i-a dat o mână de ajutor.

- Pentru Dumnezeu, du-te și sună la poliție.

Tavi nu se mișcă. Caitlin stătea acum în pragul ușii, strângând floreta în pumn. În dormitor, se auzi o bubuitură puternică, iar Verity încercă să vadă ce se petrecea.

Ceea ce se întâmplă în continuare se desfășură atât de rapid, încât nu fu timp ca rezultatul să fie schimbat. Jonas îl lovi pe Kincaid cu pumnul, izbindu-l de peretele pe care atârna floreta din secolul al XIX-lea. Kincaid, cu sângele curgându-i pe bărbie, ridică privirea și văzu arma. O apucă de mâner.

Când Kincaid se întoarse dinspre perete, o făcu într-o fandare de expert, împingând vârful floretei direct

spre pieptul lui Jonas.

100 FOR 10

Verity țipă în timp ce Jonas de-abia reuși să se ferească. Kincaid se redresă și se pregăti de încă o fandare. Nu se grăbea, spuneau ochii lui sclipitori, pentru că acum el era singurul bărbat înarmat din încăpere.

Verity o împinse pe Caitlin într-o parte și smulse mânerul floretei din mâinile ei. Singurul lucru la care se putea gândi în acel moment era că Jonas avea nevoie de o mână de ajutor, iar acea armă era singura disponibilă.

Caitlin eliberă imediat floreta din strânsoare.

- Da, spuse ea încordată. Da, da, dă-i-o. Lasă-l să îl

ucidă pe Kincaid cu ea. Așa trebuia să fie.

Verity ținea arma în mână. Nu acordă atenție cuvintelor înflăcărate ale lui Caitlin în timp ce se întoarse spre cei doi bărbați, încercând să găsească o breșă. Avea nevoie doar de o ocazie să înfigă acea floretă în Kincaid în timp ce el se concentra pe victima sa.

Verity nu avu ocazia să atace. Jonas văzuse arma în mâna ei, se feri de al doilea atac al lui Kincaid și ajunse

lângă Verity.

Jonas îi smulse floreta din mână când trecu pe lângă ea.

-Jonas, nu, n-o atinge, este cea periculoasă!

Dar avertizarea veni prea târziu. În momentul în care degetele lui se încleștară pe mâner, pereții camerei începură să se arcuiască în jurul ei, iar coridorul psihic

se deschise în mintea lui Verity. Ea încercă să îl avertizeze din nou pe Jonas, dar țipătul se stinse pe buzele ei.

Rămase încremenită în pragul ușii, cu mâinile încleștate în pumni pe lângă corp în timp ce Jonas luă postura unui duelist. Verity se strădui să se agațe de ambele realități în același timp. Era prima dată când încerca acest lucru și fu uimită să descopere că era posibil. Dar nu era ușor. Realitățile amenințau adesea să se împletească, descoperi ea.

Realitatea prezentă se suprapuse brusc cu sentimentul de furie neînduplecată a unui bărbat. Furia era antică, puternică și atemporală. Totodată, era nouă și pură și reverbera în dormitor.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Furia unui bărbat avea să fie întotdeauna un lucru înfiorător, fără a conta că era foarte proaspătă sau veche de patru sute de ani.

Verity nu își putea da seama dacă furia radia din Jonas sau din panglicile groaznice și sinuoase ce porniseră spre ea în coridor, având culoarea miezului nopții, a sângelui și a oțelului. Ultima dată când Verity fusese martoră la acea forță a lor în coridor fusese în noaptea în care Jonas venise în camera ei cu această floretă în mână.

În dormitor, Verity îi privi pe cei doi bărbaţi mişcându-se unul în jurul celuilalt, într-un dans mortal. Dar, în mintea ei, Verity stătea în coridorul temporal și privea o altă scenă, în care un bărbat îmbrăcat în haine foarte asemănătoare cu ale lui Jonas se lupta cu un dușman. Scena pâlpâi, se stinse și reapăru în reprize sacadate, rapide.

Verity închise ochii în timpul prezent pentru o clipă, în timp ce evalua ceea ce se întâmpla în coridor. Simți pericolul acolo și știu că cineva trebuia să se ocupe de el. Jonas nu avea nici o clipă de răgaz. Probabil ducea o luptă covârșitoare doar pentru a-și menține atenția pe prezent. Trecutul avea să se întindă după el prin acea floretă.

Singurul motiv pentru care trecutul nu îl copleșea era

prezența lui Verity.

Ea acționa ca un magnet pentru panglicile învolburate de emoții care pluteau dinspre imaginea pâlpâindă din coridor. Lujerii violenței și ai sentimentelor sălbatice îl voiau pe Jonas, dar erau forțați să plutească neputincioși în jurul ei.

Instinctiv, Verity se întoarse să îl caute pe Jonas, dar nu îl putu găsi în coridor. Îi simți prezența, dar nu îl putea vedea nicăieri. Ea stătea singură, privind scena

scurtă și pâlpâindă de luptă.

Cei doi bărbați din coridor își dădeau târcoale unul altuia cu aceleași mișcări precum cei doi din dormitor. În timp ce bărbatul cel mai apropiat de ea se învârti ușor, cu floreta pregătită, Verity îi putu vedea chipul. Era chipul unui bărbat cam de vârsta lui Jonas, și era încremenit în aceeași expresie încordată de luptă. Era chipul unui bărbat care intenționa să își ucidă adversarul. Dintr-un anume motiv, chipul celuilalt bărbat era mai nedeslușit. Imaginea se stingea și reapărea, fără să avanseze vreo clipă dincolo de punctul în care bărbatul de vârsta lui Jonas își năpustea floreta în pieptul celuilalt bărbat.

Scena aceea licări iar și iar în mintea ei. Iar și iar, Verity fu forțată să privească fantomele executând mișcările de luptă și ucidere. De fiecare dată se încheia la fel: sângele țâșnea, iar imaginea o lua de la capăt.

Și, în tot acest timp, panglicile de emoție curgeau din imagine asemenea sângelui dintr-o rană. Îl căutau pe Jonas, cel care le invocase atingând floreta, dar erau forțate să se împleticească în jurul picioarelor lui Verity.

Verity era zguduită așa cum nu mai fusese niciodată. Era acolo singură cu imaginea și cu lujerii întunecați și sângerii inundând coridorul. Simți setea periculoasă și tăcută din panglicile de emoții care se târau în jurul ei.

- Verity!

- Jonas? Unde ești?

Se învârti în coridor, căutându-l.

- Rămâi unde ești. Porunca lui Jonas veni de la o voce fără vreun trup atașat, voce care părea să umple tunelul.
 - Unde ești? strigă ea în mintea ei.

- Încerc să rămân echilibrat între coridor și timpul real. Apoi se auzi o înjurătură. Rahat!

Urmă senzația de distragere și durere, apoi țipătul

uneia din femeile din pragul ușii dormitorului.

Verity deschise pentru o clipă ochii, suficient cât să vadă sângele pe mâneca udă și murdară de noroi a lui Jonas. Kincaid își găsise o țintă.

Dar Jonas se mișca rapid, ignorându-și rana în timp ce executa pașii dansului mortal, care îl aduseră mai

aproape de adversarul său.

Pentru prima dată, Verity își dădu seama că nu avusese habar că Jonas știa să se dueleze. Fără îndoială, Kincaid era expert. Verity își aminti manechinul atârnat în biroul său, pe care îl folosea pentru a exersa.

- Verity. Fii atentă, la naiba!

Instinctiv, Verity închise din nou ochii și descoperi că era asaltată de mlădițe violente de furie și durere. Se afla acum în mijlocul unui vârtej. Icni în timp ce panglicile multicolore se învolburau în jurul ei, orbind-o, înghiontind-o, căutând să se elibereze și să pornească în căutarea lui Jonas. Asaltul îi zgudui toate simțurile, dar Verity reuși cu greu să își păstreze autocontrolul.

Ea era ancora.

Fără vreun avertisment, Jonas apăru alergând în coridor, ivindu-se după o curbă, îndreptându-se direct spre vârtejul de emoții care crea o furtună în jurul ei.

- Nu mișca, strigă el.

Jonas păși în toiul curenților de violență, teamă și furie care se învolburau în jurul ei. Era ca și cum el căuta un anume lujer. În cele din urmă, se aplecă și apucă panglica de culoarea oțelului vechi. O strânse în pumn și o eliberă dintre celelalte. Când ridică mână, lujerul

se zvârcoli în pumnul lui asemenea unui sarpe din otel, nerăbdător să se încolăcească în jurul lui.

- Jonas, nu! țipă Verity, având brusc o revelație. Eu sunt cea care le încătușează. Tu nu trebuie să atingi

chestia aia.

El se întoarse spre ea, ochii lui aurii licărind, dar nu spuse nimic în timp ce încolăci emoția de culoarea otelului în jurul brațului său. Celelalte emoții se agitau neostenite la picioarele lui Verity, nerăbdătoare să se năpustească asupra lui Jonas. Erau ca o haită de câini de vânătoare smucindu-se în lese. Verity era acum în pericol să piardă controlul asupra lor. Jonas nu ar fi trebuit să ridice tocmai acea panglică.

Dar Jonas plecă, alergând departe de ea în josul coridorului, cu acea panglică metalică pe braț. Lujerul acela îi aminti mai mult ca niciodată lui Verity de un șarpe ce

se pregătea să se hrănească.

În cele din urmă, Verity înțelese ce se petrecea. Jonas luase o decizie groaznică în coridor. Luase în mod intenționat una dintre cele mai periculoase panglici. Verity simți că, făcând acest lucru, Jonas se supusese unui risc îngrozitor. Nici unul din ei nu știa cât de departe putea Jonas să își extindă controlul asupra propriului talent.

Verity deschise ochii, iar imaginea psihică din capul ei pâlpâi și deveni neclară. Încercă să își mențină atenția în mod simultan pe panglicile învolburate de la picioarele ei și pe cei doi bărbați care se luptau până la moarte în fața ei. Nu mai avea energie pentru ceva productiv

precum țipătul.

Jonas era angajat într-o serie de fente letale, atacuri și parări care erau contracarate de Kincaid. Dar Kincaid

părea să fie în defensivă acum.

Lamele floretelor licăreau, se ciocneau și zăngăneau. Jonas se izbi de perete, întrerupându-și pentru moment apărarea. Kincaid, evident obosind, profită de ocazie și se năpusti înainte cu toată forța de care mai era în stare.

Jonas se trase în lateral, așezându-se într-un genunchi,

apoi ridică vârful floretei și împinse în sus.

Kincaid păru luat prin surprindere de manevră, apoi fu cuprins de panică în timp ce vârful sclipitor se îndreptă spre el. Își întrerupse atacul și se retrase, împleticindu-se. Jonas îl asaltă înverșunat, ridicându-se întrofandare lungă și elegantă. Își împreună floreta cu arma lui Kincaid. Folosindu-se de avantajul pe care îl dobândise, îi smulse floreta din mâini lui Kincaid.

Arma zăngăni pe podea, iar Kincaid se dezechilibră și căzu. Țipă incoerent și ateriză greoi pe o parte. Jonas aținti vârful floretei la gâtul lui Kincaid înainte ca acesta

să apuce să se ridice.

- O să-ți spintec gâtul cu lama asta, ticălosule. Te-am

avertizat să nu te atingi de ea. Te-am avertizat.

Verity deveni conștientă de multe lucruri în același timp. Știu, fără nici o urmă de îndoială, că Jonas avea să îl ucidă pe Kincaid. Simți setea de răzbunare a lui Caitlin.

Și simți cum controlul îi scăpa printre degete. Panglicile de emoții se pregăteau să îl urmeze pe Jonas. Aveau nevoie doar de o breșă.

Breșa avea să apară în momentul în care Jonas avea să înfigă floreta în gâtul lui Kincaid. Violența morții pricinuite de obiectul de care erau atașate avea să deschidă conducta de care panglicile aveau nevoie pentru a poposi în prezent.

Verity știu, fără vreo urmă de îndoială, că Jonas ar fi distrus sau înnebunit de emoțiile trecutului în timp ce

acestea ar curge prin floretă în el.

-Jonas, nu!

Verity țâșni înainte și îl prinse de braț chiar când

mușchii lui se încordau și se pregăteau să ucidă.

Jonas o împinse de lângă el cu o asemenea forță, încât Verity ajunse învârtindu-se lângă pat. În ochii lui de aur florentin licări o furie neînduplecată. O fantomă antică de patru sute de ani o privea prin acei ochi, dar și un bărbat din secolul XX mistuit de furie. -Voia să te violeze. Să te ucidă. Pentru asta, o să mă întâlnesc în iad cu el.

Caitlin șopti din pragul ușii: - Da. Acum, ucide-l. Ucide-l!

Kincaid își mută privirea de la chipul bărbatului care îl amenința cu floreta la femeia cu cicatrice din prag.

- Cine naiba ești tu? gâfâi el. Ce se petrece aici?

- Ucide-l, strigă Caitlin.

Jonas dădu să înfigă floreta în carnea moale a lui Kincaid. Bărbatul țipă, iar Verity sări de pe pat, prinzând

din nou brațul lui Jonas.

- Nu, spuse ea încordată. Nu tu, Jonas. Ascultă-mă. Nu îl poți ucide. Orice este în coridorul acela te așteaptă. Nu voi putea să mai țin de panglicile acelea din coridor dacă îl omori acum. Trecutul te va devora dacă îl ucizi.
 - Îmi voi asuma riscul.

- Ba nu. Nu voi permite asta.

- La naiba, Verity! șuieră Jonas.

Caitlin se mișcă înainte, cu o expresie sălbatică pe chip.

-Sunt de acord. Trebuie să moară. Nu pentru ce voia

să îi facă lui Verity, ci pentru ce mi-a făcut mie.

Kincaid se holbă la ea. Își linse buzele, căutând în mod evident să tragă de timp.

- Cine eşti?

Ea coborî privirea pe el cu aerul unei femei care pronunța sentința unui bărbat condamnat, apoi zâmbi sinistru și zise:

- Susan Connelly.

- Nu, spuse Kincaid. Nu, este imposibil.

- Ai dreptate, zise Caitlin, schimonosindu-şi zâmbetul într-un mod ciudat. Nu sunt Susan. Nu mai sunt. Ochii ei licăriră spre Jonas. Fă-o acum, cât încă văd teama în ochii lui.

- Nu te voi lăsa să îl folosești pe Jonas drept condotierul tău, o avertiză hotărâtă Verity. Asta este scena ta.

Tu scrii sfârșitul.

Caitlin se holbă la ea, apoi se întinse spre mânerul floretei. Jonas clipi uimit și lăsă arma în mâna ei.

Verity fu eliberată instantaneu din coridor. Tunelul dispăru împreună cu lujerii înfometați care se învolburaseră în jurul ei. Verity avu timp să îl vadă pe cel metalic, fiindu-i răpită prada, întorcându-se la ceilalți înainte ca întreaga scenă să dispară. Simți o mare ușurare fiindcă nu mai era nevoită să se confrunte cu două realități în acelaşi timp.

- Sunteți nebuni cu toții! Nebuni!

Kincaid sări în picioare când arma trecu de la Jonas la Caitlin. Se năpusti asupra lui Caitlin, neașteptându-se ca ea să poată manevra floreta.

Dar Caitlin ridică vârful armei în timp ce el se repezi spre ea, îndreptând instinctiv floreta în linie cu pieptul

lui Kincaid.

Kincaid nu avea nici o șansă să își schimbe direcția. Țipătul lui de furie și durere umplu încăperea în timp ce se înfipse în floretă. Cuprinse mânerul cu mâinile și se prăbuși încet în genunchi. Ochii lui sclipitori îi întâlniră pe ai lui Caitlin chiar când se prăbuși pe podea în fața ei. Păru uimit că o asemenea soartă se abătuse asupra lui. Uimit că o femeie îi putuse face așa ceva. Apoi păru de-a dreptul mort.

La parter începu hărmălaia. Aparent, cineva își dădu-

se în sfârșit seama că se petrecea ceva la etaj.

Jonas coborî privirea spre bărbatul mort, apoi le privi

pe rând pe femeile din încăpere.

- Fără îndoială, un caz clar de autoapărare. Avem patru martori oculari, și vom spune cu toții aceeași poveste. Nu are rost să derutăm autoritățile. Fiți atente, doamnelor, în timp ce vă schițez povestea în linii mari.

capitolul 19

Brațul îl durea ca naiba. Efectul anestezicului pe care doctorul i-l administrase când îi cususe rana începea

să dispară, își dădu seama Jonas. Dar merita disconfortul doar pentru a avea ocazia de a o vedea pe Verity atât

de preocupată de el.

Îi trecu prin cap că nu o mai văzuse agitându-se astfel. asta dacă nu punea la socoteală momentele în care ea se supărase din cauza unui sos tăiat sau a unui sufleu esuat. Era straniu de plăcut ca ea să zăbovească protectoare pe lângă el. Nu plecase de lângă Jonas de când se sfârșise lupta de la etaj, cu excepția momentelor când se ducea să îi aducă lui Jonas orice cerea el. Micuta tirană se transformase într-o servitoare devotată.

Jonas își spuse în sinea lui că mai bine s-ar bucura de atenție acum, când avea ocazia. La cum o cunoștea pe

Verity, nu avea să dureze mult.

-Cred că ar trebui să stai în pat, Jonas, spuse ea, încruntându-se ușor în timp ce îi verifică pansamentul pentru a mia oară. Știi ce a spus doctorul despre șoc.

- Nu sunt în șoc, o asigură blând Jonas. Dar, în caz că se va întâmpla, nu mai bine îmi aduci ceva de băut? Nişte whisky ar fi bun.

- Nu am auzit niciodată că alcoolul ar fi de ajutor în

asemenea situații.

- Ai încredere în mine, spuse el. Whisky-ul este folosit de secole întregi pentru a vindeca orice, de la mușcături de șarpe la stări de șoc. Funcționează ca prin magie.

Dacă aşa spui tu.

Verity merse grăbită la barul care fusese instalat în salonul de la intrarea în casă. Câteva sticle pe jumătate goale și alte câteva nedeschise încă erau împrăștiate

pe mese.

Sticlele cu alcool fuseseră lăsate baltă când furnizorii de mâncare și oaspeții își dăduseră în sfârșit seama că ceva dramatic se petrecuse. Doar mâncarea perisabilă fusese dusă de acolo. Caitlin rugase pe toată lumea, inclusiv pe cei din grupul elitist de licitanți, să plece de îndată ce oamenii șerifului terminaseră ancheta. Personalul firmei de catering promisese să se întoarcă devreme a doua zi de dimineață pentru a face curățenie înainte de licitație.

Rochia albastră a lui Verity dispăruse, fiind înlocuită cu o pereche de blugi și o bluză cu mânecă lungă, albastră, care se încheia cu nasturi mici în față. Jonas își privi șefa aplecându-se pentru a căuta un pahar în spatele barului. Verity arăta bine în blugi.

Caitlin, Tavi, Verity și Jonas rămaseră singuri după balul abandonat. Era timpul pentru câteva explicații, ceva mai detaliate decât cele care fuseseră date autorităților.

- Vreau niște răspunsuri la câteva întrebări, spuse Jonas în timp ce Verity puse un pahar rece în mâna lui.

Ea se așeză pe un scăunel lângă picioarele lui, pentru a fi aproape în caz că el mai avea nevoie de ceva. Jonas îi mângâie absent părul roșcat, simțindu-se mulțumit într-un mod amuzat. În mod sigur, acesta era un moment demn de a fi savurat.

În capătul opus al încăperii, Tavi și Caitlin stăteau una lângă alta pe o banchetă cenușie de lângă perete. Nici una din ele nu vorbise prea mult după ce plecaseră polițiștii. Caitlin părea să se fi retras într-o lume a ei, iar Tavi nu plecase de lângă ea.

Povestea pe care le o spuseseră oamenilor șerifului fusese sinceră până la un punct. Nu fuseseră îndrugate minciuni sfruntate, dar doi dintre cei șase oameni care fuseseră direct implicați în tragedia serii erau morți. Ceilalți patru rămaseră fideli poveștii lor.

Era o poveste simplă. Aparent, Kincaid plănuise să fure *Bloodlust* și îl angajase pe misteriosul Tresslar să îl ajute în acest scop. Dintr-un anume motiv, Kincaid decisese că nu avea nici o șansă să câștige licitația ce urma. Jonas întrerupsese furtul tabloului și aproape fusese ucis. Se întorsese în casă la timp pentru a-l găsi pe Kincaid încercând să o răpească pe Verity, probabil pentru că știa că l-ar bănui pe el când Jonas avea să fie găsit prăbușit peste stânci.

Luat prin surprindere în încercarea lui de a o imobiliza pe Verity, Kincaid își pierduse pistolul și se năpustise la cea mai apropiată armă, o floretă veche ce atârna pe perete. Caitlin îi oferise degrabă și lui Jonas o armă. Kincaid fusese învins, dar făcuse o ultimă tentativă de a scăpa. Se năpustise asupra lui Caitlin, care ținea una din florete în mână. Ea ridicase în mod instinctiv arma spre el, iar restul era istorie.

Ca să zicem așa.

Simplu și la obiect. Poate că oamenilor șerifului nu le-au plăcut anumite părți din poveste, dar era sigur că nu aveau să primească alte răspunsuri. Fiecare martor ocular spusese în mare aceeași poveste.

- Ce vrei să știi? întrebă încet Caitlin.

Jonas luă o gură de whisky.

- Micul plan de răzbunare pe care ni l-ai îndrugat mie și lui Verity în dimineața asta a fost o minciună sfruntată, nu-i așa? Nu ai intenționat nici o clipă să îl umilești pe Kincaid în public. Intenționai să fie ucis în privat. De mine. Să începem prin a ne spune cât de multe știi despre mine. Jonas o simți pe Verity încordându-se în timp ce puse un braț pe piciorul lui. O privea cu atenție pe Caitlin.

Caitlin încuviință încet din cap.

Presupun că ai dreptul să știi.

-Este puțin spus, replică Jonas. Ai spus că m-ai auzit ținând cursuri la colegiul Vincent în urmă cu câțiva ani?

-Am participat la cursuri pentru că deja auzisem despre experimente, spuse Caitlin. Făcu o pauză, apoi adăugă blând: Eram bună prietenă cu Elihu Wright. Foarte bună prietenă.

Tavi se foi ușor și își puse mâna peste a lui Caitlin, dar nu spuse nimic. Verity se încruntă gânditoare.

- Elihu Wright. Nu era bătrânul despre care ai spus că a dat facultății Vincent banii pentru a pune bazele Departamentului de Cercetare Paranormală, Jonas?

Caitlin fu cea care răspunse:

- Elihu credea cu înflăcărare în existența fenomene lor psihice de orice fel. Era decis să le dovedească existența și a donat milioane facultății. În schimb, a cerut să fie ținut la curent cu progresul tuturor cercetărilor. Când au început să îl testeze pe Jonas, Elihu a fost foarte entuziasmat. A spus că găsiseră în sfârșit un subiect experimental solid. A fost surprins de abilitatea psihică pe care o aveai, Jonas. Elihu se așteptase să găsească abilități telepatice sau ceva mai cunoscut. Dar nu încăpea îndoială în privința talentului tău.

- Cât de multe știa Elihu? întrebă Jonas.

-Totul. Caitlin îl privi. Inclusiv ce s-a întâmplat în ziua în care ai luat-o razna în laborator și aproape l-ai ucis pe acel tehnician. Nu ai știut niciodată acest lucru, Jonas, dar o mare parte din informațiile acelui experiment au fost înregistrate. Cercetătorii le-au analizat în detaliu și au construit niște teorii. Acele teorii i-au fost predate lui Elihu. Informațiile au fost păstrate secrete, dar au fost plănuite mai multe teste.

Jonas înjură în barbă, înverșunat. Ticăloșii aceia

intenționaseră să îl supună din nou acelui iad.

- Teste care nu au fost niciodată duse la bun sfârșit pentru că mi-am făcut bagajul și-am plecat din țară.

Caitlin încuviință din nou.

- Elihu a murit la scurt timp după ce ai plecat, iar departamentul a fost închis definitiv. Cercetarea psihică nu era considerată un domeniu respectabil de studiu pentru un colegiu atât de elegant precum Vincent. În calitate de moștenitoare a lui Elihu, am intrat în posesia tuturor rapoartelor care fuseseră făcute.

- Erai moștenitoarea lui? întrebă Verity.

-L-am iubit pe Elihu, dar nu ca iubită, ci ca prietenă. L-am cunoscut în spital, unde am petrecut foarte mult timp după accident. El își revenea în urma unui atac de cord. Mi-a devenit prieten și mentor. El a fost cel care m-a încurajat să mă reapuc de pictură. În acel punct în viața mea, nu voiam să fac nimic, nici măcar să pictez. Dar Elihu m-a tot împins de la spate. Am devenit foarte

apropiați. El nu avea familie. Singura lui pasiune erau cercetările psihice. Când a murit, mi-a lăsat totul mie. Era extrem de bogat.

-Cu banii lui ai cumpărat această casă? insistă Verity.

- Parțial. Până când a murit Sandquist, devenisem și eu destul de renumită pe cont propriu. Ridică non-șalant din umeri. Banii nu au fost o problemă pentru mine. Eu voiam răzbunare. Am petrecut ore, zile, luni, ani întregi gândindu-mă la modalități de a-i pedepsi pe Sandquist și pe Kincaid. Dar ei erau mereu prea puternici, prea bogați, și nu puteam ajunge la ei. Apoi Kincaid a început să îmi colecționeze tablourile. Am fost uluită. La început, mi-am făcut griji că mi-ar putea recunoaște stilul. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Stilul meu se schimbase drastic după ceea ce mi s-a întâmplat în casa asta. Iar Kincaid nu fusese niciodată prea interesat de arta mea înainte de viol.

- În plus, el te credea moartă, spuse încet Verity. De

ce era atât de convins de acest lucru?

- Mai era o femeie cu mine în maşină în noaptea în care el m-a împins peste marginea șoselei. O autostopistă pe care o luasem mai devreme. Dormea pe bancheta din spate, și nici nu a apucat să știe ce s-a întâmplat. Dar eu am fost conștientă după accident și am știut că Damon Kincaid a fost cel care a încercat să mă ucidă. Am știut că nu aș fi niciodată în siguranță. Așa că am făcut schimb de identitate cu biata femeie moartă înainte de sosirea autorităților. În toată confuzia creată, nimeni nu a pus întrebări.

- Când ai aflat că el a început să îți colecționeze operele, ai văzut începutul a ceea ce putea fi șansa de a te

răzbuna pe el, corect? încercă Jonas să ghicească.

- Da. În sfârșit, aveam un punct de pornire, oricât de fragil. Mă întrebam cum să îl implic și pe Sandquist, dar apoi, într-o noapte, a căzut de pe stânci.

Gura lui Jonas se schimonosi în mod sinistru în timp ce el își aminti lupta din noroi pentru supraviețuire,

lângă gardul rupt.

- La fel cum aproape am căzut și eu în noaptea asta, Kincaid știa totul despre acel loc,. Bănuiala mea este că l-a mai folosit în scopuri similare. Probabil ca să scape de Sandquist.

Frânturi de senzații și imagini pâlpâiră din nou în mintea lui, la fel ca atunci când Jonas înșfăcase stâlpul gardului pentru a nu cădea. Un alt bărbat, în afară de

Tresslar, căzuse țipând peste acele stânci.

Tavi vorbi pentru prima dată:

- Crezi că Sandquist a fost ucis de Kincaid? Dar de ce?

Verity îi aruncă o privire.

- Nu este imposibil ca un cuplu de ticăloși ca aceștia doi să fi trecut printr-o pasă proastă. Poate că au fost complici la ticăloșii, dar asta nu înseamnă că erau cei mai buni prieteni.

Jonas își afundă degetele în părul ei.

-Adevărat, murmură el. Având în vedere trecutul pe care l-au împărtășit, poate s-a ajuns la șantaj sau poate Damon Kincaid a decis, pur și simplu, că Sandquist era o povară. La urma urmei, Sandquist știa mult prea multe despre ceea ce făcuse Kincaid în această casă. Droguri, sex și violență. Destule motive.

Piesele de puzzle se potriveau, decise Jonas. Totul avea sens. Și-l putea închipui cu ușurință pe Kincaid ucigându-l pe Sandquist. Simți tremurul ușor al lui Verity,

iar mâna lui se strânse liniștitoare în părul ei.

- În orice caz, continuă încet Caitlin, când mi-am dat seama că tablourile lui Caitlin Evanger erau colecționate cu înflăcărare de Kincaid, am început să mă gândesc la o modalitate de a folosi unul dintre tablouri pe post de momeală. Am visat constant la asta, noapte după noapte. Își atinse obrazul, apoi își coborî mâna. A fost o obsesie de-a mea. Dar nu știam cum să folosesc o floretă, iar cu piciorul ăsta slăbit al meu nu prea aveam șanse să pot deveni expertă.

Jonas luă încă o gură zdravănă de whisky și se gândi că, până și cu două picioarele complet funcționale, puțini oameni ar fi putut deveni suficient de pricepuți

la mânuirea floretei cât să îl învingă pe Kincaid într-un

duel. Bărbatul fusese un scrimer strălucit.

Dar, la un moment dat, ți-ai amintit că m-ai văzut cândva mânuind o floretă, spuse el gânditor. De fapt, aproape am ucis un om cu ea. L-aș fi ucis dacă vreo șase oameni din laborator nu ar fi găsit o cale să mă pună la pământ.

Caitlin îl privi.

-Știu mai multe decât tine despre acel experiment, Jonas, pentru că am citit toate rapoartele finale. Tu nu ai rămas prin preajmă ca să vezi care a fost analiza.

-Știam ce se întâmplase, spuse el cu asprime. Nu aveam nevoie ca un studiu științific să îmi spună că în acea zi în laborator aproape mi-am pierdut orice aș avea pe post de suflet.

Caitlin închise ochii.

-Sunt convinsă că nu aveai nevoie. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare.

-Una pe care nu plănuiesc s-o repet, o asigură el cu

răceală.

Verity se înfioră din nou sub mâna lui.

- Ce nu ai aflat în acea zi în laborator a fost concluzia la care au ajuns cercetătorii, continuă Caitlin de parcă el nu ar fi vorbit. Au decis că ipoteza lor era corectă - cu cât împrejurimile sau experiențele prezente erau mai strâns legate de experiența trecută relaționată de obiectul pe care îl ții în mână, cu atât este mai probabil să fii copleșit de acele emoții din trecut. În acea zi în laborator, aproape l-ai ucis pe tehnicianul acela pentru că venea spre tine cu un ac hipodermic. Era doar un sedativ. Tu ai părut foarte agitat în ziua aceea când ai ridicat floreta pe care o foloseai pentru teste. El a vrut să te calmeze.

-Acei tehnicieni blestemați încercau mereu să folosească droguri ca să îmi manipuleze reacțiile, mormăi Jonas. Știau că nu voiam să iau nimic. Le-am spus de o mie de ori că refuz să complic o situație deja complicată cu medicamentele lor. Tehnicianul acela a făcut o mare

greșeală venind spre mine cu acul ăla. Încercam deja greșeaia venind spunde întreg de emoții lăsate în urmă dintr-o vreme când oamenii se temeau constant să nu fie otrăviți.

Verity ridică privirea spre el, iar în ochi i se citeau

înțelegerea și compasiunea.

- Deci, când ai văzut acul cu care se apropia tehnicianul, ai reacționat de parcă urma să fii otrăvit de el. Ai reacționat așa cum ar fi reacționat bărbatul care ținuse inițial acea floretă.

Jonas încuviință sumbru din cap, atenția fiindu-i în-

dreptată spre Caitlin.

- Dar tu ai mai aflat ceva din rapoartele alea, nu-i asa? Ai descoperit adevăratul secret din ele. Ai aflat că, în unele cazuri, nu doar că simt emoțiile din trecut, ci pot percepe și alte lucruri.

Degetele lui Verity se încordară pe piciorul lui.

- Despre ce vorbești? Caitlin privi spre ea.

- Stiam că putea să capteze nu doar emoțiile bărbatului care folosise în trecut acea floretă, ci și priceperea acelui bărbat la a mânui arma.

Verity cercetă chipul lui Jonas.

- Ce vrea să spună, Jonas?

Jonas bău ultima gură de whisky.

- Eu nu mă pricep așa bine la scrimă, Verity.

-O, Dumnezeule! șopti ea.

Impactul a ceea ce spunea el o făcu să caște ochii.

- -Știu câteva posturi și mișcări de bază, datorită interesului meu în armamentul vechi, dar atâta tot. Am învățat de-a lungul anilor să folosesc un cuțit și pot mânui un pistol dacă sunt nevoit, dar, să fim serioși, un bărbat nu prea are nevoie să folosească o sabie sau o floretă în vremurile astea. Interesul meu pentru ele era pur academic.
- -Te-ai luptat ca un profesionist în noaptea asta, sopti ea.

- Așa cum a făcut-o și în ziua aceea în laborator, când aproape l-a ucis pe tehnician, adăugă Caitlin. Aceasta a fost cea mai importantă concluzie din raportul final. Cumva, ai capacitatea de a capta și abilitățile, nu doar emoțiile de la bărbatul care a folosit orice obiect violent pe care îl ții în mână.

Jonas ridică privirea spre Caitlin.

- Nu este așa simplu, Caitlin. Nu a fost niciodată. Asta am încercat să le explic cercetătorilor, dar nu voiau să mă asculte. Nu au înțeles ce s-ar putea întâmpla dacă încercam să fac acest lucru în mod intenționat. Nici eu nu sunt sigur că știam. Știu doar că nu voiam să aflu. Până astă-noapte, când nu am avut de ales.

- Puteai să mori. Verity îi strânse piciorul atât de tare, încât Jonas crezu că avea să îi lase urme. Am simțit asta. De aceea nu te-am lăsat să îl ucizi pe Kincaid. Știam că, dacă făceai acel ultim pas, orice zăcea în trecut avea să capete cumva controlul asupra ta. Nimeni nu ar putea supraviețui unei asemenea dominații.

Verity știa, își dădu el seama. Ea înțelegea tot ce se

petrecuse în acel coridor.

Caitlin se încruntă.

- De ce ar fi murit? Tot ce făcea era să preia abilitățile, pe lângă emoții. Care este diferența?

Verity scutură din cap.

- Habar nu ai la ce l-ai supus când l-ai păcălit ca să îl ucidă pe Kincaid pentru tine. Dacă Jonas ar fi ucis un om în timp ce era sub influența acelor puternice...

Jonas trase încet de șuvița de păr roșcat cu care se

juca, avertizând-o.

 Nu contează, Verity, spuse el blând. Ea nu înțelege. Nimeni nu înțelege, în afară de noi doi. Nimeni altcineva nu știe ce se întâmplă când suntem împreună în acel coridor.

Caitlin se holbă de la unul la altul.

-Ce spui acolo? Că Verity este, cumva, implicată în proces? Și ea are talentul psihometriei?

Jonas scutură nervos din cap.

- Nu. Ea are un altfel de talent. Unul pe care nu voi încerca să ți-l explic. Nu te privește.

Caitlin citi respingerea rece în ochii lui și oftă. Privi

apoi spre Verity.

– Vreau să știi ceva, Verity. Nu am vrut nici o clipă să fii în pericol în seara asta. Te rog să mă crezi. Am avut un plan, dar totul a mers prost. Damon Kincaid a intuit probabil ceva și a venit cu propriul plan.

Care a fost planul tău, Caitlin? întrebă Verity blând,

dar poruncitor.

Caitlin o privi pe Tavi, apoi iar pe Verity.

- Era destul de simplu. Tu ai fost momeala tot timpul. Intenționam să te folosesc pe post de momeală din nou, după balul din seara asta.

– Momeală!

Jonas se simți din nou furios, dar își înfrână pornirile. Era singura cale prin care putea afla întreaga poveste.

- S-auzim, Caitlin.

- Prea bine. Aveți dreptul să știți. Piesele de puzzle ale planului meu de răzbunare au fost puse cap la cap foarte încet, într-o lungă perioadă de timp. Am vrut ca Damon Kincaid să moară înjunghiat cu acea floretă. Aveam nevoie ca el să moară astfel. Dar exista o problemă. Nu știam pe nimeni care ar putea să ucidă un om în acest fel.
- -Cu excepția mea, când eram sub influența trecutului.

Caitlin încuviință din cap.

-În urmă cu aproximativ un an, mi-am amintit de tine și de abilitățile tale și mi-a trecut prin cap o frântură de plan. Dar tu dispăruseși. Plecaseși de la Vincent în urmă cu patru ani, și nimeni de acolo nu știa ce s-a întâmplat cu tine. Într-un final, ți-am dat de urmă în Mexic. Banii pot cumpăra orice, inclusiv serviciile foarte bune ale unei firme private de detectivi. Dar, înainte să mă gândesc la o modalitate de a te aborda și de a-ți cere ajutorul, ai venit pe cont propriu în nord și ai început să lucrezi pentru Verity. Am venit cu Tavi la Sequence

Springs Spa ca să te cunosc și să aflu ce fel de relație ai cu Verity. Când te-am cunoscut, mi-am dat seama că nu m-ai ajuta niciodată de bunăvoie, oricât de multi bani ti-aș fi oferit. Aveai aptitudinile unui condotier, dar nu erai un adevărat mercenar. Banii nu te-ar fi cumpărat. Și mi-am dat rapid seama că nici nu mă plăceai prea mult.

- Dar mai era Verity, adăugă cu asprime Jonas.

Caitlin încuviință tristă.

- Da, era Verity. Mi-am dat seama imediat că ea era

cheia pentru a te folosi pe tine.

- De aceea erai atât de dornică să mă transformi în singura ta prietenă, în afară de Tavi, spuse cu amărăciune Verity.

Caitlin o privi.

- Vreau să știi că pentru mine prietenia a devenit reală. Știu că acum nu vei mai simți niciodată prietenie față de mine, dar nu voi uita blândețea și generozitatea cu care m-ai tratat.

Lasă aberația asta și termină povestea, îi porunci

Verity.

- Presupun că puteți ghici concluzia. Am gândit un plan după ce v-am văzut împreună. V-am invitat aici prima dată pentru ca eu și Tavi să putem face un mic experiment, să ne asigurăm că floreta pe care o găsisem avea efectul dorit asupra lui Jonas. Floreta m-a costat o avere. Nu era pur și simplu una dintre armele care au venit la pachet cu casa. Am luat-o de la un colecționar privat, și se presupunea că era asociată cu o veche poveste ce implica viol și crimă. În acea primă noapte, era o cameră video în dormitorul lui Jonas. Am văzut efectul pe care l-a avut arma asupra lui și am știut că el încă avea talentul.

La dracu'! bombăni Jonas.

Caitlin îl ignoră, vorbindu-i cu sinceritate lui Verity. Era evident că o măcina vinovăția, acum că se terminase totul. Totuși, Jonas nu reuși să găsească în inima lui vreun pic de compasiune pentru ea. Spera ca femeia să se simtă vinovată pentru tot restul vieții ei pentru că o pusese în pericol pe Verity. I-ar fi plăcut să se răzbune puțin chiar în acel moment, dar știa că Verity ar fi furioasă dacă el ar face ceva în acest sens.

-Am plănuit balul renascentist, știind, din ce am citit în rapoartele de cercetare, că, cu cât prezentul semăna mai mult cu trecutul, cu atât era mai puternic efectul armei asupra lui Jonas. Acea floretă datează din Renaștere, perioadă față de care Jonas este cel mai sensibil, și a aparținut unui nobil care ar fi participat la baluri precum cel pe care am încercat să îl reconstitui în această seară.

- Deci balul, costumele și orice altceva au fost gândite mai mult sau mai puțin pentru a-i face poftă de ucis

lui Jonas, asta îmi spui? întrebă încordată Verity.

- Intenționam ca Jonas să îl găsească pe Kincaid în camera ta după balul ăsta. Știam că, dacă puneam arma în mâna lui Quarrel, el avea să fie copleșit de dorința de a-l ucide pe Kincaid. Floreta aceea a fost cândva folosită pentru răzbunarea unui viol. Eram convinsă că, dacă Jonas ar avea de înfruntat o situație similară în seara asta, trecutul și viitorul s-ar împleti în mintea lui, până în punctul în care nu s-ar putea gândi la altceva decât la uciderea lui Kincaid.
- -Şi cum plănuiai să-l faci pe Kincaid să vină în camera mea? întrebă cu răceală Verity. Nu sunt genul lui de femeie.
 - Nu fi prostuță, Verity, bombăni Jonas.

Ea îi aruncă o privire deranjată.

- Păi, este adevărat. Nu sunt deloc genul lui. Ai văzut ce fel de femei lucrează pentru el.

- Erau doar un camuflaj, spuse sec Jonas. Trebuiau să fie acceptabile din punct de vedere social. Și nu erau nici pe departe la fel de tentante pentru el așa cum ai fi fost tu. Am văzut cum te-a privit în ziua aceea când am mers în biroul lui.
- Jonas are dreptate, spuse Caitlin cu oarece efort. În clipa în care te-am cunoscut, am știut că vei fi momeala

perfectă pentru Kincaid. El a avut mereu o plăcere neostenită de a distruge puritatea.

Nu sunt tocmai pură, izbucni Verity.

-Nu te mai lăuda, bombăni Jonas.

- Ei bine, nu sunt pură! De ce se tot poartă lumea de

parcă aș fi?

Gata cu dezmierdările blânde pe care le primise, gândi Jonas puțin amuzat. Nu încăpea îndoială că Verity era iritată acum. Micuței tirane nu îi plăcea să i se spună că era naivă. Nu reușea să înțeleagă că aerul ei de inocență avea legătură cu onestitatea și integritatea ei, cu tendința ei de a lua drept bune persoane precum Caitlin Evanger. Nu avea nimic de-a face cu statutul ei sexual.

Cu toată educația ei lăudată și cu creșterea aparte, Verity Ames avea nevoie de un supraveghetor, decise Jonas.

-Tu şi Kincaid nu v-aţi fi pus de acord în privinţa definiţiei inocenţei, spuse blând Caitlin. Eram convinsă că te va găsi foarte interesantă. Îmi aminteam prea bine gusturile lui. Şi eu am fost cândva ca tine, în multe privinţe. Luam oamenii de buni. Credeam în ei. Eram sinceră cu lumea şi mă aşteptam să fiu tratată la fel la rândul meu. Eram uşor de impresionat. Aş putea continua, dar sunt sigură că înţelegi ideea. Ai un aer proaspăt, care lui Kincaid i s-a părut foarte intrigant. Știai că prima persoană despre care m-a întrebat în seara asta când mi-a fost prezentat ai fost tu?

- Nu, spuse încet Verity. Nu știam.

Părea uimită. Jonas îi mângâie blând părul în timp ce își înăbușea rămășițele propriilor sentimente criminale. Nu avea rost să discute din nou despre Kincaid. Era mort.

Caitlin o privi pe Verity.

-Am mers în Sequence Springs fără să am un plan exact pus la punct. Voiam doar să îl verific pe Quarrel și să aflu situația sa actuală. Dar, de îndată ce te-am cunoscut pe tine, am știut că am găsit toate elementele pentru

mica mea piesă dramatică. Tu ai fost cheia care a unit

- -Adică, o corectă cu asprime Jonas, ai știu că Verity era cheia pe care o puteai folosi pentru a mă forța să îl
- Cu puțin ajutor din partea câtorva elemente de recuzită. Caitlin gesticulă spre rămășițele balului renascentist. Știi, la început, am crezut că este doar o coincidență că te-ai îndrăgostit exact de genul de femeie pe care știam că o pot folosi pentru a-l ademeni pe Kincaid. Dar acum nu mai sunt atât de sigură. Tu și Kincaid erați diferiți în multe moduri. Este ca și cum tu, Jonas, reprezinți partea pozitivă a ceea ce este considerat masculin, în timp ce Kincaid reprezenta cele mai întunecate elemente ale sufletului bărbătesc.

Tavi vorbi:

- -Are sens într-un mod oarecum straniu că amândoi au fost atrași de Verity. Jonas voia în mod instinctiv să o protejeze, iar Kincaid voia în mod instinctiv să o pângărească.
- Dacă nu aș fi fost genul de femeie pe care credeai că o poți folosi ca să îl manipulezi pe Kincaid? întrebă Verity.
- -Ar fi trebuit să găsesc o altă cale de a-l arunca pe Kincaid în duel cu Jonas, spuse încet Caitlin. Eram dispusă să aștept până aveam să găsesc scenariul perfect.

-Dar, fiindcă ai dat de mine, cum plănuiai să mă folosești?

Caitlin îi explică răbdătoare:

- Tot ce trebuia era ca Jonas să te găsească împreună cu Kincaid într-o poziție compromițătoare la un moment dat pe parcursul serii. Acest lucru a fost ușor de plănuit. Dormitorul tău, cel în care am fost torturată și violată, are o ușă care duce în camera care îi fusese desemnată lui Kincaid. El avea să își reamintească acest detaliu, desigur. Și știam că nu s-ar putea abține de la a încerca încuietoarea, știind că tu ești de cealaltă parte a ușii. Ar fi găsit-o descuiată. Avea și o alarmă, astfel încât

eu să aflu în secunda în care era deschisă. Tavi l-ar fi chemat apoi pe Jonas și i-ar fi spus că era îngrijorată în privința ta.

- Iar eu trebuia doar să stau acolo în pat și să-l invit senină pe Kincaid în camera mea? întrebă cu asprime

Verity.

- Mă tem, începu Caitlin stânjenită, că tu ai fi fost deja foarte somnoroasă și nu prea conștientă de ceea ce se petrecea. Probabil ai fi crezut că Jonas era cel care intra în dormitorul tău. Kincaid ar fi presupus că ești amețită de la prea mult alcool. Ar fi fost încântat de oportunitatea pe care starea ta i-o oferea. Ideea de a profita de tine în timp ce erai prea amețită ca să protestezi sau ca să îți amintești prea multe detalii l-ar fi atras – asta era firea lui perversă. Ar fi știut că nu te-ai fi putut plânge a doua zi dimineață. Ce scuză ai fi putut oferi pentru starea ta? Că erai prea beată ca să i te opui? Nu, ai fi păstrat tăcerea. Așa fac de obicei victimele violului.

- Dar nu m-aș fi îmbătat într-un asemenea hal! excla-

mă șocată Verity.

 Nu înțelegi, Verity? întrebă cu asprime Jonas. Buna ta prietenă Caitlin avea de gând să te otrăvească. O fărâmă de realism renascentist.

- Nu, protestă cu fermitate Tavi. Urma să i se dea un sedativ puternic, atâta tot. Suficient cât să o ameţească. Nu am vrut niciodată să o rănim.

- Ar trebui să vă ucid pe-amândouă, spuse Jonas în-

cet, prea încet.

- Pe mine, poate, fu Caitlin de acord. Dar nu pe Tavi. Tavi a încercat să mă oprească de la început. Pot doar să vă asigur că nu am intenționat nici o clipă să o pun pe Verity într-un real pericol. Totul a fost aranjat astfel încât tu să apari la timp, Quarrel. Floreta potrivită avea să fie la îndemână, iar tu ai fi fost înclinat să o folosești. Cadrul era perfect.

- Nu chiar, spuse sec Jonas. Ai făcut o eroare de calcul majoră. Verity urma să doarmă cu mine în noaptea asta. Nu voia să fie singură în dormitorul ăla blestemat. Dacă Kincaid nu ar fi luat problema în propriile mâini, nu ar fi existat nici o confruntare între noi doi.

Caitlin ridică uimită privirea spre el.

- Dar îi dădusem dormitorul acela lui Verity, iar ea știa că erau și alți oaspeți în casă. Nu ar fi riscat rușinea de a fi văzută strecurându-se pe hol, spre camera ta. Nici nu ți-ar fi permis ție să te strecori în a ei. Uiți cât de multe am învățat despre ea. Are un puternic simțal bunei-cuviințe. Pentru Dumnezeu, nici măcar nu se simțea confortabil intrând goală într-un spa destinat doar femeilor!
- De ce vă este atât de greu să înțelegeți că nu sunt pură ca zăpada proaspăt căzută? întrebă Verity printre dinții încleștați. Și că nu sunt nici rușinoasă. Nu mai sunt, în orice caz. Jonas are dreptate, Caitlin. Plănuisem să petrec noaptea în camera lui. Planul tău s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă Damon Kincaid nu ar fi preluat inițiativa astă-seară.

Caitlin o privi fix pentru un moment îndelungat.

- Atunci, poate că toată treaba asta a fost mâna sorții, la urma urmei, șopti ea într-un final.

- Toată treaba asta, anunță înverșunat Jonas, a fost un dezastru. Ai pus viața lui Verity în pericol, și eu aproape că am fost ucis. Totul pentru a-ți satisface setea de răzbunare. Nu îți contest dorința de răzbunare, Caitlin, dar nu aveai nici un drept să ne implici pe noi. Singurul motiv pentru care tu și Tavi încă sunteți întregi este că știu că Verity s-ar înfuria pe mine dacă mi-aș lua partea mea de răzbunare. Totuși, vă avertizez. Dacă vă mai apropiați vreodată de ea, oricare din voi, o să iau chestiunea în mâinile mele. S-a înțeles?
- Da, spuse Caitlin învinsă, cu voce tristă. S-a înțeles perfect. Verity, vreau să știi că adevărata pierdere în seara asta este prietenia noastră. Voi regreta acest lucru pentru tot restul vieții mele. Când te-am cunoscut, habar nu aveam cât de importantă avea să devină pentru mine prietenia ta.

Jonas văzu fiorul de compasiune care străbătu chipul lui Verity înainte ca ea să mijească ochii și să întrebe cu răceală:

-Spune-mi un lucru, Caitlin. Știai că Damon Kincaid era expert la scrimă?

-Știam. Sunt foarte puține lucrurile pe care nu le stiu despre Damon Kincaid.

- Atunci, știai și cât de periculoasă avea să fie situația

asta pentru Jonas, conchise Verity încordată.

- Erau riscuri implicate, mi-am dat seama de asta, fu de acord Caitlin. Dar nu mă așteptam ca Damon să fie înarmat.

- Planul tău inițial nu ar fi funcționat, anunță Jonas înainte ca Verity să își piardă cumpătul. De-abia își putea ține în frâu propria furie. Nu aș fi scăpat-o pe Verity din ochi atât de mult timp încât să intre în asemenea belele.

Caitlin îl privi.

- Ai scăpat-o din ochi astă-seară suficient încât să fie la un pas de moarte. Dacă planul meu ar fi funcționat, ea nu ar fi fost nici o clipă în vreun pericol real.

Stomacul lui Jonas se încleștă, devenind un bloc de gheață, în timp ce el recunoscu adevărul din acea afirmație. Se folosi de strânsoarea propriilor degete pe părul lui Verity și îi scutură ușor capul.

- Amintește-mi să te bat mai târziu, Verity, pentru că ai plecat de la petrecere în seara asta. Ți-am cerut să nu

pleci din mulțime, mai știi?

-Trebuia să îl urmăresc pe Kincaid când l-am văzut ieșind, la scurt timp după tine, îi explică ea. Credeam că te urmăreste.

- Nu, nu trebuia să pleci după el. Ai încălcat în mod intenționat instrucțiunile. Dar ajungem la asta mai târziu. Se uită încruntat la Caitlin. Deci asta este toată povestea?

- Nu mai este nimic de spus, ripostă cu agresivitate Tavi. S-a terminat. Să mergem mai departe. Jonas se ridică, folosindu-și brațul sănătos pentru a o

sălta pe Verity de pe scaun.

- Nu este o idee rea, îi spuse el lui Tavi. S-a terminat totul, în regulă. Felicitări, Caitlin! Mica ta piesă din seara asta a avut toate elementele unui complot renascentist - minciuni, decepție, trădarea unui prieten, dorința de răzbunare și intenția de a ucide. Te-ai fi descurcat de minune în urmă cu patru sute de ani. Dar Verity nu aparține acelei lumi. Plecăm de aici. Du-te sus si fă bagajele, Verity.

- Jonas, este aproape două dimineața.

- Vom găsi un motel undeva pe drum.

- Dar, Jonas...

- Dacă nu găsim unul, conducem până acasă. Nu este atât de departe.

- Dar, Jonas...

El o privi.

- Plecăm, Verity, spuse el încet.

Ea ridică mâinile în aer și se predă. Fără un cuvânt,

părăsi încăperea cu pași mari.

Nimeni nu mai scoase o vorbă în timp ce așteptară cu toții ca Verity să se întoarcă. Când ea coborî la parter cu două valize și cu rochia albastră, Jonas o luă tăcut de braț și o conduse afară, la mașină. O așeză pe locul din dreapta. Brațul îl durea, dar se gândi că putea conduce.

Încă ploua când porniră la drum, lăsând în urmă

casa urâtă de pe stânci.

O jumătate de oră mai târziu, găsiră un motel. Verity adormi aproape imediat, ghemuită în căldura liniștitoare oferită de trupul încordat al lui Jonas. Jonas adormi la scurt timp după ea. Erau de-a dreptul epuizați.

Verity fu prima care se trezi, deschizând încet ochii și descoperind o cameră scăldată de lumina soarelui. Furtuna trecuse. Căscă, se întinse și decise că se simțea aproape normal. Îl simți pe Jonas foindu-se lângă ea și se propti în cot pentru a-l privi.

- Cum îți e brațul? întrebă ea prima.

- Mă doare. Dar voi supraviețui. Jonas zâmbi somnoros, plimbându-și o mână pe sub pătură pentru a găsi coapsa dezgolită a lui Verity. Dacă mi se oferă mângâieri și atenție devotată, adică.

Verity îl ignoră. Avea alte lucruri în minte.

- Jonas, spuse ea foarte serioasă, Kincaid chiar era expert în mânuirea acelei florete, nu-i așa?

- Era bun.

- Când ai ales panglica aia de culoarea metalului din încâlceala de lujeri din jurul meu, în acel coridor, ai ales-o în mod intenționat pe cea care avea să îți permită să preiei abilitățile tipului care a deținut inițial floreta, nu-i așa?
- Eram disperat. Știam că nu voi putea să îl fentez prea mult timp pe Kincaid, iar eu nu sunt vreun duelist, Verity. Și nu părea să vină careva în ajutor.
- Iar eu nu puteam să ajung la pistolul ăla, conchise ea tristă. Așa că ai făcut singurul lucru la care te-ai putut gândi în acel moment. Ți-ai asumat un risc teribil, Jonas.
- Te aveam pe tine acolo să mă ajuți, spuse el blând. Sunt mult mai puternic cu tine în preajmă. Știi asta, nu? Nu am fost copleșit de emoțiile celuilalt bărbat când am atins panglica. Încă eram conștient de cine eram eu și de ceea ce făceam. Știam al naibii de bine că mă luptam cu Kincaid, nu cu vreo fantomă veche de patru sute de ani.
- Poate că nevoia de supraviețuire este mai puternică decât orice altă forță, fie ea din trecut sau prezent. Te luptai pentru viața ta, Jonas. Aceasta este o motivație foarte puternică pentru a rămâne ancorat în prezent. Verity scutură din cap, ușor mirată. Slavă Domnului că cel care a deținut inițial floreta era un duelist mai bun decât Kincaid.

Jonas se gândi la vorbele ei.

- Nu cred neapărat că era mai bun. În ceea ce privește abilitatea, probabil că el și Kincaid se situau la același

nivel. Dar au fost două diferențe majore care mi-au oferit avantajul.

- Care anume?

- Prima diferență este că stilul de duel s-a schimbat de-a lungul anilor. Tipul care a folosit acea floretă în urmă cu patru sute de ani fusese antrenat într-o tehnică diferită față de cea abordată de Kincaid. Totuși, este posibil ca acest aspect să nu fi contat prea mult în cele din urmă. Handicapul a fost de ambele părți, ca să spun așa. Kincaid nu putea prezice ce aveam să fac eu, iar eu nu îi puteam prezice mișcările.

- Și care a fost a doua diferență? insistă Verity.

Jonas o privi un moment îndelungat înainte de a răs-

punde cu calm:

-A doua diferență a fost că stilul de duel al lui Kincaid era unul modern într-un mod crucial. El nu mai luase niciodată parte la un duel adevărat. Oamenii nu mai poartă dueluri cu florete adevărate în zilele noastre. Cred că este foarte posibil ca el să fi ucis câțiva oameni, dar nu a făcut-o în timp ce încerca să fenteze o floretă care nu era boantă. Să te confrunți cu o armă autentică și neprotejată face o mare diferență, crede-mă. Nu îți asumi riscurile pe care ți le-ai asuma într-un meci obișnuit de scrimă. Cel puțin un om modern nu ar face-o.

Verity înghiți în sec în timp ce înțelese pe deplin ceea

ce spunea Jonas.

- lar bărbatul care a folosit arma ta s-a luptat de-adevăratelea?

Jonas oftă și se lăsă pe spate, pe perne, ținându-și

mâinile împreunate la ceafă.

-Da. El știa cum era să te lupți pentru viața ta cu o floretă ascuțită. Era pe deplin conștient de riscurile implicate. Presupun că ai putea spune că eu am avut avantajul suprem.

Verity se cutremură.

- De fiecare dată când mă voi gândi la asta, mă vor trece fiorii.

-Atunci, nu te gândi, sugeră pragmatic Jonas. Știi, m-am gândit și eu puțin.

- La ce?

Inima lui Verity tresări. Oare Jonas se gândise la relatia lor?

- La faptul că sunt mai puternic în preajma ta. Prezența ta schimbă lucrurile, Verity. Entuziasmul îi brăzda acum cuvintele. Iți dai seama că am putut folosi acea panglică a abilității noaptea trecută fără să mă pierd pe mine însumi în proces? Nu am reusit niciodată înainte să fac acest lucru. Am rămas alert la situația mea din timpul real în timp ce am perceput ceva vechi de patru sute de ani. Nu am avut niciodată această libertate cu talentul meu. Ultima dată când am încercat, am fost copleșit de emoțiile altui bărbat. Când aproape l-am ucis pe tehnicianul acela, în urmă cu cinci ani, am crezut că sunt un personaj pe nume Giovanni și că tehnicianul era un asasin din epoca Renașterii. Dar noaptea trecută am știut cine sunt eu și cine era Kincaid. A fost incredibil să folosesc lujerul acela fără să îmi pierd conștiința. Mă întreb dacă...
- -Nici măcar nu te gândi să faci vreun test ca acesta, spuse Verity, înfiorându-se. Jonas, nu știm cu ce ne jucăm. Talentul tău este extrem de periculos. Știu că s-ar fi întâmplat ceva groaznic dacă ai fi folosit floreta ca să îl ucizi pe Kincaid. Eram convinsă că violența morții lui Kincaid ar fi permis tuturor lucrurilor pe care încercam să le controlez în coridorul psihic să se elibereze și să te inunde. Nu știm ce s-ar fi întâmplat atunci.

Jonas medită pentru o clipă la acel lucru, apoi încu-

viință sobru din cap.

-Ai dreptate. Ca de obicei. Își întinse brațul nebandajat și o trase pe Verity la pieptul lui, apoi o privi adânc în ochi. Pentru o clipă, aurul din privirea lui fu atât de fierbinte, încât ar fi putut topi oțelul. Apoi Jonas zâmbi lent și răutăcios. Mi-ai salvat fundul, iubito. Nu aș fi reușit fără tine. Îți sunt dator.

- Nu îmi ești dator. Fundul tău trebuia să fie salvat pentru că erai ocupat să îl salvezi pe al meu.

Zâmbetul lui se lărgi, și o bătu ușor cu mâna pe

fund.

- Dacă tot am salvat două părți atât de importante din anatomia noastră, poate ar trebui să sărbătorim cum se cuvine.
 - Brațul tău...
- Nu brațul propuneam să mi-l folosesc pentru a sărbători.

Verity simți bărbăția lui atingându-i coapsa.

- Nu încă, Jonas. Mai avem de vorbit.

- Despre ce?

Jonas își plimbă un deget peste linia sânului ei.

- Despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă forțele din acel coridor te-ar fi copleșit, de exemplu!
 - Nu au făcut-o, așa că hai să nu vorbim despre asta.
- Nu putem ignora genul acela de putere, spuse ea iritată.
- Trăiesc de multă vreme cu această amenințare. Am supraviețuit până acum. Și acum te am pe tine. Sunt într-o formă mai bună ca niciodată.
- Crezi că ești singura persoană de pe fața pământului care s-a confruntat cu ce-o fi ceea ce vine prin acel coridor?
- Nu știu. Mai erau și alți oameni testați la colegiul Vincent. Poate că unul dintre ei avea vreun anumit talent. În momentul ăsta, nu știu și nici nu mă interesează în mod special. Tot ce vreau acum este să fac dragoste cu tine.
- -Asta înseamnă că ai decis să nu mă mai bați pentru că am plecat de la petrecere ca să îl urmăresc pe Kincaid? Jonas îi strânse fundul dezgolit.
- -Să spunem doar că mă simt indulgent și că probabil te voi lăsa să scapi nepedepsită de data asta. În plus, cu un braț bandajat, ar fi mai greu să îți dau mama de bătaie pe care o meriți. Prea multă muncă. Poate mai târziu.

- Aha, să nu-ți ții răsuflarea așteptând.

Verity îi permise fără tragere de inimă să o atragă în jocul lui sexy. Mai voia să îi pună o mulțime de întrebări, dar simți că el nu ar colabora dacă ea ar încerca să obțină răspunsurile acum. Jonas îi dăduse clar de înțeles că nu voia să discute despre talentul lui înfricoșător sau despre viitor. Iar, în această dimineață, Verity era prea bucuroasă că îl avea în siguranță lângă ea pentru a-l bate la cap cu asta.

- Nu plănuiesc să îmi țin răsuflarea. Prefer să te țin pe tine. Dar, având în vedere abilitățile mele oarecum limitate, va trebui să faci tu toată treaba, îi spuse Jonas.

Verity zâmbi, simțind o senzație bruscă de triumf.

- Pot să fac eu treaba? Ai decis, în cele din urmă, că nu sunt așa inocentă?

- Domniță, spuse el cu voce gravă, aceasta este șansa ta să îmi demonstrezi că ai aptitudinile unei sirene, ale unei desfrânate și ale unei seducătoare de bărbați. Arată-mi ce ispită lipsită de inimă poți fi.

- Pregătește-te, zise Verity și trase cearșaful de pe șoldurile lui. Pentru o clipă, se holbă la mădularul erect ce apăru de sub așternut. Nu, îmi retrag cuvintele.

Ești pregătit.

- Aşa s-ar putea zice.

Verity se întinse și începu să îl atingă intim, bucurându-se de contrastul dintre duritatea mădularului lui și pielea catifelată care îl acoperea. Aerul jucăuș din ochii lui Jonas se stinse ușor și fu înlocuit de o sete masculină familiară.

- Ah, da, iubito, icni el, asta este. Mâinile tale îmi dau mereu o senzație minunată. Este al naibii de bine.

Verity își coborî degetele și îi strânse ușor testiculele. Se aplecă și sărută scurt sfârcul lui Jonas. Geamătul lui de plăcere urcă din adâncul pieptului său. Picioarele lui se mișcară sub cearșaf, iar degetele lui se încâlciră în părul ei.

Verity se lăsă în voia bucuriei de a face dragoste cu Jonas. Se mișcă pe trupul lui cu o plăcere crescândă, gustându-l cu vârful limbii și explorându-l cu degete curioase.

Coborî uşor pe trupul lui, presărând sărutări calde şi umede în calea ei, până ajunse la părul aspru şi cârlionțat care îi înconjura bărbăția. Părul ei roșcat se revărsă peste abdomenul plat al lui Jonas în timp ce, curajoasă, își frecă buzele de erecția lui pulsândă. Trupul lui Jonas păru să se încordeze. El ridică şoldurile, implorând în tăcere să primească mai multă atenție erotică.

Verity se supuse dornică, încântată de reacția lui. Era incredibil de palpitant să vadă cum îl excita pe acest bărbat. Acest lucru îi oferi un sentiment de putere femi-

nină cum nu mai simtise vreodată.

- Jonas? șopti ea încet.

El gemu și își puse palma pe ceafa ei pentru a o ține pe Verity acolo unde și-o dorea. Verity îi luă erecția în gură, iar Jonas își ținu răsuflarea.

-Asta e, iubito, icni el. Asta e.

Jonas avea un gust fierbinte, masculin și moscat. Verity îl gustă cu grijă, apoi, curajoasă, experimentă cu dinții.

- Verity!

Ea îl eliberă și se ridică pentru a-l încăleca. Degetele ei se odihniră pe pieptul lui în timp ce îl prinse ferm pe Jonas cu picioarele.

- Cum mă descurc? întrebă ea răgușită în timp ce se coborî până când erecția lui Jonas ajunse la intrarea în micul ei pasaj.

Jonas deschise ochii, iar dorința îi lucea în privire.

- Nu-ți face griji, mormăi el, ai votul meu pentru premiul de cea mai periculoasă femeie a anului. Nu mă mai tortura și termină treaba.

Verity râse, apoi icni când el își încleștă degetele pe picioarele ei și i le despărți mai mult. Gestul o făcu să coboare rapid, mult mai rapid decât plănuise ea, iar Jonas își înălță șoldurile în întâmpinarea ei. Se împinse adânc în ea.

- Vorbind de seducători imorali, se plânse ea cu glas răgușit în timp ce încercă să se obișnuiască cu invazia

- Arată-mi cât de mult mă dorești, iubito.

Verity se supuse, desfătându-se cu încântarea care luase naștere între ei, adorând să îl simtă pe Jonas înă-

untrul ei și senzația de posesiune care o copleșea.

Când uniunea lor pasională erupse într-un orgasm zguduitor, Verity se prăbuși peste Jonas, agățându-se de el de parcă ar fi fost un colac de salvare pe timp de furtună. Trupul lui se zgudui iar și iar, în timp ce se revărsă înăuntrul ei, apoi Jonas o ținu strâns la pieptul lui umed.

Când se termină totul, Verity deschise ochii și acceptă faptul că era îndrăgostită de Jonas Quarrel. Contempla acea revelație când aruncă din întâmplare o privire

la ceasul de lângă pat.

-Jonas, licitația! Aproape am uitat. Verity se ridică grăbită, alunecând spre marginea patului. Grăbește-te! Trebuie să înceapă într-o oră.

- Despre ce naiba vorbeşti?

Verity se întoarse din pragul ușii de la baie.

-Licitația lui Caitlin, replică ea nerăbdătoare. Ai uitat? Licitația nu a fost anulată, în ciuda dramei de noaptea trecută. Este adevărat că oamenii au fost dați afară din casă, dar bănuiala mea este că vor apărea în această dimineață la momentul stabilit pentru licitație. Colecționarii aceia nu sunt genul de oameni care să lase lucruri mărunte precum moartea și violența să îi împiedice să pună mâna pe ultimul tablou al lui Caitlin Evanger. La naiba, povestea a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte va face ca Bloodlust să fie chiar mai valoros. Iar când acei licitanți vor apărea, am bănuiala că Evanger va merge înainte cu licitația.

- Şi ce dacă?

Jonas își trecu fără tragere de inimă picioarele peste marginea patului și tresări. Își duse mâna la brațul bandajat. Expresia îi era posomorâtă.

Verity ignoră schimbarea stării lui de spirit și intră în baie.

- Si cred că Tavi ar putea avea dreptate. Cred că, dacă va vinde Bloodlust, Caitlin va fi distrusă. Este obsedată de el.
 - Personal, prea puțin îmi pasă.

Jonas apăru în pragul ușii.

- Ei bine, mie îmi pasă. Caitlin a trecut prin prea multe ca să se scufunde acum.

Jonas se sprijinii de cadrul ușii și își încrucișă brațele la piept.

- Şi tu o s-o salvezi?

- Dacă pot. Verity intră în cabina de duș în timp ce Jonas înjură și bombăni ceva în barbă. Ce-ai spus? strigă ea pentru a acoperi sunetul apei care curgea.

- Am spus, strigă el, că tocmai ți-ai pierdut șansa la premiul de cea mai periculoasă femeie a anului. Că tot

vorbeam despre inocență!

capitolul 20

Verity văzu mașinile parcate pe aleea casei cenușii de îndată ce ea și Jonas luară ultima curbă. Se aplecă agitată înainte, sperând să nu fi ajuns prea târziu.

- Grăbește-te, Jonas.

- Calmează-te. În primul rând, asta este o idee nebunească, dar nu are rost să te agiți atât.

- Nu înțelegi. Tavi e pe bună dreptate îngrijorată din pricina vânzării tabloului Bloodlust. Nimeni nu știe ce se va întâmpla cu Caitlin dacă îl vinde.

- Dacă vrei să știi părerea mea, Caitlin Evanger este o supraviețuitoare, mormăi Jonas. Nu se va sinucide doar pentru că Bloodlust va dispărea din viața ei.

- Poate că nu se va sinucide, fu de acord Verity, dar am senzația că va omorî artista din ea. Tavi crede că ea nu va mai picta niciodată.

- Nu este cine știe ce pierdere.

- Nu-i adevărat! Este o artistă strălucită.

Verity deborda de o energie plină de neliniște. Deschise portiera înainte ca Jonas să oprească motorul. Fără să îl aștepte, o rupse la fugă, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Apăsă pe butonul soneriei, apoi, cum nu primi nici un răspuns imediat, începu să bată puternic în ușă.

- Probabil sunt toți la etajul al treilea, în încăperea în care a fost ținut tabloul, spuse Jonas, venind în urma ei. Întinse mâna pe lângă Verity și răsuci mânerul ușii, care se deschise, dezvăluind un coridor pustiu. Fugi, eroino!

Verity nu avea nevoie de încurajări. Goni pe coridor, în direcția scărilor. Casa era mult prea tăcută, își dădu ea seama în timp ce urca grăbită treptele. Jonas o urma, ținând pasul cu ea fără să pară a se forța. El avea abilitatea de a face totul cu nonșalanță, decise cu invidie Verity. Chiar și când fugea. Curteanul perfect al Renașterii. Ea deja transpirase la subsuori.

Apoi își aminti că Jonas nu făcuse cu nonșalanță dragoste cu ea, iar revelația o făcu să se simtă mai bine.

Gâfâind, ajunse la ultimul etaj și alergă spre studio. Ușa era deschisă. Când se opri în prag, văzu că bănuiala

îi fusese îndreptățită.

Cinci oameni foarte serioși – trei bărbați și două femei, cu vârste cuprinse între treizeci și șaptezeci de ani – stăteau în fața tabloului *Bloodlust*. Privirile tuturor erau ațintite asupra tabloului. Caitlin stătea lângă el, lăsându-și greutatea pe bastonul din abanos. Chipul ei părea tensionat și sumbru.

Tavi fu cea care se întoarse prima pentru a vedea cine stătea în ușă, iar în ochi îi licări o urmă de speranță. Cei cinci licitanți nu acordară atenție nou-venitei, iar Caitlin

de-abia o privi scurt pe Verity și scutură din cap.

- Nu ar fi trebuit să te întorci, spuse Caitlin. Aproape am terminat aici.

- Trebuia să mă întorc. Verity trase adânc aer în piept și intră în studio. Sunt prietena ta, ai uitat? Una din cele două prietene pe care le ai.

Tavi închise ochii, iar o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Este prea târziu, șopti ea. Mereu a fost prea târziu. Un bărbat solid într-un costum cenușiu vorbi:

- -Cred că ultima ofertă a fost a mea. Mai există vreuna?
- -Nu atât de repede, spuse Jonas din pragul ușii. Studie colecționarii din încăpere. Știu că ceea ce s-a întâmplat aici azi-noapte face Bloodlust mai interesant ca niciodată, dar mă tem că va trebui să vă stăpâniți entuziasmul pentru o vreme. Verity este la conducere acum.

Bărbatul solid se încruntă.

- Cum adică este la conducere?

Jonas zâmbi pieziș.

- -Veți îndura toanele unui tiran. Este o experiență interesantă.
- Ce naiba se petrece aici? întrebă pe un ton autoritar una dintre colecționare. Sunt aici în scop de afaceri. Sunt pregătită să depășesc oferta lui Rossander.

Verity îi aruncă o privire femeii.

- Păstrați-vă banii. Tabloul nu este de vânzare.

Icnete uimite se înălțară în încăpere. Verity le ignoră și continuă să meargă spre Caitlin. În drum, trecu pe lângă masa de lucru pe care erau uneltele lui Caitlin. Înșfăcă un cuțit mic, folosit pentru tăierea pânzelor, apoi merse direct spre Bloodlust.

- Hei, stai puțin, strigă cineva, dându-și cu întârziere seama de intenția ei.

- Jonas, spuse încet Verity, fără să se întoarcă spre el.

-Scuze, oameni buni, spuse blând Jonas. Dar lucrez pentru ea. Dacă mișcă cineva, va trebui să treacă

Cinci fețe uimite se întoarseră spre el. Nimeni nu se clinti.

Verity se opri în fața tabloului și o privi pe Caitlin, care nu își luase ochii de pe ea.

- Nu mai ai nevoie de tabloul ăsta, Caitlin.

- Ce vrei să faci? întrebă Caitlin cu voce indiferentă.

- O să-l scot din viața ta. Definitiv.

Verity ridică micul cuțit și începu să sfâșie pânza.

Se auziră câteva țipete de protest dinspre mulțimea de licitanți îngroziți, dar nimeni nu îndrăzni să sară să o oprească. Să îl ai pe Jonas drept angajat aducea anumite avantaje, se gândi crispată Verity.

Iși duse treaba la bun sfârșit, fără să se grăbească. După ce *Bloodlust* fu redus la o grămadă de fâșii, Verity

se întoarse spre Tavi.

- Arde-le.

Tavi încuviință din cap și îngenunche grăbită să strângă resturile tabloului distrus. Strânse totul și plecă din încăpere.

- La naiba, strigă furios bărbatul numit Rossander.
 La dracu'! Tocmai ai distrus o avere, cucoană. O avere.

Ar trebui să...

- Destul, spuse Jonas din pragul ușii.

Rossander, care făcuse un pas spre Verity, se opri brusc.

Verity îi ignoră pe amândoi. O privea pe Caitlin.

- La urma urmei, Bloodlust nu va fi ultimul tablou al lui Caitlin Evanger, nu-i așa, Caitlin? Trecutul a rămas în urmă. Acum, poți începe să îți trăiești prezentul

si viitorul.

Chipul asemenea unei măști al lui Caitlin începu încet să se destrame. Ochii începură să i se umezească. Verity păși înainte și o îmbrățișă pe Caitlin, cărei îi curgeau lacrimi pe obraji. Apoi începu și Verity să plângă. Nimeni nu mișcă. Câteva minute mai târziu, Tavi reapăru în pragul ușii.

Merse lângă Verity și Caitlin, își puse brațele în jurul lor și începu și ea să plângă. O atinse blând pe Verity. Aceasta o privi și văzu că Tavi zâmbea printre lacrimi.

- Mulțumesc, spuse încet Tavi. Cred că totul va fi bine acum.

Verity încuviință din cap.

- Licitația s-a încheiat, le spuse încet Jonas celor cinci licitanți confuzi și nervoși. Este timpul să plecați.

Nimeni nu îl contrazise.

Trei zile mai târziu, Verity ieși din bucătărie în căutarea lui Jonas. De data aceasta, se săturase. Bărbatul dispăruse cu șase beri luate din frigiderul restaurantului, chiar după ce terminase de spălat vasele. El știa bine că ea se aștepta ca Jonas să o ajute să facă ordine în dulapuri. Verity îi spusese în acea dimineață că avea nevoie de el. Se presupunea că Jonas trebuia să fie omul bun la toate, nu doar spălător de vase.

Verity porni înverșunată pe alee, spre cabana tatălui

ei. Știa exact unde să îi găsească pe ambii bărbați.

Nu fu dezamăgită. Cei doi leneveau pe verandă, bând bere și citind. Tatăl ei era absorbit de o revistă despre pescuit, iar Jonas, cu pieptul gol, răsfoia singurul ziar zilnic din Sequence Springs. Nici unul din ei nu ridică privirea când Verity se opri la baza treptelor, cu mâinile în șolduri și cu flăcări în ochi.

- Măi, măi, ce-avem aici? întrebă ea. Exersați pentru o pensionare înainte de termen? Am sarcini pentru amândoi, și știți asta. Tată, ai spus că vei curăța frigiderul săptămâna asta. Până acum, nici măcar nu te-ai apropiat de el. Cât despre tine, Jonas, se presupune că trebuia să mă ajuți să fac ordine în dulapuri.

Jonas nu ridică privirea din ziar.

-Am uitat.

Verity se înfurie.

- -Ai uitat pe dracu'! Așa cum ai uitat și să trimiți scrisorile acelea la muzee, cele pe care ți-am spus să le scrii ieri?
- -O să ajung și la ele într-una dintre zilele astea, o asigură el, dând pagina. Nu mă grăbesc. Am deja o slujbă bună. De ce aș vrea să renunț la ea și să accept să fiu consultant pentru vreun muzeu?

- Pentru că astfel ai avea o slujbă care să intre cât de cât în aria ta de expertiză? izbucni ea. Ca să nu mai spun că ar fi plătită mult mai bine.

-Spălatul vaselor este aria mea de expertiză, și pot trăi din ce câștig acum.

- Nu fi ridicol.

Nu era prima oară când se certau din acest motiv. De fapt, se certaseră de multe ori de când se întorseseră de la Caitlin Evanger, în urmă cu trei zile. Verity știa în adâncul inimii ei că din pricina ei începuseră certurile.

Nu se putea abține. Îl presa pe Jonas și era conștientă de acest lucru. Dar trebuia să o facă. Trebuia să afle cât de curând avea Jonas să plece. Era mai simplu să forțeze răspunsul decât să aștepte temătoare ca el să îi spună brusc, într-o zi, că pleca. Verity nu fusese niciodată genul care să aștepte ca soarta să o ia prin surprindere.

- Lasă-l în pace, Verity, o sfătui blând Emerson. Omul e încă în recuperare. A avut o rană urâtă de la

floreta aia.

Verity își mușcă buza, chinuită de remușcări.

- Te doare foarte tare braţul azi, Jonas?

- Să spunem doar că am dureri groaznice, dar suport admirabil.

Întoarse încă o pagină de ziar cu brațul rănit.

- Vezi? Ce ți-am spus eu? zise Emerson.

- Dacă te doare atât de tare, spuse Verity, atunci mai bine ți-ai face o programare la doctor.

- Am deja o programare mâine, ca să îmi scoată cop-

cile. Nu-ți face griji pentru asta, Verity.

Jonas luă o gură de bere, încruntându-se din pricina unui articol din ziar.

- Dacă te doare, poți face o altă programare chiar acum. Folosește telefonul din biroul meu. Plătesc asigurarea medicală a angajaților pentru genul ăsta de situații, știi doar.

-Nu cred că asigurarea aceea va acoperi o rană de floretă, spuse Emerson. Jonas nici măcar nu s-a ales cu

rana în timp ce lucra în restaurant.

- Ei bine, dacă nu este destul de grav cât să meargă la doctor, atunci Jonas ar putea la fel de bine să mă ajute cu dulapurile alea, spuse țanțoșă Verity. Şi, după ce termină, poate se apucă de scrisorile alea pe care i-am spus să le scrie. E multă treabă de făcut pe-aici, și intenționez să mă asigur că va fi făcută, altfel...

- Altfel ce? întrebă Jonas din spatele ziarului.

Lipsa de interes manifestată de el fu picătura care umplu paharul. Deja clocotind de neliniște, frustrare și furie, Verity se aprinse.

-Altfel te voi concedia și voi aduce pe altcineva în locul tău pentru slujba asta, promise ea, simțind o mare

satisfacție pentru că avusese ultimul cuvânt.

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari și furioși spre cabana ei.

- Asta pune capac.

Ceva în tonul prea jos al cuvintelor lui Jonas o făcu pe Verity să se oprească. Aruncă o privire peste umăr, la timp pentru a-l vedea pe Jonas mototolind cutia de bere în mână și aruncând-o într-o parte. Urmă ziarul, care ateriză pe podeaua din scânduri a verandei în timp ce Jonas se ridică.

Verity simți primul fior al îndoielii.

- Ce pune capac? întrebă ea cu asprime.

Jonas coborî o treaptă, degetele mari de la mâini fiindu-i agățate în betelia blugilor. Pieptul lui dezgolit și umerii musculoși îl făceau să arate foarte puternic și masculin în razele calde ale amiezii.

- -Să mă ameninți cu concedierea este ceva prea josnic, Verity, chiar și pentru tine. Cu o femeie ca tine, un bărbat trebuie să tragă linie undeva. Jonas coborî încet treptele. Ți-am suportat prea multe, șefa. Ți-am tolerat dojenile și prelegerile și multe tâmpenii despre mâncarea sănătoasă. Te-am lăsat să mă bagi într-o situație care aproape ne-a ucis pe amândoi. Una peste alta, cred că am fost foarte indulgent cu tine. Tu nu crezi că am fost indulgent cu ea, Emerson?
- -Corect, bombăni cu solidaritate Emerson. Foarte indulgent.
- Dar ce-i prea mult e prea mult, continuă Jonas, în ochi licărindu-i o indignare îndreptățită. M-am săturat de cicălelile tale și de comportamentul tău de scorpie.

În cea mai mare parte a timpului, fiind sufletul blând și indolent care sunt, încerc să mă detașez de toate astea. Dar, în ultimele trei zile, a fost imposibil să stau în preajma ta. Singurele momente când ai tăcut au fost preajma ta. Din păcate, nu te pot ține în pat douăzeci și patru de ore pe zi. Încep să înțeleg de ce cândva scopul unui bărbat era să-și vadă femeia însărcinată și apoi s-o lase să se îngrijească de casă.

- Jonas! Verity își întoarse privirea uimită spre tatăl

ei. Îl lași să îmi vorbească astfel?

-Nu te uita la mine, spuse Emerson, întinzându-și larg brațele. Sunt doar un spectator nevinovat.

Jonas porni spre ea.

-Ai mers prea departe când ai început să mă ameninți că mă lași fără slujbă. Am muncit din greu ca să îmi câștig salariul și nu ai nici o plângere îndreptățită de făcut, domniță.

Verity făcu vreo doi pași rapizi înapoi înțelegând, cu

întârziere, că Jonas era periculos în această stare.

-Jonas, să nu îndrăznești să mă atingi. Tu lucrezi pentru mine. Ai face bine să nu uiți asta. Primești ordine de la mine. Chiar acum îți dau un ordin, și ai face bine să îl respecți, altfel voi... voi...

El nu se opri, ci continuă să meargă spre ea, cu o

expresie neînduplecată pe chip.

Probabil pentru prima oară în viața ei, nervii lui Verity cedară. Ea se răsuci și o rupse la fugă spre siguranța cabanei. Nu îl văzuse niciodată pe Jonas în această stare, iar instinctul ei feminin o avertiză că singura soluție sigură o reprezenta fuga. Avea să îi spună vreo două mai târziu, după ce el avea să se mai liniștească. Avea să îi arate ea mai târziu, avea să îi spună ea câteva pentru comportamentul lui.

Mai târziu. Când avea să se poată apropia din nou în

siguranță de el.

Jonas o prinse înainte ca ea să ajungă la treptele din fața cabanei sale. El merse în spatele ei, mișcându-se si-lențios, și îi puse o mână pe umăr. O învârti spre el atât

de rapid, încât Verity își pierdu echilibrul. Înainte să se poată redresa, lumea se întoarse cu susul în jos, și se trezi atârnând pe umărul lui lat. Începu să îl bată cu palmele pe spate.

- Jonas, ticălosule, o să te strâng de gât pentru asta.

- Unul dintre primele lucruri pe care ar trebui să le învețe un tiran aspirant este să nu facă niciodată amenințări pe care nu le poate pune în aplicare, o sfătui el, intrând pe ușa cabanei. Machiavelli a explicat foarte clar acest aspect.

O puse în picioare, se așeză pe cel mai apropiat scaun și apoi o trase pe Verity spre el.

- Jonas, să nu îndrăznești!

Lui Verity nu îi veni să creadă când palma lui ateriză greoaie pe fundul ei. Blugii ei strâmți nu îi oferiră nici un fel de protecție.

Ea țipă de furie și de durere, și, când a doua lovitură veni, încercă să își înfigă degetele în coapsa lui și începu să dea cu forță din picioare. Jonas era imun la împotrivirea și la țipetele ei furioase.

- Să te ia naiba! Să te ia naiba, să te ia naiba!

- -Spune-mi de ce ai stat pe capul meu în asemenea hal în ultimele trei zile, îi porunci Jonas între lovituri. Spune-mi ce naiba am făcut să merit abuzul de care am parte aici în ultima vreme.
- -O să pleci, îl acuză ea furioasă. Știu că o să pleci. Este doar o chestiune de timp.

Şi tu ce încerci să faci? Să îmi grăbeşti plecarea?
 O lovi din nou cu palma peste fund.

-Da.

Verity își pierdu complet cumpătul și își înfipse unghiile în piciorul lui. Ce era prea mult era prea mult. Jonas scânci.

-Au! La naiba, micuță... Palmele lui se opriră brusc. Încerci să scapi de mine?

- Vreau doar să știu în ce ape mă scald. Vreau să iei o decizie. Nu suport să nu știu ce se va întâmpla. -Ce e cu toată grija asta că voi pleca? Îți e teamă că va trebui să dai iar anunț pentru "ajutor în bucătărie"?

-Nu, țipă ea furioasă. Nu este doar asta. Vreau doar să știu cât timp mai am la dispoziție cu tine. Te iubesc, ticălos mare și prost.

- Repetă ce ai spus, îi porunci el.

-Am spus că te iubesc. Verity reuși să coboare din brațele lui și ajunse să îngenuncheze în fața lui pe podea. Își dădu părul ciufulit din ochi și se uită încruntată la el în timp ce se ridică. Îmi dau seama că acest lucru nu îmi măgulește prea mult inteligența, dar asta este. Se pare că nu mă pot abține. Dar trebuie să știu când mă vei părăsi. Refuz să trăiesc cu teamă de pe o zi pe alta. Nu poți să înțelegi asta? Poate că te-am forțat prea mult în ultimele trei zile. Presupun că am căutat ceartă. Ceva ce să mă ajute să lămuresc lucrurile.

-Ți-a trecut vreodată prin cap să mă întrebi direct ce planuri am? zbieră Jonas în timp ce își masa piciorul

unde ea își înfipsese unghiile ascuțite.

Verity clipi confuză.

-Nu, recunoscu ea încet. Presupun că nu am știut cum să formulez întrebarea. Nu am prea multă experiență cu începuturile și sfârșiturile aventurilor. Este o întrebare greu de pus, Jonas. Poate că nu voiam să aud

răspunsul.

- Pentru o femeie care, chipurile, este deșteaptă, dai dovadă de multă prostie uneori. Nu plec nicăieri. Întâmplarea face că îmi place aici, în Sequence Springs, Verity Ames. Dumnezeu știe de ce, având în vedere condițiile în care lucrez - incluzând totul, de la un salariu mic la o șefă dificilă. Dar vorbim mai târziu despre asta. Acum avem altceva de lămurit. Ai spus că mă iubești?

Verity își drese glasul.

- Păi, da.

Acea mărturisire îi scăpase sub impulsul momentului, decise ea. Nu intenționase să o spună așa răspicat. O făcea foarte vulnerabilă, iar lui Verity nu îi plăcea să fie vulnerabilă. Mai ales nu în fața acestui bărbat. Dar nu prea avea de ales.

Jonas o privea cercetător.

-Ce înseamnă asta? Nu mă mai consideri iresponsabil, inacceptabil și un om pe care nu te poți baza?

Verity roși, ducându-și pe furiș mâna la fund, care o

durea groaznic.

- -Te cunosc mult mai bine acum decât prima dată când am spus acele lucruri. Acum, mi-aș lăsa viața în mâinile tale, spuse ea simplu. De fapt, deja am făcut-o. Este adevărat că din când în când mă scoți din sărite. Ești mult prea delăsător în anumite privințe, inclusiv în privința carierei tale. Dar știu acum că, dacă îți un angajament, îl vei respecta. Dacă spui că vei face un lucru, îl vei face.
- Iar dacă spun că intenționam să stau aici în Sequence Springs cu tine, mă crezi? întrebă Jonas, glasul îmblânzindu-i-se.

Verity încuviință precaută, temându-se să accepte

speranța care se aprindea în inima ei.

- Dar mi-era frică să te întreb de teamă să nu îmi spui că vei pleca. Dacă nu imediat, atunci în curând. Nu voiam să aud răspunsul ăsta. Dar o parte din mine trebuia să afle adevărul. Nu suport să nu știu.

Jonas încetă să își mai frece piciorul și își propti coatele pe genunchi. İşi împreună degetele şi îşi sprijini bărbia în mâini. Ochii lui aurii o priveau cu intensitate.

- Aşa că ai început să mă presezi, așteptând să vezi ce urma să se întâmple când aveam să îmi ies, într-un final, din fire. Ei bine, ai aflat, nu-i aşa?

- Nu. Tot ce-am primit pentru eforturile mele a fost o

bătaie. Asta nu este un răspuns.

Verity se ridică și merse spre fereastră. Jonas o urmă,

venind în spatele ei.

- Nu a fost o bătaie. A fost o expunere a unei supărări masculine extreme. În plus, suntem chit. S-ar putea să nu mai merg niciodată ca lumea. Cred că mi-ai distrus piciorul.

- Ai meritat-o.

- Nu te-aș putea răni vreodată cu adevărat, și știi asta. Jonas își puse mâinile pe umerii ei și o trase lângă el. Își odihni obrazul pe părul ei încâlcit. Știi asta, nu-i așa?

- Da, știu, admise ea cu reticență.

Era adevărat. Nu avea de ce să se teamă vreodată de acest bărbat. Jonas deja îi dovedise că ar lupta până la

moarte pentru ea.

- Nu plec nicăieri, micuță tirană. Ar fi nevoie de-o bombă nucleară ca să mă ia de lângă tine. Am nevoie de tine, te doresc și mi-am dat seama acum câteva zile că sunt îndrăgostit de tine. Ar fi trebuit să îți dai seama de acest lucru înaintea mea. Din moment ce pari să mă cunoști atât de bine.
- -O, Jonas. Verity se răsuci în brațele lui, cu ochii sclipindu-i. Vorbești serios? Mă iubești?

El îi zâmbi.

- Aşa am spus, nu?

Zâmbetul ei tremură de ușurare.

-Atunci, vorbești serios, șopti ea, îngropându-și

chipul la pieptul lui. Tu nu m-ai minți.

-Nu te-aș putea minți, spuse el încet. Noi suntem legați unul de altul, într-un mod foarte special. Poate că lucrul care ne ține împreună în acel coridor psihic ne leagă și în afara lui. Poate că de aceea te-am vrut atât de tare de prima dată când te-am văzut. Poate că acesta este adevăratul motiv pentru care am călătorit două mii de kilometri ca să te găsesc.

Verity știu în acel moment, fără urmă de îndoială, că

Jonas avea dreptate.

- Dar crezi că legătură noastră psihică este o fundație suficient de puternică pe care să construim o relație? întrebă ea ezitantă.

Jonas își încleștă degetele în părul ei.

-Am bănuiala că este o fundație mai puternică decât au majoritatea relațiilor. În plus, noi nu avem o relație. Suntem îndrăgostiți. -Dar chiar este iubire? insistă gânditoare Verity. Te cred când spui că tu ai impresia că ești îndrăgostit de mine, dar poate că doar interpretezi greșit faptul că ești psihic legat de mine. Poate că nu există un cuvânt pentru genul de legătură pe care îl avem noi, așa că ești dispus să o etichetezi drept dragoste, dar în realitate ar putea fi... Mmmmm.

Ultimul cuvânt al predicii ei despre realitatea iubirii muri sub sărutul înverșunat al lui Jonas. El îi eliberă gura după mult timp, abia când ea deveni calmă și supusă în brațele lui. Apoi încheie sărutul treptat, până când buzele lui doar le atingeau ușor pe ale ei. Jonas

şopti blând:

- Domnița mea a jurat vreme-ndelungată că nu va fi supusă de voința vreunui bărbat. Dar eu am izbândit dincolo de ghimpii care îi păstrau secretele. Victoria și comoara sunt ale mele. Acum, cred că-i timpul ca domnița mea să-nvețe arta dulcii renunțări.

- De unde scoți poeziile astea groaznice și renascentiste din care citezi mereu? întrebă admirativ Verity în

timp ce își puse brațele în jurul mijlocului lui.

Jonas râse triumfător în timp ce o ridică în brațe și porni spre dormitor.

- Le inventez pe parcurs, îi spuse el.

Mi-era teamă de asta.

Verity îi trase capul spre ea pentru a-l săruta cu pasiunea pe care Jonas o merita.

Aflată în Mexic în căutarea tatălui său, Verity Am se trezește prinsă într-o situație primejdioasă d care încearcă să scape fugind. Prea speriată și tot dată concentrată să-și salveze viața, ea nu reușeși să-l vadă pe bărbatul care îi sare în ajutor și niei nu are timp să se preocupe de acest lucru... Însă el este hotărât să o revadă, chiar dacă asta înseamnă să străbată mii de kilometri în căutarea ei.

Două luni mai târziu, Jonas Quarrel apare la restaurantul ei din California, căutând de lucru. Deși cu doar câțiva ani în urmă Jonas era unul dintre cei mai apreciați experți în Renaștere, acum el nu vrea altceva decât să se angajeze ca spălător de vase. Bărbatul care apare în pragul ușii lui Verity nu este doar un fost savant dornic să-și schimbe radical drumul în viață, ci și un bărbat care are o abilitate cu totul aparte și o misiune pe care încearcă să o ducă la îndeplinire. Oare ce putere misterioasă ascunde? De ce a pornit în căutarea lui Verity și cum de a reușit să îi dea de urmă?

Verity nu știe deocamdată decât că săruturile lui sunt arzătoare, trezindu-i o pasiune ce îi depășește orice fantezie. Dar va afla curând că, împreună cu Jonas, are de înfruntat o furie dezlănțuită ce le va pune dragostea în pericol.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

